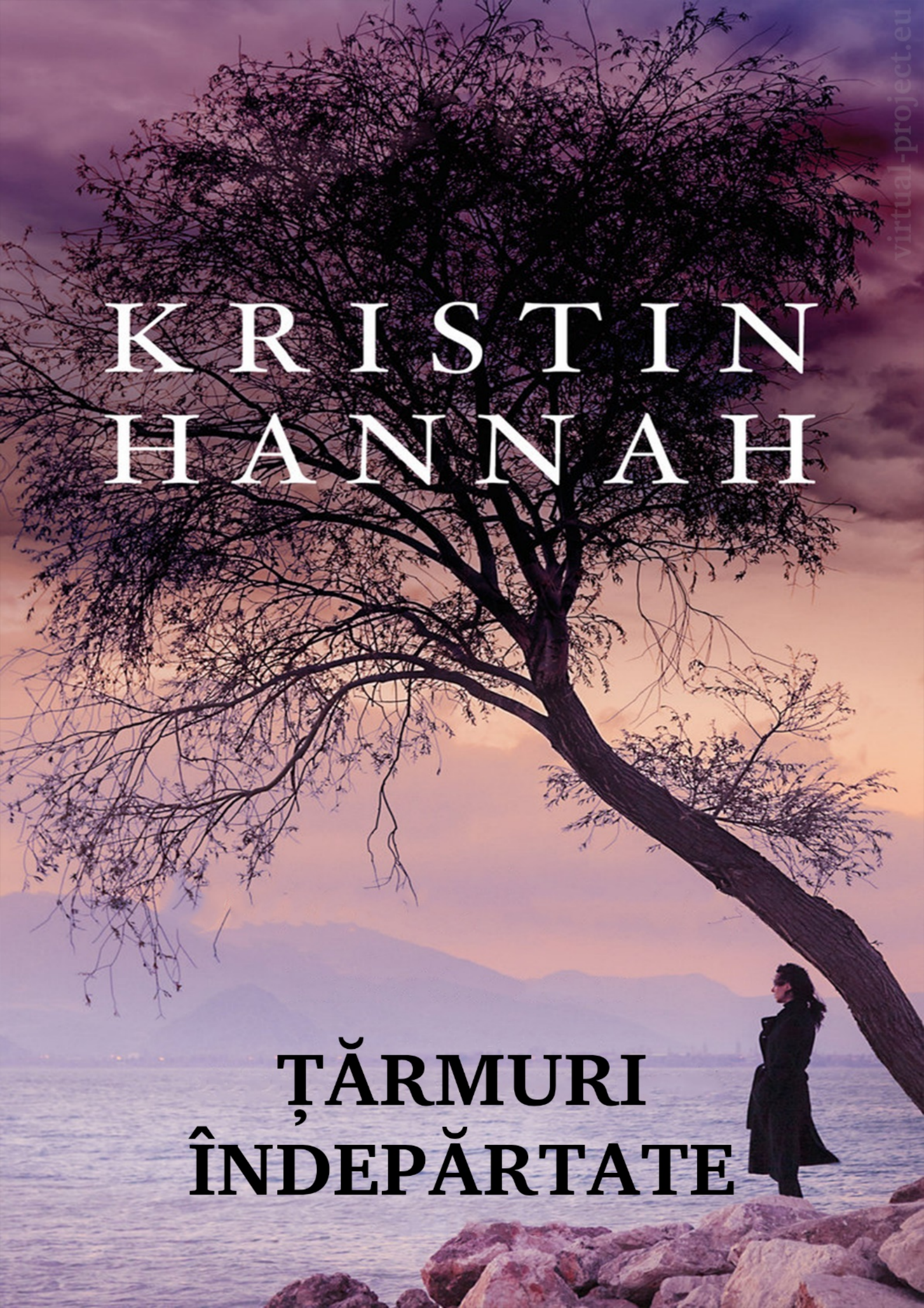

virtual-project.eu

KRISTIN HANNAH

ȚĂRMURI ÎNDEPĂRTATE

Original: *Distant Shores* (2002)

Traducere din limba engleză de:
SIMONA SĂSĂRMAN

virtual-project.eu

2021

Toamna

E un curent în
trebile-
omeneşti:
De'l iei în toi,
te duce la
noroc,
De'l scapi,
călătoria vieţii
noastre
Ne poartă în
prăpăstii şi
nevoi.
Acuma noi
plutim pe-o
mare plină,
Şi va să folosim
curentul bun,
Sau pierdem ăst
folos.[4]

William
Shakespeare,
Iulius Cezar

Capitolul 1

Seattle, Washington

Totul a început cu al doilea martini.

— Haide, mai bea un pahar, a spus Meghann.

— Nici nu mă gândesc.

Elizabeth nu ținea la băutură; asta se dovedise cu vârf și îndesat în 1976, când era la Universitatea din Washington.

— Nu poți refuza să bei la petrecerea mea de patruzeci și doi de ani. Îți amintești ce tare m-am îmbătat primăvara trecută, când ai împlinit patruzeci și cinci de ani?

Și ce fiasco fusese atunci!

Meghann a sesizat ezitarea și, ca orice avocat bun, a profitat de ea.

— Îl pun pe Johnny să ne ia.

— Ești sigură că Johnny are vârsta legală ca să șofeze?

— Asta doare, să știi. Toți iubiții mei au permis de conducere.

— Și eu, care am crezut că nu ai niciun standard.

— Le mențin cât mai jos cu putință, a spus Meghann ridicând mâna către chelneriță, care s-a grăbit spre masa lor. Mai vrem două pahare de martini. Și adu-ne o farfurie de nachos – cu multă fasole.

Elizabeth nu s-a putut abține să nu zâmbească.

— O să se lase cu nasoale.

Chelnerița s-a întors, a așezat două pahare elegante pe masă și le-a luat pe cele goale.

— Pentru mine, a spus Meghann, ciocnindu-și paharul de cel al lui Elizabeth.

În următoarea oră, conversația s-a învârtit în jurul subiectelor de mult uitate și al vremurilor de mult apuse. Erau prietene de mai bine de douăzeci de ani. În cele două decenii care trecuseră de la

terminarea colegiului, viețile lor o luaseră în direcții opuse. Elizabeth se dedicase total rolurilor de mamă și soție; Meghann devenise un avocat de primă clasă specializat în divorțuri, dar prietenia lor rămăsese intactă. De ani de zile, deși Elizabeth se muta împreună cu familia ei din oraș în oraș, țineau legătura prin e-mailuri și telefon. Acum, în sfârșit, locuiau suficient de aproape ca să se poată întâlni la ocazii speciale. Unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult lui Elizabeth era faptul că locuia în Oregon.

Când ajunseseră la al treilea rând de martini, Meghann râdea doar pentru că auzea zgomotul pe care-l făcea casa de marcat.

— Vezi tu bucățica aia bună de iubire aprinsă de colea din colț? a zis Meg, uitându-se pe furiș la băiatul ce părea să fie student, care stătea la fereastră. Cred că e singur.

— Și uite… Nu are aparat dentar. Probabil și l-a scos săptămâna trecută. Este exact genul tău.

Meghann a săpat în grămada de nachos, căutând o bucată cu multă brânză.

— Nu toată lumea e așa de norocoasă încât să se mărite cu iubitul din facultate, puștoaico. În afară de asta, oricum nu am un gen anume. Am avut mai demult. Acum iau ce mă face fericită.

Fericită. Elizabeth a reacționat la cuvânt.

— Mă întreb dacă un mare orgasm din partea sărbătoritei… Birdie? Ce s-a întâmplat?

Elizabeth a împins paharul de martini într-o parte și și-a încrucișat brațele. În ultima vreme devenise poziția ei preferată. Uneori se trezea singură într-o cameră stând cu brațele strânse așa de tare în jurul pieptului încât nu putea nici să inspire. Era ca și cum ar fi încercat să conțină ceva ce voia să evadeze din interiorul ei.

— Birdie?

— Nu-i nimic.

Meghann a coborât vocea.

— Uite. Știu că ceva e în neregulă, Birdie. Sunt prietena ta. Te iubesc. Vorbește-mi!

Ăsta era motivul pentru care Elizabeth nu bea. Într-o asemenea stare precară, tristețea ei ajungea la niște dimensiuni inimaginabile, iar capacul sub care își ținea ascunse emoțiile devenea instabil. S-a uitat la prietena ei cea mai bună care stătea de partea cealaltă a mesei și a știut că trebuia să vorbească. Pur și simplu, nu mai putea să se abțină.

Căsnicia ei se destrăma. Îi era greu și doar să se gândească la asta; să o spună cu voce tare părea aproape imposibil.

Ea și Jack se iubeau, dar era un sentiment construit mai ales din rutină. Pasiunea dispăruse de mult timp. Din ce în ce mai des se simțea ca și cum ar fi fost nesincronizați, ca și cum ar fi dansat pe piese muzicale diferite. El voia să facă sex dimineața, ea voia seara. Calea de mijloc pe care o găsiseră era aceea de a nu face dragoste luni întregi, iar când, în sfârșit, se regăseau, pasiunea era la fel de vlăguită ca și nevoia.

Cu toate acestea, relația lor era în continuare ținta invidiei prietenilor. Toată lumea îi dădea drept exemplu de căsnicie care rezistă. Ea și Jack erau ultimul exponat al unui muzeu care se golea an de an.

Pur și simplu nu putea să articuleze toate aceste lucruri. Cuvintele aveau o putere prea mare. Trebuiau manipulate cu mănuși ignifuge, altfel ar fi ars-o până la os.

— În ultima vreme nu sunt foarte fericită; asta-i tot.

— Ce-ți dorești?

— O să sune aiurea.

— Sunt de jumate beată. Nimic n-o să sune aiurea.

Elizabeth și-a dorit să poată zâmbi, dar inima îi bătea așa de tare încât se simțea amețită.

— Vreau… să fiu cine eram înainte.

— O, iubito! Meghann a oftat din greu. Presupun că n-ai vorbit cu Jack despre asta.

— De fiecare dată când suntem aproape de a vorbi despre ceva ce contează, mă panichez și spun că totul e în regulă. Îmi vine să-mi dau una-n cap cu un ciocan.

— N-aveam idee că ești așa de nefericită.

— Asta-i partea cea mai nasoală. Nu sunt nici nefericită. S-a aplecat înainte, zgâlțâind masa cu coatele. Sunt doar goală.

— Ai patruzeci și cinci de ani, copiii ți-au plecat de acasă, căsnicia ți-e răsuflată și vrei s-o iei de la capăt. Lista mea de clienți e plină de femei ca tine.

— O, Doamne! Nu sunt doar grasă și nefericită, mai sunt și un clișeu.

— Un clișeu este doar ceva ce de obicei e adevărat. Vrei să-l părăsești?

Elizabeth s-a uitat în jos la mâinile ei, la inelul cu diamant pe care-l purtase timp de douăzeci și patru de ani. Se întreba dacă putea să-l dea jos.

— Visez să-l părăsesc, să trăiesc singură.

— Și în aceste visuri ești fericită, independentă și liberă. Și când te trezești ești singură și pierdută din nou.

— Da.

Meghann s-a aplecat în față.

— Uite ce e, Birdie, în biroul meu intră zilnic femei care-mi spun că nu sunt fericite. Scriu cuvintele care le distrug familiile și frâng multe inimi. Și știi ce? Multe dintre ele o sfârșesc dorindu-și să fi încercat mai mult, să fi iubit mai bine. O sfârșesc dându-și la schimb casele, economiile și stilul de viață pentru un job de la nouă la cinci și un teanc de facturi, în timp ce drăguțul de soțior așteaptă preț de zece secunde, după care o ia de nevastă pe chelnerița de la Hooters. Așa că uite un sfat de un milion de dolari de la prietena ta cea mai bună, avocat în divorțuri: dacă te simți goală pe dinăuntru, nu e vina lui Jack și nici măcar nu e problema lui, iar părăsindu-l n-o

vei rezolva. Este treaba ta s-o faci pe Elizabeth Shore fericită.

— Nu mai știu cum să fac asta.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, Birdie, hai să fim sincere! Erai în multe feluri… talentată, independentă, artistă, intelectuală, în facultate credeam toți că o să fii următoarea Georgia O'Keeffe. Acum organizezi toate strângerile de fonduri din oraș și-ți decorezi casa. Mi-am luat diploma în Drept în mai puțin timp decât îți ia ție să alegi o stofă pentru canapele.

— Asta nu-i cor…

— Sunt avocat. Nu mă interesează ce e corect. Vocea i s-a îmblânzit. Mai știu și că ți-a fost greu cu munca lui Jack. Știu cât de mult ți-ai dorit un loc în care să prinzi rădăcini.

— Nu știi, a spus Elizabeth. Am locuit în mai mult de zece case de când ne-am căsătorit și în aproape jumătate pe-atâtea orașe. Tu ai locuit toată viața în Seattle. Nu știi cum e să fii veșnic străin într-un oraș, soția cea nouă fără prieteni ai ei sau un CV. La naiba, tu ai început facultatea la șaisprezece ani și tot ai reușit să te integrezi. Știu că am lăsat casa să-mi devină o obsesie, dar asta e din cauză că locul meu e în Echo Beach, Meg. În sfârșit. Pentru prima oară de când eram o copiliță, am un cămin. Nu o casă, nu un apartament, nu o locuință închiriată pentru un an sau doi. Un cămin. Și-a dat seama că ajunsese să țipe. Jenată, și-a coborât vocea. Mă simt în siguranță acolo. Nu poți să înțelegi fiindcă nu ți-a fost niciodată frică.

Meghann a părut să se gândească la asta, apoi a spus:

— Bine, lasă casa. Ce zici de asta: nu-mi aduc aminte când a fost ultima dată când te-am văzut pictând.

Elizabeth s-a retras. Asta era ceva despre care chiar că nu voia să vorbească.

— Am vopsit bucătăria săptămâna trecută.

— Foarte amuzant.

Meghann a tăcut, așteptând un răspuns.

— Nu am avut timp după ce s-au născut copiii.

Expresia lui Meghann era iubitoare, dar hotărâtă.

— Ai timp acum.

Un mod subtil de a-i aminti că fetele erau la facultate acum, că rațiunea de a fi a lui Elizabeth trebuia să se schimbe. Numai o femeie fără copii putea să creadă că e așa ușor s-o iei de la început. Meg nu știa cum e să le dedici douăzeci de ani din viață copiilor, pentru ca apoi să-i privești plecând. La emisiuni precum *Oprah*, experții spun că asta îți lasă un gol imens în viață. Puțin spus.

Este vorba despre un crater. În locul în care au fost flori, copaci și viață, acum nu mai sunt decât stânci.

Cu toate acestea, trebuia să recunoască faptul că se gândise la același lucru. Chiar încercase de câteva ori să schițeze ceva, dar e un lucru îngrozitor să vrei să-ți exersezi un talent prea târziu în viață și să nu obții niciun rezultat. Nu era de mirare că-și folosea toată creativitatea în decorarea preaiubitei ei case.

— E nevoie de pasiune ca să pictezi. Sau poate doar de tinerețe.

— Să-i spui asta lu' bunica Moses[2].

Meghann a băgat mâna în geantă de unde a scos un carnețel și un pix. A deschis carnețelul și a notat ceva, după care a rupt foaia și i-a dat-o lui Elizabeth.

Pe hârtie era scris: GRUP DE SUPORT PENTRU PASIUNILE FEMEILOR. JOI, ORA 7.00, FACULTATEA DE STAT ASTORIA.

— Am așteptat aproape un an momentul potrivit să-ți recomand asta.

— Sună ca și cum ar fi întâlnirea unor starlete porno. Despre ce vorbesc? Cum să nu-ți ștergi rujul în timp ce faci sex oral?

— Amuzant. Poate ar trebui să încerci să faci stand-up. Și Dumnezeu știe că sexul oral a salvat

mai multe căsnicii.

— Meg, eu…

— Ascultă-mă, Birdie! Am multe cliente în Grays County pe care le trimit la aceste întâlniri. E un grup de femei – cele mai multe proaspăt divorțate – care se întâlnesc și stau de vorbă. Toate au renunțat la prea mult din ele însele și caută drumul de întoarcere.

Elizabeth se uita la bilețel. Știa că Meg aștepta ca ea să spună ceva, dar părea incapabilă să-și găsească vocea. Una era să se îmbete și să i se plângă celei mai bune prietene despre starea de nefericire în care se găsea; era însă cu totul altceva să intre într-o încăpere plină de femei necunoscute și să afirme că viața ei era lipsită de pasiune.

Spera că zâmbetul ei nu era la fel de fragil pe cât se simțea.

— Mersi, Meg.

Zâmbind în continuare, i-a făcut semn chelneriței și a mai comandat un martini.

Echo Beachy Oregon

Cifrele roșii pătrățoase ale ceasului de pe noptieră se schimbau una după alta în întunericul dormitorului. La 6.30 a.m., Jack s-a întins și a dezactivat alarma cu jumătate de oră înainte să trebuiască să se trezească.

Stătea întins în pat uitându-se la fâșiile de lumină care pătrundeau printre lamelele jaluzelelor. Dormitorul era traversat de dungi albe și negre; orizontul întunecat făcea ca totul să aibă un aer neobișnuit de străin. Jack putea să discearnă ploaia măruntă care cădea afară. Încă o zi cenușie, întunecată. O zi obișnuită de început de decembrie pe coasta Oregonului.

Elizabeth dormea lângă el, iar părul blond argintiu îi era împrăștiat pe fața de pernă albă. Îi auzea respirația delicată și regulată și ocazionalele sforăituri înfundate care însemnau că probabil

urma o răceală. Probabil agățase ceva săptămâna anterioară, când fusese plecată la Seattle.

În zilele de început ale căsniciei lor dormeau întotdeauna cuibăriți unul în celălalt, dar la un moment dat au început să aibă nevoie de spațiu între ei. În ultima vreme, ea începuse să doarmă chiar pe marginea saltelei.

Dar acum lucrurile aveau să se îmbunătățească. În sfârșit, la patruzeci și șase de ani, el avea să mai primească o șansă. O companie de producție din Seattle dădea drumul unei emisiuni sportive săptămânale care urma să se ocupe de cele mai importante evenimente sportive din nord-vest; emisiunea fusese selectată de filiala NBC. în cazul în care ar fi primit postul de prezentator, ar fi trebuit să facă naveta trei zile pe săptămână, dar cu banii suplimentari la salariu, asta n-ar fi reprezentat o mare bătaie de cap. Era un progres uriaș față de știrile locale de rahat pe care le făcea în acel moment.

(Nu acolo unde ar fi trebuit să fie, bineînțeles, nu unde merita, dar uneori o greșeală mică poate să te ruineze.)

Ar fi fost din nou cineva.

În ultimii cincisprezece ani muncise pe rupte, avansând cu niște pași atât de mici încât nu puteau fi observați cu ochiul liber. Plătise pentru greșelile lui lucrând într-o serie de orașe uitate de lume. Azi avea, în sfârșit, o oportunitate mai de Doamne-ajută, o șansă de a reintra în liga mare. Nici nu-i trecea prin cap s-o lase să-i scape.

S-a dat jos din pat și a gemut imediat de durere. Clima umedă le juca feste genunchilor. A șchiopătat spre baie cu o grimasă pe față. Ca de obicei, trebuia să calce pe bucăți de materiale textile, mostre de vopsea și reviste deschise. Birdie redecora dormitorul de luni bune, plănuindu-și fiecare mișcare ca și cum ar fi fost responsabilă cu apărarea într-un meci din Super Bowl. La fel se întâmpla și în camera de zi. Lucrurile stăteau

așezate în grămezi prin toate colțurile, așteptând să se întâmple minunea: soția lui să se hotărască în sfârșit.

Jack deja se spălase și se bărbierise când Elizabeth a intrat împleticindu-se în cameră strângându-și în jurul mijlocului cordonul gros din bumbac al halatului.

— ’Neața! a spus ea în timp ce căsca. Doamne, mă simt ca naiba! Cred că am răcit. Te-ai trezit devreme.

El a simțit o mică dezamăgire fiindcă Elizabeth uitase.

— Azi e ziua cea mare, Birdie. Mă duc în Seattle pentru interviul ăla.

Ea s-a încruntat puțin; apoi, în mod evident, și-a amintit.

— A, da. Sunt sigură că o să primești jobul.

Pe vremuri, Birdie îi umfla egoul, asigurându-l că totul avea să se rezolve până la urmă, fiindcă el era destinat măreției. Dar în ultimii ani obosise; amândoi obosiseră. Și ratase așa de multe interviuri în decursul anilor încât nu era de mirare că nu mai credea în el.

Jack încercase din răsputeri să pretindă că era fericit în Oregon, că tot ce-și dorise de la viață era să fie crainicul știrilor sportive de la ora douăsprezece, prezentând mai ales evenimentele sportive ale liceelor pentru o piață medie. Dar Birdie știa că el abia tolera să trăiască în acest oraș de nimic de la marginea unei localități care abia se putea numi oraș. Ura până și să fie o celebritate a mediocrității. Singurul lucru pe care îl obținea de la această celebritate era să-și amintească cine fusese odată.

Elizabeth i-a zâmbit formal.

— O să fie grozav să avem mai mulți bani, mai ales că fetele sunt la facultate.

— Că bine zici.

Apoi s-a uitat la el.

— Jobul ăsta o să rezolve toate problemele, Jack?

Întrebarea lui Elizabeth i-a scos tot aerul din plămâni. Doamne, nu mai suporta discuția asta. Încercarea ei nesfârșită de a găsi răspunsul la întrebarea „Ce e în neregulă în viața noastră?” era epuizantă. Cu ani în urmă încercase să-i spună că n-ar fi trebuit ca toată fericirea ei să depindă de el. O urmărise renunțând încetul cu încetul la tot ce era al ei. Nu reușise să oprească fenomenul, sau poate nici nu încercase, dar cumva devenise vinovat de ce se întâmpla. Îi era silă de asta.

— Nu azi, Elizabeth.

Ea i-a aruncat privirea spontană rănită la care Jack deja se aștepta.

— Bineînțeles. Știu că e o zi importantă pentru tine.

— Pentru noi, a spus el, enervându-se.

Zâmbetul ei era prea larg pentru a fi autentic.

— Am ales un loc unde să sărbătorim noul tău job.

Schimbarea bruscă a subiectului era modalitatea prin care netezeau asperitățile căsniciei lor. Ar fi putut să rămână supărat, să forțeze o discuție, dar ce rost avea? Birdie nu riposta și nici nu era nimic nou de spus.

— Unde?

— Este o tabără de urși în Alaska. Un loc în care ajungi cu avionul, stai în cort și-i urmărești pe urșii grizzly în habitatul lor natural. Am văzut un interviu cu un proprietar – Laurence John – pe canalul Travel.

Jack și-a scos prosopul din jurul mijlocului și l-a aruncat la întâmplare pe marginea căzii de baie. S-a întors și s-a dus dezbrăcat spre dressing, de unde a luat o pereche de chiloți pe care i-a îmbrăcat, după care s-a întors spre ea.

— Credeam că o să spui că luăm cina la Heathman și mergem să dansăm la Crystal Ballroom.

Elizabeth s-a dus ezitant spre Jack. El a observat că-și răsucea inelul de logodnă – un vechi tic nervos.

— M-am gândit că am putea pleca… într-o aventură…

Jack știa la ce se gândea, dar nu avea să funcționeze. O altă locație nu era decât un decor diferit în care să joace aceleași scene învechite, să spună aceleași replici vechi. Cu toate acestea, a mângâiat-o blând pe obraz, sperând că nu-i va observa cinismul. Ura s-o rănească, dar devenise așa de sensibilă în ultimii ani încât era aproape imposibil să-i protejeze sentimentele.

— Tabăra pentru urși sună foarte bine. O să împărțim sacul de dormit?

Ea a zâmbit.

— Se poate aranja.

Jack a tras-o spre el și a ținut-o strâns.

— Poate putem sărbători chiar aici, în patul nostru când ajung acasă.

— Aș putea să port lenjeria de la Victoria's Secret pe care mi-ai cumpărat-o.

— Nu o să mă pot concentra toată ziua.

A sărutat-o. Un sărut prelung și dulce, plin de promisiuni. Genul de sărut despre care aproape că uitase. Pentru o fracțiune de secundă și-a amintit cum erau lucrurile între ei înainte, în vremurile în care sexul era incredibil de bun. Atunci când o zi întreagă petrecută în pat părea o idee genială.

Când s-a depărtat de ea s-a uitat la fața ei frumoasă și zâmbitoare. Odată, cu un chiar așa de mult timp în urmă, se iubeau necondiționat. Îi era dor de acele zile, de acele sentimente.

Poate.

Poate chiar exista șansa ca totul să se schimbe pentru ei azi.

Capitolul 2

Traficul în Seattle era blocat. Lui Jack nu-i venea să creadă câte mașini erau pe autostradă. Orașul părea o schiță în cărbune, învăluit în pâclă, sculptat în beton. Până și lacul Union era mohorât ca o zi ploioasă. La fiecare câteva minute se auzea un claxon, urmat apoi de scrâșnetul cauciucului pe asfaltul ud.

Îi plăceau toată agitația și aglomerația. Energia. Nu mai fusese de ceva vreme într-un oraș aglomerat. Industria tehnologiei îi conferise orașului Seattle un aer la modă, un avantaj pe care nu îl avusese niciodată.

A traversat podul suspendat. Nu mai fusese aici de ani de zile, probabil din vremea studenției la Universitatea Washington. Schimbările erau remarcabile.

În anii șaptezeci, Bellevue începuse ca un cartier dormitor pentru cei care făceau naveta și își doreau un stil de viață rural. Familiile se așezaseră în aglomerări, cumpărându-și case identice pe străzi înfundate cu nume ca RainShadow Glen și Marvista Estates. Un asfalt negru și gros fusese turnat pe patru benzi de la est la vest și de la nord la sud. Înainte ca asfaltul să se usuce, apăruseră centrele comerciale. Clădiri albe cu acoperișuri plate ca niște cutii de pantofi se îngrămădeau în lumina de neon a propriilor panouri publicitare. Ani de-a rândul cartierul a crescut necontrolat; până la sfârșitul anilor optzeci ajunsese să arate ca sudul Californiei.

Apoi a explodat internetul. Microsoft și Immunex s-au mutat în această extindere de case tip și brusc a apărut nevoia unui oraș. Un loc pe care multitudinea de tineri șmecheri milionari să-l poată numi acasă. Schimbările s-au petrecut cu viteza cu care au venit banii. Centrele comerciale au făcut loc mallurilor stilate. Restaurantele

moderne ofereau prânzuri în aer liber pe beton, la mese cu umbrele. Barnes și Noble a construit o reprezentanță în locul vechilor piste de bowling.

La intersecția străzilor Main și 106 era o clădire impunătoare și frumos decorată, o combinație elegantă de beton și sticlă cu o fațadă rococo modernă. Era un bun exemplu al „noului" Bellevue – scump, arogant și modern, cu un hol de intrare exact atât de mare cât era nevoie pentru a-și afișa originile nord-vestice.

Jack a parcat pe strada din față. A stat un minut în mașină ca să-și adune curajul, apoi a intrat în clădire. La etajul șaptesprezece și-a aranjat cu un gest rapid cravata – mai mult mecanic decât dintr-un autentic simț al modei – și a pășit în opulenta zonă a recepției decorate cu alamă și sticlă.

S-a gândit: *Ești Jumpin Jack Flash*[3]*. Ar fi norocoși să pună mâna pe tine,* apoi s-a dus la recepție.

Secretara l-a întâmpinat cu un zâmbet strălucitor.

— Pot să vă ajut?

— Sunt Jackson Shore, am venit la domnul Mark Wilkerson.

— Un moment, vă rog.

A ridicat telefonul și l-a anunțat. După ce a pus receptorul în furcă a spus:

— Luați loc, vă rog! Imediat va veni cineva pentru dumneavoastră.

S-a așezat pe canapeaua modernă din piele roșie din sala de așteptare. Câteva clipe mai târziu, o femeie a venit spre el. Era înaltă și subțire – cu un corp frumos. Bijuteria de aur de la gât strălucea în lumina fluorescentă care venea din tavan. A întins mâna.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Shore. Sunt Lori Hansen. Tatăl meu a spus întotdeauna că ați fost cel mai bun fundaș pe care l-a avut vreodată NFL[4]. Mă rog, dumneavoastră și Joe, bineînțeles.

— Mulțumesc.

— Pe aici, vă rog.

Jack a urmat-o de-a lungul unui hol lat cu pardoseală de marmură. Erau oameni peste tot, îngrămădiți lângă copiatoare și pe la uși. Câțiva i-au zâmbit când a trecut pe lângă ei; cei mai mulți l-au ignorat.

Până la urmă au ajuns la destinație – o ușă închisă. Lori a bătut delicat și a deschis ușa.

Jack a închis ochii pentru o secundă și și-a vizualizat succesul – *Jumpin Jack Flash* –, după care a zâmbit încrezător.

Bărbatul de la birou era mai în vârstă decât se așteptase Jack, poate șaptezeci de ani sau chiar mai mult.

— Jackson, a spus el, ridicându-se în picioare și întinzând mâna.

Bărbații și-au strâns mâinile.

— Stați jos! a spus Mark, arătând spre scaunul din fața biroului său uriaș din mahon.

Jack s-a așezat.

Mark a rămas în picioare de partea cealaltă a biroului, părând să ocupe un spațiu exagerat de mare. Îmbrăcat în costum Armani, Wilkerson era prototipul din industria media al puterii și autorității, atribute pe care le manipula de atât de multă vreme încât probabil făcuse bătături la mâini. Compania lui era cea mai mare companie independentă de producție din nord-vest.

După o vreme s-a așezat.

— Ți-am văzut înregistrările. Ești bun. De fapt, am fost chiar mirat să văd cât de bun ești.

— Mulțumesc.

— Câți ani au trecut, cincisprezece, de când ai jucat pentru Jets?

— Da. Mi-am zdrobit un genunchi. După cum sunt sigur că știți, mi-am condus echipa într-un șir de victorii consecutive în Super Bowl.

— Și ai câștigat trofeul Heisman[5]. Da, a spus Mark. Victoriile tale din trecut sunt foarte impresionante.

Să fi accentuat cuvântul *trecut* sau Jack doar și-a imaginat asta?

— Mulțumesc. Mi-am făcut datoria în televiziunile locale, după cum se poate vedea în CV-ul meu. Ratingul a crescut semnificativ în Portland în ultimii doi ani, timp în care am lucrat la postul lor. S-a aplecat și s-a întins după servietă. Mi-am permis să notez câteva idei pentru emisiunea dumneavoastră. Cred că poate fi beton.

— Și cum e cu drogurile?

Și așa, pur și simplu, Jack a știut că interviul s-a terminat.

— Asta a fost demult. Spera că nu avea o voce învinsă. Cât timp am stat în spital am devenit dependent de analgezice. Televiziunile mi-au oferit o mare șansă – *Fotbalul de luni seara* – și am ratat-o. Eram tânăr și prost. Dar nu se va repeta. Sunt curat de ani de zile. Întrebați-i pe foștii mei angajatori. O să vă confirme etica mea de muncă.

— Nu suntem o companie uriașă, Jack. Nu ne permitem genul de scandaluri și dezamăgiri care reprezintă procedura standard de lucru a companiilor de televiziune. Adevărul este că ești o marfă deteriorată. Nu văd cum îmi pot risca succesul pe tine.

Jack și-a dorit să fie bărbatul care fusese odată. Acel bărbat ar fi spus: „Bagă-ți programelul tău de căcat în curul tău alb fleșcăit”. În loc de asta, a rostit:

— Pot face o treabă bună pentru dumneavoastră. Doar dați-mi o șansă.

Simțea fiecare cuvânt amar și greoi pe limbă, dar un bărbat cu un credit ipotecar, cu un portofoliu de acțiuni în scădere și două fiice la facultate nu avea de ales.

— Îmi pare rău, a spus Mark, deși nu părea sincer.

— De ce v-ați obosit să mă mai chemați la interviu?

— Fiul meu își amintește de ține de la Universitatea Washington. S-a gândit că o întâlnire față în față cu tine îmi va schimba părerea. Aproape că a zâmbit. Dar fiul meu are problemele lui cu abuzul de substanțe. Bineînțeles, crede în acordarea unei a doua șanse. Eu nu cred.

Jack și-a luat servieta. Obișnuia să creadă că, atunci când a pierdut fotbalul, a atins punctul cel mai de jos, subsolul jilav al existenței sale. De fapt, asta a fost ceea ce l-a făcut să pună mâna pe sticlă și pastile.

Dar se înșelase.

Nimic nu era mai rău decât erodarea lentă și continuă a stimei sale de sine. Astfel de vremuri erau epuizante.

Până la urmă s-a ridicat în picioare. A fost nevoie să-și adune toate puterile ca să zâmbească și să spună:

— Mulțumesc pentru că m-ați văzut.

Deşi nu m-ai văzut, *nesimțit băgăcios, nu m-ai văzut deloc.*

Apoi a plecat din birou.

•

Elizabeth stătea în camera de zi, cu mostre de materiale, vopsele și pagini din reviste glossy în brațe, dar nu se putea concentra asupra sarcinii pe care o avea.

Poate diseară, se gândea întruna.

De ani de zile urmărea talk-show-uri de zi. Psihologii erau de părere că pasiunea poate fi reaprinsă, că iubirea pierdută de-a lungul drumului creșterii copiilor poate fi regenerată.

Spera să fie adevărat, fiindcă ea și Jack aveau probleme. După douăzeci și patru de ani de căsnicie, uitaseră cum să se iubească; între ei rămăsese doar o conexiune firavă.

Căsnicia lor era ca o pătură veche care începuse să se destrame. Dacă nu încercau s-o repare – și încă repede –, avea să se aleagă fiecare cu câte un pumn de ațe colorate. Nu putea continua să

pretindă că lucrurile ar fi putut să se îmbunătățească în mod natural.

Ea trebuia să facă ceva. Ăsta era un alt consens la care ajunseseră terapeuții: trebuie să acționezi dacă vrei să obții rezultate.

În seara asta, Elizabeth avea de gând să ofere căsniciei lor un nou început.

Nu a pierdut din vedere acest țel în timpul activităților zilnice. Când și-a terminat toate îndatoririle, s-a întors acasă și a pregătit cina preferată a lui Jack: cocoș în vin.

Aroma amețitoare a puiului, a vinului și a mirodeniilor învăluia casa. A durat aproape o oră până ce a reușit să aprindă focul în șemineul din sufragerie (materialele inflamabile căzuseră întotdeauna în sarcina lui Jack, pe lângă aruncarea gunoiului și plata facturilor). Când a terminat, a aprins lumânările parfumate cu aromă de scorțișoară și a micșorat lumina. Datorită lumânărilor, pereții galbeni păreau fini ca untul topit. De-o parte și de alta a canapelei tapițate cu pânză bleu cu galben erau așezate două măsuțe din mahon cu dungi aurii și roșii.

Interiorul arăta ca un studio de film. Studioul seducției.

Când totul arăta perfect, s-a grăbit în baie și s-a spălat, și-a ras picioarele și s-a uns pe tot corpul cu o loțiune cu aromă de migdale.

Pe urmă s-a dus la sertarul cu lenjerie, a scotocit printre articolele utile de la firma *Jockey for her* și sutienele Calvin Klein până a găsit setul de neglijeu din mătase albă cu dantelă și boxeri asortați pe care i-l cumpărase Jack de Sfântul Valentin în urmă cu niște ani. Poate chiar mai mulți. Nu îl purtase niciodată.

Atunci când îl primise, considerase că era de fapt un cadou pentru el. Acum vedea aspectul romantic al gestului. Cât timp trecuse de când Jack își dorise ultima oară s-o vadă îmbrăcată în haine sexy?

S-a încruntat.

Setul părea groaznic de mic.

Iar fundul ei era groaznic de mare.

„Nu-ți face una ca asta”, și-a spus, vrând să-l pună la loc.

Apoi și-a văzut reflexia în oglindă. Era o femeie de patruzeci și cinci de ani, cu riduri și tot tacâmul. Pe vremuri, lumea îi spunea că seamănă cu Michelle Pfeiffer. Asta se întâmpla, însă, cu zece ani în urmă și nouă kilograme în minus.

S-a uitat la lenjeria din mâna ei. Măsura zece. Cu un număr mai mică. Nu era chiar așa mult, de fapt…

Dacă ar fi putut doar să îndepărteze chirurgical amintirea perioadei în care purta măsura șase.

Și-a strecurat neglijeul încet peste cap. O ținea puțin peste sâni.

Poate că era chiar sexy așa.

În afară de asta, în casă era întuneric. Cu puțin noroc, urma să se dezbrace repede.

Nu că acest gând ar fi consolat-o în mod special.

A pășit cu grijă în boxerii cu dantelă și a răsuflat ușurată. Erau strâmți, dar puteau fi purtați.

S-a uitat în oglindă.

Aproape drăguță.

Poate aveau o șansă. Poate câteva schimbări minore în comportament ar fi putut rezolva lucrurile…

S-a dus la dulap, a găsit halatul din mătase de culoarea albastru intens, care era un alt cadou din vremuri de demult și s-a îmbrăcat cu el. Materialul i-a mângâiat pielea fină și parfumată și dintr-odată s-a simțit sexy.

Și-a aplicat machiajul cu multă grijă, completându-l cu o codiță gen Cleopatra, realizată cu dermatograful și s-a dat cu gloss pe buze.

Când a încheiat procesul de îndepărtare a excesului de ani de pe fața ei, se făcuse ora șase și jumătate și și-a dat seama că Jack deja întârziase.

Și-a turnat un pahar de vin și s-a dus în sufragerie să aștepte. După ce a terminat al doilea pahar de vin a început să se îngrijoreze. Faptul că l-a sunat scurt pe Jack pe mobil nu a ajutat, fiindcă el nu a răspuns.

Era un drum lung din Seattle – cel puțin trei ore și jumătate. Dar, dacă ar fi plecat mai târziu, ar fi sunat…

La ora opt, cina era ruinată. Carnea de pui căzuse de pe oase, iar ceapa se prăjise până când nu mai rămăsese nimic din ea. Nu mai rămăsese sos aproape deloc.

„Perfect."

Atunci a auzit cheile în ușă.

Prima ei reacție a fost să se înroșească de furie. Cuvintele „ai întârziat" îi stăteau pe limbă, dar a inspirat adânc pentru a se calma, iar apoi a expirat prelung. Și ce dacă ar fi trebuit să sune?

În această noapte voia să fie amanta, nu soția lui. I-a turnat un pahar de vin și s-a îndreptat spre ușă.

Jack era în ușă, uitându-se la ea.

Atunci, Elizabeth a știut.

— Hei, iubito, a spus el fără să zâmbească. Îmi pare rău că am întârziat.

Nu a făcut niciun comentariu – nimic despre foc, despre lumânări, despre ținuta ei.

S-a îndreptat spre el, simțindu-se brusc penibilă în halatul de mătase.

— N-am primit jobul.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea cu o voce blândă, știind ce răspuns avea să primească.

— Wilkinson nu a vrut să-și asume riscuri cu un tip care s-a drogat. Jack a zâmbit cu o tristețe care i-a frânt inima soției lui. Presupun că unele lucruri nu dispar niciodată.

Putea să vadă cât de tare suferea, dar, când a vrut să-l atingă, el s-a retras. A plecat în sufragerie, unde a privit focul.

— Îți amintești când ți-ai distrus genunchiul? a întrebat ea urmându-l. Am tras toate draperiile camerei de spital, m-am suit în pat lângă tine și…

— Asta a fost demult, Birdie.

Ea l-a privit simțindu-se pierdută. Erau la distanță mai mică de o lungime de braț, dar ar fi putut la fel de bine să fie kilometri întregi între ei. Asta era situația lor după douăzeci și patru de ani de căsnicie. Amândoi nesiguri pe ei; amândoi incapabili de a-i oferi celuilalt sprijin. În criză, au devenit străini. Nu mai știa ce să spună și nici măcar dacă ar fi trebuit să mai spună ceva. Până la urmă, a mers pe varianta cea mai sigură, dar, chiar și așa, a simțit cum i se fisurează oasele în timp ce vorbește.

— Uite un pahar de vin!

Jack a luat paharul și s-a așezat, după care a deschis servieta și a scos un teanc de hârtii. Fără să se uite la ea, a spus:

— Poți aprinde lumina? Nu văd nimic.

— Sigur.

Elizabeth s-a întors repede cu spatele, înainte ca el să vadă cât de mult o rănise. Apoi și-a strâns mai tare în jurul corpului halatul ridicol și a plecat spre bucătărie.

— Îți aduc ceva de mâncare.

— Te iubesc, Birdie, i-a răspuns el.

— Da, a răspuns ea încet, îndepărtându-se. Și eu te iubesc.

Capitolul 3

În dimineața următoare, Elizabeth stătea pe un scaun lângă tăblia bufetului din bucătărie, cu mâinile împreunate strâns în jurul unei căni cu ceai de mușețel.

— Cafea? a întrebat Jack în timp ce-și turna o cană.

— Nu, mulțumesc, încerc să consum mai puțină cafeină.

— Iar?

— Da, iar.

A așezat cana pe blatul de granit. A mângâiat cu degetele suprafața aspră, striată a cănii de ceramică și mânerul ei ușor înclinat. Era una dintre nenumăratele relicve din tinerețe, o amintire din perioada în care făcea obiecte de ceramică. Se gândise des că, după moartea ei, un arheolog ar fi putut să-i construiască imaginea ghidându-se după urma de hobby-uri pe care o lăsase în urma ei. Olărit. Vitralii. Covoare din resturi de materiale textile. Bijuterii realizate din linguriță de argint vechi. Macrame. Fotografii. Albume de amintiri. Și apoi erau nesfârșitele cursuri pe care le luase la facultatea de stat locală. Literatura shakespeariană, istoria artei, științe politice. După ce și-a pierdut abilitatea de a picta, a început să caute un substitut, ceva care să reaprindă focul creativității ei. Nimic nu funcționase.

Jack a spălat cafetiera și a pus-o cu grijă la locul ei. Avea un aer obosit și nu era de mirare. Se foise și se sucise toată noaptea.

— De ce nu stai acasă astăzi? a întrebat Elizabeth. Am putea ieși să mâncăm la prânz în oraș. Poate ne plimbăm până la plajă. Sau mergem să facem cumpărături pentru Crăciun. Magazinele sunt toate decorate.

— E prea frig.

Nu mai știa ce să spună. Altă dată n-ar fi contat nici ploaia, nici ninsoarea. Ideea era să fie împreună. Acum, până și vremea intervenea între ei.

Jack s-a apropiat de ea, i-a pus o mână pe umăr și a spus încet:

— Îmi pare rău.

Rușinea din ochii lui a terminat-o. A dus-o înapoi în timp. Pentru o clipă, tot ce-a putut să vadă în bărbatul care stătea lângă ea a fost băiețelul de care se îndrăgostise cu ani în urmă.

— O să mai fie și alte ocazii, Jack.

— Te iubesc, Birdie.

De data asta simțea că era sincer.

— Și eu te iubesc.

— Și atunci, de ce nu e suficient?

Elizabeth s-a uitat în altă parte.

— Ce vrei să spui?

— Haide, Birdie, asta e discuția pe care vrei întotdeauna s-o avem, nu? Veșnica întrebare arzătoare: ce e în neregulă cu noi? Ei bine, acum eu întreb. De ce nu e suficient ceea ce încă avem?

— Vreau să fie.

— Nu ar trebui să fie așa de greu, a spus el atât de încet încât Elizabeth a trebuit să se forțeze ca să audă.

Era important ceea ce urma să spună. Știa asta. Îndrăzneau atât de rar să abordeze subiectul nefericirii lor. Dar nu și-ar fi putut imagina să fie sinceră, să spună: „Mi-e teamă că nu ne mai iubim”. Singurul răspuns pe care și l-a putut imagina a fost „Știu.”

Umerii lui Jack s-au lăsat; colțurile gurii au căzut.

— Mă epuizezi, Elizabeth. A plecat de lângă ea. Te plângi despre cât de nefericită ești, dar când, în sfârșit, încerc să discutăm, te închizi în tine.

— N-am spus că sunt nefericită.

Și-a dorit instantaneu să nu fi spus asta, să fi fost sinceră. Dar problema în jurul căreia se

învârteau era… așa de mare… încât o speria.

— Bineînțeles că nu. Niciodată nu spui nimic, de fapt.

— De ce aș face-o? Tu oricum nu asculți.

Se uitau unul la celălalt, nefiind siguri încotro să se îndrepte din acel punct. În tăcere se insinua teama că unul dintre ei ar fi putut rosti în sfârșit adevărul.

— Bine atunci, a spus până la urmă Jack. Plec la muncă. Poate azi prind povestea cea mare.

Zicând acestea, au intrat înapoi pe autostrada confortabilă a vieților lor. Poate că Jack a activat semnalizarea pentru puțin timp, dar schimbarea benzii nu a fost permisă.

•

Jack stătea în fața stadionului, înghețând de frig. O briză rece a măturat parcarea, ridicând frunzele și resturile de pe jos.

— Cam atât, a spus el, îndreptând spre cameră unul dintre zâmbetele lui patentate pentru relațiile cu publicul. Cele două echipe se întrec pentru campionatul de fotbal de juniori B-8 al statului. Poate că sunt mici ca statură și puțini la număr, dar compensează cu vârf și îndesat prin entuziasm și hotărâre. Din centrul Portlandului, sunt Jackson Shore cu noutățile de la prânz din sport.

În secunda în care beculețul camerei de filmat s-a stins, i-a aruncat microfonul operatorului.

— La naiba, e foarte frig, a spus el, încheindu-se la haină.

A făcut scurt cu mâna și a plecat înapoi spre sediul televiziunii. Ar fi putut aștepta să plece cu cineva cu mașina, dar echipei tehnice îi luă foarte mult timp să dezasambleze echipamentul.

Ajuns la căldura din sediu, și-a luat o cafea mocca latte și s-a dus înspre biroul lui; s-a așezat la masa metalică ieftină și a încercat să-și găsească ceva de făcut. Nu i-a venit nicio idee. S-a ridicat și s-a dus la fereastră. Cerul era cenușiu ca plumbul. Ploaia cădea în rafale aproape imperceptibile cu

ochiul liber. Luminile semafoarelor aruncau fascicule de lumină verde și roșie pe asfaltul ud.

Ar fi putut să se ducă la colegiu să vadă ce face echipa Duck, dar baschetul lor nu arăta prea încurajator.

Poate se întâmpla ceva cu Trail Blazers…

S-a auzit o bătaie în ușă.

— Intră, a spus, neîndrăznind să se întoarcă.

Știa că trebuia să se uite cu admirație la persoana care urma să intre pe ușă, dar, din fundătura în care se afla, uneori avea nevoie de câteva secunde de efort pentru a-și construi zâmbetul de relații cu publicul.

— Domnul Shore?

În cele din urmă, s-a întors cu fața. Era Sally-nu-știu-cum, una dintre asistentele angajate recent la televiziune. Era tânără, frumoasă și ambițioasă. A recunoscut ambiția de prima oară când a văzut-o. Uitându-se la ea, observând focul pasiunii din privirea ei, s-a simțit și mai obosit.

— Cu ce te pot ajuta?

— Voiam să-ți mulțumesc pentru seara de marți.

Jack s-a gândit puțin.

— A, da. Barul Bridgeport.

Câțiva dintre producători și cameramani ieșiseră după program. În ultima clipă, Jack o invitase pe Sally.

I-a zâmbit, iar Jack s-a simțit pentru o clipă vrăjit de ochii ei negri.

— A fost drăguț din partea ta să mă inviți.

— M-am gândit că ți-ar face bine să petreci niște timp cu producătorii. Este o industrie în care e greu să pătrunzi.

Sally a făcut un pas spre el.

— Aș vrea să mă revanșez.

— Bine.

— Drew Grayland.

Nu știa la ce se aștepta, dar cu siguranță nu se aștepta la asta.

— Centralul de la Panthers?

— Sora mea mai mică a fost la o petrecere cu el sâmbătă seara. A spus că a băut shot după shot și a luat tot felul de droguri și că a urcat la el în cameră cu o fată. Când fata a ieșit de la el, plângea și avea hainele rupte. Mai târziu în noaptea aia, un șofer beat a dat peste un câine pe strada Cascade. Se zvonește că Drew era la volan și poliția campusului ascunde toată treaba. Joi e marele meci UCLA, după cum știi.

Jack nu mai primise un astfel de pont de… nu primise niciodată un astfel de pont.

— Ar putea fi o chestie mare.

Și-a dat voie să-și imagineze pentru o clipă – o poveste națională, expunere largă, fața lui pe toate posturile din America. Și Henry, comentatorul sportiv principal, era plecat din oraș. Nici mai mult, nici mai puțin decât o vacanță în sălbăticia Australiei.

— Pot să fiu asistenta ta pentru această știre? a întrebat Sally.

— Bineînțeles. Va trebui să verificăm dacă femeia aia a depus plângere împotriva lui. Nu ne putem baza pe zvonurile din campus.

Sally a deschis un carnețel de notițe și a început să scrie.

— O să vorbesc cu directorul de la știri. Tu lucrează la întrebări și piste. Începem cu poliția campusului. Hai să ne întâlnim în hol în… S-a uitat la ceas. Era unu fără un sfert. Treizeci de minute, bine?

— Perfect.

— Și Sally, mulțumesc.

— După faptă și răsplată, Jack.

Când i-a zâmbit admirativ, a simțit pentru o clipă încrederea pe care o avea demult.

•

Când a ajuns acasă, Elizabeth era frântă de oboseală. Întâlnirea de la bibliotecă s-a prelungit peste program, grupul de lectură a început cu o oră

mai târziu, iar tâmplarul cu care se întâlnise era mult prea scump ca să-i folosească la ceva.

Epuizată, și-a aruncat geanta pe masa din bucătărie, a ieșit din nou din casă și s-a așezat în balansoarul de pe terasă. Mișcarea egală a balansoarului – înainte și înapoi, înainte și înapoi – i-a calmat nervii întinși.

Oceanul nesfârșit de alamă se întindea în fața ochilor ei. Peluza cu iarbă deasă, încă udă în urma ploii de după-amiază, strălucea în lumina soarelui la asfințit. O pereche de brazi Douglas, cu crengile atârnând obosite, încadrau perfect imaginea.

Un „dacă” pasager, pe care l-a eliminat imediat, i-a traversat mintea. Vremurile în care picta rămăseseră demult în urmă. Dar, dacă n-ar fi fost așa, dacă n-ar fi lăsat pasiunea arzătoare pe care a avut-o cândva să se răcească, asta ar fi pictat.

O pasăre a croncănit zgomotos prin apropiere. O cioară durdulie care, fără îndoială, o admonestă pentru că îi invadase spațiul.

Dar ăsta era spațiul ei, evadarea ei. De la fiecare dintre cei trei sute de bulbi pe care îi plantase în grădină, până la gardul de lemn pe care îl construise și-l vopsise în alb și fiecare obiect de mobilier din casă. Fiecare centimetru pătrat al acestei proprietăți îi reflecta visurile. Indiferent cât de nefericită sau stresată s-ar fi simțit, putea să iasă pe această prispă liniștită, să privească oceanul și să se simtă cuprinsă de calm.

A urmărit soarele auriu scufundându-se încet în marea întunecată, apoi s-a ridicat în picioare și a intrat în casă.

Era momentul să înceapă să pregătească cina.

Tocmai intrase pe ușă, când a sunat telefonul. A răspuns.

— Alo?

— Hei, fetițo, ai terminat cu salvarea coastei Oregonului pe ziua de azi?

Elizabeth a zâmbit în ciuda epuizării.

— Hei, Meg. Mă bucur să te-aud. Ce se întâmplă?

S-a prăbușit într-un fotoliu Wedgwood cu dungi bleu și galbene și și-a ridicat picioarele pe canapeaua asortată.

— Azi e joi. Voiam să-ți amintesc de întâlnire.

Femeile fără pasiune.

Elizabeth a afișat un zâmbet șters.

— Da, a spus, mi-am amintit, deși bineînțeles că nu-și amintise.

— Te duci?

Da, sigur. Să intre într-o cameră plină de străini și să recunoască lipsa pasiunii din viața ei?

— Nu, de fapt nu mă duc. Nu e stilul meu.

— Și care este stilul tău, mai exact?

Asta a durut.

— Îți folosești vocea de avocat.

— Ce faci în seara asta, îți aranjezi mirodeniile în ordine alfabetică? Crede-mă, Birdie, într-o bună zi o să te trezești că ai șaizeci de ani și n-o să-ți aduci aminte ultima oară când ai fost fericită.

Elizabeth nu a găsit niciun răspuns. Și ea se gândise la același scenariu urât. Deseori.

— Dacă ar fi să mă duc – și nu spun că o s-o fac, ai grijă – dar, dacă ar fi să merg, cum ar fi?

— Niște prietene care se întâlnesc. Probabil vorbesc despre cum e să te simți pierdut la jumătatea vieții.

Asta nu suna așa de rău; își imaginase Inchiziția. Poate cu tortură suplimentară.

— Ar trebui să vorbesc?

— Nu, Marcel Marceau, ai putea să stai ca o stâncă.

— Chiar crezi că s-ar putea să mă ajute?

— Hai să zicem așa, dacă nu mergi săptămâna asta, săptămâna viitoare fac așa un scandal încât o să ajungi să implori să mergi.

Elizabeth nu putea să nu zâmbească. Cu ani de zile în urmă, când Meghann trecuse prin divorțul ei oribil și sfâșietor, Elizabeth se purtase cu ea

exact la fel. Cu iubire dură. Uneori, un prieten trebuie să-ți forțeze mâna; asta e tot.

— Bine, mă duc.

— Promiți?

— Să mă pupi.

— Pentru cei cu tulburări de auz, te mai întreb o dată, promiți?

Asta putea să țină toată ziua.

— Promit. Acum, nu ai vreun tată datornic de hărțuit?

— Nu, dar am o întâlnire. E italian. Giuliano.

— În sfârșit, i-ai terminat pe americani, nu?

Au mai vorbit douăzeci de minute despre absența iubirii din viața lui Meghann după care au închis. Elizabeth și-a turnat vin într-un pahar și a scos două bucăți de piept de pui din congelator, în timp ce se dezgheța în cuptorul cu microunde, a verificat mesageria telefonului. Era un mesaj de la fiica cea mică, Jamie, și unul de la Jack. Era pe urmele unei povești importante și urma să vină acasă seara târziu.

— Poftiți, fani ai sportului, a spus ea cu voce tare. Mă duc la întâlnire.

Încă un obicei de femeie bătrână și nebună; vorbea singură.

A făcut duș și s-a dus în dressing. S-a uitat la hainele așezate ordonat. Foarte multe dintre ele erau viu colorate; eșarfe pictate de mână, pulovere împletite manual, baticuri din mătase printate. Iubea arta în toate formele ei. Încă din adolescență începuse să fie complimentată pentru felul în care se îmbrăca. Dar nimic din toate astea n-o ajuta acum. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să iasă în evidență.

Uite, acolo. O femeie fără pasiune.

După câteva încercări ratate, a ales o pereche de pantaloni de lână de culoarea ciocolatei și o helancă din cașmir bej. S-a hotărât să nu-și pună curea. Oricum, trecuseră ani de zile de când niciuna din curelele ei bune nu îi mai venea. S-a

machiat, apoi și-a împletit din nou părul blond (care avea nevoie să fie vopsit, a observat) în stil french. Și-a scos cerceii lungi din argint cu turcoaz pe care îi purta de obicei și și-a pus o pereche de cercei cu perle, apoi s-a studiat în oglindă.

— Perfect.

Arăta la fel de ștearsă ca o pitulice.

La ora șase i-a lăsat un bilețel lui Jack pe blatul din bucătărie, pentru cazul în care ar fi ajuns acasă înaintea ei. Era un gest inutil, bineînțeles. Cu abilitățile lui de localizare, Elizabeth avea toate șansele să intre la menopauză înainte ca el să găsească biletul.

Douăzeci și cinci de minute mai târziu intra în parcare la destinație.

Colegiul comunitar fusese construit la sfârșitul anilor șaptezeci, lucru care era evident. Pereții de beton texturat susțineau un acoperiș metalic plat portocaliu. Potecile erau delimitate de un șir de copaci desfrunziți, care îi confereau campusului un aspect ciudat de trist. Ornamente uzate și lăsate de la sărbători – sfeșnice iudaice decolorate și oameni de zăpadă cenușii – atârnau de felinare, legănându-se în briza ușoară.

Elizabeth și-a strâns poșeta sub braț și a mers mai departe. În timp ce înainta pe hol, s-a bucurat că era încălțată cu mocasini. Pașii ei amortizați erau aproape imperceptibili. Dacă s-ar fi hotărât să plece, nimeni nu ar fi auzit.

În sfârșit, a ajuns la camera 106. Din păcate, ușa nu avea geam, așa că nu putea să arunce o privire înăuntru și să găsească un motiv de a se răzgândi.

A deschis ușa cu precauție. Fără să-și acorde o pauză, a intrat.

Era o sală de clasă mică, obișnuită. Pe tabla verde se vedeau urmele șterse ale unei ecuații de matematică. În mijlocul camerei era un cerc descris din scaune pliante de metal; unele dintre ele erau goale; pe altele erau așezate femei ce păreau emoționate. Într-o parte, la stânga, pe o

masă acoperită cu o cârpă albă erau așezate o cafetieră și o tavă cu gustări.

— Nu fi timidă! Intră!

Speriată, Elizabeth s-a răsucit și s-a trezit față-n față cu o femeie izbitor de frumoasă îmbrăcată într-un costum cărămiziu. Pe ecusonul prins la reverul taiorului scria: SARAH TAYLOR.

— Eu sunt Sarah, a spus femeia, zâmbind deschis. Bine ai venit la întâlnire!

Elizabeth nu a reușit să zâmbească.

— Eu sunt Elizabeth.

Sarah a atins-o pe umăr și a strâns-o prietenește.

— Toată lumea este emoționată la început. Apoi s-a întors spre celelalte femei. Charlotte, de ce nu o întâmpini pe cea mai nouă membră?

Charlotte – o femeie masivă îmbrăcată în trening negru de velur și saboți de grădinărit din cauciuc verde – deja venea spre ea.

— Hei, a spus Charlotte simplu. Bine ai venit la grup! Intră!

A apucat-o pe Elizabeth de cot și a ghidat-o spre cercul de scaune.

Elizabeth s-a așezat.

Lângă ea era o tânără femeie micuță, cu ochi deschiși la culoare, îmbrăcată într-o salopetă denim și cizme de cowboy uzate.

— Eu sunt Joey, a spus ea, zâmbind larg. Soțul m-a părăsit ca să se alăture unei trupe rock. Cântă la armonică. Îți vine să crezi? A râs. Își spun Băieții Câini. Eu le spun Excremente de Câini, dar nu în fața copiilor.

Elizabeth a dat țeapănă din cap. Joey a continuat să vorbească, având un zâmbet larg pe față. Femeile așezate în cerc vorbeau unele cu altele despre lucruri obișnuite. Programul de școală al copiilor, ratații de foști soți, joburi fără niciun viitor, pensii alimentare. Vocile se amestecau într-un zumzet care plutea deasupra capetelor lor. În cameră au intrat și alte femei care s-au așezat în

semicerc. Unele s-au alăturat conversației. Altele, precum Elizabeth, au rămas tăcute.

Până la urmă, Sarah a închis ușa, după care a luat loc în mijlocul grupului.

— Bine ați venit, doamnelor! Mă bucur să văd așa de multe fețe noi în seara asta. Acesta este Grupul de Suport pentru Pasiunile Femeii. A zâmbit. Nu vă faceți griji, nu avem un profil așa erotic precum pare.

Remarcă a fost urmată de râsete, unele dintre ele nervoase.

— Obiectivul nostru este să ne ajutăm unele pe altele. Atât. Avem ceva în comun, iar acest ceva este sentimentul că suntem pierdute. Am ajuns la o anumită vârstă și ne-am dat seama că am pierdut o parte vitală din noi înșine. Din lipsa unui termen mai potrivit, eu numesc această parte care ne lipsește „pasiune”. Țelul nostru este pur și simplu acela de a ne împărtăși sentimentele cu alte femei care ne înțeleg. Împreună putem fi puternice. Pentru început, haideți să ne spunem pe rând câte un vis. S-a întors către femeia care stătea lângă ea. Tu ai mai fost aici, Mina. De ce nu începi tu?

Mina, o femeie mai în vârstă, roșcată, plinuță, îmbrăcată într-un capot de poliester înflorat, părea complet relaxată.

— Am început să vin la aceste întâlniri în urmă cu aproximativ șase luni, când soțul meu, Bill, a fost diagnosticat cu Alzheimer. A dat din cap, scoțând un sunet cu vârful limbii. E un lucru oribil, să pierzi încetul cu încetul pe cineva pe care îl iubești… Oricum, i-am promis fiicei mele că voi veni la aceste întâlniri. Nu-mi puteam imagina că mi-aș putea găsi o pasiune, dar acum iau lecții de șofat. Vouă, tinerelelor, nu vi se pare mare lucru, dar mie asta mi-a dat o libertate pe care nu o aveam. Săptămâna viitoare mă duc să dau testul final. Sper că data viitoare o să vin aici singură cu mașina.

Grupul a aplaudat, iar Mina a chicotit.

Când a fost liniște din nou, a început să vorbească următoarea femeie.

— Mă cheamă Fran. Soțul meu a fugit cu asistentul lui. Asistentul lui bărbat. Singura pasiune pe care o am în ultimul timp pare să se învârtă în jurul achiziționării unei arme. Din păcate, nu mă pot hotărî pe care dintre noi să-l împușc. A zâmbit nervos. A fost o glumă.

Sarah s-a aplecat în față.

— Ce-ți place să faci, Fran?

— Mi-a plăcut să fiu soție. A făcut o pauză, apoi și-a scuturat umerii. Prietenii mei se poartă cu mine ca și cum aș avea o boală incurabilă. Acum e prima oară când am ieșit din casă de săptămâni bune. Avocata mea de la divorț mi-a recomandat grupul acesta, însă nu-mi dau seama cum ați putea să mă ajutați.

— Toate putem să ne regăsim în asta, a spus Joey.

Comentariul ei a fost urmat de un murmur aprobator.

— Gândește-te, Fran, a spus Sarah. Ce ai face dacă ai ști că nu poți da greș? Răspunde repede. Un cuvânt. Nu te cenzura.

— Aș cânta. Fran a părut surprinsă de propriul răspuns. Obișnuiam să cânt.

— Eu fac parte dintr-un cor de femei, a spus Mina. Cântăm la spitalele și căminele din zonă. Întotdeauna căutăm membri noi care să ni se alăture.

— O, n-am vrut să sugerez că aș cânta bine.

Mina a chicotit.

— Le cântăm unor oameni cu aparate auditive. Serios, vino și tu! Ne distrăm foarte bine.

Fran avea un aer sceptic.

— O să mă gândesc.

Mai multe femei au început să vorbească în același timp. S-a dovedit că multe dintre ele încercaseră să facă lucruri neașteptate. Zburaseră, săriseră cu parașuta, alergaseră la maraton.

Consensul părea să fie că se poate începe de oriunde.

— Exact despre asta e vorba, a spus Sarah. Să-ți găsești pasiunea nu este neapărat despre carieră și bani. Este despre recuperarea sinelui autentic. Cel pe care l-ai îngropat sub nevoile altor oameni. Fran, ai fi uimită să constați ce diferență majoră poate să producă un lucru minor, cum este acela de a te alătura unui cor.

I-a făcut semn din cap femeii care stătea lângă Fran.

Femeia își mișca degetele în mod nervos, frecându-și mâinile una de cealaltă. Era înaltă și subțire, îmbrăcată în negru din cap până-n picioare. Avea părul vopsit în culoarea fânului; rădăcinile erau negru tăciune.

— Eu sunt Kim. Când nenorocitul de bărbatu-meu m-a lăsat pentru o femeie cu aparat dentar, m-am apucat de băut. Credeți-mă, a devenit o pasiune. Acum nu am mai băut de trei luni, dar mi-e sete tot timpul. N-am nici cea mai vagă idee cu ce să înlocuiesc băutura. Mama a auzit despre grupul ăsta la televizor și m-a pus să-i promit că voi veni, așa că iată-mă.

— Ce faci în timpul liber? a întrebat Sarah.

Kim s-a tras de unul dintre cerceii ei lungi de argint.

— Nu am decât timp liber. Mi-a lăsat destui bani. Mi-am decolorat părul și mi-am făcut un tatuaj. „Să-l fut pe Don”, asta scrie. Ăștia sunt niște pași înainte, nu credeți?

Nu zâmbea. De fapt, în spatele dermatografului negru se ascundea o mare de suferință.

— Poate ai putea să te angajezi, a sugerat cineva. Câștigă-ți propriii bani.

— Credeți-mă, a spus Kim, banii ăia sunt câștigați. În afară de asta, ce-aș putea să fac? Am renunțat la facultate ca să mă mărit și să-mi cresc fata, care, de altfel, acum crede că-s proastă de behăi. Munca voluntară și stimularea egoului

soțului meu nu m-au calificat pentru prea multe munci. Nu mă văd îmbrăcată în Donna Karan în fiecare zi întrebând: „Doriți și o porție de cartofi prăjiți ca garnitură?”

— Trebuie să existe ceva ce te interesează.

Kim s-a sprijinit de spătar, bătând darabana cu degetele pe pantalonii negri.

— Nu, nimic, îmi pare rău. S-a uitat în sus. Răzbunarea se pune?

În sală s-a lăsat liniștea. Sarah a continuat:

— Poate că, dacă în seara asta le vei asculta pe celelalte femei, nu o să-ți mai fie așa de frică.

— Nu mi-e frică.

Kim a băgat mâna în geantă și a scos un pachet de Virginia Slims. Când și-a dat seama ce făcuse, l-a înfundat înapoi în geantă.

Sarah s-a aplecat în față.

— Acum ești în deșert, moartă de sete. Nu abandona, Kim! Mai devreme sau mai târziu vei ajunge în punctul în care vei fi mai îngrozită să nu faci nimic decât să faci ceva și atunci vei apela la noi.

Kim nu și-a ascuns disprețul din privire când s-a uitat la Sarah.

— Găsesc undeva croșetat pe o pernă clișeul ăsta? Pe bune. Poate la un magazin Losers „R” Us[61]?

Sarah a tăcut pentru o clipă, după care i-a făcut un semn din cap vecinei lui Kim, care a început imediat să vorbească. După aceea a vorbit următoarea, apoi următoarea, și următoarea.

Elizabeth și-a dat seama dintr-odată că-i venise rândul.

Toată lumea se uita la ea.

Stau aici ca o stâncă, *nu*, *Meg?* Ar fi părut idioată dacă n-ar fi spus nimic. A tras adânc aer în piept.

— Eu sunt Elizabeth. Sunt o casnică obișnuită cu două fete adulte. Stephanie are aproape douăzeci și unu de ani; Jamie are nouăsprezece.

Nu sunt nici divorțată, nici văduvă, nici părăsită. Sunt vinovată pentru toate lucrurile care nu merg bine în viața mea.

— Noi nu căutăm vinovatul, a spus Sarah. Pe noi ne interesează ce vrei de la viață. Visurile tale, Elizabeth.

Elizabeth știa că, dacă nu ar fi răspuns, nu i-ar fi trecut niciodată rândul.

— Obișnuiam să pictez.

A constatat cu surprindere că articularea acestor cuvinte fusese dureroasă.

— Lucrez la un magazin de materiale de pictură. Picture Perfect, de pe Chadwick, a spus una dintre femei. Vino sâmbăta asta la magazin și te ajut să găsești materialele de care ai nevoie.

Elizabeth avea suficiente materiale. Vopselele și pensulele sunt lucrurile de care un artist are nevoie în cea mai mică măsură și niciun grup de suport nu ar fi putut s-o convingă de contrariu.

— Nu are niciun rost, serios.

— Nu te teme, a spus Sarah. Cumpără vopselele și vezi ce se întâmplă.

— Ești norocoasă, a spus Joey cu o voce nostalgică. Tu chiar ai o pasiune. Eu vin la aceste întâlniri de luni de zile și tot n-am nicio idee.

— Mi-aș dori să pot picta, a spus altă femeie.

Elizabeth s-a uitat la fețele femeilor din jurul ei. Ele credeau că în acest fel o ajutau. În realitate, o făceau să se simtă mai prost.

— Sigur. Aș putea face asta, a spus doar ca să-i treacă rândul. Probabil ar fi plăcut să pictez din nou.

Avea impresia că femeile urmau să înceapă să danseze de bucurie.

Toate, cu excepția lui Kim, care stătea acolo, învești mântată în negru, uitându-se la Elizabeth cu o privire din care se vedea că înțelesese situația.

Capitolul 4

În următoarea săptămână, Jack și-a petrecut optsprezece ore pe zi urmărind împreună cu Sally povestea găsită de ea. Se duceau la birou devreme – Jack pleca de acasă cu mult înainte de răsăritul soarelui – și stăteau la serviciu până târziu. De două ori chiar a dormit pe canapeaua din birou.

Au intervievat zeci de persoane, au găsit nenumărate piste și au încercat să-și ghideze drumul dincolo de uși închise.

Insinuări, anecdote și bârfe, din astea au găsit din abundență. Toți cei cu care au vorbit erau de părere că Drew era un tip jegos, nu prea deștept, cu o părere mult prea bună despre sine însuși, cu o desconsiderare aproape completă a sentimentelor altor persoane și o convingere de nezdruncinat că regulile societății nu i se aplică. Cu alte cuvinte, o persoană complet dezagreabilă.

Era, de asemenea, cel mai strălucit atlet universitar, cel mai bun jucător de baschet din stat în ultimele două decenii. Se specula despre posibilitatea de a conduce ghinionista echipă Panthers spre prima participare într-un campionat al NCAA.

Nu era deloc surprinzător că nimeni de la Panthers nu voia să vorbească cu ei – nici măcar pentru o simplă declarație „nu comentăm”. Antrenorul de baschet fusese indisponibil toată săptămâna. Și părea că nimeni în afară de sora lui Sally nu fusese martor la incident. Pe scurt, nu găsiseră nicio dovadă. Era clar că, deși nimănui nu-i plăcea Drew Grayland, nimeni nu voia să dea nicio declarație.

După o nouă zi neproductivă, Jack și Sally s-au dus la un restaurant local pentru cină. Au stat într-un separeu în spatele salonului, un colț slab iluminat și liniștit.

— Și acum? a întrebat Sally.

Jack a ridicat ochii din notițele pe care le întinsese pe masă. Era surprins de faptul că localul era aproape gol. Când intraseră să ia masa, aproape toate mesele erau ocupate.

— Cred că e timpul să mai bem ceva.

A ridicat o mână și i-a făcut semn chelneriței.

Aceasta s-a grăbit și și-a scos un creion din spatele urechii.

— Cu ce pot să vă servesc, domnule Shore?

Jack a zâmbit obosit, dorindu-și ca măcar o dată să nu fi fost recunoscut. Avea chef să se îmbete.

— Dewar cu gheață.

— Margarita fără sare, a spus Sally.

Chelnerița s-a întors peste câteva clipe cu băuturile.

Jack a băut din whisky, uitându-se din nou la notițele din fața lui. Se holbase la ele preț de o oră, încercând să găsească ceva ce nu observase înainte. Pe cineva cu care nu vorbise. Dar n-a găsit pe nimeni. Nu putea să-și dea seama unde naiba se putea duce din acel punct. Singurul lucru de care era sigur era că ratase. Din nou. De data asta o trăsese pe Sally cea cu ochi strălucitori în jos cu el.

— Henry se întoarce mâine din Australia. Poate ar trebui să-i duci lui povestea.

— O să-i dăm de cap, Jack. Noi doi.

Părea să aibă o încredere de nestrămutat. După toate fundăturile și refuzurile de a comenta, ea continua să creadă în Jack. Nu-și putea aminti ultima dată când cineva avusese o asemenea încredere în el.

S-a uitat la ea. Chiar și acum, când lucrurile mergeau așa de prost, ochii ei negri străluceau de optimism. Și de ce nu ar fi fost așa? Avea douăzeci și șase de ani. Viața ei era la început; aveau să treacă ani buni până să afle gustul amar al dezamăgirii.

La vârsta ei, și el fusese la fel. După trei ani strălucitori la echipa universității și acea victorie extraordinară a cupei Heisman, a fost recrutat de o

echipă care avea o nevoie disperată de el. În spatele unei linii de apărare complet ineficiente a trebuit să alerge ca nebunul numai ca să supraviețuiască, dar a muncit din greu și a jucat din toată inima. Trei ani mai târziu a fost ales de echipa Jets.

Acela a fost primul dintre anii lui de glorie.

În al patrulea meci al primului sezon la echipa din New York, atacantul principal a fost rănit și a venit momentul lui Jack. În acel meci a dat trei pase care au dus la eseu. Până la sfârșitul sezonului, nimeni nu-și mai amintea numele apărătorului pe care îl înlocuise. Se născuse Jumpin Jack Flash. Mulțimea îi aclama numele; blițurile aparatelor de fotografiat îl urmăreau peste tot unde se ducea. Și-a condus echipa în victorii consecutive în cupa Super Bowl. Erau povești legendare. Ani de-a rândul a fost superstar. Erou.

Apoi a fost lovit.

Jocul s-a încheiat. Sfârșitul carierei.

— Jack? Vocea lui Sally l-a readus în atmosfera plină de fum a barului. Fusese absent pentru o clipă. Ce ți s-a întâmplat?

Jack a oftat. *Iar începe.*

— Când eram o puștoaică…

O, *ce bine!*

— Tata și cu mine obișnuiam să ne uităm la fotbal împreună. Erai jucătorul lui preferat. Îți urmărea fiecare mișcare, analiza fiecare pasă pe care o dădeai. Aveam unsprezece ani când a murit – cancer – și când îmi amintesc acele zile, întotdeauna mă gândesc la fotbal. În fiecare zi după școală stăteam lângă patul lui de spital, în weekend urmăream meciurile împreună. Cred că era mai bine decât să stăm de vorbă. Sally s-a uitat la Jack. I-a luat o secundă să zâmbească. Întotdeauna a spus că erai cel mai bun atacant din joc, iar acum ești în Portland, Oregon, la buletinul de știri cu cea mai mică audiență din oraș. Ce s-a întâmplat?

Asta întrebau toți, mai devreme sau mai târziu. „Cum ai pierdut totul?” Dădea întotdeauna același răspuns: „Știi că mi-am nenorocit genunchiul.”

S-a aplecat în față și l-a privit insistent.

— E mai mult de-atât, nu-i așa?

Acest moment a părut brusc periculos; o alunecare lentă, conștientă, spre marginea intimității. Știa că nu trebuia să facă asta, bineînțeles. Orice bărbat de vârsta lui știa, dar era singur de foarte, foarte mult timp, iar acum acea povară părea mai grea decât păruse înainte.

— Totul a început în spital.

În mod neașteptat i-a povestit totul, cum a devenit dependent de analgezice și a ratat oportunitatea pe care a avut-o la emisiunea *Fotbalul de luni seara.*

Amintirile i-au revenit ca un pumn de sticlă pisată, cu muchii ascuțite, reflectând lumina. Știa că, dacă le-ar fi strâns prea tare, i-ar fi sângerat palmele, dar nu se putea opri.

Încercase din răsputeri să pretindă că pierderea fotbalului nu fusese un lucru important, dar jocul fusese toată viața lui. Fără el, zilele și nopțile i se desfășurau ca scenele unui film alb-negru mut. Se anesteziase cu pastile și băutură. Excesele lui deveniseră legendare. Se transformase din băiatul de aur în petrecărețul-șef. Erau perioade mari pe care nici măcar nu și le putea aminti.

Dar își amintea accidentul. Întârziase, sau ajunsese prea devreme, în funcție de perspectivă, într-o noapte rece cu ninsoare. Nu ar fi trebuit să conducă, nu după o noapte lungă de beție la Village Vanguard. Privind în retrospectivă, era clar ce ar fi trebuit să facă. Detaliul pe care și-l amintea cel mai bine era scârțâitul roților pe asfalt și mirosul de cauciuc topit.

— Nu am lovit pe nimeni, a spus el încet, dar nu despre asta era vorba. Agentul meu a reușit să țină mass-media deoparte, dar cariera mea s-a terminat oricum. După o perioadă petrecută la reabilitare,

singura slujbă pe care am reușit s-o obțin a fost pentru un post local în Albuquerque. A fost o revenire lentă și lungă.

S-a uitat la Sally și a știut că ceva se schimbase între ei. Pentru prima oară, Sally îl vedea dincolo de Jackson Shore, legenda fotbalului, pe omul dinăuntru.

A încercat să se uite în altă parte. Nu a putut.

Ea l-a atins pe braț.

— Povestea asta o să ne aranjeze carierele amândurora.

Atingerea ei a fost ca un curent electric.

Jack s-a forțat să se uite la hârtiile întinse pe masă între ei. A încercat să citească. Cuvintele îi zburau de sub ochi, disparate și fără sens. Apoi a observat ceva.

— Campusul se închide azi pentru vacanța de iarnă.

— Știu.

Trebuia să facă ceva. Orice ar fi fost mai bine decât să stea acolo, tânjind brusc după o femeie pe care n-o putea avea.

— Ce-ai zice să ne întoarcem, să dăm un ocol? Administratorii și personalul vor fi plecați. Poate cineva o să vorbească dacă paznicii nu sunt prin zonă.

— Merită să încercăm.

Jack a plătit nota; apoi au plecat.

Ajunși în campus, au încercat în toate locurile obișnuite, au căutat toate sursele anterioare. Au făcut în așa fel încât să fie imposibil de ignorat și ușor de găsit.

Nimic.

Până la urmă, s-au dus în parcare și au stat în mașină sub un felinar cu lumină puternică. O ploaie argintie acoperea parbrizul.

— Presupun că asta-i tot, a spus el după o vreme, întinzându-se după chei. Uitându-se pe furiș la ceasul de pe bordul mașinii, a văzut că era

ora unu noaptea. În câteva ore trebuia să-și facă din nou apariția la serviciu.

O bătaie în geam i-a speriat pe amândoi.

Jack a coborât geamul. Lângă mașină, așezat aproape de ușă, era un polițist al campusului îmbrăcat în uniformă, un bărbat pe care îl abordaseră mai devreme. Sally a luat imediat un caiet de notițe pe care l-a deschis la o pagină albă.

— Sunteți interesați de mizerii despre Drew Grayland? a întrebat în șoaptă ofițerul.

— Da. Am auzit că a fost ridicat pentru conducere sub influența alcoolului sâmbătă noaptea, săptămâna trecută.

— Nimic nou. Atleții ăștia scapă și dacă omoară pe cineva. M-am săturat de chestia asta. Am fiice, știți?

— Poți confirma că Drew a fost arestat sâmbătă noaptea?

Ofițerul a râs.

— Arestat? Mă îndoiesc.

— Cum te numești?

— Mark Lundberg.

— Putem să te citățm?

Ofițerul a scuturat din cap.

— Am doi copii de întreținut. Nu mă pot angaja în lupta asta. Dar nu mai pot sta deoparte fără să fac nimic. Uitați!

A strecurat un plic prin geamul întredeschis.

Jack s-a uitat în jos la plic. Nu era nimic scris pe el. Când a ridicat din nou capul, Lundberg plecase.

Jack a deschis plicul și a scos hârtiile dinăuntru, scanându-le.

— O, Doamne…

— Ce e? a întrebat Sally, cu o voce pițigăiată din cauza nerăbdării.

— Rapoarte ale unor incidente. Patru femei l-au acuzat pe Drew de viol la întâlnire.

— Și nu a fost arestat niciodată?

S-a întors să se uite la ea.

— Niciodată.

•

Elizabeth și-a verificat lista de sarcini pentru ultima oară.

Expedierea pachetelor
Luat rufele de la curățătorie
Întreruperea poștei
Întreruperea livrării laptelui
Schimbarea bateriilor în detectoarele de fum
Confirmarea rezervărilor

Totul era bifat. Pe vremea asta, a doua zi, avea să fie în casa părintească, alături de fiicele ei și de restul familiei, sărbătorind un Crăciun clasic.

După ce a mai vizitat o ultimă dată casă, și-a luat poșeta și s-a îndreptat spre mașină.

Dar când a pășit pe terasă a văzut fascicule strălucitoare de lumină coborând din cerul cenușiu. Era ceea ce localnicii numeau „evadarea soarelui”. Curtea ei părea magică în această lumină, ca un colț de mult uitat dintr-o pădure fermecată. Precum pietrele albe ale lui Gretel.

S-a uitat la plăcile de pavaj care traversau iarba până la marginea proprietății precum pietrele albe ale lui Gretel. Păreau s-o invite să înainteze.

În loc de asta, s-a dus la mașină.

A ajuns în Portland la timp. Aici nu ploua, iar străzile din centru erau liniștite. A presupus că asta reprezenta o reflectare tristă a timpurilor pe care le trăiau. În anii trecuți – mai ales în anii dot.com – străzile fuseseră pline de cumpărătorii de sărbători. Anul trecut a trebuit să aștepte aproape o oră în zona de ambalat a magazinului Meier și Frank; anul ăsta nu fusese nicio coadă.

Când a ajuns la postul de televiziune, a parcat în secțiunea destinată vizitatorilor a parcării subterane și s-a dus la etaj, în hol.

— Bună, Eleanor, i-a spus ea recepționerei cu inel în nas. Sărbători fericite!

— Hei, doamnă Shore. Nu sărbătoresc Crăciunul – e prea comercializat – dar mulțam oricum. La fel și dumneavoastră.

Elizabeth și-a reținut un zâmbet. Nu fusese niciodată așa de pasională și sceptică, nici măcar în tinerețe. În timp ce unele dintre colegele ei din sororitate își petreceau nopți lungi la cafeneaua B&O de pe Capitol Hill, discutând despre revoluția din Iran, ea se cufunda în pictat.

Privind în retrospectivă, își dorea să se fi revoltat mai mult în tinerețe. Un trecut cu inele în nas și tatuaje probabil i-ar fi făcut mult bine unei femei ca ea.

S-a dus la etaj, unde a găsit biroul lui Jack gol. Uitându-se îngrijorată la ceas, s-a grăbit jos înspre studio, s-a trecut în registru și a intrat în camera întunecată. Erau mai puțini oameni decât de obicei – probabil, personalul minim pentru perioada sărbătorilor.

Jack era în spatele biroului mare din platou. Cu machiajul complet și luminile strălucindu-i pe față, avea frumusețea unui star de cinema. Ca de obicei. Nu era corect, s-a gândit deodată, că el își păstra tinerețea în timp a ei părea să se ducă pe apa sâmbetei.

— …în acest reportaj exclusiv, spunea el, Canalul 6 a descoperit mai multe acuzații de comportamente sexuale neadecvate aduse mijlocașului echipei Panthers, Drew Grayland. În ultimii doi ani, patru femei au făcut reclamații de viol sau comportament sexual neadecvat împotriva lui Grayland. Oficialii campusului nu au predat aceste reclamații poliției din Portland, conform șefului Poliției, Stephen Landis. Directorul sportiv al Universității Olympic, Bill Seagel, nu a făcut niciun alt comentariu azi, când a fost informat în legătură cu aceste acuzații, în afara faptului că, din câte știe el, nu au fost depuse plângeri penale împotriva lui Grayland. Antrenorul Rivers a declarat că mijlocașul-vedetă va intra în joc

împotriva echipei UCLA săptămâna viitoare. Continuăm să urmărim această știre; vă ținem la curent pe măsură ce intrăm în posesia unor informații noi.

Jack i-a zâmbit coprezentatoarei lui. Au discutat pentru câteva secunde, apoi Jack și-a scos microfonul și s-a ridicat în picioare. În timp ce traversa camera, a observat-o pe Elizabeth și a zâmbit larg. A apucat-o de mână și a condus-o înapoi la el în birou, râzând în timp ce a trântit ușa în urma lor.

— Îți vine să crezi, Birdie? Am reușit. A râs. Asta e povestea la care am lucrat în ultimele săptămâni. Cu puțin noroc, televiziunile o vor prelua.

A cuprins-o cu brațele și a ridicat-o de la pământ.

Au râs împreună. Nimeni nu se bucura de succes la fel ca soțul ei. Așa fusese întotdeauna. În vremurile bune, Jack era ca un curent rapid care te lua pe sus.

Jack a slăbit strânsoarea brațelor, iar Elizabeth a alunecat la loc pe podea.

S-au uitat unul la celălalt; zâmbetele li s-au șters lent de pe față. După un moment lung și penibil, ea s-a uitat la ceas, după care a spus:

— Ești gata de plecare? Avionul nostru pleacă peste două ore.

Jack s-a încruntat.

— Plecăm mâine.

Nenorocitul A făcut-o din nou.

S-a simțit mândră de felul în care s-a controlat, când a spus doar:

— Nu. Azi plecăm. 22 decembrie.

— La naiba!

— Bagajele tale sunt în mașină. Am împachetat tot. Nu trebuie decât să conduci până la aeroport.

Ușa biroului s-a deschis brusc. O tânără îmbrăcată într-o rochie tricotată gri și cizme până la genunchi a intrat grăbită în cameră.

— N-o să crezi ce s-a întâmplat, a spus înaintând.

A ajuns până la jumătatea camerei înainte să-și dea seama că Jack nu era singur. S-a oprit și i-a zâmbit amabil lui Elizabeth.

— Îmi cer scuze că v-am deranjat. Dar am niște vești importante. Eu sunt Sally.

Elizabeth avea un zâmbet crispat pe față. Era prea furioasă pe soțul ei pentru a mai fi amabilă.

— Bună, Sally. Cred că ne-am cunoscut la picnicul organizat de televiziune cu ocazia Zilei Muncii.

— O…, da.

În mod evident, *am fost o prezență memorabilă.*

— Îmi pare rău să vă întrerup, Jack, dar știu că ai vrea să vezi asta. I-a întins lui Jack o foaie de hârtie. Încă trei femei au depus reclamații împotriva lui Grayland.

— L-au arestat?

— Nu încă. Antrenorul Rivers a spus, citez: „În această țară măreață a noastră, un om este nevinovat până se dovedește altceva”.

— Cu alte cuvinte, Drew joacă până închid ușa pușcăriei în spatele lui.

— Exact. Dar uite care este vestea cu adevărat bună: tocmai am primit un telefon de la una dintre fete. Vrea să vorbiți. În fața camerei de filmat.

— Ne întâlnim în hol în treizeci de minute. O să ne facem un plan de atac.

— S-a făcut.

A dat din cap grăbită spre Elizabeth, apoi a ieșit din cameră. Ușa s-a trântit în urma ei.

Elizabeth s-a uitat la soțul ei.

— Dă-mi voie să ghicesc. Nu vii cu mine.

Jack a luat-o în brațe.

— Haide, iubito, i-a șoptit în ureche. Știi câtă nevoie am de asta. Ca de aer.

Și nevoile tale sunt întotdeauna importante, *nu-i așa*, *Jack?*

A enervat-o că nu a făcut acest comentariu cu voce tare. La ce vârstă avea să învețe în sfârșit să spună ce gândește?

— O să mă revanșez, a promis el. Și o să ajung la ai tăi înainte de Crăciun.

Vocea lui era seducătoare, fină ca mătasea. Elizabeth știa că Jack nu avea nicio îndoială că avea să obțină ceea ce-și dorea. Consimțământul ei total era așteptat, ca un contrafort al căsniciei lor răsuflate.

Erau suficient de aproape ca să se sărute, dar nu-și putea imagina o distanță mai mare între ei.

— O să iei în serios promisiunea, Jackson?

— Da, o iau.

Cuvintele i-au amintit lui Elizabeth de toți anii petrecuți împreună. S-a întrebat dacă alesese special să răspundă așa.

— Bine, iubito, am plecat.

A sărutat-o apăsat și i-a dat drumul. Ea s-a aplecat spre spate, dezechilibrată.

— Te iubesc, Birdie.

A vrut să răspundă, dar nu a putut. El oricum nu a părut să observe. Mintea lui deja ieșise pe ușă după tânăra Sally.

Mai târziu, în timp ce mergea prin parcarea goală a postului de televiziune, s-a întrebat – nu pentru prima oară – de câte ori poate o femeie să se îndoaie înainte de a se rupe.

•

Elizabeth ura să meargă singură cu avionul. O făcea să se simtă ca un băț de lemn dulce într-un borcan de orez. Remarcabilă și nepotrivită.

De-a lungul celor două zboruri a rostit numai cuvântul „mulțumesc” și și-a ținut nasul în romanul de dragoste pe care-l citea.

La reprezentanța de unde se închiriau mașini în Nashville, a ales un Ford Taurus alb de o dimensiune rezonabilă și a completat formularele. În mod incredibil, nu mai făcuse asta niciodată, întotdeauna stătuse tăcută alături de Jack în timp

ce el completa hârtiile. Datoria ei fusese aceea de a păstra toate documentele într-un loc sigur până la returnarea mașinii.

Când a terminat de completat totul, s-a urcat în mașină și a plecat spre sud.

Fiecare kilometru pe care îl parcurgea îi calma nervii.

Era din nou în preaiubitul ei Tennessee, singurul loc din lume, pe lângă Echo Beach, în care se simțea ca acasă.

La ieșirea Springdale a acționat semnalizarea și a scos mașina de pe autostradă.

La început a observat schimbarea. Springdale se extinsese în mod evident în cei trei ani care trecuseră de la ultima ei vizită. Partea principală a orașului migrase spre est, ca și cum toate superbele clădiri vechi ar fi fost purtătoare ale unei boli contagioase. Erau adunate împreună, o enclavă din cărămidă și mortar, strânsă în jurul a ceea ce fusese la un moment dat singurul semafor din oraș.

Acum orașul era traversat de o șosea cu patru benzi, mărginită pe ambele părți de centre comerciale. Un Wal-Mart se învecina după colț cu un Target; dușmani angajați într-o luptă la sânge a ieftinirilor într-un oraș industrial. Erau arce aurii și semnale Winn-Dixie din neon și până și un magazin de închirieri video Block-buster. Decorațiunile în verde și roșu specifice Crăciunului abundau. Nenumărate afișe anunțau reduceri sezoniere.

Iar acolo, îngrămădită pe colțul dintre strada First și strada Main, între un Kroger deschis recent și un restaurant Cracker Barrel, era taverna care îi plăcea tatălui ei. Elizabeth îl târâse acasă de acolo de mai multe ori…

Dar iubito, spunea el întotdeauna cu vocea lui răgușită, aproape râzând, *nu poate fi deja ora cinei!*

La un kilometru după ieșirea din oraș, drumul se reducea la două benzi, iar Elizabeth se afla înapoi

în locul în care crescuse. De ambele părți ale liniștitului drum, câmpurile goale de tutun se întindeau până la orizont, întrerupte numai ocazional de pâlcuri de copaci dezgoliți. Peisajul era dominat de câteva gospodării răzlețe, ale căror case erau ferite privirii cu ajutorul unor plante perene atent poziționate. Singurul semn de progres era reprezentat de zecile de case prefabricate și de panourile publicitare care se înălțau printre ele. În fața ei era intersecția semnalizată a patru drumuri egale ca importanță; deasupra intersecției atârna pe o placă metalică ruginită un tractor portocaliu, care marcase de când lumea începutul lui Sojourner Road.

Elizabeth a intrat pe lungul drum pietruit care delimita terenul tatălui ei.

Tot ce era în dreapta drumului îi aparținea lui Edward Rhodes. Acrii întregi de pământ roșu arat. În scurt timp aveau să fie plantate recoltele. Până în iunie, porumbul avea să ajungă înalt de un stat de om și să se întindă la nesfârșit. Până în octombrie, frunzele aveau să devină maronii și subțiri ca hârtia, iar când aveau să vină vânturile timpurii ale iernii, foșnetul vrejurilor avea să sune ca un roi de albine. Acesta era ciclul pământului, măsura timpului. Totul în lumea tăticului ei era racordat la anotimpuri. Lucrurile veneau și plecau, trăiau și mureau în funcție de soare.

Elizabeth a ajuns în sfârșit pe aleea din fața casei. Un arc uriaș din metal se curba deasupra drumului. Semnul de cupru, demult coclit, se legăna în briza ușoară anunțând: Sweetwater.

Elizabeth a încetinit. Mașina a înaintat cu viteză redusă pe pietriș. În stânga și-n dreapta, scheletele maronii golașe ale copacilor se înălțau rugătoare spre cerul cenușiu al iernii.

Ajunsese acasă.

Casa din cărămidă în stil federal se ridica mândră pe gazonul îngrijit. Garduri vii tunse conturau într-o linie perfectă perimetrul, care era

întrerupt ici-colo de nuci bătrâni. De unul dintre acești copaci atârna în continuare leagănul realizat dintr-un pneu care fusese locul ei preferat de joacă în zilele însorite de vară. Sub el se deslușea fantoma unei poteci de mult nefolosite.

Elizabeth a parcat în fața șopronului pentru trăsuri transformat în garaj și a oprit motorul. Când a ieșit, a simțit miros de fum, pământ ud și îngrășământ. A scos sacul pentru costume din mașină și s-a dus înspre ușa casei, unde a sunat la sonerie.

Au urmat câteva secunde de tăcere, apoi s-a auzit sunetul înfundat al pașilor și vocea cuiva.

Tati a deschis ușa. Era îmbrăcat cu o cămașă din flanel albastră în carouri și o pereche de pantaloni kaki mototoliți. Părul alb era ciufulit în stil Albert Einstein, iar zâmbetul era suficient de larg pentru a frânge inima unei fetițe.

— Bombonica mea, a spus el cu o voce guturală. Ritmul tărăgănat în care vorbea a îndulcit cuvântul „buombonico”. Nu te așteptam decât peste fro’ oră. Hai acu’, nu te mai zgâi d’acolo. Dă-i o mbrățișare lu’ bătrânu’ tău.

Elizabeth a făcut un pas în față. Brațele lui lungi au încolăcit-o, au făcut-o să se simtă din nou mică, tânără. Mirosul lui îi amintea de copilărie, fum de pipă, aftershave scump și gumă de mestecat.

Când s-a retras, i-a atins fața. Întotdeauna fusese uimită că o mână așa de mare putea fi așa de delicată.

— Ne-a fost groaznic de dor de tine. Apoi s-a uitat pe hol, în spatele lui. Grăbește-te, mămică, fetița noastră e acasă.

Răspunsul a venit fără întârziere. Elizabeth a auzit sunetul ca de focuri de mitralieră al tocurilor pe podeaua de marmură. Apoi a simțit miros de flori – gardenii. Parfumul mamei ei vitrege.

Anita a apărut grăbită de după colț, îmbrăcată cu o pereche de pantaloni de mătase roșie, pantofi cu toc negri și o bluză aurie mulată cu un decolteu

absurd de adânc. Părul blond platinat lung fusese răsucit și învârtit până prinsese forma unui coif în vârful capului. Când a văzut-o pe Elizabeth a scos un sunet scârțâit și s-a aruncat înainte ca Bette Midler când prinde viteză.

— Vai, Birdie, nu vă așteptam așa devreme.

A început să înainteze ca și cum ar fi vrut s-o îmbrățișeze pe Elizabeth, dar în ultimul moment s-a oprit brusc și s-a strecurat lângă tăticul.

— Ne bucurăm că sunteți acasă, Birdie. A trecut prea mult timp de când n-ați mai venit.

— Da, așa e.

— Ei bine…

Zâmbetul fals al Anitei a dispărut. S-a lăsat liniștea penibilă care intervenea întotdeauna în conversațiile dintre ea și Elizabeth.

— Aș face bine să verific cidrul. Tăticule, condu-o pe Birdie în camera ei.

Elizabeth s-a străduit să-și păstreze zâmbetul pe față. Dintre toate obiceiurile enervante ale mamei ei vitrege (și erau grămezi), faptul că-i spunea soțului ei „tăticule” era în capul listei.

Tata a luat sacul pentru costume al lui Elizabeth și a condus-o la etaj în vechiul ei dormitor. Arăta la fel ca întotdeauna. Pereți de culoarea galben deschis, pardoseală din stejar de culoarea mierii, un pat cu baldachin stilul Provincial Francez pentru care tăticul se dusese tocmai în Memphis și o bibliotecă și un birou de culoare albă. Cineva – probabil Anita – aprinsese o lumânare acolo; camera mirosea a brad. Pe peretele de lângă birou atârna în continuare o fotografie cu semnătura lui Davy Jones. Pe ea era scris: „Pentru Liz, cu dragoste pentru totdeauna, Davy”.

Elizabeth o găsise de vânzare într-un târg aproape de Russellville, într-o sâmbătă după-amiaza. Timp de trei ani – între clasa a șaptea și a noua – fusese posesia ei cea mai de preț. După o vreme, practic a uitat că nu ea fusese destinatara autografului.

— Deci unde e campionul nostru? a întrebat tăticul în timp ce-i agăța umerașul cu haine de baldachin.

— A dat de o știre importantă și mai avea nevoie de o zi ca să termine reportajul. O să vină mâine.

— Păcat că nu a putut să vină cu tine.

A rostit cuvintele lent, ca și cum ar fi vrut să spună mai mult, sau poate mai puțin.

Elizabeth nu a putut să se uite la el.

— Da.

Tatăl ei știa că ceva era în neregulă între ea și Jack. Bineînțeles că știa; întotdeauna o cunoscuse bine. Dar niciodată nu fusese insistent. Dacă e un lucru pe care o familie sudistă știe să-l facă, acesta este să țină un secret.

— Mama ta ne-a făcut niște cidru fierbinte, a spus până la urmă. Hai să ne relaxăm puțin pe terasă.

— Nu e mama mea.

Replica a venit în mod automat. I-a părut rău că a vorbit din clipa în care a rostit cuvintele.

— Îmi pare rău, a spus, făcând un gest neputincios cu mâinile.

Erau și alte lucruri pe care ar fi putut să le spună, scuze și explicații pe care le încercase de-a lungul anilor ca pe niște pulovere care nu-i erau bune, dar, până la urmă, nu erau decât cuvinte goale, iar ea și tatăl ei o știau. Elizabeth și Anita nu se înțeleseseră niciodată. Era atât de simplu. Era mult prea târziu să mai schimbe ceva… sau să pretindă că lucrurile stăteau altfel.

Tăticul a scos un suspin adânc de dezamăgire, după care a spus:

— Condu-l afară pe bătrânul tău tată. Povestește-mi despre viața palpitantă din pădurea aia tropicală plină de yankei păgâni.

Așa cum făcuseră de mii de ori înainte, au coborât la braț scara lată din lemn de mahon, au traversat holul de la intrare cu podeaua de marmură în șah alb-negru și s-au îndreptat spre

bucătărie, de unde îi ademenea mireasma de scorțișoară a cidrului fierbinte de măr.

Elizabeth era pregătită pentru o nouă rundă de conversație rigidă și penibil de amabilă cu mama ei vitregă, dar, spre ușurarea ei, în bucătărie nu era nimeni. Pe tocătorul din lemn deschis la culoare erau așezate două căni. Între ele era un bol de argint plin cu zahăr.

— Întotdeauna își aduce aminte de slăbiciunea ta, a spus tăticul.

Elizabeth a aprobat din cap.

— Du-te afară! O să aduc eu cidrul.

Pe când el o pornise spre ușă, Elizabeth a turnat cidrul în căni și a ieșit.

Terasa din spate nu prea era o terasă; era mai degrabă un portic cu pardoseală din piatră și acoperiș. Tulpini uscate de salcâm cățărător și iasomie se răsuceau pe stâlpii albi în fascicule groase și noduroase precum brațele unui bătrân. Deasupra capului atârnau în mănunchiuri ca niște sfori care îngreunau masivele grinzi albe. Acum, în mijlocul iernii, îi confereau spațiului un aer ușor sinistru, dar, odată cu venirea primăverii, când mugurii verzi aveau să explodeze de-a lungul tulpinilor maro aparent moarte, același salcâm cățărător avea să transforme această terasă într-un umbrar înmiresmat. Mai departe, ascunsă în întuneric, era grădina mamei ei.

Câteva scaune din fier forjat negre înconjurau fațada din spate a casei. Toate erau așezate cu fața spre curtea dezordonată. Elizabeth i-a întins tăticului cana cu cidru, apoi s-a așezat pe scaunul de lângă el. Picioarele scaunelor scârțâiau pe flecurile care erau deja de mult vechi.

— Îmi pare bine că ai putut să vii acasă anul ăsta.

Ceva din felul în care tatăl ei a făcut această afirmație, a deranjat-o. I-a aruncat o privire tăioasă.

— E totul în regulă? Ești sănătos?

El a râs din toată inima.

— Ei, bombonico, nu încerca să mă îmbătrânești înainte de vreme. Sunt bine. La naiba, maică-ta… Anita și cu mine plănuim să mergem cu caiacele în Costa Rica primăvara asta. Există un loc în Costa Rica, bombonico, numit Cloud Mountain – sau ceva de genul ăsta – care îmi merge drept la inimă. Anul viitor urcăm la Machu Picchu. Doar mă bucur c-ai venit, asta-i tot. Mi-e dor să vă văd pe tine și pe nepoatele mele.

— Am impresia că ai uitat să-l menționezi pe Jack, a spus ea sec.

— Tot așa cum tu tot uiți de Anita. La naiba, iubito, presupun că suntem prea bătrâni pentru fabricarea sentimentelor. Dar, atât timp cât ești fericită cu campionu', sunt și eu mulțumit cu el. A făcut o pauză, apoi s-a uitat într-o parte spre ea. Ești fericită, nu-i așa?

Ea a râs, dar chiar și ei i s-a părut că râsul i-a sunat spart, ca o sticlă ce se lovește de gresia pardoselii.

— Lucrurile stau grozav. Lucrările la casă sunt pe terminate. Va trebui să ne faceți o vizită anul ăsta. Poate de 4 Iulie. Luna asta e superbă pe coastă.

— De doi ani încheiați aud de superba voastră coastă, dar de fiecare dată când mă chemi, plouă. Inclusiv în lunile de vară.

De data asta, râsul lui Elizabeth a fost real. S-a lăsat pe spătarul scaunului și s-a uitat spre curtea care odată îi părea așa de mare. Vrejurile întunecoase din grădina maniei luceau în lumina lunii. Auzea învolburarea zgomotoasă a pârâului de dedesubt, care în această perioadă a anului era aproape cât un râu. Odată cu venirea verii, însă, avea să se transforme într-o panglică de apă, gazda libelulelor care se împerechează.

Și-a adus aminte de o altă scenă din copilărie, petrecută în această grădină. Momentul de după

înmormântarea mamei ei, când și-a dat seama că aceasta plecase. Pentru totdeauna.

Era un copil de grădiniță, așezat în iarbă, care prindea licurici într-un borcan în timp ce asculta zumzetul îndepărtat al conversației adulților. Era primăvară – aprilie – iar aerul mirosea a caprifoi și iasomie, așa cum îi plăcea mamei ei. După ce toată lumea plecase acasă, tatăl ei a venit în sfârșit la ea și s-a așezat pe vine. *Vrei să dormi cu mine în seara asta*, *bombonico?*

Asta i-a spus. Nimic despre mama, sau suferință, sau despre tristețea nesfârșită care urma. Doar o frază simplă care reprezenta sfârșitul unei vieți și începutul alteia.

Și-a adus aminte cât de distrus arăta și cum s-a speriat de acea imagine. Cunoscuse pierderea din momentul în care îi spuseseră că mama plecase în Ceruri, dar a aflat despre frică atunci, de la tatăl ei.

Uitându-se drept înainte, la fantoma argintie a unei fetițe care privea luminițele gălbui strălucitoare din borcan, a spus:

— Luna arăta exact așa în seara aceea.

— În care seară?

— Seara zilei când a fost înmormântată mama, a spus ea cu o voce blândă, auzind inspirația ascuțită a tatălui ei când ea a abordat subiectul tabu. Am stat în curtea din spate toată ziua. Cred că toată lumea din zonă a venit să mă sărute și să mă îmbrățișeze.

Tati și-a așezat palmele mari și deformate pe pantaloni și s-a ridicat în picioare. În lumina palidă albăstruie a lunii, părea mai slab decât în mod obișnuit.

— Cred că mă duc la culcare. S-a aplecat, i-a dat la o parte părul din ochi cu un gest care lui Elizabeth îi era la fel de familiar ca propria reflexie în oglindă și a sărutat-o pe frunte. Noapte bună, Birdie!

Nu ar fi trebuit să aducă vorba despre mama. Întotdeauna fusese calea cea mai sigură de a scăpa

de tatăl ei, care ajunsese deja la ușa din plasă când ea și-a adunat curajul să spună cu o voce blândă:

— Nu vorbești niciodată despre ea.

El s-a oprit. Ușa a scârțâit deschizându-se. I s-a părut că-l aude oftând.

— Nu, nu vorbesc.

A știut că discuția se terminase când l-a auzit vorbind. Sfârșeala din vocea lui era inconfundabilă. Ca de obicei, Elizabeth a renunțat cu eleganță, știind cât de dureros era pentru tatăl ei să-și aducă aminte.

— Noapte bună, tati! Spune-i Anitei că ne vedem de dimineață.

— Unele răni sunt adânci, Birdie. Vocea lui a fost mai blândă decât o auzise vreodată. Ar fi bine să ții minte asta.

Apoi ușa s-a trântit și Elizabeth a rămas singură.

Capitolul 5

Fata care a recunoscut public agresiunea – Andrea Kinnear – locuia cu două colege într-o clădire micuță în stil Tudor din 1930, aproape de universitate. O curte maronie dezordonată ducea la o prispă care era plină de jardiniere goale și scaune desperecheate. Singura decorațiune de sărbători era un om de zăpadă colorat lipit de fereastra din față. Multe cutii de bere Reiner formau o piramidă lângă ușă.

Jack s-a oprit la poartă.

— Așteptați aici, le-a spus cameramanului său, Kirk, și lui Sally. Lăsați-mă să mă prezint mai întâi!

Apoi s-a întors cu fața spre casă. Nu mai făcuse niciodată așa ceva, un interviu filmat cu victima unei infracțiuni violente, și era agitat.

Presupusa victimă.

Acesta era genul de distincții care contau în industria știrilor. Profesioniștii precum Dan Rather și Bob Costas probabil nici nu aveau nevoie să-și mai amintească asta.

Jack era depășit de situație, fără îndoială. Dar nu avea de gând să lase să-i scape știrea sub nicio formă. Vorba aia, un alt reporter ar fi trebuit să smulgă notițele dintre degetele lui rigide, lipsite de viață.

A pășit pe plăcile de beton crăpate și pline de mușchi ale pavajului și a urcat pe prispa plină de așchii. Sally și Kirk l-au urmat la o distanță considerabilă.

A bătut la ușă.

Au trecut câteva clipe, suficiente cât să înceapă să se îngrijoreze că era posibil ca Andrea să se fi răzgândit. S-a uitat în spate către Sally, care a scuturat din umeri.

Apoi ușa s-a deschis. În spațiul îngust a apărut o tânără micuță, palidă, cu părul de culoarea

morcovului. Purta o fustă în carouri din bumbac, o bluză albă și un sacou bleumarin.

— Bună ziua, domnule Shore. Și-a dres vocea, apoi a adăugat: Eu sunt Andrea.

— Mă bucur să te cunosc, Andrea. Te rog, spune-mi Jack. Iar aceasta este asociata mea, Sally Maloney.

Sally a făcut un pas în față.

— Bună, Andrea. Am vorbit la telefon.

— Mă bucur să vă cunosc.

Andrea a intrat înapoi înăuntru.

— Intrați!

Jack i-a făcut un semn cameramanului, care a pornit imediat spre casă.

Andrea i-a condus spre o sufragerie micuță care era plină de mobilier la mâna a doua. Pe toate mesele erau așezate ziare și căni de cafea. S-a întors către Jack.

— Unde ați vrea să stau?

— Ce zici de scaunul de lângă fereastră? i-a răspuns Kirk.

Andrea s-a așezat, iar corpul i-a rămas rigid cu spatele perfect vertical și mâinile adunate în poală.

Jack s-a așezat în fața ei, pe o canapea din denim decolorat. În timp ce Kirk aranja camera de filmat, s-a uitat a mia oară printre notițe; apoi le-a pus deoparte.

— O să-ți pun niște întrebări foarte directe, bine? Nu o să te iau prin surprindere sau ceva de felul ăsta. Ești sigură că vrei să faci asta?

S-a încruntat. Andrea părea… dintr-odată fragilă.

Grozav mod de abordare, *Jack. Așa se sare direct la beregată.*

— E doar… umilitor.

Sally s-a apropiat, l-a atins pe Jack pe umăr, apoi s-a retras. Acesta era semnalul; începuseră să filmeze. Jack știa că ar fi putut să se oprească, să o prezinte în fața camerei și să înceapă în mod oficial interviul, dar nu voia să întrerupă ceea ce

deja începuse. În schimb, s-a aplecat în față spre ea și a spus:

— Nu ai niciun motiv să-ți fie rușine, Andrea.

Ea a încercat să zâmbească. Era o imagine sfâșietoare.

— Ce zici de stupizenie? Nici măcar n-am apucat să-l cunosc. L-am văzut în capătul celălalt al încăperii și l-am recunoscut – toată lumea l-a recunoscut. Am fost majoretă în liceu – Corvallis – și îl urmăream. Întotdeauna părea așa… perfect. Știu că era abordat de fete tot timpul, iar eu nu eram destul de drăguță sau șmecheră, dar în noaptea aceea băusem câteva pahare și mă simțeam curajoasă. M-am gândit: poate, cine știe? Așa că m-am dus la el și am început să vorbim. La început a fost așa de drăguț. Chiar m-a privit ca și cum aș fi fost cineva care conta. Când s-a dus la butoiul de bere, mi-a adus și mie una, iar când au venit la el alte fete, le-a făcut vânt și a stat cu mine. Felul în care îmi zâmbea… mă atingea când vorbeam… m-a făcut să mă simt specială.

Vocea i s-a spart. A atins cruciulița de aur care-i atârna de un lanț fin în jurul gâtului.

Jack s-a gândit: *Ești specială și nu ar trebui să ai nevoie de un băiat care să-ți demonstreze asta.* Era ceea ce spera să le spună cineva fetelor lui.

Andrea a dat drumul cruciuliței și și-a lăsat mâna în poală. Cu privirea în jos a continuat:

— După o vreme petrecerea a început să se spargă. Drew…

— Grayland?

— Da. Îmi spunea o poveste amuzantă de la antrenamentul din ultima săptămână, când m-am uitat în jur și am văzut că în cameră nu mai rămăseseră decât câțiva oameni. Era un cuplu care se giugiulea lângă televizor. Alți câțiva erau lângă butoiul de bere. Drew s-a aplecat și m-a sărutat. A fost foarte… elegant. Când m-a rugat să urc la el în cameră am acceptat.

În timp ce povestea, și-a pierdut culoarea din obraji. Buza de jos îi tremura; o mușcase.

— Nu ar fi trebuit să fac asta…

De data asta, Jack nu s-a putut abține. Era așa de tânără.

— Ai nouăsprezece ani, Andrea. Nu te judeca așa de aspru. Nu e o crimă să ai încredere în cineva.

S-a uitat în ochii lui. Avea privirea surprinzător de fermă.

— Ceea ce mi-a făcut el mie însă, a fost o crimă.

— Ce… a făcut?

A făcut o grimasă din cauza ezitării de care a dat dovadă, sperând că o vor putea scoate la montaj.

— La început doar stăteam întinși pe pat și ne sărutam, dar a început să devină agresiv. M-a țintuit locului ca să nu mă pot mișca și am început să simt că mă sufoc din cauza săruturilor lui. Am început să-l împing, dar asta l-a făcut să râdă. M-a strâns tare. Am început să țip la el, implorându-l să se dea jos de pe mine.

Jack vedea cât de tare se străduia Andrea să nu plângă.

— M-a lovit o dată peste față. Nimeni nu m-a mai lovit înainte de asta. Nu e ca în filme. M-a durut așa de tare încât n-am putut nici măcar să plâng. Apoi a început să-mi sfâșie hainele și să-mi smulgă lenjeria. Am auzit-o rupându-se. Apoi… apoi… Când a ridicat capul, avea ochii plini de lacrimi. M-a violat.

Jack a scos o batistă și i-a întins-o.

— Mulțumesc, a șoptit ea, ștergându-se la ochi. După o clipă a continuat: Nici măcar nu-mi amintesc cum am plecat de acolo. Colega mea de cameră m-a dus la urgențe, dar a trebuit să așteptăm o grămadă. Până la urmă, am renunțat și m-am dus acasă.

— Nu te-a văzut un doctor în noaptea aceea?

— Nu. Ce rost avea? Mă uit la multe seriale cu avocați la televizor. Știam că oamenii ar fi spus că am cerut-o. M-am dus la el în cameră și m-am așezat cu el pe pat.

Jack și-a dat seama că-și strânsese mâinile în pumn. Și-a înmuiat vocea; brusc i s-a părut grotesc faptul că punea aceste întrebări intime pentru un reportaj la știrile de la ora șase.

— I-ai mai povestit cuiva în afară de colega ta de cameră? Poate părinților tăi?

A scos un sunet discret, ca un plâns.

— Nu am putut. Presupun că va trebui să le spun în seara asta. Dar m-am dus la poliția campusului a doua zi. Am știut că ei nu aveau să facă nimic, dar voiam să fiu sigură că știau ce mi-a făcut.

— Ce s-a întâmplat?

— Un ofițer mi-a ascultat povestea, apoi s-a scuzat și a ieșit din cameră. După aproximativ un sfert de oră a apărut Bill Seagel. Este directorul sportiv al echipei Panthers. Mi-a spus cum stau lucrurile. Că nu aveam nicio dovadă, niciun raport medical, niciun martor. Că aș fi putut să mă lovesc de un perete ca să am un ochi vânăt și că băusem. Mi-a spus că lui Drew nu avea să i se întâmple nimic dacă aș fi dat vreo declarație, dar pe mine m-ar fi așteptat niște ani distruși. Așa că am tăcut.

— De ce te-ai decis să vorbești acum?

— Ți-am văzut reportajul la știri. Și-a ridicat capul din nou. Nu eram singura căreia îi făcuse asta, iar ei știau. Nenorociții știau. N-am vrut să mai poată face rău și altcuiva.

— Așa că te-ai dus la poliția din Portland.

— Probabil n-o să folosească la nimic. Am așteptat prea mult și am făcut numai greșeli. Dar mă simt mai bine. Cel puțin nu îmi mai e frică și nu o încasez fără nicio reacție. Crezi că am făcut ce trebuia?

Jack a știut că nu ar fi trebuit să răspundă. Nu ar fi fost mare lucru de capul acestui interviu dacă el

și-ar fi compromis credibilitatea arătând că îi păsa.

Dar ea stătea în fața lui, privindu-l cu niște ochi sfâșietor de triști. Și era al naibii de tânără.

— Am o fiică exact de vârsta ta. Jamie. În fiecare zi mă rog să fie în siguranță la facultate. Dar dacă ceva… rău i s-ar întâmpla vreodată, sper că ar fi la fel de curajoasă cum ai fost tu azi. Ai făcut ce trebuia.

Asta era vocea lui, așa de blândă și sugrumată? Vor trebui cu siguranță să reînregistreze răspunsul lui. Suna ca și cum ar fi fost pe punctul de a plânge, pentru numele lui Dumnezeu.

— Îți mulțumesc pentru asta.

— Îți mulțumesc și eu pentru interviu.

Apoi între ei s-a lăsat un moment de stânjeneală. Jack și-a dat seama brusc ce aproape stăteau. Intimitatea lor din fața camerei de filmat s-a spart, a dispărut la fel de repede cum apăruse. După acel moment, totul a părut inconfortabil. Jack nu a știut ce să spună, iar Sally a rămas tăcută în timp ce fiecare s-a dus pe drumul lui. Kirk a plecat primul, apoi Jack și Sally și-au luat la revedere de la Andrea și s-au întors la mașină.

Jack nu și-a dat seama până mult mai târziu, pe când se îndrepta împreună cu Sally cu mașina spre postul de televiziune, cât de afectat era. Cât de enervat.

— La naiba, Drew Grayland! a izbucnit el, lovind volanul cu palma în mod expresiv.

— Cum am putea să rămânem detașați în fața unei asemenea povești? Mă tot gândesc la sora mea mai mică. Este în anul întâi. Am avertizat-o în legătură cu necunoscuții, dar ce să spui despre prieteni?

— Ei bine, nu mă întreba pe mine. Eram cam la fel de detașat ca tatăl ei. Cariera mea se va duce de râpă când o să fie dat pe post interviul.

— Nimeni dintre cei care ar fi putut să stea de vorbă cu fata aia fără să fie impresionați de

povestea ei nu ar fi avut dreptul să-i pună acele întrebări. Merita emoțiile tale.

Nu prea mai părea să fi fost ceva de spus după aceea. Și-au cumpărat câte un hamburger cu cartofi prăjiți de la un restaurant *drive-through* și au mâncat pe drum. Următoarele patru ore și le-au petrecut în camera de montaj. Bietul editor al echipei de sărbători și-a ridicat mâinile în aer la sfârșit.

— Asta e Jacko. Ori e gata, ori dă-l naibii pe nenorocit. Eu merg acasă.

Jack s-a uitat la ceas. Era ora zece seara. Prea târziu ca să treacă pe acasă pe la directorul de știri. La naiba! Însemna că trebuia să facă asta a doua zi la prima oră; din păcate, trebuia să plece cu avionul la ora șapte dimineața.

Nu avea cum să prindă zborul acela.

Elizabeth urma să-l omoare.

•

Aeroportul din Nashville era mai liber decât în mod normal în perioada sărbătorilor. Încă un semn al vremurilor incerte pe care le trăiau. După 11 septembrie, fiecare potențială excursie era analizată cu atenție și cântărită în importanță. Tot mai mulți oameni alegeau să stea acasă.

Elizabeth a ajuns aproape cu o oră mai devreme, iar acum trebuia să aștepte. S-a uitat la chioșcurile de ziare și a răsfoit o revistă care promitea un abdomen „mai tânăr și mai ferm în zece minute zilnic” – *Da, sigur* – după care a cumpărat cel mai recent roman de Stephen King.

S-a dus apoi în sfârșit la poartă și s-a așezat în fața geamului murdar cu vedere spre piste.

Dădea nervoasă din picior. Când și-a dat seama ce făcea, s-a forțat să se abțină.

Era jenant. O femeie matură așa de entuziasmată să-și vadă copiii. Probabil ar fi trebuit s-o închidă sau s-o lege înainte să aibă nepoți.

Nu fusese niciodată genul de femeie care să-și ia copiii de buni.

Stephanie avea doisprezece ani, era o elevă de clasa a șaptea cu muguri de sâni, picioare greoaie și aparat dentar, când Elizabeth și-a dat seama pentru prima oară: timpul se scurge repede. A urmărit-o pe fiica ei preadolescentă flirtând cu un băiat pentru prima oară, și a trebuit să se așeze. Așa de tare a ametit. Într-o fracțiune de secundă, într-o dimineață friguroasă de iarnă, a întrezărit fragilitatea familiei ei și de atunci nu a mai fost aceeași. De atunci a imortalizat fiecare moment cât de cât mai important cu atâta consecvență încât familia ei a ajuns să suspine la unison de fiecare dată când ea rostea cuvintele „nu vă mișcați". Știau că asta însemna că voia să se ducă după aparatul de fotografiat.

A auzit un anunț în difuzor și s-a uitat în sus.

Avionul aterizase.

S-a ridicat în picioare și a rămas pe loc. Fetelor nu le plăcea când se înghesuia până în primul rând al mulțimii care aștepta. Aflase asta în vremurile de demult ale excursiilor la schi, atunci când le aștepta la autobuz. Odată chiar – ferească Sfântul! – îndrăznise să intre în școală ca să se întâlnească cu ele.

Nu suntem bebeluși, *mama*, spusese Jamie, pierzându-și răbdarea.

Sigur, tonul lui Jamie era aproape întotdeauna lipsit de răbdare. Fiica ei cea mică a fost grăbită din momentul în care s-a născut. A început să meargă de la nouă luni, de la doi ani a început să vorbească și de atunci și-a menținut același ritm. Se înfrupta din viață cu un entuziasm ori de câte ori dorea.

— Mama!

Stephanie și-a făcut apariția din mulțimea de pasageri. Ca de obicei, reprezenta imaginea decenței – pantaloni kaki călcați, helancă albă, sacou negru. Părul ei castaniu era ordonat sub o bentiță din catifea neagră. Avea un machiaj discret și perfect. Chiar de când era doar o copiliță,

Stephanie avusese o grație invizibilă de necontestat. Nu exista nimic care să-i fi fost inaccesibil. Tot ce făcea, făcea bine.

Elizabeth a fugit spre ea și a strâns-o în brațe.

— Ce? a întrebat Stephanie râzând în timp ce se retrăgea. Nu ai niciun aparat de fotografiat pentru a înregistra momentul remarcabil al debarcării noastre?

— Foarte amuzant. Elizabeth avea gâtul penibil de încordat și spera să nu se simtă în voce. Unde este sora ta?

— A fost o încurcătură cu locurile. Am fost separate.

Jamie a coborât ultima din avion. Ieșea în evidență în mulțime precum o sperietoare de ciori gotică. În primul rând, era vorba de înălțimea ei, un metru optzeci și de părul de culoarea mătăsii de porumb, lung până la mijloc. Și apoi era vorba de ținuta ei. Pantaloni negri de piele mulați, o cămașă neagră cu vreo zece fermoare și bocanci negri. Machiajul din jurul ochilor ei albaștri era negru ca funinginea.

Înainta prin mulțime ca un fundaș.

— Dumnezeule atotputernic, a spus ea în loc de salut. A fost cel mai groaznic zbor din viața mea. Copilul care stătea lângă mine ar trebui instituționalizat.

Pentru Jamie nu exista cale de mijloc; un lucru era ori cel mai bun, ori cel mai prost.

A sărutat-o pe obraz pe Elizabeth.

— Bună, mama. Arăți obosită. Unde-i tata?

Elizabeth a râs.

— Mulțumesc, iubito. Tata a trebuit să mai rămână acasă o zi. Ceva cu o știre importantă.

— Vai, ce șoc!

Jamie abia dacă a făcut o pauză de o secundă, după care a început din nou să vorbească.

— Oare ar fi putut să înghesuie mai multe locuri în avion? Adică… serios. Când tipul din fața mea s-a lăsat pe spate, mi-a căzut măsuța, care aproape

că m-a pocnit peste maxilar. Și trebuie să fii Calista Flockhart ca să te poți ridica din scaun.

Jamie încă vorbea când au ajuns în fața casei.

Tatăl lui Elizabeth și Anita probabil au auzit mașina apropiindu-se (probabil așteptaseră plini de nerăbdare în dreptul ferestrei pentru ultimele treizeci de minute); deja erau pe terasă, ținându-se de mână și zâmbind.

Jamie a ieșit din mașină cu părul zburând în toate direcțiile și mâinile întinse, după care s-a aruncat în brațele bunicului ei.

Elizabeth și Stephanie au adunat bagajele la un loc și au urmat-o.

— Stephie, a spus Anita cu ochii umezi, luând-o în brațe pe nepoata ei.

După o conversație scurtă *bună-ne-a-fost-dor-de-voi-cum-a-fost-zborul?* au intrat toți în casă.

Casa mirosea a Crăciun; crenguțe proaspăt tăiate de brad acopereau șemineul și se încolăceau în jurul balustradei; mirosul de scorțișoară al plăcintei cu dovleac proaspăt coapte plutea în aer. Pe fiecare masă erau așezate lumânări cu aromă de vanilie fixate în sfeșnice de cristal. Peste tot erau obiecte realizate manual de fete în copilărie – brazi de Crăciun din argilă, înclinați ca Turnul din Pisa, oameni de zăpadă din papier mâché acoperiți cu sclipici și vopsea acrilică, decorul Nașterii Domnului realizat din cartoane de ouă.

Și-au petrecut restul zilei discutând și jucând cărți, împachetând cadouri și scuturând cadourile care deja erau sub brad. După-amiază, Stephanie și Anita au dispărut în bucătărie pentru a prepara un sos și o tocană de legume.

Elizabeth a rămas în sufragerie, unde a jucat pocher pe bețe de chibrituri cu Jamie și tati.

— Deci, domnișorico, a spus tati, pufăind din pipă în timp ce-și studia cărțile. Cum stau lucrurile la universitate?

Jamie a scuturat din umeri.

— Greu.

Asta a surprins-o pe Elizabeth. Jamie nu recunoștea niciodată că ceva era greu, nu ea, care voia să urce Everestul, să publice poeme haiku și să înoate la Olimpiadă.

— Jamie, a spus mama ei, ce e în neregulă la facultate?

— Nu face o dramă, mama. Este doar un semestru greu, asta-i tot.

— Cum e Eric?

— Asta s-a terminat demult. I-am dat papucii acum două săptămâni.

— O!

Elizabeth s-a simțit dintr-odată neconectată, în derivă. Fuseseră vremuri în care cunoscuse viețile fiicelor ei în detaliu; acum iubiții apăreau și dispăreau fără niciun avertisment. În cealaltă cameră a sunat telefonul și cineva a răspuns.

— Te vezi cu cineva?

— La naiba, Birdie. Cine dă o ceapă degerată pe băieți? Cum e cu înotul, asta contează. O să primim bilete ca să te vedem la următoarea Olimpiadă?

Jamie jurase la unsprezece ani că va câștiga aurul olimpic, în ziua în care câștigase prima întrecere la Piscina Memorială „Ray Ember”.

— Bineînțeles, a răspuns cu un zâmbet strălucitor pe față.

Dar era ceva nelalocul lui cu acel zâmbet, ceva putred. Înainte ca Elizabeth să poată spune ceva, în cameră a intrat Anita în zgomotul tocurilor pe pardoseală. Ținea telefonul fără fir lipit de pieptul ei generos.

— Birdie, iubito, este Jack.

Elizabeth și-a dat seama imediat: vești proaste.

•

Elizabeth nu a dormit bine. Toată noaptea s-a învârtit și s-a răsucit pe jumătatea ei de pat. Până la urmă, pe la ora cinci a renunțat, s-a îmbrăcat și a coborât la parter.

Jack nu a putut să plece în ziua în care își propusese.

Bineînțeles că n-a putut. Ceva important intervenise. *Filmarea*, *iubito*, *e de primă clasă*, *dar bla bla bla. O să vin mâine-seară. Îți promit.*

Promisiunile seamănă mult cu impresiile. A doua nu prea mai contează.

Elizabeth și-a făcut o cană de ceai și a stat lângă fereastra din bucătărie, uitându-se la fulgii de nea care cădeau. Apoi s-a dus în sufragerie să aprindă focul în șemineu.

Pe măsuța de cafea era așezată o cutie decorativă din carton roșu.

Probabil că tatăl ei o lăsase acolo în seara anterioară pentru ea.

A pus jos cana de ceai și a luat ornamentul care era pe cutie. Era un înger alb drăguț, mare cât palma ei, făcut din porțelan strălucitor cu aripi din material textil argintiu. Mama ei i-l dăduse la aniversarea de patru ani; ultimul cadou de acest fel despre care Elizabeth își mai aducea aminte.

În fiecare an îl împacheta și despacheta cu mare grijă și se străduia din răsputeri să-i găsească locul cel mai potrivit în bradul de Crăciun. Nu-l luase cu ea când se mutase de acasă pentru că locul ornamentului era acolo, doar acolo, în casa în care trăise mama ei.

— Hei, mama, a spus ea încet, zâmbind la îngerul din palma ei.

Pe vremuri părea așa de mare. Cea mai importantă parte a îngerului o reprezentau amintirile pe care le conținea.

Pot să agăț îngerul acum, mami? Pot?

Păi, iubito, poți face aproape orice. Uite, lasă-mă să te ridic…

Avea așa de puține amintiri cu mama ei; fiecare dintre ele era valoroasă.

A atârnat ornamentul pe creanga de sub cea mai de sus, apoi a băgat luminițele în priză și a făcut un pas în spate. Bradul era frumos, plin de luminițe

albe strălucitoare și ornat cu decorațiuni adunate în zeci de ani. Toate, începând cu steluța făcută de Jamie din bețigașe de curățat pipa și până la medalionul Lalique pe care tati îl cumpărase de la o licitație din Dallas. Fundițe aurii împodobeau crengile.

Anita a intrat în cameră. Purta un neglijeu roz pufos și papuci cu toc stilul Barbie.

— M-am cam chinuit până am găsit cutia aia.

Elizabeth s-a întors.

— Tu ai lăsat cutia asta afară pentru mine?

— Ți-l imaginezi pe tatăl tău scormonind prin pod ca să găsească o cutie anume cu ornamente de Crăciun?

Elizabeth a zâmbit fără să vrea.

— Presupun că nu.

Anita s-a așezat pe canapea și și-a tras picioarele sub fund. Pompoanele roz pufoase ale papucilor au dispărut.

— Îmi pare rău că nu a ajuns Jack ieri aici.

Elizabeth s-a întors din nou cu fața spre brad. Nu voia să vorbească despre asta. Cu toate aerele ei de zăpăcită și machiajul strident, Anita vedea uneori lucruri pe care ai fi preferat să nu le vadă.

— E ocupat cu o poveste importantă.

— Așa ai spus.

A fost ceva în felul în care a spus-o, poate o ezitare, ca și cum nu ar fi crezut justificarea.

— Da, așa am spus, a răspuns Elizabeth scurt.

Anita a suspinat melodramatic.

Așa comunicau întotdeauna, cu intermitențe. Chiar de când tati își adusese noua soție acasă.

Elizabeth avea treisprezece ani, o vârstă dificilă oricum, și mai dificilă pentru ea decât pentru majoritatea.

Iar Anita Bockner, cosmeticiana de la Lick Schillet, Alabama, era ultima persoană pe care ar fi ales-o ca să-i fie mamă vitregă.

Aceasta este noua ta mamă, *Birdie,* o anunțase tatăl ei într-o bună zi, și asta a fost tot.

Ca și cum mamele ar fi putut fi înlocuite la fel ca bateriile.

Mama nu a mai fost niciodată menționată în această casă albă mare dintre lanurile de tutun și porumb. Pe nicio poliță sau masă nu se vedea vreo poză de-a ei și nicio istorie din viața ei nu a fost țesută într-o poveste care să încălzească inima fiicei pe care a lăsat-o în urmă.

Anita s-a străduit să fie mamă pentru Elizabeth, dar a abordat problema total greșit. Fuseseră ca apa și uleiul de la bun început.

Elizabeth sperase ca distanța și timpul să șlefuiască muchiile aspre ale relației lor, dar nu așa funcționau lucrurile în cazul lor. Rămăseseră la cuțite în toți acești ani. De dragul lui Edward, învățaseră să fie măcar politicoase. Când lucrurile deveneau prea personale, una dintre ele întotdeauna schimba subiectul. Era rândul lui Elizabeth.

— Am auzit că mergeți în Costa Rica primăvara viitoare.

— Sunt o fraieră, asta e sigur. Aș fi putut alege o plajă cu cocktailuri și băieți la piscină, dar nu… Am acceptat să vizitez o țară care este vestită pentru șerpi și păianjeni.

— Multe femei doar visează la vacanțe exotice împreună cu soții lor care le iubesc.

— Asta din cauză că majoritatea femeilor nu-și mai amintesc de ce s-au îndrăgostit de soții lor. Fără asta… vocea Anitei a scăzut. Uneori trebuie să muncești ca să-ți amintești vremurile bune.

Elizabeth nu-și dădea seama dacă această conversație era doar flecăreală fără importanță sau ceva mai mult. Oricum nu conta. Comentariile Anitei se apropiau prea mult de adevăr. Era suficient de rău că mariajul lui Elizabeth se răsuflase. Nu avea de gând să înrăutățească situația vorbind despre asta cu mama ei vitregă.

— Ai văzut zăpada? Curtea e foarte frumoasă, a spus ea, căutând în cutia care era în mod evident

goală ca să găsească un ornament care nu era acolo.

— A, vremea. Întotdeauna a fost un subiect de discuție bun pentru noi. Da, Birdie, am văzut zăpada. Edward s-a gândit să mergem cu toții la iaz diseară.

— Cred că…

Soneria a întrerupt-o. S-a uitat la Anita.

— Aștepți pe cineva?

Anita a scuturat din umeri.

— Benny, poate? Câteodată, când are o întâlnire tare, își face livrările cu noaptea-n cap.

— Cine o fi venit, pentru numele lui Dumnezeu? s-a auzit vocea lui tati de la etaj.

Elizabeth s-a dus la ușă, a deschis-o.

Jack stătea în fața ei cu un aer șifonat și obosit. Avea părul ciufulit ca un adolescent. Linii roz fine îi traversau obrazul precum șoselele pe o hartă. Ochii albaștri îi erau îngustați de pielea umflată de lângă ei.

— Hei, iubito, a spus el, cu un rânjet strâmb pe față. L-am trezit pe directorul știrilor la miezul nopții și i-am dat materialul. Apoi am zburat toată noaptea. Mă ierți?

Elizabeth i-a zâmbit.

— Exact când cred că o să te schimb cu un model mai nou, faci ceva de felul ăsta.

L-a lăsat s-o tragă în brațele lui, după care s-au sărutat.

Capitolul 6

Iazul înghețat arăta ca un panou din oglinzi îngrămădite pe o movilă de vatelină din bumbac. La marginea argintie a lacului era parcat un tractor cu motorul pornit. Două faruri strălucitoare erau îndreptate spre gheață. Din boxă se auzea melodia „Blue Christmas”[17] a lui Elvis.

De când își aducea aminte Elizabeth, patinatul pe acest iaz înghețat fusese o tradiție de Crăciun a familiei ei. În podul casei erau zeci de perechi de patine, unele dintre ele vechi de o sută de ani.

Întotdeauna făceau lucrurile în același fel: începeau cu o dimineață leneșă de deschis cadouri, apoi luau o cină târzie de sărbătoare la care serveau friptură de curcan cu toate garniturile aferente, apoi pregăteau în șemineul uriaș de la parter un ibric fierbinte de vin fiert. Odată vinul transferat în termosuri, se urcau în rulota trasă de tractor și traversau pajiștea acoperită de zăpadă spre pădurea al cărei nume indian fusese de mult uitat. Tati întotdeauna atârna o frânghie cu clopoței în spatele rulotei.

Acest iaz era magic. Aici, când Elizabeth avea patru ani, mama ei o învățase să patineze. Era una dintre amintirile ei preferate. O singură zi, doar puțin mai mult decât o după-amiază, pe care nu a uitat-o niciodată. Mama ei era îmbrăcată subțire și înghețase de frig; când a apucat-o de mână pe Elizabeth, atingerea ei a fost rece ca gheața. *Ține-te de mama, iubito. N-o să te las să cazi.*

Elizabeth și-a amintit deseori acea promisiune în anii pustii care au urmat, mai ales după ce Anita s-a mutat cu ei.

Acum stătea pe masa de picnic, înfășurată strâns într-o pătură de lână multicoloră. Pe pământ, lângă ea, un foc de tabără trosnea, plesnea și ridica cenușa gri spre cerul care se întuneca încet.

Pe gheață, Jamie îl învăța pe Jack să patineze cu spatele. Mișcările lui stângace și lipsa de coordonare le făceau pe fiicele lui să râdă fără încetare. Când a căzut, Jamie s-a grăbit spre el, s-a asigurat că era în regulă, după care a izbucnit imediat în hohote de râs.

Anita a patinat spre Jack și l-a ajutat să se ridice. Au patinat apoi împreună, Adonis și Dolly Parton pe gheață.

Un minut mai târziu, tati a frânat pe gheață în fața lui Elizabeth.

— Ai renunțat foarte devreme, a spus el abia trăgându-și sufletul.

Norii albi ai expirației îi acompaniau fiecare cuvânt.

— Mă uitam.

— Te ocupi al naibii de mult cu uitatul, bombonico. Hai, vino și patinează cu bătrânul tău tată.

Elizabeth a dat la o parte pătura și s-a ridicat de pe masa de picnic. Mergând plină de siguranță pe lamele patinelor, s-a dus lângă lac și i-a întins tatălui ei mâna învelită în mănușă.

Au alunecat pe suprafața gheții așa cum o făcuseră de mii de ori. Lumina lunii se reflecta pe suprafața rece. În fundal se auzea melodia „Frosty, the Snow Man”[8]. Pentru un singur moment perfect a fost din nou fetița cu codițe, patinând îmbrăcată într-un costum de schi roz pufos, cu două numere prea mare, în timp ce mămica și tăticul o urmăreau de pe mal…

— Întotdeauna ai fost o patinatoare bună, a spus tati, luând-o la stânga, spre capătul iazului. Ai fost bună la multe lucruri.

Această observație a deprimat-o, a făcut-o să se simtă bătrână. S-a gândit la conversația pe care o avusese cu Meg: *Hai să fim sincere… Independentă*, *cu spirit artistic*, *intelectuală… Toți am crezut că vei fi următoarea Georgia O’Keeffe.*

— Viața e scurtă, Elizabeth Anne. Când ai fost ultima dată într-o destinație exotică? Sau te-ai prostit exagerat de mult? Sau te-ai apucat de ceva nebunesc, planorism sau parașutism?

Avuseseră această discuție de zeci de ori în ultimii ani. De fiecare dată fusese mai dureroasă.

— Prefer să risc în mod normal. Cum ar fi să-mi las copiii să traverseze țara ca să meargă la facultate. De ce să faci *bungee jumping* când poți pur și simplu să urci niște copii de grădiniță într-un autobuz școlar? Asta e într-adevăr înfricoșător.

A râs ca și cum ar fi fost o glumă.

Tati a învârtit-o până a ajuns să patineze cu spatele la el.

— O să spun asta numai o dată, Birdie; pe urmă putem să ne prefacem că n-am spus nimic, dacă așa vrei. Și-a coborât vocea: Îți ratezi viața. O lași să treacă pe lângă tine.

Vorbele au fost ca un pumn care i-a tăiat răsuflarea.

— De unde știi asta?

— Doar fiindcă am lentilele ochelarilor groase ca fundul sticlei de coca-cola, nu înseamnă că nu mai pot să văd inima fetiței mele. Aud cum vorbești cu Jack… și cum nu vorbești cu el. Pot să recunosc o căsnicie nefericită când o văd.

— Haide, tati, ai fost căsătorit de două ori și ți-ai iubit nebunește ambele soții. Nu ai cum să știi ceva despre… A scuturat din umeri, nesigură de felul în care ar fi trebuit să se exprime. Ceea ce trăiesc eu.

— Crezi că n-am avut niciodată inima frântă? Gândește-te mai bine, domnișoară. Mama ta aproape că m-a omorât.

— Moartea ei ne-a frânt inimile tuturor, tati. Asta nu-i același lucru.

El a început să spună ceva, apoi s-a oprit.

Elizabeth a intuit că fusese pe punctul de a dezvălui un secret.

— Tati?

El a zâmbit, iar Elizabeth a știut că oportunitatea care aproape că existase, zburase pe lângă ei. Ca de obicei, nu voia să vorbească despre mama.

— Arată-mi una dintre întoarcerile alea frumoase pe care le-ai învățat de la Anita.

A răsucit-o și i-a dat un mic avânt.

Elizabeth a făcut piruete până a amețit. Apoi, cu respirația îngreunată, a încetinit. A alunecat leneș pe gheață într-un arc larg.

Jack a venit în spatele ei, jumătate patinând, jumătate mergând împleticit. Aerul îi ieșea din plămâni în rafale de nori albi, sparți. A apucat-o de mână și a strâns-o tare.

— Suntem aproape de finalul acestui ritual arhaic sudist? Încă puțin timp de calitate petrecut în mod tradițional și probabil o să-mi fracturez șoldul.

Elizabeth nu a putut să se abțină din a zâmbi. Erau așa de puține lucruri pe care Jack nu putea să le facă bine. Sincer vorbind, se simțea bine să fie ea cea talentată.

— Poți sta lângă foc.

S-a uitat în acea direcție. Edward și Anita erau acolo, cuibărindu-se unul în celălalt.

— Și să mă întrețin cu tatăl tău? Nu, mersi. Aseară practic m-a făcut alcoolic – în timp ce dădea peste cap al patrulea pahar de coniac cu apă minerală.

— Nu înțelege cum îți câștigi existența, asta-i tot.

— Nu-i adevărat. Crede că nu fac nimic. A considerat fotbalul o activitate fără sens; să vorbești despre fotbal e chiar mai rău.

Jack aproape a căzut; Elizabeth l-a echilibrat.

— Ceea ce credem este ceea ce contează.

— Abia aștept să vezi interviul pe care l-am luat. Ce s-a întâmplat a fost… nu, așteaptă. Lasă-mă să încep cu începutul. Cam acum o săptămână…

Viața trece pe lângă tine.

Voia să-și asculte soțul, dar mintea îi fugea la cuvintele tatălui ei. Oricum, era încă o poveste de-a lui Jack, al cărei personaj principal era chiar el. Auzise suficiente povești de acest gen cât să-i ajungă o viață întreagă.

Viața e scurtă, spusese tatăl ei.

Avea dreptate. Toți copiii orfani de mamă știu asta.

Dar chiar în clipa de față, pe fundalul vocii soțului ei care vorbea fără întrerupere, nu putea să perceapă acest adevăr.

Pentru că mai este ceva la fel de adevărat. Când ai patruzeci și cinci de ani și viața trece pe lângă tine, ai senzația că este într-adevăr foarte lungă.

•

Într-un an obișnuit, săptămâna de după Crăciun este una liniștită, poate chiar plictisitoare. Aveau timp să dea jos decorațiunile, să le pună înapoi în cutii, să mănânce sandvișuri din resturile de curcan și să se uite la televizor la filme vechi.

Elizabeth nu se întorsese în Echo Beach de mai mult de douăzeci de ore când și-a dat seama că nu avea să fie un an obișnuit. Erau în aeroportul din Nashville pe 27 decembrie când Jack a primit primul telefon. Nu-i dăduse mare importanță pe moment, neînțelegând că viața lor se schimbase în ultima săptămână. În timp ce ea se relaxa cu familia în Tennessee, lucrurile în Oregon suferiseră o schimbare subtilă.

Jack era din nou erou.

Povestea cu Drew Grayland fusese difuzată în ziua de după Crăciun. În ziua următoare îl arestaseră și acuzaseră de viol. Știrea devenise imediat națională. *National Enquirer* o publicase pe prima pagină.

În toată țara, oamenii stăteau, în baruri certându-se din cauza procesului. Ce înseamnă viol la întâlnire? Când „nu” înseamnă „nu”? Poate o femeie „s-o ceara”? Regulile obișnuite li se aplică sportivilor neobișnuiți? Aceste întrebări și altele

erau brusc pe meniurile restaurantelor din toată țara. Moderatorii emisiunilor de radio le cereau părerea ascultătorilor lor; apăreau editoriale în toate ziarele, din Portland, Oregon până în Portland, Mâine.

Din secunda în care Jack și Elizabeth au ajuns acasă, telefonul a sunat fără întrerupere. Părea că toată lumea voia să-i ia interviu lui Jack. Devenise o știre în sine. După toți acei ani petrecuți în cvasiobscuritate, era din nou faimos. Nu ca în trecut, desigur, nu o marcă, dar era cineva.

Nu era ca și cum știrea despre Drew ar fi fost găsită de oricine.

O, nu. Știrea fusese adusă Americii de un zeu care se împleticise și își pierduse calea. Reapariția lui în culmile gloriei era o poveste în sine. Bărbații trecuți de prima tinerețe, supraponderali, nefericiți, din California până în New York, erau martorii revenirii lui Jack Shore și gândeau: *Poate ar putea să mi se întâmple și mie… poate am și eu o șansă ca viața să mi se schimbe într-o secundă.*

Aceasta era bagheta magică pe care o deținea acum Jack: *Nu renunța.* Devenise modelul mântuirii.

Această viață nouă era evidentă în tot ce făcea. Mergea mai țanțoș, zâmbea mai larg, dormea mai bine.

Din păcate, pe măsură ce el devenea mai măreț, ea părea să devină neimportantă. Nu prea reușea să fie fericită pentru Jack, iar asta o făcea să se simtă prost.

Era soția lui. Toate femeile află parola clubului în momentul în care se căsătoresc. Juri să fii majoreta soțului tău, chit că știi sau nu, chit că îți place sau nu. Se presupune că ceea ce e bun pentru unul e bun pentru amândoi.

Cum putea să recunoască invidia pe care o simțea vizavi de succesul și fericirea soțului ei? Iar dacă ar fi îndrăznit să articuleze aceste vorbe otrăvite către Jack, nu ar fi făcut altceva decât să-l

rănească și să-l deruteze. El i-ar fi aruncat acea privire încruntată – cea pe care o folosea întotdeauna când Elizabeth încerca să-i vorbească despre relația lor – și ar fi întrebat foarte la obiect: „Ei bine, Birdie, ce vrei să faci?”

Ajunsese să disprețuiască această întrebare.

Așa că, în loc să-i spună soțului ei că se simțea pierdută și nu doar puțin abandonată din cauza stării lui bruște de fericire, a ieșit naibii din salonul de luat masa.

Salonul fusese o cameră perfect funcțională, banală, amplasată între bucătărie și camera de zi. Ca multe dintre conacele originale construite de această parte a coastei, casa își începuse existența în calitate de reședință de vară a unei familii bogate din Portland. Destinată unei perioade scurte din miezul verii, avea un parter vast cu o bucătărie mare și o sufragerie chiar mai mare și două dormitoare mici la etaj. De-a lungul anilor, aflată în posesia unui șir de proprietari diferiți, casa fusese extinsă, renovată și remodelată. Până în 1999, când Jack și Elizabeth au dat peste ea, biata construcție devenise un haos.

Tot ce văzuse Jack la această casă fusese prețul ei: o casă dărâmată, cu vopseaua scorojită și instalațiile sanitare depășite… dormitoarele prea mici, ferestrele prea înguste, o grădină scăpată de sub control. Ca să nu mai vorbim despre navetă. Echo Beach era la o distanță apreciabilă de Portland.

Dar Elizabeth văzuse dincolo de toate astea o căbănuță mică și drăguță, cu o prispă care înconjura casa pe toate părțile și care avea o priveliște remarcabilă. S-a îndrăgostit de buza umflată de pământ de deasupra unei bucle izolate a plajei.

A fost singura dată în mariajul lor când și-a impus punctul de vedere, iar Jack a cedat.

Elizabeth a început să lucreze la casă imediat. În doi ani a făcut un număr remarcabil de schimbări.

De una singură, a dezmembrat totul până la proverbialul os. A smuls metri pătrați de mochetă verde-avocado ca să descopere sub ea o frumoasă pardoseală din stejar de culoarea mierii, pe care a finisat-o. Apoi a înlăturat cu migală stratul de vopsea albă care acoperea șemineul din piatră de râu și a smuls mulajul de plastic ce era amplasat de-a lungul plintelor. A răzuit vopseaua acumulată în cincizeci de ani pe dulapurile din bucătărie și a înlocuit blaturile cu plăci rafinate de granit.

Pentru că lucra singură, progresul era lent. Deși aproape că terminase bucătăria și camera de zi, mai avea mult până să termine totul. Numai cu o săptămână în urmă, salonul de luat masa era jos pe lista priorităților, ceva mult mai puțin important decât aranjarea dormitorului principal. Până la urmă, copiii rareori veneau în vizită, iar când o făceau totuși, ieșeau în oraș cu prietenii. Ea și Jack nu aveau mulți oaspeți; erau mult prea departe pentru majoritatea colegilor lui Jack.

Dar noaptea trecută îi schimbase perspectiva. Nici măcar nu era sigură de ce.

Ea și Jack stăteau în sufragerie uitându-se la televizor. Telefonul suna o dată la cincisprezece minute, iar el răspundea de fiecare dată, vorbind la nesfârșit despre poveste și despre sine.

Elizabeth a putut să audă reînvierea din vocea lui, ceea ce i-a trezit multe amintiri. Puține dintre ele erau fericite.

În primii ani ai relației, îi plăcuse fotbalul. Fusese palpitant să-l urmărească pe Jack jucând în timpul colegiului. Pentru o domnișoară din sud care fusese crescută cu prea multă protecție și educată să vorbească blând și numai când era întrebată, viața intensă de fotbalist o impresionase. De fiecare dată când câștiga, Jack aducea cu el acasă un iz de victorie și faimă. Pe atunci iubirea lor era nebunească, sălbatică și profundă.

Dar, cu timpul, asta s-a schimbat, ei s-au schimbat. La un moment dat de-a lungul existenței

lor comune – ea credea că se întâmplase în momentul în care se mutaseră la New York –, el a devenit un star, iar starurile se poartă diferit față de oamenii obișnuiți. Sunt plecați toată noaptea, beau împreună cu echipa și dorm toată ziua, ignorându-și soțiile și copiii. Au aventuri.

Căsnicia lor a traversat cu mare greutate acele vremuri întunecate și teribile. Ceea ce a salvat-o, în mod ironic, a fost sfârșitul faimei lui. Când și-a distrus genunchiul și a devenit dependent de medicamente, a avut din nou nevoie de Elizabeth.

În seara trecută, ascultându-l vorbind despre el până la epuizare, și-a întrezărit viitorul; era imaginea în oglindă a trecutului.

Dintr-odată s-a uitat spre salonul de luat masa și s-a gândit: *Acel perete are nevoie de un set de uși franceze.*

A doua zi de dimineață, după ce Jack a plecat la serviciu, ea s-a dus la magazinul de materiale de construcție, și-a cumpărat o mască din hârtie și un târnăcop și s-a apucat de muncă. De fiecare dată când suna telefonul, ea lovea în zidul care se dărâma.

Acum, aproape opt ore mai târziu, s-a îndepărtat de locul faptei. Gâfâia și o dureau brațele.

O gaură mare expunea grădina udă și veștejită din spatele peretelui. După calculele ei, gaura avea exact dimensiunea potrivită pentru o ușă franceză standard.

A ridicat niște bucăți de folii albastre groase de plastic și le-a capsat peste deschizătură. Trebuia să comande ușile a doua zi, în speranța că nu avea să dureze mult până să-i fie livrate.

Fluierând fericită, s-a dus în bucătărie să pregătească cina. Nu a făcut mare lucru, doar o friptură de pui cu orez. De fapt, o dureau așa de tare brațele și mâinile încât abia putea deschide ușa cuptorului.

Când era aproape ora șapte, a auzit mașina lui Jack. Abia aștepta să-i arate ce făcuse. Întotdeauna

o tachina pentru dificultatea pe care o avea în luarea deciziilor. Ei bine, nu și azi.

S-a grăbit spre sufragerie.

Jack zâmbea când a intrat pe ușă.

— Bună, a spus Elizabeth, luându-i servieta și paltonul. Vreau să-ți arăt…

— N-o să crezi ce mi s-a întâmplat azi, a spus el. Am încercat să te sun, dar probabil ai fost plecată.

— M-am dus de câteva ori la magazinul de materiale de construcție.

— Era prea tare ca să-ți las mesaj. Vino aici.

A cuprins-o cu brațul și a condus-o spre canapea. S-au așezat. Jack și-a întins picioarele și le-a așezat pe măsuța de cafea.

Din acest unghi se vedea salonul de luat masa și o fâșie lungă de plastic albastră întinsă pe jos. Elizabeth dădea nervoasă din picior, așteptând ca el să observe schimbarea.

— Ghici cine m-a sunat azi.

Nu era bună la jocul ăsta, dar asta nu avea să-l oprească pe Jack. Ea s-a uitat din nou spre salonul de luat masa și a spus:

— Spune-mi, iubitule.

— Haide, trei încercări.

— Julia Roberts. Muhammad Ali. Președintele Bush.

El a râs.

— Destul de aproape. Producătorul executiv al lui Larry King.

— Serios?

— Serios. M-a programat pentru marți. A renunțat la un mahăr din politică pentru a mă avea pe mine. Și nu este o discuție telefonică. O să fiu în studio.

Elizabeth s-a lăsat pe spate.

— Uau! Asta era ceva major. A simțit în el o undă a vechii mândrii. Ești pe drumul tău acum.

Ești pe drumul tău. Își alesese greșit cuvintele, care cumva o excluseseră, o lăsaseră în urmă.

— Îmi trimite două bilete la clasa întâi. O să ne simțim extraordinar. Am auzit de un restaurant… Birdie?

Elizabeth s-a uitat spre salonul de luat masa, la gaura din perete. Nu avea cum să termine totul în timp util ca să poată merge cu el și mai mult ca sigur nu putea pleca din oraș lăsând casa în halul în care era. Criminalitatea nu era ridicată pe coastă, însă nu puteai fi atât de nebun încât să-ți asumi vreun risc. A încercat să se gândească la cineva care ar fi putut s-o ajute, dar toate prietenele ei aveau copii și soți. Nu puteau pur și simplu să se mute în casa lor pentru un weekend. Poate că ar fi putut astupa gaura cu bucăți de placaj – dacă ar fi găsit placaj așa din scurt la magazinul local – dar, de fapt, gândul de a petrece câteva zile singură o încânta.

— Ce e, iubito?

A făcut semn spre salon.

— Azi am dărâmat peretele.

Jack s-a încruntat și s-a ridicat în picioare. Elizabeth a știut că, pe măsură ce traversa camera, vedea tot mai mult din bucățile de plastic. S-a oprit în dreptul arcadei care separa cele două încăperi și s-a uitat la ea.

— Ce naiba?

— Știi că voiam o fereastră mai mare acolo, spre grădină. Azi m-am hotărât că mai bine fac niște uși franceze.

— Azi? Azi te-ai hotărât? Durează șapte luni până când alegi o culoare pentru bucătărie și douăzeci și patru de minute ca să te hotărăști să dărâmi un perete?

Ea a ridicat brațele neputincioasă, simțindu-se prost.

— De unde era să știu că o să te sune Larry King?

Jack a oftat adânc și a pășit peste molozul de pe podea. Fără să se întoarcă să o privească, a spus:

— Nu poți lăsa casa așa.

Elizabeth și-a croit drum printre bucățile de cherestea și rigips de pe jos și a venit lângă el. Încolăcindu-și mâinile în jurul mijlocului, și-a lipit obrazul de spatele lui.

— Îmi pare rău, Jack.

El s-a întors și a cuprins-o cu brațele. Putea observa cât de tare se străduia să aibă o atitudine corectă.

— Nu e vina ta. N-am vrut să fiu măgar. Ai muncit din greu aici. Sunt sigur că o să arate grozav.

De ce în ultima vreme întotdeauna se întâmpla așa? Nu mai obțineau nimic fără efort, nici măcar o ieșire romantică. Ar fi trebuit să-și dorească să meargă în această călătorie cu el. În alte vremuri, ar fi mutat munții ca să găsească o soluție.

— N-ar trebui să fie așa de greu, a spus ea încet, dându-și seama că era exact ceea ce-i spusese el cu numai câteva săptămâni în urmă.

— Nu în seara asta, Birdie, a răspuns el, retrăgându-se.

Elizabeth știa la ce se referea. Nici ea nu avea energie pentru o nouă discuție *ce s-a întâmplat cu noi.*

S-a forțat să zâmbească.

— Bine. Hai să mergem să vedem cu ce o să te îmbraci. S-ar putea să trebuiască s-o scot din pat pe doamna Delaney pentru un serviciu urgent de curățătorie.

A zâmbit și el și, deși era un zâmbet obosit, efortul pe care-l făcuse era important.

— Mă gândeam la costumul bleumarin pe care mi l-ai cumpărat vara trecută cu ocazia reducerilor aniversare de la Nordstrom.

— Și cravata și cămașa galbenă?

— Ce părere ai?

Ce părere ai? Asta era o explorare prea profundă; era mai bine să rămână în ape sigure.

— Cred că o să fii incredibil de arătos.

— Te iubesc, Birdie.

— Știu, a spus ea, sperând ca sentimentul să vină odată cu vorbele. Și eu.

Iarna

O femeie trebuie să se
maturizeze singură…
Trebuie să-și găsească
singură centrul.

Anne Morrow
Lindbergh,
Cadou din ape

Capitolul 7

În această zi mohorâtă și rece de iarnă, nicio rază de soare nu străpungea norii grei cenușii.

Jack s-a cazat și a urcat în apartamentul lui. Acolo și-a agățat umerașul în cuier și s-a îndreptat imediat spre dulapul decorat din lemn de cireș din camera de zi. A ales o sticlă de Chivas Regal din minibar și a turnat băutura în pahar.

Telefonul a sunat.

A știut că era Birdie. Întotdeauna deținuse abilitatea neobișnuită de a intui exact momentul în care intra în camera de hotel.

— Alo?

— Domnul Shore?

S-a așezat pe pat. Gheața a zornăit în pahar.

— Jack Shore la telefon.

— Sunt Mindy Akin, unul dintre producători. Mâine la ora 3 după-amiază o să trimitem o mașină pentru dumneavoastră și domnișoara Maloney.

— Mulțumesc.

Dumneavoastră și domnișoara Maloney. Era ceva de rău augur în acea alăturare. Se întreba – și nu pentru prima dată – dacă nu ar fi fost mai bine să fi venit singur.

Dar Sally meritase această călătorie. Iar ei trimiseseră două bilete pentru clasa întâi; ar fi fost o prostie să irosească unul.

În afară de asta, n-ar fi invitat-o pe Sally dacă Elizabeth ar fi venit. Așa că, de fapt, era vina soției lui că Sally era cazată într-o cameră la același etaj cu el.

Abia pusese telefonul jos, când a sunat din nou.

De data asta, chiar era Elizabeth.

— Hei, iubitule. Cum a fost zborul?

Jack s-a sprijinit de grămada de perne de la capul patului și și-a ridicat picioarele.

— Ar trebui să-mi vezi apartamentul, Birdie, ți-ar plăcea.

— Un apartament, i-auzi. Foarte tare, Jack.

El s-a încruntat. În mod incredibil, chiar și-n ziua asta, dintre toate zilele, reușea să pară neimpresionată, chiar puțin distantă.

Doamne, obosise. Această relație devenise o mare plină de curenți de adâncime, fluxuri și refluxuri, în care nu putea găsi niște ape liniștite.

— Da, e minunat.

— Salonul începe să prindă contur. Abia aștept să-l vezi.

Din nou despre casă. Iisuse. Ai fi zis că era un conac în Bel Air, nu o reședință de vară renovată de la Țărănoaia.

— Grozav.

— Cât timp o să stai?

— Două nopți. Interviul e mâine. O să ajung acasă miercuri seara târziu.

— Sunt invidioasă, a spus ea.

Chiar ar fi trebuit să fie. Avea toate motivele din lume să fie acolo, cu el. Dacă și-ar fi dorit cu adevărat, ar fi adus-o pe una dintre prietenele ei să aibă grijă de casă.

Jack a primit un apel în așteptare.

— O clipă, iubito. Mă mai sună cineva. A pus-o în așteptare și a răspuns. Era Sally, care îi dădea întâlnire la mașină peste o oră. A avut un sentiment de vinovăție, ca și cum ar fi fost prins asupra faptului. Dar asta era o nebunie; pur și simplu lua cina cu o colegă.

— Foarte bine. S-a întors la convorbirea cu Elizabeth. Iubito? a spus el. Trebuie să fug. Am rezervare pentru cină.

— Sunt mândră de tine, Jackson, a spus ea cu o voce blândă.

Asta era ceea ce așteptase – mândria ei – fără ca măcar să-și fi dat seama.

— Te iubesc, a spus el, dorindu-și cu o ferocitate care l-a surprins ca asta să fie adevărat.

— Și eu te iubesc. Te sun mâine după interviu.

— Perfect. Pa, iubito.

A închis telefonul și s-a dus în baie. În timpul în care s-a spălat și și-a uscat părul, a terminat un pahar de băutură și l-a turnat pe următorul. S-a îmbrăcat repede cu o pereche de pantaloni gri și un pulover negru Calvin Klein. Și-a terminat băutura înainte să trebuiască să plece.

La ora șapte și jumătate a coborât în hol. Limuzina îl aștepta. Șoferul în uniformă s-a dat jos și i-a deschis ușa.

— Bună seara, domnule Shore.

Jack s-a urcat în mașină și s-a cufundat în bancheta neagră tapițată. Peste numai o clipă, ușa s-a deschis din nou și Sally i s-a alăturat.

Arăta superb, îmbrăcată într-o rochie neagră simplă cu un guler rotund și mâneci foarte scurte. Părul – cum de nu remarcase niciodată cât de blond era, aproape alb – îi atârna drept până la jumătatea spatelui. Când s-a așezat lângă el, nu a putut să nu-i observe picioarele… și pantofii sexy cu toc înalt și vârf ascuțit pe care Elizabeth nu i-ar fi purtat nici în mijlocul verii, cu atât mai puțin în mijlocul iernii.

— Ești frumoasă.

Intenționase să spună „drăguță”. A încercat să-și slăbească gulerul. Brusc i se părea prea strâmt.

— E pornită căldura? l-a întrebat pe șofer.

Sally s-a aplecat spre el.

— Stai, dă-mi voie.

I-a simțit parfumul și izul citric, dulce al șamponului.

A descheiat nasturele de sus al puloverului lui Jack.

— Așa. Acum arăți puțin mai cool.

S-a uitat la ea. Nu putea vedea decât niște buze roșii.

— Sunt prea bătrân ca să fiu cool, a spus el, încercând să se mute puțin mai la distanță.

Diferența de vârstă dintre ei reprezenta o limită naturală.

— Henry Kissinger e bătrân. Tu ești… experimentat.

Licărirea fierbinte a posibilității s-a insinuat brusc între ei.

Jack s-a uitat la șofer.

— Tagliacci Grill, a spus el. Avem rezervare la ora opt.

•

Elizabeth era epuizată. Își petrecuse ultimele douăsprezece ore muncind la salon. În mod miraculos, găsise la magazinul local de materiale de construcție un set încântător de uși franceze la reduceri. Cineva le comandase, iar apoi renunțase la ele.

Ușile erau exact ce-și dorea ea și le-a cumpărat la preț redus. Singurul dezavantaj a fost că a trebuit să lărgească deschiderea cu cincisprezece centimetri, apoi să monteze naibii tocul și să găsească o cale de a monta ușa. Întregul proces de natură să rupă spatele a durat ore întregi.

Acum o dureau umerii și avea degetele chircite ca ale unui bătrân, dar noile uși erau montate. A pus jos ciocanul și cureaua cu scule și și-a făcut o cană de ceai, după care s-a dus pe terasă s-o savureze.

Pe cerul argintat strălucea luna plină albăstruie. De pe această buză de pământ ieșită în afară, stelele păreau suficient de aproape ca să le atingă. Imaginea o făcea pe Elizabeth să se simtă mică și protejată; nici mai importantă, nici mai puțin importantă decât un fir de iarbă în marea schemă a lucrurilor.

A coborât treptele terasei și a pășit pe iarba umedă a peluzei.

Era pe punctul de a intra în casă, când un sunet i-a atras atenția.

La început a crezut că era vântul gemând printre copaci. Dar nu bătea vântul. S-a întors încet cu fața

spre ocean.

Pe suprafața mării, la distanță de linia țărmului, valurile luminate de lună radiau în șiruri întrerupte.

A auzit din nou sunetul implorator, jalnic, ce persista mult după încheierea notei finale. A știut despre ce era vorba.

A traversat peluza din fața casei, ignorând faptul că bocancii ei vechi de lucru se scufundau în pământul mocirlos. S-a oprit la marginea treptelor falezei.

Scara șubredă șerpuia nouă metri în jos până la un petic de nisip. Precauția o proteja la fel de mult ca atingerea unei mame. Era întuneric, iar treptele puteau fi alunecoase, periculoase.

Apoi le-a văzut.

Balene ucigașe, cel puțin o duzină.

Înotătoarele se ridicau drepte deasupra apei. Fiecare dintre ele părea să taie luna la jumătate.

S-a ținut de balustrada plină de așchii și s-a grăbit în jos.

Sunetul s-a auzit din nou, obsedant și sumbru. Un murmur vibrat ca dintr-o altă lume; era o muzică purtată de apă, transmisă chiar de valuri. În depărtare, o balenă a străpuns apa, după care a căzut pe spate cu o plesnitură; o secundă mai târziu s-a auzit un pufăit puternic și apa amestecată cu aer s-a pulverizat din orificiile nazale ale animalului.

Elizabeth era fascinată.

După ce au plecat, marea a șters orice urmă a lor. Luna strălucea pe suprafața apei așa, ca de obicei. Ar fi fost ușor să se întrebe dacă într-adevăr le văzuse sau fusese doar un vis.

Și-a dorit ca Jack să fi fost acolo. S-ar fi întors către el, apoi l-ar fi lăsat s-o cuprindă cu brațele. Dar el era departe, cu…

Larry King.

„O, la naiba”.

Uitase să-l sune.

Uitase. Mai rău, nici măcar nu urmărise emisiunea. Ce naiba era în neregulă cu ea?

A alergat în sus pe trepte și a intrat în casă.

Scuze tensionate i se învârteau în minte în timp ce forma numărul: *Scuză-mă*, *iubitule*, *am fost într-un accident cu mai multe mașini. Fălcile Vieții abia ce m-au eliberat. Am alergat imediat la cabina telefonică.*

Am mâncat ceva ce nu mi-a picat bine și am intrat în comă.

Operatoarea de la hotel a direcționat apelul spre camera lui Jack.

A sunat. Și a sunat.

„Ridică-te din pat", Jack, a șoptit ea cu disperare. Nu putea s-o facă așa de lată. Trebuia să vorbească în seara asta cu el. Jack merita măcar atâta lucru.

A intrat căsuța poștală. Elizabeth a lăsat un mesaj, după care a închis. În următoarele trei ore a sunat din cincisprezece în cincisprezece minute, dar Jack nu a răspuns.

Nu avea cum să nu se trezească din cauza telefonului care tot suna. Nici măcar dacă s-ar fi îmbătat după interviu.

Îl cunoștea prea bine. Jack răspundea *întotdeauna* la telefon.

Deci unde era?

•

Jack a fost în centrul atenției.

La câteva minute după începerea interviului, Larry i-a pus o întrebare foarte directă – ceva de genul: „Sunt sportivii din zilele noastre modele bune de viață? Ar trebui să fie?"

Jack a exersat răspunsul de zeci de ori. Știa exact ce să spună, dar, în loc de asta, când a deschis gura, a vorbit din inimă.

— Știi, Larry, a spus. Sunt furios. Am luat copii de nouăsprezece ani și i-am transformat în staruri multimilionare. I-am absolvit de orice responsabilitate cu excepția performanței pe

stadion. Când conduc beți, îi batem la palmă. Când violează femei, spunem că femeile ar fi trebuit să știe ce fac. Îi mușcă pe adversari și, pentru numele lui Dumnezeu, câțiva ani mai târziu se întorc în arenă și câștigă milioane. Când eram în Liga Națională de Fotbal, lumea s-a deschis în fața mea. Tot ce trebuia să fac era să joc bine. Mi-am înșelat soția și nu am fost prezent în viețile copiilor mei. Și știi ce? Nimeni nu m-a învinovățit pentru nimic din toate astea. Toată lumea a vorbit despre presiunea la care ești supus când ești un fundaș celebru. Dar viața e grea pentru toată lumea. Mi-a luat cincisprezece ani grei, dar până la urmă am aflat că nu eram special în niciun fel. Puteam să arunc mingea. Mare lucru. Trebuie să nu-i mai lăsăm pe oamenii celebri și pe sportivi să trăiască după niște standarde personale. Trebuie să redevenim o națiune de sportivi buni.

— Vor fi mulți oameni cărora le va plăcea acest răspuns. Și mulți cărora nu le va plăcea.

Acesta a fost momentul în care Jack a știut. Nu-și ruinase cariera fiind sincer; așa își aranjase cariera. Sportivii cu imagine de băieți răi și proprietarii de echipe aveau să-l urască. Fanii și părinții aveau să-l iubească.

Și nimic nu provoca mai mare senzație în mass-media decât o controversă.

Până a doua zi, citate din discursul lui înflăcărat aveau să fie ascultate în toate colțurile țării.

După emisiune s-a dus direct la hotel ca s-o sune pe Birdie. Ea nu a răspuns la telefon. Apoi și-a sunat fiicele. Nici ele nu au răspuns.

Dezamăgit, s-a dus la barul din holul hotelului și a comandat o băutură. Un whisky dublu cu gheață.

Acum, o oră mai târziu, era la al doilea pahar.

L-a dat peste cap, apoi a privit paharul gol. Lumina slabă crea mii de culori în gheața care se topea. Niciodată nu știuse cum să fie singur, iar într-un astfel de moment era cu atât mai rău.

— Nu ar trebui să fii singur în seara asta.

Jack a ridicat capul. Sally era lângă el, îmbrăcată într-o rochie albastră mulată care era susținută cu două barete extrem de subțiri. Părul era prins cu o agrafă lucioasă, închisă la culoare. Avea decolteul de un alb lăptos.

A zâmbit și lui Jack i s-a tăiat respirația.

— Ai de gând să mă inviți să iau loc?

— Bineînțeles, a spus cu o voce răgușită. A tușit de câteva ori ca să-și curețe gâtul. Am crezut că ești în vizită la mătușa ta în seara asta.

Sally a râs și s-a strecurat în separeu.

— Câteva ore petrecute în suburbii sunt suficiente pentru mine. Încă o anecdotă despre primul dințișor al lui Charlie m-ar fi făcut s-o iau la goană. Vreau să spun, e un dinte, pentru numele lui Dumnezeu. Toți îi avem. Nu e ca și cum ar fi scris un concert de pian.

Jack i-a simțit piciorul atingându-l. Căldura corpului ei era foarte plăcută. A încercat să-și amintească ultima dată când Elizabeth se uitase la el ca și cum l-ar fi dorit cu adevărat; avea de gând să se protejeze cu această amintire. Dar nu a putut s-o găsească. Elizabeth nu-l mai abordase în dormitor de ani de zile. Acum era ușor să uite cât de pasional era sexul la început. Câteva focuri care se stinseseră și-l lăsaseră rece ca gheața.

A venit chelnerița. Jack s-a uitat la Sally.

— Margarita cu gheață, fără sare, nu?

— Ai ținut minte.

Jack a dat peste cap băutura și a mai comandat una. Putea să audă eșafodajul căsniciei lui clătinându-se. Scotea un sunet grav, hârșâit, de disperare umană.

— Ai fost fenomenal azi, a spus ea când au rămas din nou singuri.

— Mulțumesc.

Chelnerița a venit, a lăsat băuturile și a plecat. De la tonomat a început să se audă piesa „Time after time”[19].

— După seara asta vei fi un star.

Cuvintele ei l-au atins la coarda sensibilă. Dintr-odată s-a simțit ca și cum el ar fi fost cel tânăr, iar ea cea experimentată. N-a putut să se abțină să nu ridice capul.

— Știu că ești însurat, a șoptit ea. Nu vreau să-ți distrug căsnicia. Vreau doar să petrec o noapte cu tine. O noapte, după care putem uita că s-a întâmplat. Nu va ști nimeni niciodată.

Jack a încercat să invoce figura lui Elizabeth, dar nu a putut să-și amintească fața ei. Nu făcuseră dragoste de atât de mult timp încât nu putea nici măcar să pretindă că și-ar fi amintit senzația atingerii ei. Pentru prima oară după foarte mult timp s-a simțit dorit. Corpul lui tânjea să cedeze dorinței.

— Eu aș ști, a reușit să îngaime.

I-a atins fața, forțându-l să se uite la ea.

— Atunci doar un sărut, a șoptit ea.

Jack i-a simțit respirația pe gură, fierbinte și umedă. Aproape că a gemut.

— Poți spune că a fost sărutul victoriei.

Acum era chiar mai aproape. Îi simțea parfumul și izul dulce al șamponului. Buzele li s-au atins.

— Nu-i nimic greșit într-un sărut al victoriei, a spus ea cu o asprime nouă în voce.

Îl dorea la fel de mult cum o dorea și el. Dacă ar fi băgat mâna sub masă, în chiloții ei, ar fi constatat că era deja excitată pentru el.

— Nu, a spus blând, gemând din cauza propriei slăbiciuni. Trebuie să plec.

S-a ridicat.

A fost nevoie de toată voința pe care o avea ca să se îndepărteze.

A doua zi dimineață, Elizabeth a fost trezită de telefon. S-a rostogolit pe-o parte și a răspuns adormită.

— Alo?

— Hei, Birdie, scoală-te și strălucește! Ai urmărit emisiunea?

Elizabeth s-a ridicat și și-a trecut o mână prin părul ciufulit.

— Bună, iubitule.

Nu putea să-i spună că uitase. L-ar fi rănit prea tare. A încercat să găsească o scuză rezonabilă.

Dar el nu a părut să observe pauza penibilă.

— Am reușit, iubito. Te-ai măritat cu un superstar.

— Întotdeauna am fost măritată cu un star, Jack. A dat drumul aerului din piept. Am știut cât de bun vei fi, Jack. Sunt mândră de tine.

— Trebuie să mai stau o zi pentru niște oportunități de presă. Te superi?

— Bineînțeles că nu.

— Grozav. Atunci ajung mâine acasă. O să sărbătorim numai noi doi, bine?

— OK, iubitule. Te iubesc.

— Te iubesc. Pa.

Elizabeth a pus încet telefonul în furcă. Nu îndrăznise să-l întrebe unde fusese în noaptea precedentă.

Totuși, nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva fusese cu altă femeie. Erau ani de zile de când nu-i mai pusese la îndoială fidelitatea, dar Jack se urcase din nou în trenul celebrității și asta era calea pe care o apucase data trecută. Îi iertase infidelitatea, dar era imposibil să uite.

În mod ciudat, nu asta o deranja cel mai tare.

Ceea ce o deranja era faptul că nu prea îi păsa.

Capitolul 8

Jack stătea la birou, uitându-se peste notițele împrăștiate în fața lui în timp ce sorbea o cafea mare.

În ultimele zile, povestea lui Drew Grayland se răspândise ca un foc necontrolat și fiecare reportaj îl menționa pe Jack. Interviul cu Larry King îl împinsese înapoi în lumina reflectoarelor. Era din nou picant, dar asta nu era suficient. Televiziunea este o lume a prezentului. Știrile de ieri sunt exact asta, știrile de ieri.

Primise ceea ce-și dorise de ani de zile: o șansă. Oamenii îl urmăreau din nou. Acum avea nevoie de o nouă poveste ca să-și consolideze reputația. Ceva ce i-ar fi făcut pe mahării de la posturile de televiziune să se ridice în picioare și să fie atenți.

Aseară, când stătea întins în pat, ascultând-o pe Birdie în timp ce vorbea despre noul design al dormitorului, a căutat disperat o idee. Pe la ora trei noaptea, ideea i-a venit.

Era vorba despre Alex Rodriguez. Seattle s-a năpustit asupra faimosului stranier ca o haită de câini sălbatici când acesta a semnat cu Texas. Ca și cum Alex ar fi trebuit să refuze cel mai bun contract din istoria baseballului.

Oamenii nu înțeleg cât de efemeră este cariera unui sportiv profesionist. La treizeci de ani este deja bătrân, antic la treizeci și cinci, asta în cazul în care îl ajută corpul. Dar cum poate un corp să o încaseze în asemenea hal an după an și să nu cedeze înainte de vreme? Trebuie să accepte banii atunci când îi sunt oferiți. Mâine s-ar putea să nu-i mai ofere nimeni. Niciun sportiv actual nu îndrăznește să vorbească despre așa ceva – sunt prea bogați ca să-i creadă cineva. Dar un sportiv bătrân, fost campion, care și-a ratat cariera, este perfect.

S-a uitat în jos la ceea ce scrisese deja. *Prin ochii unui sportiv. Cum este să fii un zeu îngenuncheat.*

Era combinația perfectă de strălucire, corupție și suferință. Iar Jack cunoștea subiectul pe dinafară.

Telefonul a sunat, iar el a răspuns.

— Jackson Shore.

O voce pe care nu o auzise de multă vreme a exclamat:

— Hei, brațe sfrijite, ce faci, coaie?

— Warren! Jack s-a sprijinit de spătar. La naiba, împiedicatule, nu am mai auzit de ține de ultima dată când te-ai însurat și ai vrut să-ți fiu cavaler de onoare. Asta e – te însori cu alta?

— Nu, nu. Adevărul e că am tras o sperietură cu inima. Câteva nopți legat la aparate în spital sunt o modalitate sigură de a-ți limpezi mintea.

— Ești bine?

— Mai bine ca niciodată. S-a dovedit că a fost un nenorocit de atac de panică. Îți vine să crezi? Paisprezece ani de fotbal profesionist și nimic. Câțiva ani analist sportiv și sunt stresat. Doctorii mi-au spus că trebuie să mă relaxez. Așa că m-am hotărât să renunț la emisiunea de televiziune. Prea multe călătorii și mizerii, dar tipii de la Fox nu vor să mă lase să ies din scenă elegant. Le-a venit ideea asta cu o emisiune nouă de o oră. Se numește *Sportul bun.* Își imaginează o combinație dintre *Sporturi adevărate* și *Oprah*, dacă îți vine să crezi una ca asta. O să-i privim pe sportivi într-un mod cu totul nou, încercând să înțelegem suferința și presiunea la care sunt supuși.

— Sună grozav. Poate aș putea fi invitat la un moment dat, știi, să vorbesc despre chestia cu Drew Grayland.

— De fapt, te vrem nu doar ca invitat. Aveau de gând să te sune azi, dar m-am rugat de ei s-o fac eu. Ștabii și cu mine, bineînțeles, credem că ai fi perfect să prezentăm împreună. Am încercat ani de zile să găsesc pe cineva în New York care să-ți

ofere o șansă. După chestia asta cu Grayland, în sfârșit sunt pregătiți să asculte. Gândește-te, Jacko, ar fi ca-n vremurile bune. Am fi din nou o echipă.

— Nu-ți bate joc de mine, Warren! Aș renunța la coiul stâng pentru jobul ăsta.

— Păstrează-ți alunele de coaie! Doar vino mâine la New York pentru un interviu.

— Vorbești serios?

— Bineînțeles că vorbesc serios. Pune-o pe secretara ta să-l sune pe Bill Campbell de la Fox. O să-ți trimită biletul de avion. Pe urmă dă-i secretarei mele itinerariul tău. Te iau de la aeroport.

— Vin cu primul zbor. Și, Warren, mulțumesc. Vorbesc serios.

— Nu e o treabă sigură, Jacko. Dar știu că o să-i dăm gata. Ne vedem mâine.

Jack a pus jos telefonul și a sunat imediat acasă. Elizabeth a răspuns imediat.

— Alo?

— Hei, iubito, n-o să crezi.

S-a oprit. Dacă n-o să primească jobul? O dezamăgise prea des pe soția lui în trecut. Nu avea niciun sens să-i dea speranțe deșarte.

— Trebuie să merg mâine la New York. Poți să-mi faci valiza?

— New York? Cum așa?

S-a gândit repede.

— Un atacant șmecher de liceu a semnat o scrisoare de intenție cu Ducks. Îi iau interviu.

— O, asta-i ciudat. Cât timp o să fii plecat?

— Două nopți. Hei, hai să luăm cina în oraș în seara asta. Ce zici de Stephanie Inn? E romantic ca naiba acolo.

La celălalt capăt al firului s-a lăsat o pauză.

— Ce se întâmplă, Jack?

— Nimic. N-am mai ieșit în oraș de nu mai știu când; asta-i tot, a răspuns el.

Era adevărat. Nu-și amintea când fusese ultima dată când sunase de la birou ca să-și dea întâlnire

cu soția lui. Dar de acum totul avea să fie diferit. Ar fi mutat munții ca să obțină această slujbă; apoi urma să se întoarcă acasă încărcat de glorie. Sigur, ea s-ar plânge pentru mutarea în est, dar, până la urmă, ar face ce trebuie. Acest job le-ar oferi în sfârșit – în sfârșit – a doua șansă. Totul era minunat.

Și așa era. De data asta, chiar era.

•

Elizabeth stătea în spate, cu brațele strâns încrucișate.

Jack era la ușa din față, cu sacul pentru îmbrăcăminte în mână. Chiar și la această oră înainte de răsărit arăta strălucitor și nerăbdător, aproape ca un băiețandru.

Pentru o secundă i s-a părut așa de frumos încât i s-a tăiat respirația. În mod ciudat, și-a amintit prima dată când a sărutat-o. Parcă-n altă viață. Erau întinși pe iarbă în Quad și se presupunea că învățau. Nu se așteptase la sărut, nu se pregătise pentru el, iar când buzele li s-au atins, a început în mod inexplicabil să plângă. A știut de la acel prim sărut că viața avea să-i fie bulversată… că avea să-l iubească pe Jackson Shore până în ultima zi a vieții ei.

Probabil că asta era în continuare adevărat.

Dar era suficient?

S-a uitat în sus la el, întrebându-se dacă vedea dorul din ea, dacă îi strălucea în ochi. Sau dacă văzuse această privire de atât de multe ori și pentru așa de mult timp, încât devenise pur și simplu *Elizabeth.*

— Poate aș putea veni cu tine, a spus ea.

Asta ar fi trebuit să spună când Jack a plecat pentru interviul cu Larry King.

Zâmbetul lui Jack a pierit în timp ce a lăsat umerașul jos și s-a dus către ea.

— Nu de data asta, Birdie. O să alerg non-stop. N-aș avea niciun pic de timp să stau cu tine.

Ea a dat din cap și a înghițit nodul din gât. Obișnuia s-o invite în toate deplasările în interes de serviciu, dar ea n-a vrut niciodată să-și lase copiii acasă. Doar mai târziu – prea târziu – și-a dat seama ce spunea hotărârea ei despre mariajul lor. Era vina ei că-și ratase șansa.

— Data viitoare, atunci. Oricum, nu-mi place New York-ul.

El a atins-o pe față și a forțat-o cu blândețe să-și ridice bărbia și să se uite-n ochii lui.

Elizabeth l-a îmbrățișat și l-a ținut strâns în brațe, temându-se brusc să-l lase să plece.

— Ai grijă, a șoptit ea.

El a făcut un pas în spate.

— Te sun când ajung. Am rezervare la Carlyle. Numărul de telefon e pe frigider.

— Bine. Drum bun. Noroc.

— Campionii nu au nevoie de noroc.

Ea a rămas acolo cu brațele încrucișate mult timp după ce el plecase.

Undeva în casă s-a auzit sunetul unei grinzi; crăpase lemnul. În sufragerie, ceasul de pe șemineu a bătut ora cinci.

A încercat să nu se gândească la parcursul îngust și lung al zilei care o aștepta. Era devreme; ar fi putut să se bage înapoi în pat. Dar n-ar fi putut să doarmă.

S-a dus în bucătărie, și-a deschis agenda și a început să-și planifice ziua. Era la jumătatea listei de sarcini când și-a dat seama că era joi.

Seara femeilor lipsite de pasiune.

Poate avea să se ducă. Nu era ca și cum ar fi avut altceva mai bun de făcut.

•

Lui Jack îi plăcea totul la clasa întâi; coada incredibil de scurtă de la intrarea în avion, locurile spațioase, confortabile, tăvile albe curate care conțineau mâncare comestibilă, băuturile care veneau fără încetare.

Prosop fierbinte, domnule? Pot să vă aduc un coniac după masă, domnule Shore? Pot să vă iau haina?

Până nu demult uitase că serviciile existau în transportul aerian. Vacanțele cu familia din ultimii câțiva ani au constat în patru oameni înghesuiți într-un pachet *el-chilipiro.*

S-a aplecat sub scaunul din față ca să-și ia servieta. Observând zgârieturile de pe pielea neagră, s-a întrebat dacă n-ar fi trebuit să se răsfețe cu o geantă nouă. Știa ce-ar fi spus Birdie. *Nu primești a doua ocazie de a face o primă impresie bună. Fă-o cum trebuie din prima.*

Dintr-odată și-a dorit să-i fi spus despre interviu. Ar fi agonizat în legătură cu ținuta pe care s-o aleagă, să asorteze cămașa potrivită cu cravata potrivită. N-ar fi existat niciun dubiu asupra servietei.

Așa îl ajutase să se pregătească pentru interviul din Alburquerque cu atât de mult timp în urmă. *Ești un star*, îi spusese înfocată, strângându-i umerii, *și să nu uiți nicio clipă asta. Channel 2 ar trebui să cadă în genunchi pentru șansa de a-l angaja pe marele Jackson Shore.*

„Un star”, a șoptit el, dându-și seama puțin prea târziu că vorbise cu voce tare. S-a uitat împrejur, dar nimeni nu părea să fi observat.

Încă își amintea senzația; asta era partea dificilă, care-l bântuia. Când ești în vârf, mai degrabă plutești decât mergi, ușile ți se deschid magic în față cu mult înainte să te întinzi ca să atingi mânerul… și ai mese rezervate la cele mai bune restaurante. Cel mai mult își amintea felul în care se uita lumea la el.

— Domnule Shore? Pilotul a aprins semnalul pentru centurile de siguranță. Suntem pe punctul de a ateriza.

A împins servieta înapoi sub scaunul din față, apoi i-a zâmbit însoțitoarei de bord.

— Mulțumesc.

Avionul a atins pista cu blândețe, s-a scuturat de câteva ori și a rulat ușor spre terminal. În câteva clipe, însoțitoarea de bord a reapărut, cu sacul lui pentru îmbrăcăminte.

— Poftiți, domnule Shore! Nu ați avut palton, nu-i așa?

I-a aruncat un zâmbet.

— Am uitat să-mi iau. N-am mai fost demult în est.

— Cum ar putea cineva care a jucat pentru echipa Jets să uite o iarnă newyorkeză?

Știa cine era. Ăsta nu era un serviciu obișnuit pentru clasa întâi; flirta cu el.

— Eu sunt din Minneapolis. Am o escală de două zile aici… stau la hotelul Warwick.

Jack a auzit sunetele înfundate ale pasagerilor care debarcau. Toate păreau foarte îndepărtate.

Tot ce avea de făcut era să dea din cap, să spună: *Acolo stau şi eu noaptea*, *ce coincidență*, și să-i ceară numele. Ar fi putut să-și petreacă seara prin colțurile întunecate ale unui bar plin de fum, lipiți unul de altul, făcând conversație până în momentul în care conversația ar fi încetat cu totul…

Și-a dorit asta pentru o clipă – a dorit-o pe ea – așa de tare încât a ametit. Apoi s-a gândit la Frank Gifford și a inspirat adânc. Echilibrul i-a revenit. Lăsase acele zile în urmă.

S-a întins după umerașul cu haine și l-a luat.

— Mulțumesc. Distracție plăcută în New York!

Zâmbetul ei a început să dispară. Apoi și-a revenit repede.

— Călătorie plăcută, domnule Shore!

— Și ție.

Și-a pus sacul pe umăr și a ieșit din avion. La poartă era o mulțime de oameni care așteptau următorul zbor.

Warren ieșea în evidență din mulțime ca un brad Douglas de două sute de ani într-o pădure tânără.

Era înalt și îmbrăcat cu haine scumpe, dar nu asta era ceea ce-l făcea să fie diferit.

Coroana celebrității stătea confortabil pe creștetul lui Warren. Mergea înainte rânjind. Mulțimea se separa ca să-l lase să treacă, îl arătau cu degetul și își șopteau unii altora. Jack avea impresia că Warren nici măcar nu observa.

— Comandante, ce naiba faci?

— Jumpin Jack Flash, a spus Warren atât de tare încât oamenii s-au întors să se uite.

Pe unele fețe mai mature a văzut semnul recunoașterii. Copii cu părul decolorat și inele în nas au trecut mai departe neinteresați.

Warren l-a tras pe Jack la el în brațe, apoi i-a pus un braț pe umeri și l-a ghidat, îndepărtându-l de poartă.

— Doamne, mă bucur să te văd!

A menținut un flux continuu de conversație *nu-ne-am-văzut-de-ani-de-zile-ce-ai-mai-făcut-mai-știi-ceva-de-vechea-gașcă* cât timp au traversat terminalul, s-au urcat în Viperul roșu al lui Warren și au intrat pe autostradă.

Era o zi cenușie de iarnă. Norii pluteau deasupra drumului și pulverizau o ploaie măruntă pe parbriz.

— Îți aduci aminte când jucam pe o mizerie ca asta? a spus Warren claxonând și schimbând banda ca să evite un Lexus.

Jack a zâmbit. Warren și cu el fuseseră colegi de echipă la universitatea Washington din Seattle. Era sigur că jucaseră când era soare – trebuie s-o fi făcut – dar nu-și amintea. Își aducea însă aminte cum jucaseră pe Stadionul Husky în zile în care părea că Dumnezeu însuși se ușura pe teren.

— Elizabeth și Mary purtau pungi de gunoi Hafty la meciuri, mai ții minte?

Warren a râs.

— Ce-mi amintesc de la Mary sunt țâțele ei și că n-ar fi trebuit s-o iau de nevastă.

Pe vremea aceea, gașca lor era formată din patru oameni: Jack și Elizabeth – Warren și Mary. Fuseseră inseparabili la universitate; apoi curentul l-a purtat pe Warren spre Denver și pe Jack spre Pittsburgh. După câțiva ani și mai multe transferuri, băieții s-au reunit în New York. La vremea aceea, Warren se însurase cu Phyllis, și el și Jack erau staruri în lumea nebună a ligii de fotbal americane. Dintre toți, numai Elizabeth și-a păstrat bunul-simț în anii de glorie, când banii le curgeau prin conturi ca apa. Ea economisise cât de mult putuse, în ciuda dificultăților pe care i le făcea Jack, care credea că faima nu se va termina niciodată.

— Cum e Birdie?

— Foarte bine. Și fetele la fel. Amândouă sunt la Universitatea din Georgetown. Stephanie este în continuare tăcută și mult prea serioasă. Se vede cu un puști mintos care a câștigat Premiul Westinghouse. Are note maxime. Termină în iunie – cu diplomă în micro ceva.

— Exact ca mama ei, nu? Birdie a fost singura studentă cu note numai de zece pe care am cunoscut-o vreodată.

Jack uitase cât de mult îi plăcuse școala soției lui. La multă vreme după ce au terminat studiile a spus că ar fi vrut să-și ia un master în arte plastice, dar nu a făcut-o. Așa era Elizabeth; vorbea despre multe lucruri.

— Jamie e ca mine. Dacă nu ar fi una dintre cele mai bune înotătoare din țară, s-ar lupta ca naiba ca să termine facultatea.

— Mai ții minte pubul Callaghan? Cum dădeam peste cap berile cu băieții.

Și agățau fete. Cel puțin Warren n-o spusese cu voce tare. Cu toate acestea, tăcerea nu schimba trecutul. Jack își petrecuse o bună parte din tinerețe în acel bar, flirtând cu un șir nesfârșit de fete care urmăreau meciurile de fotbal. Și culcându-se cu ele.

Iar, între timp, Elizabeth își petrecea timpul într-o casă ridicol de mare în Long Island, crescând copiii de una singură. Când ajungea în sfârșit acasă, mirosind a băutură, fum de țigară și parfumul altei femei, Elizabeth se prefăcea că nu observă.

Cum rezistaseră în perioada aceea? Și cum era posibil să fi fost mai fericiți atunci decât erau acum?

Era genul de întrebare care îl deranja la culme.

— Uite sediul televiziunii, a spus Warren, înclinându-și capul spre stânga. Ne întâlnim cu șefii cei mari mâine, la micul dejun. Ai audiție la ora zece jumate. O să citesc împreună cu tine.

Jack și-a lărgit nodul cravatei.

— Vreo sugestie pentru amicul tău?

Warren a tras în fața hotelului, apoi s-a întors către Jack.

— Am văzut interviul pe care i l-ai luat fetei ăleia de la facultate. Singura mea sugestie este să te relaxezi puțin. Știi că aparatul de filmat e ca o femeie – simte frica și disperarea –, iar tipilor disperați nu le face nimeni sex oral.

Jack a râs. Nu-și mai amintea ultima oară când îi făcuse cineva sex oral. Poate că problema lui a fost întotdeauna disperarea.

Cineva a deschis portiera. Un tip în uniformă i-a zâmbit.

— Bine ați venit la Carlyle, domnule!

Jack a coborât din mașină și i-a întins geanta valetului.

— Mulțumesc.

Warren s-a întins peste scaunul liber de lângă el.

— Vrei să vii la cină diseară? Beth gătește ca naiba, dar pregătește un martini periculos.

— O să te refuz. Trebuie să-mi fac ordine-n gânduri pentru ziua de mâine.

— Întotdeauna te-ai scufundat după un meci mare. O să trec pe aici la ora opt. Luăm micul dejun la hotel.

— Grozav. Și Warren… mulțumesc pentru tot.

— Nu-mi mulțumi până nu-ți fac o ofertă. Atunci o să primesc numerar.

Geamul electric s-a ridicat fără niciun sunet.

Jack a urmărit Viperul roșu vuind pe asfalt și oprindu-se cu o frână bruscă la semafor. Apoi s-a cazat și a urcat în cameră. Mai întâi și-a turnat o băutură. Nu a ajutat. Era la fel de agitat ca un boboc în ziua meciului. Nu putea să nu se gândească ce ocazie mare i se oferise.

Te rog, *Doamne.* S-a uitat la telefon și a știut că ar fi trebuit s-o sune pe Birdie, dar numai gândul l-a epuizat. Ar fi trebuit să pretindă că e în oraș ca să se întâlnească cu un puști sportiv – ce să spun – iar ea ar fi sporovăit despre materialele pentru canapea. Niciunul dintre ei nu l-ar fi ascultat de fapt pe celălalt.

Așa era de o bună perioadă. Deci de ce-l deranja așa de tare în ultima vreme? Cu un oftat a ridicat telefonul și a format numărul de acasă.

Când a sunat a patra oară a intrat robotul. Vocea înregistrată a lui Birdie spunea: „Bună, ați sunat la Jack și Birdie. Noi nu suntem acasă, dar robotul este. Lăsați un mesaj”.

— Hei, iubito. Sunt la hotelul Carlyle, camera 501. Ai numărul pe frigider. Sună-mă. Te iubesc.

Rostea aceste cuvinte în mod automat, dar în tăcerea care a urmat a început să se gândească la semnificația lor… și cât timp trecuse de când nu mai erau complet adevărate.

S-a dus la fereastră și a privit Manhattanul strălucind în noapte. O reflexie ștearsă a propriei fețe îl privea din geam. A închis ochii și în întunericul creat a văzut o variantă mai tânără, mai strălucitoare a lui. Un bărbat înfoiat de convingerea propriei măreții.

Acel bărbat pășea într-o altă lume, foarte îndepărtată. Seattle.

Amurgul unei zile întunecate și friguroase de iarnă…

Se dusese la sediul surorității Delta Delta Gamma de pe strada 45 unde i s-a spus că Elizabeth Rhodes își petrecea întotdeauna serile de duminică în Arboretum. N-a avut de ales decât să meargă să o caute acolo. Disperarea l-a împins de la spate; nu exista disperare mai mare decât aceea a unui star al fotbalului care nu trecea clasa.

A găsit-o pe potecile mlăștinoase de pe marginea lacului Washington. Picta. Tot ce a văzut la început a fost părul ei, aurit de soarele care apunea. Era îmbrăcată cu o bluză de lână shetland albastră și o salopetă de blugi largă ce îi camufla complet corpul, iar din buzunarul de la spate ieșeau trei pensule.

Era ciudat că-și amintea acel detaliu, dar și-l amintea. Avea trei pensule.

Încă își aducea aminte discuția lor, aproape cuvânt cu cuvânt.

Și-a dres vocea și a spus:

— Elizabeth Rhodes?

Ea s-a întors cu fața atât de repede încât a scăpat o pensulă.

— Cine ești?

Frumusețea ei l-a fermecat.

Și-apus o mână în dreptul feței, mijindu-și ochii în lumina soarelui care apunea. El a observat șiragul de perle care se ivea de sub un guler zdrențuit de blugi.

— Cine ești?

— Jackson Shore… domnul Lindbloom de la catedra de engleză mi-a dat numele tău. A spus că s-ar putea să ai loc în programul de meditații pentru încă un student. A zâmbit timid. Pic la engleză.

Elizabeth a ridicat o sprânceană.

— În ce an ești?

— Anul trei.

— Un student în anul trei care pică la cursul de bază al literaturii engleze și care cere ajutor –

într-o zi de duminică – în ultima săptămână a semestrului. Ochii ei verzi ca oceanul se îngustară. Lasă-mă să ghicesc: sportiv.

— Fotbal.

I-a aruncat un zâmbet firav.

— Bineînțeles. Uite ce e – cum ziceai că te cheamă, Jack? – aș vrea să te ajut, dar…

— Grozav. Domnul Lindbloom a spus că mă pot baza pe tine. Când putem să ne întâlnim? Ultima mea lucrare ar trebui să fie o poezie în pentametru iambic. Ce naiba o mai fi și aia. Chiar am nevoie de ajutorul tău.

Elizabeth a suspinat și și-a trecut o mână prin păr. Mișcarea i-a creat urme de vopsea galbenă pe frunte.

— La naiba. După un timp a spus: Presupun că ne putem întâlni diseară.

— Diseară? Uaa… teme într-o seară de duminică? Nu prea cred.

Își dădea seama că încerca din nou să-și amintească numele lui și, în mod incredibil asta l-a stârnit. Era obișnuit ca femeile să-l acosteze, să se culce cu el fiindcă era fundaș, și totuși iată-l atras de această femeie care nu-și putea aminti numele lui.

— Îmi pare rău, va trebui să găsești pe altcineva. Și-a înclinat capul a refuz și s-a întors la pictat.

Jack a făcut un pas spre ea. Tenișii i s-au cufundat în iarba udă, mocirloasă.

— Și dacă eu te vreau pe tine?

Ea s-a întors. Uitându-se fix în ochii lui, și-a pus o șuviță rebelă de păr blond după ureche. Atunci i-a observat inelul de logodnă cu un diamant uriaș.

— Uite, Jake…

— Jack.

A mai făcut un pas înspre ea.

Ea s-a dat în spate.

— Lucrez numai cu studenți cărora chiar le pasă de învățătură.

Jack a parcurs distanța mică ce rămăsese între ei.

— Am nevoie de tine.

Ea a râs.

— Haide, nu le pasă dacă voi, sportivii, chiar învățați ceva.

A auzit ceva în vocea ei ce l-a surprins, o urmă de accent. Sudist, i s-a părut. Îi plăcea rostogolirea dulce, mentolată a vorbelor.

— Mie îmi pasă.

S-a uitat la el. A început să roșească.

— Bine. Ne vedem mâine-dimineață, la Suzzallo. Zece patruzeci.

— O, *nu la Suzzallo. E ca la morgă acolo.*

— Este o bibliotecă.

— Ce zici să ne vedem la Quad? Aș putea să aduc cafea?

— Nu e o întâlnire. S-a uitat la ceas. Uite, o să fiu în încăperea de lângă fântână de la etajul doi al bibliotecii facultății la zece patruzeci. Dacă vrei să te ajut, să nu întârzii.

Ăsta fusese începutul.

Jack s-a îndrăgostit de Elizabeth repede și nu i-a luat mult timp s-o farmece. În acele zile i-a promis luna de pe cer și a jurat s-o iubească pentru totdeauna. Chiar vorbea serios, credea ce spunea.

Nu greșiseră cu nimic. Niciunul dintre ei.

Pur și simplu nu înțeleseseră cât durează veșnicia.

Capitolul 9

Elizabeth stătea în mijlocul debaralei cu haine, încercând să se hotărască ce să poarte. I se părea că toate hainele pe care le avea erau nepotrivite. Pe unul dintre pereți era un rând de cuiere unde erau atârnate curele decorate.

Dar acum, în perioada pe care o numea în mod deprimant „anii liberi de metabolism", erau inutile. Vechile ei curele i-ar fi putut înfășură maximum o pulpă. Pe măsură ce a crescut în greutate, a făcut trecerea de la curele la eșarfe. Avea zeci de eșarfe de mătase pictate de mână, proiectate în așa fel încât să camufleze o siluetă mai plinuță, dar o eșarfă vaporoasă nu părea să fie chiar potrivită pentru o ținută lipsită de pasiune.

I-a atras atenția o rochie tricotată verde-închis, lungă până la glezne. Fără să mai piardă timpul, a luat-o și s-a îmbrăcat. Din dulăpiorul din birou a ales un colier bătut manual din alpaca și sidef, o relicvă din perioada pe care o consacrase realizării bijuteriilor.

„Așa. Am terminat". Nu s-a uitat a doua oară în oglindă. A luat-o în jos pe scări, și-a luat poșeta de pe masa din bucătărie și a ieșit din casă.

Ajunsă la colegiu, s-a oprit puțin în fața ușii închise a sălii de clasă, apoi a intrat.

De data asta, fețele i s-au părut familiare și primitoare. Mina, îmbrăcată într-un nou capot de casă din poliester cu imprimeu floral, stătea de vorbă cu Fran, care părea să o asculte cu atenție. Micuța Joey cea drăguță, chelnerița de la localul Cârnăcior-în-foitaj vorbea animată cu Sarah. Kim stătea în spate lângă măsuța de cafea, jucându-se cu un pachet de țigări.

Când a intrat Elizabeth, Joey a zâmbit și a traversat în linie dreaptă încăperea.

— Am crezut că n-o să mai vii, a spus Joey, mușcând dintr-un covrig și mestecând ca o

maimuță.

Elizabeth a fost surprinsă că cineva se gândise la ea.

— De ce nu?

Joey s-a uitat fix la mâna stângă a lui Elizabeth.

— Mare diamant.

Elizabeth s-a uitat în jos la inelul de logodnă – un diamant de un carat și jumătate asamblat pe o panglică din aur. N-a știut ce să spună.

— Majoritatea am fost părăsite. Câteva, ca mine, au căzut în cap. Pe o pardoseală din beton armat. De la etajul zece. Din fericire, am ricoșat ca o minge.

— Toate femeile ricoșează, a răspuns Elizabeth, surprinzându-se pe sine. Fie ricoșezi, fie te faci praf, nu-i așa? Soțul meu a lucrat în circa opt orașe în ultimii cincisprezece ani. Crede-mă, am avut partea mea de ricoșeuri.

— Uau. Militar?

— Nu.

N-a vrut să-i precizeze meseria. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca toată lumea să știe că era măritată cu Jackson Shore. Asta întotdeauna provoca un rând de conversație pe subiectul *ce-norocoasă-ești* și nu de asta avea nevoie de la aceste femei. Dar trebuia să spună ceva.

— Îi este greu să se concentreze asupra unui singur lucru.

Joey a chicotit.

— Ei bine, are sulă, nu? Așa sunt toți.

În fața clasei, Sarah a bătut din palme.

— Bună seara, doamnelor. Mă bucur să văd așa de multe fețe cunoscute.

Joey a apucat-o de braț pe Elizabeth și a condus-o spre două scaune alăturate, unde s-au așezat.

Sarah era în mijlocul observațiilor de început când Mina s-a ridicat brusc în picioare. Zâmbea așa de larg încât avea fața schimonosită ca un măr uscat.

— Am venit cu mașina! Buza de jos, care părea mai plină din cauza rujului roz, îi tremura. Acum pot să mă duc oriunde.

Au urmat niște aplauze furtunoase.

Elizabeth a fost surprinsă de efectul pe care l-au avut asupra ei cele câteva cuvinte. *Acum pot să mă duc oriunde.*

Ce sentiment trebuia să fie. Oare cum de nu-și imaginase niciodată așa ceva, deși conducea de ani de zile? Libertatea fusese întotdeauna la îndemâna ei, disponibilă de fiecare dată când răsucea cheia în contact. Disponibilă oricărei femei care îndrăznea să-și mute privirea de la traseul planificat dinainte și să se întrebe: *Oare unde m-ar duce acel drum?*

Când aplauzele s-au potolit, femeile s-au întors la locurile lor. De data asta, pentru că nu erau „fețe noi", Sarah a condus grupul în discuții care au aprofundat visuri anterior exprimate.

Joey a fost prima care a vorbit.

— Ieri i-am dus pe copii la dentist. Îmi place acel spațiu curat. A oftat. Tehniciană dentară tocmai își cumpărase un Volkswagen buburuză nou. Vă vine să credeți? Mi-ar plăcea să conduc așa o mașină.

— Te-ai gândit vreodată să te faci tehniciană dentară? a întrebat Sarah.

— Da, sigur. Abia am terminat liceul. Cred că am avut o medie finală negativă. A încercat să zâmbească, apoi s-a aplecat și a cotrobăit prin geanta uriașă de la picioarele ei. Totuși, m-am gândit la visul cuiva săptămâna asta. Unul dintre clienții mei a lăsat săptămâna trecută asta pe masă.

A scos o pensulă pentru pictură și i-a întins-o lui Elizabeth.

— Zi și tu dacă asta nu e karma.

Era o pensulă primitivă, probabil din setul de pictat pe numere al unui copil, pensulă pe care niciun artist care se respectă n-ar folosi-o vreodată.

Atunci, de ce i-a venit lui Elizabeth să plângă?

— Îți mulțumesc, Joey, a spus ea, luând pensula.

Când a atins-o, inima i-a săltat în mod neașteptat.

— Povestește-ne ce pictezi, a spus Sarah.

Elizabeth a tras adânc aer în piept.

— Profesorul de la facultate mi-a zis că am talent. Am fost acceptată la mai multe facultăți de arte.

— Și te-ai dus la vreuna? a întrebat Joey pe un ton de admirație.

— Nu. După ce s-au născut fetele, n-am mai avut timp. Mai târziu, când Jamie a început clasa întâi, am încercat să mă întorc la pictură, dar, când am pus mâna pe pensulă, nu s-a întâmplat nimic. Stăteam acolo fără să fac nimic. S-a uitat la fețele femeilor din încăpere. Se vedea că toate o înțelegeau. Uneori îți ratezi șansa.

Și totuși… când s-a uitat la pensula din mâna ei, s-a întâmplat ceva. Nu ceva major, cum ar fi să audă vocea lui Dumnezeu sau altceva de genul ăsta, dar *ceva.*

Și-a adus aminte brusc de felul în care se simțea când picta. Era ca și cum ar fi zburat… ca și cum ar fi plutit.

N-a mai putut să se gândească la altceva.

După întâlnire, s-a dus acasă, a parcat mașina și a alergat în casă. Fără să se obosească să aprindă luminile de la parter, s-a dus la etaj, la ea în cameră. A intrat în debaraua ei unde a dat la o parte hainele de pe peretele din spate și s-a lăsat în genunchi.

Era acolo: o cutie din carton plină de materiale de pictură. A tras-o spre ea inhalând mirosul demult uitat de vopsea uscată. Deasupra era așezată o pensulă din păr fin, maro, de jder. A apucat-o și și-a mângâiat bărbia cu perii ei fini.

Zâmbind s-a ridicat în picioare și s-a dus în dormitor spre ușile franceze care se deschideau spre balconul de la etaj. A pus un deget pe sticla rece uitându-se în depărtare spre marea întunecată.

Dacă era să existe un loc în care să poată picta din nou, era aici, în siguranța acestei curți. A închis ochii îndrăznind numai pentru o clipă să-și imagineze un viitor nou, strălucitor.

*

Jack mergea încet pe drumul șerpuit, în mod obișnuit acoperit cu pietriș, dar acum plin de noroi, care ducea spre casa lui. Deși strada Stormwatch avea o lungime de aproape șapte sute de metri, nu existau alte construcții de-a lungul ei. În cea mai mare parte, drumul era mărginit în partea de vest de o stâncă abruptă. Sub ea se întindea oceanul Pacific.

A băgat mașina în garaj, și-a luat sacul pentru haine și s-a îndreptat spre intrarea în casă.

Singurul bec aprins învăluia terasa într-o lumină portocalie. În colț, un scaun Adirondack[10] arunca o umbră pe podeaua din pământ.

În interior, casa mirosea a scorțișoară de la lumânările pe care Elizabeth le aprinsese de Crăciun. Întotdeauna intenționa să le păstreze pentru sărbători, dar niciodată nu reușea. Le ardea seară de seară până când fitilul ajungea să fie doar un bulb de cenușă înțepenit de fundul borcanului.

— Elizabeth?

Nu a primit niciun răspuns.

Ușa de la intrare dădea într-un mic hol. În stânga era sufrageria, iar la dreapta bucătăria. Amândouă camere erau goale. A mers prin mijlocul casei, a trecut de salonul de luat masa – oare îi spusese cât de bine arătau ușile? – și s-a îndreptat spre dormitorul de la etaj.

Elizabeth stătea lângă ușile franceze cu spatele spre el. Atingea sticla ferestrei cu degetele. Lumina veiozei de pe noptieră o făcea să pară aproape eterică. Avea în privire o nostalgie tristă pe care Jack o percepea chiar și-n lumina palidă a camerei.

— Un bănuț pentru gândurile tale.

Elizabeth s-a răsucit cu fața spre el. Când l-a văzut, a început să râdă.

— M-ai speriat ca naiba.

— Am prins un zbor mai devreme.

Ea s-a uitat din nou înspre mare.

— Ce noroc!

Deja îi pierduse atenția. Dar urma s-o recâștige cu noutățile pe care le avea. A început să vorbească, dar vocea ei l-a oprit.

— Este o noapte așa de frumoasă. Sunt așa de multe culori în întuneric. Asta mă face să vreau să pictez din nou. Apoi s-a întors în sfârșit să se uite la el. În seara asta am fost la o întâlnire și…

— Am o surpriză, a spus Jack.

I-a trecut prin cap gândul că poate de data asta ar fi trebuit să facă lucrurile într-un mod diferit… Poate să-i dea veștile bune după o cină fabuloasă la restaurantul L'Auberge. Dar n-a putut aștepta.

— Ți-l amintești pe Warren Mitchell?

Elizabeth a oftat discret, apoi a spus:

— Cel mai excitat fundaș din New York? Sigur că mi-l amintesc. Este… analist sportiv pentru canalul Fox, nu?

— A fost. A avut o sperietură cu inima și a hotărât că trebuie să facă o schimbare. Când a încercat să renunțe, tipii de la Fox i-au oferit o emisiune lejeră de o oră, o dată pe săptămână. Ca un talk-show sportiv.

— Dumnezeu știe că avem nevoie de mai mulți bărbați care să vorbească despre sport.

Jack a fost surprins de această remarcă.

— Aceasta va fi o emisiune complet diferită. Au semnat contract pentru douăzeci și șase de episoade. Filmările vor fi în studioul Fox din New York, așa că nu vor mai fi delegații la meciuri și alte chestii de genul ăsta.

— E minunat pentru Warren.

— Și pentru noi.

— Noi?

Jack a zâmbit.

— O să fiu coprezentator.

— Ce?

— Pentru asta m-am dus, de fapt, la New York. La audiție.

— M-ai mințit?

Din gura ei părea mai rău decât era.

— N-am vrut să te dezamăgesc din nou. Dar, de data asta, am primit jobul. I-am dat pe spate pe cei de la post, iubito. Gândește-te, o luăm de la început. E aproape ca și cum am fi tineri din nou.

— Tineri din nou? Despre ce vorbești?

— O să fie grozav, o să vezi. Poate chiar reluăm legătura cu unii din vechea gașcă. Și o să fim la o distanță de numai câteva ore de DC. O să te poți duce cu trenul să le vezi pe fete la școală.

— Câteva ore distanță de DC? Despre ce vorbești?

Jack a clipit. Asta era partea delicată.

— Trebuie să ne mutăm la New York.

— Ce?

Sentimentul de vinovăție și-a scos capul monstruos la suprafață.

— Știu că am promis că asta va fi ultima mutare, dar mi-au oferit așa de mulți bani încât n-o să-ți vină să crezi. Am chiar și un agent nou. Zici că-i Jerry Maguire. Acum putem avea orice.

— Tot ce vrei tu, adică. Era furioasă; era evident. Nu dai doi bani pe ce vreau eu. Mi-am pus tot sufletul în locul ăsta.

— E doar o casă, Birdie. Patru nenorociți de pereți cu instalații proaste și geamuri prin care trece apa. A înaintat spre ea. Casa asta înseamnă mai mult pentru tine decât mine? Știi de când visez la asta.

— Eu la ce visez, Jack?

— Ha?

— Bun răspuns. Întotdeauna trebuie să pun visurile tale înainte. Când e rândul meu?

— De unde naiba poate cineva să-și dea seama că măcar vrei să vină rândul tău, Birdie? Îți petreci

toată viața pe tușă. Vrei să fie rândul tău? Atunci asumă-ți un risc, așa cum face toată lumea, acționează, dar nu te răzbuna pe mine pentru că am curajul să îmi urmăresc visurile.

Culoarea a dispărut din obrajii lui Elizabeth, iar el a știut că exagerase. Cu ea puteai să țipi și să faci o criză; dar nu puteai să te apropii prea mult de adevăr.

A făcut un pas în spate.

— O să mă întorc. Trebuie să mă gândesc.

— Nu, la naiba, stai aici și vorbește cu mine. Nu fugi!

Jack știa însă că nu folosea la nimic să-i spună asta. Întotdeauna ieșea din cameră în mijlocul unei certi și se întorcea mai târziu, calmă. Nu putea suporta intensitatea propriilor emoții.

Jack i-a pus mâna pe bărbie și a forțat-o să se uite la el.

— Gândește-te, Birdie! Am petrecut doi ani în mijlocul pustietății. Am făcut naveta trei ore pe zi pentru ca să poți avea casa ta de vis. Ai știut în tot acest timp că simțeam că mă sufoc aici. Am făcut asta pentru tine. Apoi a adăugat pe un ton blând: Am crezut că o să fii fericită pentru mine.

Elizabeth a suspinat din greu.

— O, Jack. Bineînțeles că asta ai crezut.

El nu a știut cum să răspundă. În tăcerea creată, a urmărit-o ieșind din dormitor. Nu s-a obosit să se ducă după ea; știa că n-ar fi avut niciun rost. S-a dus la geam și a așteptat.

Cum era de așteptat, câteva clipe mai târziu a văzut-o ieșind de pe terasă. Elizabeth a traversat curtea întunecată spre marginea proprietății lor, unde un gard vechi, uzat, urma linia colțuroasă a coastei. A stat la marginea treptelor uitându-se în larg.

Jack n-avea nici cea mai vagă idee la ce se gândea Elizabeth. Încă un semn al distanței care se crease între ei.

Până la urmă s-a întors în casă. Jack aprinsese focul în șemineu și pusese în cuptor o lasagna congelată. Casa mirosea a roșii coapte și a brânza care se topea.

Și-a atârnat paltonul în cuierul pom de la intrare și a intrat în sufragerie. A stat și s-a uitat la el mult timp. Cu fața traversată de urmele lacrimilor uscate a spus pe o voce abia auzită:

— Presupun că am putea locui la New York din nou… pentru o vreme.

Jack a luat-o în brațe și a început s-o învârtă.

— Te iubesc, Birdie.

— Ai face bine să mă iubești.

— De data asta va fi nemaipomenit. Fără copii care să te țină în casă și fără slujbă care să mă țină departe de casă.

Vedea că ea era sceptică, dar și că voia să-l creadă.

— Bine. Dar vreau să închiriem casa asta, nu s-o vindem. Nu e o mutare permanentă. Vreau să ne înțelegem în legătură cu asta, altfel nu sunt de acord.

— S-a făcut.

— Într-o bună zi, o să ne întoarcem aici. O să îmbătrânim în casa asta.

— De acord.

— Și o să locuim în afara Manhattanului. Poate în Westchester. Luni încep să sun agenți imobiliari. Ar trebui să ne găsească ceva până la vară.

— Începe luni serviciul.

— Ce?

— Așa a fost înțelegerea. Vor să difuzeze emisiunea cât se poate de repede.

— Ce naiba ai avut în cap? S-a retras din brațele lui. Nu ne putem muta până luni.

— Mi-au oferit un contract și l-am semnat, Birdie. La trecutul pe care-l am, ce-aș fi putut face, să negociez?

— Nu ai cum să găsești o locuință decentă în New York așa de repede. Data trecută ne-a luat

șase luni.

— Putem folosi apartamentul lor de firmă până ne găsim un loc. Mă duc înapoi duminică. Din secunda în care închizi totul aici, poți veni să-ți cauți locuința de vis. De data asta, banii nu sunt o problemă. A zâmbit. Haide, Birdie, nu mai fi așa de enervată! Este o aventură.

— Lasă-mă să mă asigur că am înțeles bine. Vorbea rar, ca și cum ar fi crezut că i se prăjiseră creierii. Ai acceptat un post fără să vorbești cu mine, ai acceptat să folosești un apartament al firmei pe care nu l-am văzut, ai aranjat să ne mutăm în celălalt capăt al țării și, cireașa de pe tort, trebuie să închid totul aici de una singură.

Făcea ca lucrurile să pară foarte grave. Lui nu i se păruseră așa. La naiba, făcuseră așa de multe ori.

— Ne acordăm câțiva ani. Dacă nu ne place, putem oricând să ne întoarcem.

Elizabeth s-a dus la fereastră.

Jack s-a dus în spatele ei, și-a pus mâinile pe umerii ei tensionați și a sărutat-o pe ceafă.

— Am fost fericiți în New York, mai ții minte?

— Nu, a spus ea, nu-mi aduc aminte să fi fost fericiți în New York.

Nu ar fi trebuit să spună asta. Menționarea trecutului nu fusese o idee bună.

— O să fim fericiți de data asta.

— Crezi?

Avea o voce nostalgică ce se potrivea cu năzuințele lui profunde. O speranță discretă că o nouă destinație va reînvia vechile sentimente.

— E mai aproape de fete, i-a amintit el, știind că era cel mai bun argument. Ai putea să te urci în tren oricând să te duci să le vezi.

— Asta așa e.

— Crede-mă, Birdie, ne va fi bine.

— Sunt sigură că ai dreptate, a spus până la urmă, fără să se lase pe spate ca să se sprijine de el, așa cum ar fi făcut altă dată. A făcut un pas într-

o parte. Presupun că trebuie să mă apuc de treabă. Am o grămadă de lucruri de făcut. Va trebui să le sunăm pe fete. Mâine sun firma de mutări…

Stresul accentua cadența sudistă plăcută din vocea ei.

— O să fim fericiți, a spus el din nou.

Elizabeth a oftat adânc.

— Bineînțeles că vom fi.

•

Tot weekendul, Elizabeth s-a simțit ca un condamnat la moarte care avea programată execuția luni dimineața.

Jack, pe de altă parte, era ca un copil în dimineața de Crăciun, așa de entuziasmat încât uneori izbucnea în râs fără un motiv aparent. Postul pe care-l primise era tot ce-și dorise vreodată.

Elizabeth nu avea cum să ridice mâna, să-și dreagă vocea și să spună: *Nu vreau să merg.*

Nu aveau niciun motiv să nu se ducă. Avea dreptate în legătură cu asta. Și chiar era o aventură.

Doar că era aventura altcuiva; Elizabeth era doar înhămată la aventură. Avea tarif de însoțitor. Cumperi un bilet, primești unul pe gratis.

În această duminică seara, ultima pe care aveau s-o petreacă împreună pentru câteva săptămâni, a început să alunece în depresie. Oriunde s-ar fi uitat, găsea ceva ce era important pentru ea, ceva ce ura să lase în spate. Această casă însemna așa de mult pentru ea, mai mult decât putea exprima în cuvinte sau chiar înțelege. Gândul de a o părăsi îi făcea greață. După ce se trezise în fiecare dimineață din ultimii doi ani în fața unei imagini de carte poștală a oceanului Pacific, cum ar fi putut să se trezească, să meargă la fereastră și să vadă clădirile de vizavi? Cum ar fi putut trăi fără să vadă stelele noaptea sau să audă vuietul mării într-o zi de iarnă? Cum ar fi putut să trăiască într-un loc în care nu e niciodată liniște, în care milioane de oameni trăiesc stivuiți în grămezi până la cer?

Din păcate, nu avea de ales. Era soția lui Jack.

În ultima lor seară petrecută împreună a pus masa cu multă grijă, folosind tacâmurile de argint și cea mai bună veselă. La cină a servit scoici Saint-Jacques în vasul de porțelan translucid care îi aparținuse străbunicii ei.

Jack și Elizabeth erau așezați de-o parte și de alta a mesei și păreau despărțiți de kilometri întregi. Păreau că joacă o scenă tristă dintr-un film străin, o imagine a regretului conjugal, oameni care fuseseră uniți în dragoste cu mult timp în urmă și deveniseră aceste… umbre vagi a ceea ce fuseseră odată și ilustrații palide a ceea ce ar fi vrut să fie.

Jack și-a înclinat capul într-o parte cu furculița în aer. Elizabeth și-a dat seama că asculta televizorul din sufragerie. Howie Long făcea telemarketing pentru Radio Shack.

— Poate într-o bună zi o să ajungi și tu să faci o tâmpenie de reclamă la televizor.

Jack a zâmbit.

— N-ar fi grozav?

Ar fi vrut să-l pocnească.

— Da, grozav.

— Deci cu ce o să te ocupi în New York?

Drăguț din partea ta să mă întrebi în sfârșit. A izgonit gândul și în loc de asta a răspuns:

— Nu știu. Aș fi spus grădinărit, dar nu sunt prea multe grădini în oraș.

— Poate poți să montezi jardiniere la ferestre.

S-a gândit la grădina ei din spatele casei. Își petrecuse ultimele optsprezece luni gândindu-se la un plan pentru amenajarea ei. Studiase exact ce plante creșteau în zonă. În primăvara anterioară plantase trei sute de bulbi. Narcise, brânduțe, zambile, frezii. Le plantase pe fiecare cu mare grijă în așa fel încât să obțină efectul cromatic maxim în sezonul lor.

— Este o idee foarte bună.

Apoi s-a lăsat tăcerea. Când au terminat cina, s-au dus în bucătărie și au spălat vasele împreună. Elizabeth le-a clătit; Jack a umplut mașina de spălat vase. Era o rutină pe care o perfecționaseră de-a lungul anilor de conviețuire.

Când bufetul era curățat, Jack a spus:

— Mă întorc imediat.

După cum promisese, a revenit într-o clipă, aducând cu el o cutie mare, plată care era ambalată într-o hârtie roz cu irizații. A luat-o de mână pe Elizabeth și a condus-o în sufragerie.

— Haide, a șoptit el, iar ea și-a amintit de ziua în care, cu mulți ani în urmă, Jack a întins mâna și i-a oferit inima lui. *Nu are de ce să-ți fie frică,* îi spusese atunci. *Eu sunt cel pe care-l dorești.*

A luat telecomanda de pe măsuța de cafea și a închis sonorul televizorului.

Elizabeth a încercat să nu se gândească la această cameră, preferata ei, în timp ce se așeza pe canapea. Își revărsase pasiunea pe fiecare centimetru pătrat al încăperii. *Nu te gândi la asta.*

Jack a îngenuncheat în fața ei.

— Știu că te-am șocat cu asta.

Ea nu a răspuns, temându-se că, dacă ar fi vorbit, nu și-ar fi putut ascunde furia.

— Da, a fost tot ce a îndrăznit să spună.

— Îmi pare rău.

Scuzele au dezumflat-o, chiar au făcut-o să se simtă prost. Chiar își dorea să fie genul de femeie care îmbrățișează schimbarea. Voia să fie cel puțin fericită pentru succesul soțului ei.

— Și mie îmi pare rău. Presupun că am uitat cum să fiu aventuroasă.

— Acum vom fi mai fericiți.

Convingerea din vocea lui a surprins-o, i-a amintit că el fusese la fel de nefericit în ultima vreme ca și ea.

Jack a împins pachetul spre ea.

— Ți-am cumpărat ceva în New York.

— E prea mare ca să fie un diamant, a glumit ea deschizând pachetul. Înăuntru era o pereche gri de pantaloni de trening și un hanorac cu glugă pe care era imprimat: *Fox Sports.* Era mărimea M. Aparent, Jack nu observase că trecuse la L.

— Îți plăcea treningul tău de la facultate, mai ții minte?

Aveam nouăsprezece ani. I-a zâmbit.

— Mulțumesc, iubitule.

Jack s-a aplecat spre ea și i-a pus mâinile pe coapse.

— Putem s-o facem, Birdie. Putem să ne mutăm la New York și s-o luăm de la capăt.

Stătea nemișcată, ținând în mâinile ei trecute de prima tinerețe hainele preferate din adolescență. Jack putea să viseze cât voia. Ea știa adevărul. Lucrurile avea să se schimbe pentru el, dar nu pentru ea. Peste câteva săptămâni avea să se ducă spre un oraș nou și o căsnicie veche.

— O să fie grozav, a spus ea.

— Chiar va fi. Acum zâmbea. Putea să vadă ușurarea de pe fața lui.

Furia lui Elizabeth a ieșit la suprafață din nou.

Jack a înconjurat-o cu brațul și a tras-o pe jos în genunchi.

— Hai să ne uităm la televizor în pat, ca pe vremuri.

S-au urcat în patul lor dimensiunea King și au urmărit serialele *Totul despre sex* și *Cabinet de avocatură.*

Când s-au terminat, Jack a stins lumina și s-a dus pe jumătatea lui de pat.

— Te iubesc, Birdie, a spus, sărutând-o.

I-a ridicat cămașa de noapte din flanel și și-a sprijinit mâna pe coapsa ei goală.

L-a sărutat și ea. Au făcut dragoste în felul tăcut, familiar pe care îl perfecționaseră în ultimii zece ani. Când au terminat, el s-a rostogolit într-o parte și a adormit.

Elizabeth s-a îndepărtat de el. Și-a sprijinit capul de pernă și a urmărit ritmul obișnuit al respirației lui. Nu a putut să nu-și amintească ce minunat obișnuia să fie când făceau dragoste. Ani de zile, chiar după ce căsnicia începuse să se răsufle, pasiunea pe care o împărtășeau unul pentru celălalt rămăsese aceeași. Acum dispăruse orice scânteie de pasiune dintre ei.

Totuși… erau căsătoriți de așa de mult timp. Își petrecuse mai mult de jumătate din viață cu Jack. Crezuse că vor îmbătrâni împreună în această casă. Crezuse în mod naiv promisiunea lui că aveau să locuiască acolo pentru totdeauna.

Chiar cu o săptămână în urmă își imaginase o scenă din viitor în care erau pe terasă, cărunți, așezați pe băncuța de grădină din fier forjat și se uitau la strănepoții lor jucându-se.

Acum când privea spre viitor, nu vedea nimic.

Capitolul 10

Jack înainta dând din coate pe Broadway. Era în New York de două săptămâni și deja se simțea ca un localnic.

Fusese întotdeauna unul dintre orașele lui preferate. În timpul copilăriei petrecute în deprimanta localitate forestieră Aberdeen, Washington, privindu-și părinții care au murit prematur din cauza muncii prea intense, a avut două visuri – de a juca fotbal în Liga Americană de Fotbal și de a trăi într-un oraș plin de acțiune. Întotdeauna visase să fie un pește mare în iazul cel mai mare, iar acum, după cincisprezece ani de anonimat petrecuți în pustietate, era înapoi ÎN JOC.

Apartamentul de la firmă era chiar în mijlocul acțiunii: în centrul orașului. Era o locație de vis, cu restaurante nemaipomenite pe fiecare stradă. Dacă îți era poftă de gogoși de la Krispy Kreme la ora trei dimineața, pentru Slava lui Dumnezeu, exista o modalitate de a le găsi. Iubea totul în legătură cu acest oraș, dar cel mai mult iubea faptul că în două săptămâni redevenise cineva.

De acum încolo, situația nu avea decât să se îmbunătățească. Emisiunea, *Sportul bun,* nu fusese difuzată încă, dar discuțiile din cadrul industriei erau aprinse, iar în televiziune, agitația este Sfântul Graal. Canalul Fox difuzase o serie de materiale promoționale care anunțau că îi aveau pe Jumpin Jack Flash și pe Warren din nou împreună. Fețele lor erau peste tot, pe panouri publicitare, pe autobuze, în reclame televizate.

Avea să crească exponențial, Jack știa. Așa se întâmplă întotdeauna cu celebritatea. Este ca în reclamele vechi: ea a împărtășit cu două prietene… și el a împărtășit cu doi prieteni… și imediat după aia, ajungi să ai rezervată masa din colț la restaurantul Le Cirque.

A dat colțul pe Fifteen Street și s-a dus înspre casă. Era curios că deja gândea în acești termeni. Un apartament impersonal cu un dormitor și o bucătărie mai mică decât majoritatea camerelor de baie, și pentru el reprezenta „acasă”.

Un portar i-a deschis ușa clădirii. A traversat holul îngust cu pardoseală de marmură și s-a oprit în fața liftului. La etajul douăzeci și patru a coborât.

În apartament, totul era exact așa cum lăsase. Pe blatul din bucătărie era o sticlă de bere pe jumătate goală și pe măsuța de cafea era deschis cel mai recent număr din revista *Sports Illustrated*. Nimeni nu venise în lipsa lui să strângă. Putea să continue lectura exact din punctul în care se întrerupsese.

A trecut de bucătărioara umbrită. Ajuns în dormitor și-a aruncat pantofii din picioare. Unul dintre ei a atins peretele cu o bufnitură; celălalt s-a rostogolit pe covorul berber bej și a dispărut sub pat.

S-a așezat pe grămada dezordonată de cearșafuri albe și pături. Nu făcuse patul niciodată de când venise. Asta era doar una dintre schimbările pe care le-ar fi făcut Elizabeth.

Elizabeth.

A aprins veioza de la capul patului și a văzut apartamentul prin ochii ei. Reacția ei la aceste camere micuțe nu ar fi fost una bună. Birdie, care iubea culorile, texturile și arta, ar fi catalogat acest loc drept banal. Ar fi început imediat o căutare frenetică a locului pe care să-l poată numi „acasă”.

O iubea, dar în ultima vreme era mai ușor să fie despărțiți. Această recunoaștere îl făcea să se simtă ca naiba, dar nu avea niciun motiv să mintă. Nu aici, întins pe patul suficient de mare pentru a fi confortabil pentru două persoane, dar găzduise una singură.

Ajunsese în sfârșit în poziție de start la marginea tuturor lucrurilor pe care și le dorise vreodată. Orașul, banii, faima.

Dar visul lui nu se potrivea cu al ei. Oricare ar fi fost lucrul după care râvnea ea – „rândul ei” după care plângea (iar el n-avea nici cea mai vagă idee despre ce era vorba) – nu l-ar fi găsit într-un apartament cu un dormitor și o baie, în care nu încăpea nici măcar un suport de prosoape. Jardinierele de la fereastră ar fi trebuit să fie de dimensiunea unor tăvi de mâncare din avion, iar ea ar fi preferat mai degrabă să aibă vederea spre un loc în care se aruncă deșeurile toxice decât asupra unei străzi aglomerate.

Ar fi vrut să locuiască într-un cartier suburban consacrat, poate în Connecticut sau Westchester, într-o casă tradițională cu o curte suficient de mare pentru a crește prețioșii ei trandafiri și o sufragerie în care să aibă loc pentru a prezenta obiectele de mobilier alese cu grijă.

Dar el făcuse deja lucrurile așa cum voia ea.

Locuise doi ani în acea pădure murată uitată de lume, la kilometri distanță de orice om care conta. O făcuse pentru că era „rândul ei” să aibă casa visurilor ei, dar chiar crezuse că aveau să trăiască acolo pentru totdeauna? La naiba, singurul loc din Statele Unite cu o vreme mai proastă tot timpul anului era Barrow, Alaska.

Când a pierdut fotbalul și a scăpat de dependența de droguri, a încercat să-și asume o existență de adult responsabil. A locuit în case respectabile, în cartiere cu școli bune în orașe atât de îndepărtate de lumina reflectoarelor încât erau cuprinse de întuneric de la ora opt seara. Dar gata.

Acum era rândul lui.

Stomacul îi chiorăia zgomotos, amintindu-i că nu mâncase de la micul dejun. Fără să se deranjeze să se uite în frigider, și-a luat haina.

Străzile erau aglomerate. S-a ascuns într-unul din locurile lui preferate din ultimul timp, un local cu bar și grill, unde în serile cu meci puteai urmări evenimentul sportiv pe un ecran mare și comanda aripioare în sistemul *all you can eat*[11].

I-a făcut semn chelnerului și s-a așezat într-un separeu din spatele încăperii. Când chelnerița a venit la masa lui, a comandat o bere și un cheeseburger. În câteva minute a primit berea.

Tocmai se întindea după un șervețel când o femeie s-a strecurat pe scaunul din fața lui.

— Pot sta aici o secundă?

Era așa de surprins încât nu a putut decât să dea din cap.

Părea incredibil de nelalocul ei în bar. Purta o rochie roz fără bretele și lungă până-n pământ care i se mula pe talia minusculă.

O floarea uriașă de mătase albă era prinsă între sâni. Arăta ca o figurantă din *Totul despre sex*.

I-a zâmbit obosit și a ridicat mâna. Când a văzut-o chelnerul, a strigat:

— Două shoturi de tequila fără gheață și o bere Budweiser. Tequila Patron, te rog. A zâmbit din nou. Mulțumesc lui Dumnezeu că era un bar prin apropiere.

Era frumoasă și tânără. Părea să se apropie de treizeci de ani.

— Eu sunt Jack.

Ea a trântit o poșetă strălucitoare scumpă pe masă și a scotocit prin ea până a găsit țigările. Când a aprins țigara, Jack a simțit miros de cuișoare.

— Eu sunt Amanda. S-a uitat la el, apoi a expirat. Te cunosc. Ești tipul nou de la Fox Sport, așa-i? Cheltuie o grămadă de bani să vă promoveze pe tine și pe Warren. Eu lucrez la BBDO[12], apropo. Reclamele sportive sunt viața mea.

— Serios?

— Arăți mai bine pe viu. Presupun că ți se spune asta tot timpul.

A încercat să nu aibă un aer încântat, dar complimentul l-a traversat ca un ser regenerant.

— Probabil te întrebi de ce port rochia asta penibilă. Tocmai s-a măritat sora mea. Am fost la

nuntă.

Chelnerul a venit cu băuturile pe care le comandase Amanda și le-a așezat pe masa zgâriată dintre ei. S-a uitat la Jack.

— Mai vrei un rând?

Jack a observat că-și terminase berea. Când reușise?

— Sigur.

— S-a făcut.

Amanda a ridicat primul pahar de shot și l-a dat peste cap. Apoi l-a băut pe al doilea, a lovit masa cu palma și a chicotit.

— Iii-ha. Aveam nevoie de asta. S-a uitat la el cu un zâmbet larg pe față. Nu sunt alcoolică, nici măcar alcoolică stilul Bridget Jones, dar nunta asta a fost un coșmar. Sora mea, care are douăzeci și patru de ani, apropo, a făcut rost de un tip genul care conduce Ferrari și locuiește în TriBeCa dot.com. Iar eu trebuie să apar la nuntă neînsoțită. Ai zice că, având un preaviz de opt luni, aș fi putut găsi măcar un bărbat cu care să merite să-mi petrec o seară. Dar nuuu. Trebuie să-mi fac apariția singură și să aud fiecare femeie în vârstă spunând: „Deci, Amanda, când o să venim la nunta ta?" Iisuse. S-a uitat la el. Tu cu siguranță că le-ai închide gura babornițelor.

Jack habar n-avea despre ce vorbea Amanda, așa că a zâmbit politicos și a dat din cap.

Ea a zâmbit aplecându-se în față.

— Ești de acord s-o faci?

— Ce să fac?

— Să vii cu mine la recepție. Este la Marriott. Am putea să bem câteva pahare gratis și să mâncăm un meniu care-l costă pe tata mai mult decât o excursie în Grecia. Au o formație grozavă.

S-a lăsat pe spate, încercând să se îndepărteze de ea.

Ea s-a uitat la inelul de pe degetul lui Jack.

— Nu ar fi o întâlnire. Pe bune. Doar o ieșire în oraș distractivă.

Promite-mi, îi spusese Elizabeth numai cu două săptămâni în urmă, *promite-mi că nu vei deveni bărbatul care ai fost.*

— Mi-ai face un mare favor. Serios.

A ridicat mâna să-i facă semn barmanului că voia să achite nota; apoi s-a ridicat și a vrut să-l apuce de mână.

El s-a retras în ultima secundă. Dacă ar fi atins-o, ar fi existat posibilitatea de a simți slăbiciune, iar slăbiciunea fusese cea care-l împinsese pe căi interzise cu atâția ani în urmă.

— Nu pot, a spus el încet. Îmi pare rău.

Amanda a rămas acolo un minut, uitându-se la el. Până la urmă a zâmbit.

— Este o femeie norocoasă. Ei bine, urează-mi succes. Mă întorc în luptă.

După ce a plecat, Jack s-a uitat în jos și a văzut că îi tremurau mâinile. Se simțea precum cineva care virase chiar la timp pentru a evita un impact frontal.

•

Elizabeth și-a consultat lista. După două săptămâni în care muncise ca un câine, se apropia de capătul ei. Singura neîmpachetată rămăsese bucătăria.

Stătea în picioare în sufrageria goală. Frumoasele scaune pe care le tapițase cu mâna ei cu stofă în dungi și canapeaua umplută cu pene de gâscă și îmbrăcată în pânză pictată galben cu albastru dispăruseră. Dispăruseră și fotografiile de familie care acoperiseră fiecare suprafață disponibilă. Cele mai multe fuseseră depozitate; câteva, cele fără de care nu putea trăi, i le trimisese lui Jack la New York.

Multiplele ei comori fuseseră înlocuite de cutii de carton. Zeci de cutii purtând titluri pe care le alesese cu grijă. În două zile, firma de mutări pe care o angajase avea să vină pentru ultima încărcătură pe care s-o transporte spre spațiul de

depozitare pe care îl închiriase, după care avea să fie momentul să plece și ea.

A eliberat lent aerul din plămâni. Era mai bine să nu se gândească la asta. Dacă ar fi privit prea în departe în viitor, și-ar fi pierdut forța.

La urma urmei, era doar o casă. Își reamintea asta cel puțin de cincizeci de ori pe zi.

Vorbise cu Jack zilnic de la plecarea lui. Părea mai fericit decât fusese în ultima vreme. Adora noua lui slujbă. De fiecare dată după ce încheia convorbirea, Elizabeth se trezea rugându-se: „*Te rog, Doamne, fă în așa fel încât să regăsesc și eu asta… să găsim împreună.*

La ora patru și jumătate s-a auzit soneria de la ușă. Deși se aștepta, a sărit speriată.

Nu sunt pregătită.

Nu că ar fi avut de ales. A ridicat umerii, și-a îndreptat hainele mototolite și s-a dus la ușă.

Pe terasă era Sharon Solin, stând cu brațele strâns lipite de corp. Era îmbrăcată cu o fustă neagră ecosez și un pulover angora bleumarin cu decolteul rotund. Elizabeth și-a amintit de filmul *Love Story* – și de Jenny Cavilleri care făcea o primă vizită într-o potențială casă de închiriat.

— Doamna Shore? a spus ea, întinzând mâna. Eu sunt Sharon Solin.

— Spune-mi Elizabeth, te rog. Intră.

— E frumos, a spus Sharon când a intrat.

Lui Elizabeth nu-i era greu deloc să vadă casa prin ochii lui Sharon. Sufrageria era luminoasă, cu pereți de culoarea untului și plintă de tavan de un alb strălucitor. Camera era luminată din abundență de soarele care pătrundea printr-o pereche de ferestre supradimensionate chiar și în această zi mohorâtă de iarnă. Podelele de stejar, curățate și finisate chiar de Elizabeth, păreau să capteze toată lumina aurie.

Sharon s-a întors cu fața spre bucătărie, a examinat frumoasele dulapuri albe cu blaturi din granit. Îi plăcea foarte tare cuptorul de modă

veche. În sala de mese s-a extaziat văzând priveliștii încântătoare.

Elizabeth a reușit să mențină cursul constant al conversației insipide în timp ce au traversat bucătăria, au trecut pe lângă baia pentru oaspeți și au urcat la etaj. A condimentat discursul cu frânturi de detalii ale vieții ei – *soțul meu a fost transferat… am locuit în această casă puțin mai mult de doi ani… era un dezastru când ne-am mutat… foștii proprietari nu au avut deloc grijă de ea… n-am apucat să termin dormitoarele*, *dar am ales culorile… am început să plantez grădina primăvara trecută…*

Nu a cedat decât când a terminat turul. Ar fi trebuit să se aștepte la asta, dar i-au scăpat semnele de avertizare. A intrat în dormitorul ei și a văzut priveliștea.

Ușile franceze ale camerei – prima îmbunătățire pe care o făcuse în casă – erau flancate de ambele părți de ferestre până în pardoseală. Stucaturi delicate din lemn de pin încadrau priveliștea cuprinzătoare.

Oceanul se întindea dintr-un capăt în celălalt al camerei într-un caleidoscop de nuanțe de albastru. Cerul era cenușiu, dar Elizabeth știa că, dacă s-ar fi uitat cu atenție, ar fi văzut o mulțime de alte culori. Pe balconul de dincolo de ferestre, două scaune Adirondack albe străluceau datorită apei de ploaie. O pânză de păianjen uriașă și complicată lega scaunele între ele. Picăturile de ploaie o făceau să arate ca un colier de cristale.

— E frumos, a spus Sharon, ducându-se la fereastră. Trebuie să fie magic să te trezești în fața acestei priveliști.

Cu un an în urmă, Elizabeth se rănise la umăr, iar acum se simțea exact la fel, ca și cum un mușchi din corp i-ar fi fost smuls de pe os. A zâmbit – prea larg, poate, dar Sharon nu avea de unde să știe asta.

— Da, a fost. Ei bine, o să te las singură o vreme. Ți-am spus toate condițiile la telefon și am cererea ta completată. Dacă ai întrebări, mă găsești la parter.

— Mulțumesc.

Elizabeth s-a dus jos. Era în sufragerie, încercând să-și amintească dacă pusese în bagaj aspirina, când a sunat cineva la ușă. Înainte să ajungă acolo, aceasta s-a deschis.

Meghann era acolo, ținând o cutie de pizza într-o mână și o sticlă de vin în cealaltă.

— Ți-am simțit strigătul de ajutor și am adus setul tranchilizant pentru casnica din suburbii.

Elizabeth nu fusese niciodată așa de fericită să vadă un prieten.

— Te iubesc, Meg.

S-au auzit pași coborând pe scară.

— Potențial chiriaș, a spus Elizabeth întorcându-se exact când Sharon a intrat în cameră.

Sharon a zâmbit cu nervozitate.

— Aș vrea s-o vadă și soțul meu, dacă se poate. Chiar voia să cumpărăm ceva, dar nu ne permitem mare lucru. Prefer să închiriez un loc minunat ca acesta decât să cumpăr o dugheană.

— Bineînțeles. Voi mai fi aici încă două zile. Sună-mă și aranjăm o întâlnire ca să vină să vadă casa.

— Nu aș vrea s-o pierdem, dar știu că ar vrea s-o vadă personal.

Elizabeth înțelegea perfect; era exact genul de lucru pe care l-ar fi spus și ea. A simțit o pornire bruscă de a o preveni pe Sharon, de a-i spune cât de ușor este să te pierzi în mariaj. Și începe așa, pe nesimțite, cu o decizie care nu poate fi luată de una singură.

— Nu-ți face griji. Nu am primit o grămadă de telefoane. Nu sunt mulți oameni care vor să locuiască atât de departe de drum.

Sharon a înaintat.

— Cred că e greu să pleci dintr-un asemenea loc. E evident că l-ai iubit.

Stăpânirea de sine a lui Elizabeth a oscilat.

— Mulțumesc pentru vizită. Aștept să primesc vești de la tine.

A condus-o la ușă, unde și-a luat la revedere de la ea.

— Dumnezeule, a spus Meg după ce Sharon a plecat. Este o copiliță. Asta se întâmplă acum? Copiii închiriază case cu vedere la ocean?

— Ai grijă… vorbești ca un pensionar. Mai bine deschide vinul înainte să țip.

— Pentru asta am venit, Birdie. Ca să poți țipa.

— Deschide vinul!

Meghann s-a dus în bucătărie, a luat două pahare și a turnat vinul. I-a întins un pahar lui Elizabeth.

— Ai avut discuția cu Jack?

Elizabeth s-a așezat pe podeaua din parchet cu picioarele încrucișate în fața șemineului rece. S-a lăsat pe spate și s-a sprijinit de o cutie. Nu vedea rostul discuției, dar asta e problema confesiunilor. Odată ce-i împărtășești unui prieten o problemă, trebuie să continui să vorbești despre ea la nesfârșit. Și dacă cel mai bun prieten al tău e avocat, ei bine, în cuvintele nemuritoare ale lui Tony Soprano, *fuggedaboudit*[13]. Elizabeth a dat din cap.

— În felul nostru. 1

— Și el e nefericit?

— Nu de când a primit slujba asta. Este ca un deținut eliberat condiționat care are bani în buzunar. Vezi, Doamne, această slujbă – și New York-ul – va schimba totul pentru noi.

— Poate că așa va fi.

— Da, poate.

Meghann a privit-o pe Elizabeth peste gura paharului.

— Grupul de suport a folosit la ceva?

— Sunt de părere că ar trebui să încerc să pictez din nou.

— Asta îți spun și eu de ani de zile.

Elizabeth a oftat. Chiar nu voia să poarte această conversație acum, înconjurată de cutii și cu mutarea atârnându-i deasupra capului.

— Nu e ca mersul pe bicicletă, Meg. Nu poți pur și simplu să sari în șa și să pornești. Arta necesită… patos, iar eu sunt blazată.

Meghann a studiat-o.

— Poate Jack are dreptate. Poate New York-ul e o soluție bună. E clar că aici ești blocată în mocirlă.

— Hai să vorbim despre ceva plăcut. Spune-mi despre tine. Cum e tipul cel nou?

— Ce te face să crezi că e cineva nou?

— De fiecare dată de Anul Nou iei hotărârea de a nu-ți mai da întâlniri cu băieței, așa că pentru câteva luni te vezi cu bărbați fără păr.

Meghann a râs.

— Iisuse, e patetic. Dar întâmplarea face că mă văd cu un contabil foarte drăguț. Bineînțeles că nu are cum să dureze. Știi că niciodată nu rezist prea mult timp cu un bărbat de succes. Îmi periclitează statutul profesional de magnet al rataților.

— Urăsc să te aud vorbind în felul ăsta despre tine.

— Suntem o pereche pe cinste, nu-i așa? Una din noi nu are deloc tupeu; cealaltă nu are speranță. Nu e de mirare că suntem cele mai bune prietene.

Meghann și-a ridicat paharul pentru un toast tăcut.

— O să-mi fie dor de tine, Birdie.

— Presupun că va trebui să ne întoarcem la telefonul de joi seara. Am făcut asta mulți ani.

— Da.

— O să fie bine. O să vorbim în continuare tot timpul. Dar știau amândouă că nu avea să mai fie la fel.

Capitolul 11

În ultima săptămână din ianuarie, vremea a devenit usturător de rece. Cerul renunțase la orice nuanță de albastru și se înarmase ca pentru luptă. Copacii tremurau pe linia țărmului, așteptând ca ploaia înghețată să se transforme în ninsoare.

Elizabeth s-a dus pentru ultima oară în oraș. Autostrada de coastă pe două benzi șerpuia leneș de-a lungul stâncii. În stânga se întindea mărețul Pacific, la dreapta, un zid de pădure bătrână, ai cărei copaci erau dintre cei mai mari din lume. Localnicii susțineau că în acele păduri trăiau hoarde de elani, iar când priveai în adâncimile negre-verzui, nu era greu să crezi asta.

Drumul a făcut ultima curbă în ac de păr, apoi a coborât spre ocean. Pe un panou de pe partea stângă scria:

BINE AI VENIT ÎN ECHO BEACH, UNDE DUMNEZEU VORBEȘTE CU TINE!

Centru orașului ținea fix patru străzi. Nu tu semafoare care să te oblige să încetinești, nu resorturi mari, nu lanțuri de restaurante.

Cel mai apropiat hotel de patru stele era Stephanie Inn, la câțiva kilometri distanță pe coastă.

Felinare de modă veche erau așezate echidistant de-a lungul trotuarelor pietruite. Magazinele aveau vitrine frumoase și intrări arcuite. Pereții exteriori erau acoperiți cu șindrilă cenușie din cauza vechimii. Toate indicatoarele erau lucrate manual în lemn sau fier și atârnau discret în spatele ușilor închise.

Până și denumirile erau diferite aici. Magazinul de articole sportive Tee-it-up[{14}], magazinul de încălțăminte Take a Hike[{15}]; salonul de înfrumusețare Hair We Are Beauty[{16}]. Erau

nenumărate magazine de suvenire, restaurante și magazine de înghețată. Tulpini maronii, moarte de clematite și glicine se cățărau pe gardurile care separau orașul de promenada de modă veche a plajei.

Elizabeth a parcat în fața restaurantului Beachcomber (cu seri cu meniuri la preț fix în fiecare joi) și a rezolvat ultimele comisioane. A lăsat o cutie cu haine și romane la sediul local Helpline House, a anunțat oficiul poștal în legătură cu schimbarea adresei de corespondență, a ridicat biletele de avion și i-a amintit șerifului local că vila lor urma să fie goală până la găsirea unor chiriași (John Solin fusese prea ocupat pentru a programa o vizită, dar Sharon nu renunțase la speranță).

Ultima oprire a fost la bibliotecă. Apoi a lăsat o cutie cu bunuri la conservă pentru cantina locală și s-a întors la mașină. Era la jumătatea drumului când ploaia s-a oprit.

Norii s-au despicat dintr-odată; o coloană de lumină galbenă pură s-a revărsat în stradă. Apa de ploaie lucea pe pavaj. Ceața lăptoasă s-a ridicat, înfățișând oceanul.

Orașul a fost traversat de o briză care a ridicat frunzele ude. A simțit în această briză aroma sărată a apei și un iz vag de iarbă de mare.

A traversat strada pustie și a ajuns la promenadă. Aleea lată era pavată cu pietre de culoare roz; de ambele părți ale ei, plantele perene din jardiniere fuseseră tunse în tufișuri perfect paralelipipedice. La fiecare câțiva metri era amplasată câte o bancă adorabilă din fier forjat. Cea de lângă ea avea o placă pe care era scris: ÎN MEMORIA LUI ESTHER HAYES. Felinare clasice din fier fuseseră amplasate cu atenție la intervale regulate de-a lungul aleii. Era ușor să ți-i imaginezi pe Gatsby și pe Daisy plimbându-se de-a lungul acestei promenade în straiele lor elegante

albe în timp ce copiii în costume de baie lăbărțate alergau chicotind pe nisip.

Elizabeth a pășit pe nisip. Pescărușii zburau în cercuri deasupra capului, croncăind la ea, planând din când în când ca să verifice dacă era vreun turist cu mâncare.

Plaja se întindea în fața ei, kilometri întregi de nisip cenușiu sculptat de vânt. Stânci negre gigantice se ridicau din apă ca niște aripioare de rechin leviatan. Valurile se rostogoleau lenește, mângâind jucăuș malul.

A mers de-a lungul malului, bucurându-se de senzația brizei pe obraji. S-a așezat pe o piatră neagră plată dintr-un golfuleț retras, în spatele ei, iarba de mare se legăna în bătaia vântului.

Simțea că se calmează numai privind-o.

Acolo, ea nu era nimeni; poate asta reprezenta atracția. Nu era doamna Jackson Shore, nu era mama lui Jamie și a lui Stephanie, nici fetița lui Edward Rhodes.

A tras adânc aer în piept și l-a eliberat lent. Aerul mirosea a nisip, alge și mare. A putut să respire pentru prima oară de săptămâni bune.

Nu înțelesese până în acest moment că respirase prost în ultima vreme. Își ținuse respirația. Oftase din greu. Tensiunea și nefericirea îi furaseră acest dar simplu.

Dar timpul trecea. A doua zi dimineață trebuia să se urce la bordul unui avion și să zboare spre est, spre un oraș care o înspăimântase și în vremurile cele mai bune – iar astea erau departe de a fi cele mai bune vremuri în New York.

Ajunsă acolo, trebuia să se mute într-un apartament pe care nu îl alesese ea și să doarmă alături de un soț pe care uitase cum să-l iubească.

•

Ultima seară petrecută în Echo Beach a avut un asfințit neașteptat de senin și strălucitor. Norii permanent prezenți părăsiseră cerul, lăsând în urma lor un albastru delicat, ezitant.

S-a trezit devreme – abia adormise, pare-se, când a sunat ceasul – a făcut un duș, după care s-a pregătit de plecare. A comandat un taxi local și a făcut aranjamente să vină peste o oră, apoi și-a târât bagajele afară pe terasă.

A schimbat mocasinii de casă cu o pereche de saboți de grădinărit care erau întotdeauna lângă ușă, apoi a traversat curtea spre faleză.

Pe plaja de dedesubt, marea scuipa spuma pufoasă, albă pe nisip, apoi o retrăgea, lăsându-i în spate urma ștearsă. Nimic – și nimeni – nu lăsa o urmă durabilă pe plajă.

Ar fi trebuit să țină minte asta.

Încrucișându-și brațele pe piept din cauza frigului, s-a întors și s-a uitat la casă. Casa ei.

Acum, cu lumina soarelui căzând pe fațadele laterale acoperite de șindrila albă, părea să aparțină tărâmului Middle Earth[17], o căbănuță fermecată, înghesuită între dealurile verzi și oceanul cenușiu.

A încercat să nu se gândească la grădină și la toate planurile pe care și le făcuse…

I s-a părut că stătea acolo de un minut sau două, dar deodată taxiul a apărut pe drumul de acces.

A șoptit „La revedere, căsuță”, după care s-a dus după bagaje.

Când a ajuns la aeroport respira cu dificultate din nou.

•

Călătoria din Portland la New York s-ar fi putut compara cu o ascensiune pe Everest fără oxigen. A durat la nesfârșit, iar când a ajuns la destinație, Elizabeth nu-și mai simțea picioarele. A început cu un zbor până la Seattle, a continuat spre Detroit, după care a aterizat în sfârșit pe aeroportul Kennedy. Toate astea au pălit prin comparație cu drumul cu taxiul până în centru.

Când mașina a tras la bordură, Elizabeth avea niște dureri chinuitoare de spate.

A plătit cursa și s-a grăbit în clădire, abia salutându-l din cap pe portar. Avea timp de

prezentări mai târziu, într-un moment în care să nu aibă nevoie disperată de tratament chiropractic și de analgezice.

Apucând cheile pe care Jack i le trimisese, a mers cu liftul până la etajul douăzeci și patru, unde a găsit apartamentul.

— Jack?

Nu a primit răspuns.

S-a uitat la ceas.

— Jack? a strigat din nou.

Era abia ora șase și un sfert. Ar trebui să ajungă acasă în următoarele treizeci de minute.

Și-a așezat poșeta pe podea și s-a uitat de jur-împrejur. Apartamentul era la fel de elegant și impersonal ca o cameră scumpă de hotel. Un hol îngust trecea pe lângă o bucătărie micuță și ajungea într-o sufragerie de dimensiune medie. Nu exista nicăieri o amprentă personală. Podelele erau acoperite cu marmură bej cu vinișoare maro; canapeaua avea un design modern și era îmbrăcată în damasc gri. De-o parte și de alta a brațelor canapelelor erau așezate măsuțe de sticlă pe care stăteau două lămpi cilindrice de cristal. Nu putea să vadă măsuța de cafea din cauza revistelor și a cutiilor goale de bere care o acopereau. Nu erau fotografii pe pereți și nici obiecte decorative nicăieri.

În colțul de lângă fereastră era un balansoar mare negru, din velur, care arăta foarte nepotrivit acolo. Când l-a văzut, și-a amintit de convorbirea telefonică pe care o avusese cu Jack cu o săptămână în urmă: *Am luat un obiect de mobilier grozav de la Warren. O să-ți placă.* Îl rugase să i-l descrie, dar îi spusese că era o surpriză. *Dar stau în el acum*, a adăugat râzând.

— Frumoasă alegere, Jack, a mormăit ea, apropiindu-se de scaun.

Avea un suport pentru băuturi încastrat în brațul pufos, matlasat.

Încastrat.

S-a așezat în scaun. Un suport pentru picioare a sărit imediat în sus și a aruncat-o într-o poziție înclinată. Când a strâns brațul fotoliului ca să se sprijine, partea laterală tapițată s-a deschis expunând un mini-frigider încorporat. Câteva cutii de bere erau așezate pe rafturile înguste.

S-a ridicat din scaunul înclinat și a continuat să inspecteze apartamentul.

Micul salon pentru luat masa conținea o masă din sticlă și piatră și patru scaune tapițate. Un bufet asortat simplu era așezat lângă un perete.

Apartamentul avea, bineînțeles, un singur dormitor. Era un loc de tranziție; cu toate acestea, însemna că fetele nu ar fi avut unde să doarmă. Ce mesaj încântător pe care să-l transmiți copiilor tăi: *Ne pare rău, nu avem camere disponibile.* S-a întrebat dacă Jack măcar se gândise la asta.

Patul era mare și simplu, cu lenjerie cenușie. Fără îndoială că Jack adăugase pătura de mohair pe care erau imprimate cuvintele *Fox Sports.* A mirat-o faptul că nu alesese mici fețe de perne cu mingi de fotbal pe ele.

S-a dus în bucătărie (atâta câtă era). O privire rapidă aruncată în frigider i-a spus că Jack nu-și gătise niciodată. Erau trei pachete de câte șase sticle de bere Corona, un tub de maioneză format industrial și o sticlă de Gatorade. Un sandviș mâncat pe jumătate se descompunea într-o grămadă plină de mucegai. În mod evident, Jack nu prea mâncase acasă în săptămânile de când venise.

În colțul bucătăriei, lângă o fereastră micuță era așezată o cutie de carton. Pe o față laterală era scris: AMINTIRI. Elizabeth scrisese asta. Lucrurile din cutie erau suvenirele fără de care nu putea trăi.

Jack nici măcar nu se deranjase să deschidă cutia.

Ca de obicei, detaliile vieții lor îi aparțineau. El era cel care arunca pasele câștigătoare. Sarcina ei

era să cumpere bilete și să curețe stadionul.

Și-a turnat un pahar cu apă și a deschis cutia de carton. Pe nivelul de sus, împachetată în folie cu bule, era o colecție de poze de familie mult iubite. Le-a despachetat una câte una și le-a așezat pe pervazurile ferestrelor și pe rafturi. Oriunde a găsit loc.

A sperat că aveau să-i confere apartamentului o atmosferă de cămin, iar când a terminat, a făcut un pas în spate și a analizat rezultatul.

Nu era nicio diferență. Fotografiile nu făceau altceva decât să-i reamintească lui Elizabeth cum ar trebui să arate un cămin.

A sunat telefonul și s-a grăbit să răspundă.

— Alo?

— Birdie? Bine ai venit la New York. Nu e grozav?

— O, da. Grozav.

— Abia aștept să te văd. Între replici s-a strecurat o pauză. Dar am o întâlnire în cincisprezece minute. Ar trebui să ajung acasă într-o oră și jumătate. Maximum două. Ești bine acolo, da?

A fost nevoie de un efort conștient ca să răspundă simplu:

— Bineînțeles.

— Asta-i fata mea. Te iubesc, Birdie.

— Chiar mă iubești?

Nu avusese intenția de a întreba. Întrebarea i-a ieșit din gură fără să vrea.

— Bineînțeles. Trebuie să fug. Ne vedem în curând.

— Bine.

A închis telefonul. Au trecut câteva clipe înainte să-și dea seama că nu spusese „te iubesc” la rândul ei. Era prima oară când se întâmpla. În trecut fusese întotdeauna capabilă să găsească cuvintele, chiar și când emoțiile păreau îndepărtate. S-a întrebat dacă el măcar observase.

S-a dus la fereastră. Lumea de afară era o combinație sclipitoare de cer negru, lumini de neon și taxiuri de un galben țipător.

Cu un oftat s-a întors la cutia de carton și a despachetat un album foto.

Iată-i, Jack și cu ea, stând în față la Frosh Pond, la universitate, ținându-se de mână.

Fiecare poză reprezenta un pas pe calea ce ducea spre mariajul lor. Prima era la Universitatea Washington… apoi casa din Pittsburgh, unde a jucat pentru formația Steelers, apoi a doua casă din Pittsburgh, mai mare decât prima… apoi casa din Long Island… în Albuquerque și așa mai departe.

Elizabeth a rătăcit pe poteca imaginară a căsniciei ei și a văzut toate compromisurile pe care le făcuse.

S-a mutat, mutat, mutat.

De fiecare dată fusese la fel: O *altă schimbare*, *un alt job, un alt oraș? Sigur*, *Jack.*

Iat-o așteptându-l din nou pe Jack. Părea că-și petrecuse întreaga viață în acest fel, o femeie pusă pe ton de așteptare.

La ora opt și jumătate a sunat telefonul mobil. Știa că trebuia să fie Jack, ca să-i spună că avea să întârzie puțin mai mult decât se așteptase. *Numai o oră*, *iubito*, *promit*. Și uite-așa, acest oraș nou avea să fie decorul vechii lor vieți.

A scos telefonul din geantă și a răspuns.

— Alo?

— Birdie? a răspuns o voce groasă ca melasa, cu accent sudist. Tu ești?

— Anita?

S-a uitat la ceas. Era prea târziu ca să fie vorba de un apel obișnuit. Teama s-a furișat lângă ea, i-a strecurat un braț rece în jurul taliei.

— Ce s-a întâmplat?

— Tatăl tău a făcut infarct. Ar fi bine să vii repede.

Capitolul 12

Primul lucru pe care l-a făcut Elizabeth a fost să-l sune pe Jack.

O, iubito, a spus el pe un ton blând, *îmi pare așa de rău. Mai am de făcut bla bla bla. O să te descurci singură până ajung acolo?*

Bineînțeles că avea să se descurce. Soțul ei nu gestionase niciodată bine o tragedie. Chiar și când își făcea apariția, Elizabeth știa că era de fapt tot singură.

Pe urmă le-a sunat pe fiicele ei. Stephanie a avut un ton iubitor și a vrut să ajute; probabil în timp ce vorbeau a intrat Online și a comandat bilete de avion. Jamie nu a spus mare lucru. A fost prea afectată de vestea neașteptată. Bunicul și cu ea erau așa de apropiați…

Elizabeth a auzit teama din vocea lui Jamie când a spus: *Poate o să fie bine. Crezi că o să fie bine, nu-i așa?*

Elizabeth și-a dorit să alerge, să aline suferința fiicei ei, dar nu avea timp de promisiuni.

Apoi s-a concentrat pe detalii. Până a ajuns Jack acasă, ea făcuse toate aranjamentele necesare și îi strânsese valiza.

A durat mai mult de două ore ca să ajungă la aeroport, să treacă prin controlul de securitate și să găsească poarta. Ajunși acolo, au stat în tăcere unul lângă altul.

Zborul a fost anunțat în sfârșit și s-au îmbarcat, ocupând locurile de la clasa întâi.

Când erau în aer, o stewardesă a venit pe interval în fața lor. Un difuzor transmitea instrucțiuni pentru situații de urgență.

Elizabeth nu a auzit niciun cuvânt. Traversând mai multe state ca să-și vadă tatăl, care ar fi putut să fie pe moarte sau nu, îi era imposibil să se gândească la altceva.

Mulțumesc lui Dumnezeu pentru Crăciun.

(*Nu te gândi așa.*)

— Ești bine? a întrebat Jack din nou.

Elizabeth l-a strâns de mână.

— Nu.

Avionul a aterizat în sfârșit în Nashville. Jack și Elizabeth au luat un taxi și s-au dus spre nord.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, taxiul a oprit în fața spitalului gri.

— E bine la intrarea asta? a întrebat taximetristul, întorcându-se cu fața spre ei.

— E bine, a răspuns Jack, întinzându-i câteva bancnote.

Elizabeth s-a dat jos din taxi și și-a încrucișat brațele, așteptând în timp ce Jack scotea bagajele din mașină.

Era aproape de a ceda, însă nu-și permitea acest lux. Un lucru pe care femeile îl învață de la maternitate este acela de a se ține bine în situații de criză.

Totuși, se agăța de mâna soțului ei în timp ce treceau prin ușile automate spre holul steril antiseptic și încărcat cu mirosul specific de spital.

— Îl căutăm pe Edward Rhodes, vă rog, a spus când au ajuns la recepție.

Recepționera s-a uitat în sus.

— Colonelul este la terapie intensivă. Aripa vestică, etajul șase.

Jack a strâns-o de mână.

— Lifturile sunt chiar aici.

S-a uitat în sus la el, dorindu-și dintr-odată să fie singură cu frica ei.

— Te superi dacă mă duc singură?

— Și dacă ai nevoie de mine?

— Ești foarte drăguț, dar prefer să fiu singură. În afară de asta, tu urăști spitalele. Și nici nu lasă mulți oameni să intre la terapie intensivă.

— O să vii să mă iei când afli ceva?

— Bineînțeles.

A tras-o în brațele lui și a sărutat-o apăsat. Când erau cu buzele lipite, i-a spus:

— O să fie bine.

— Știu.

Când s-a întors cu spatele ca să plece era nesigură pe picioare. S-a dus înspre lifturi fără să se întoarcă pentru a-l privi.

La etajul șase a coborât din lift.

În secția de terapie intensivă o mulțime de oameni în halate albe roiau în plină activitate. Elizabeth s-a dus la biroul asistentei-șefe și a întrebat de tatăl ei. Asistenta – o femeie de culoare care avea părul precum cenușa – a devenit brusc serioasă.

— Bună ziua, domnișoară Elizabeth. Sunt Deb Edwards. Îmi dau seama că nu îți amintești de mine. Lucram pentru Doc Teamor.

— Bună, Deb. Mă bucur să te văd. A fost surprinsă de vocea ei puternică. Cum e?

— Nu e bine, îmi pare rău să spun. Dar îl știi pe tăticul tău. E mai puternic decât zece oameni obișnuiți la un loc.

Elizabeth a reușit să zâmbească obosit.

— Mulțumesc.

Apoi a mers pe culoar spre camera lui.

Rezerva avea trei pereți de sticlă. Prin acești pereți, Elizabeth a văzut patul așezat în mijlocul unei aglomerări de aparate ca niște macarale. Luminițele de pe niște cutii negre urâte pâlpâiau; linii verzi descriau bătăile inegale ale inimii tatălui ei.

În pat era un bărbat, complet nemișcat și drept, cu picioarele ca două linii paralele sub păturile albe, iar brațele pline de păr și pete de bătrânețe strânse lângă umflătura care reprezenta corpul lui.

Nu arăta ca tăticul ei. Edward Rhodes era un bărbat care se mișca tot timpul, un bărbat care ocupa spațiul.

S-a dus înspre el, pășind apăsat pe podeaua de linoleum.

— Tati?

Vocea i s-a spart. I-a dat la o parte părul cărunt de pe față. Degetele i-au poposit pe fruntea lată plină de riduri. Chiar și acum, când zăcea inconștient, părea să se gândească intens la ceva, să plănuiască o aventură pe care numai el o putea elabora.

Picioarele lui Elizabeth au cedat pentru o secundă. S-a ținut de marginea patului pentru a se redresa. Metalul a scos un sunet ca un zornăit disonant.

S-a aplecat în față.

— Hei, tati, sunt eu, Birdie.

La început, a spus toate lucrurile obișnuite, coloana sonoră familiară care le este spusă tuturor oamenilor din toate paturile de spital în fiecare zi. Lucruri cum ar fi: „O să te faci bine…” și „Ești puternic, o să-ți revii”.

Dar el era așa de palid și nemișcat. Pielea lui, care fusese întotdeauna bronzată, chiar și-n mijlocul iernii, era acum cenușie, palidă ca fața de pernă. Într-o nară avea un tub prin care respira și un ac de perfuzie era înfipt în brațul alb, plin de vene aparente.

Părea mai bătrân decât cei șaptezeci și șase de ani pe care-i avea. Nu arăta deloc precum bărbatul care își vizita câmpul în fiecare zi pentru că „un om trebuie să atingă pământul pe care-l are”. Părea incredibil că în anul precedent traversase Nepalul, sau că în anul dinainte fusese cu barca prin vârtejurile râului Snake.

— Hei, tati, a spus Elizabeth mângâindu-i fruntea.

S-a aplecat și l-a sărutat pe tâmplă. Mirosul lui obișnuit de rom și fum de pipă dispăruse. Mirosea a transpirație stătută și boală. A închis ochii, întrebându-se cum să ajungă la el.

Treptat a devenit conștientă de mirosul de flori. Mai precis, de gardenii.

S-a îndreptat încet, știind că nu mai era singură. S-a întors.

Anita stătea în ușă, îmbrăcată într-un pulover galben strâmt din lână de angora, pantaloni negri colanți și o pereche de ghete negre cu galben în picioare.

— Birdie, a spus ea cu o voce discretă, foarte diferită de sunetul obișnuit marcat de emoție al vocii ei. Mă bucur că ai putut să ajungi așa de repede. S-a dus lângă pat. Hei, tati, a spus ea, atingându-i fața.

— Cum e?

Când a ridicat privirea, ochii gri ai Anitei pluteau sub o cupolă de rimel albastru electric.

— Speră că o să se trezească.

Elizabeth s-a întărit.

— Dar ar putea să nu se trezească?

— Cu cât mai mult este… inconștient, cu atât este mai rău. Sunt destul de siguri că e paralizat pe partea stângă.

— Dumnezeule! a șoptit Elizabeth.

A tras un scaun și s-a așezat lângă el. Anita a făcut același lucru, amplasându-se în partea opusă a patului. Elizabeth a presupus că alegerea lor exprima un adevăr simplu. Erau două femei care iubeau același bărbat. Întotdeauna fusese între ele, iubindu-le pe amândouă, dar nefiind capabil să le reunească. În primele câteva minute au înotat în conversație politicoasă, vorbind despre nimic – vreme, cum a fost zborul – dar, după o vreme, au renunțat. Erau acolo de aproape două ore când ușa s-a deschis.

În încăpere a intrat un bărbat scund și îndesat, îmbrăcat în halat alb.

— Bună, Phil, a spus Anita încercând să zâmbească și ridicându-se în picioare. Încă se odihnește.

Doctorul s-a uitat la Elizabeth.

— Sunt Philip Close, a spus el întinzând mâna. Doctorul lui Edward. Tu trebuie să fii Birdie. Vorbește tot timpul despre tine.

Elizabeth și l-a imaginat pe tăticul ei așezat pe marginea unui pat de consultații plictisindu-l pe acest doctor cu aer sever cu poveștile lui de tată mândru. Această imagine a rănit-o, i-a adus lacrimi în ochi. S-a ridicat în picioare și a strâns mâna doctorului.

Philip s-a aplecat deasupra tăticului, a verificat câteva aparate, apoi s-a îndreptat.

— Încă trebuie să așteptăm. Aș vrea să pot face mai mult decât atât.

— Ar putea să fie bine, nu? a întrebat Anita.

— N-aș paria niciodată împotriva colonelului. Ar putea să se trezească în zece minute și să ceară un shot de whisky, a răspuns Philip.

Elizabeth avea nevoie să știe adevărul; era singurul mod în care se putea pregăti.

— Sau s-ar putea să nu se mai trezească, asta vreți să spuneți?

— Da, a răspuns Philip. Acum există o gamă largă de posibilități. Cel mai bine este să nu anticipăm prea mult, doar să așteptăm să vedem. După cum i-am spus mai devreme Anitei, cu cât e mai mult timp inconștient, cu atât situația arată mai prost, dar el a fost întotdeauna un bărbat puternic.

— Anita mi-a spus că s-ar putea să fie paralizat pe-o parte, a spus Elizabeth lent.

— Da. Și paramedicilor le-a luat destul de mult timp să-l resuscite. Se poate să fi suferit niște leziuni pe creier. Dar, după cum spuneam, nu putem ști mare lucru până când nu se trezește. Cea mai mare preocupare acum este inima. Sincer să fiu, e destul de slăbită.

— Îți mulțumesc, Philip, a spus Elizabeth, deși părea ridicol să-i mulțumești cuiva pentru că ți-a dat și mai multe motive de îngrijorare. Totuși, așa cereau bunele maniere. În acest fel se făceau lucrurile.

— Vă mai acord niște timp cu el, a spus, după care a părăsit încăperea.

Paralizat.

Leziuni cerebrale.

Inima slabă.

Cuvintele nu au ieșit împreună cu Philip; au rămas în încăpere.

Elizabeth se uita la mama ei vitregă, de pe partea cealaltă a patului. Tot acel machiaj gros nu putea ascunde suferința Anitei.

— O să reușească, a spus Elizabeth. E prea încăpățânat ca să moară.

Anita a părut jalnic de recunoscătoare pentru fărâma de consolare care i-a fost oferită.

— Este încăpățânat, asta-i sigur.

— Eu… nu… sunt.

Elizabeth și Anita au icnit. S-au aplecat în același timp.

Ochii lui tati erau deschiși; o parte a feței lui rămăsese trist de nemișcată.

— Te auzim tati, a spus ea. Suntem amândouă aici.

— Nu… sunt… încăpățânat.

Anita i-a apucat mâna nemișcată și i-a strâns-o cu putere. Lacrimile i se adunau pe gene.

— Am știut că nu ai cum să mă părăsești.

A ridicat mâna și a atins fața Anitei.

— Aici ești, mami. Te-am căutat.

— Sunt aici, tati. Anita a vorbit fără suflare, plângând încet. Nu plec nicăieri.

Elizabeth a știut că era o reacție copilărească, dar s-a simțit exclusă din iubirea lor. Așa fusese întotdeauna. Între Anita și Edward era ceva special, ceva atât de special încât toate lucrurile din jurul lor păleau.

— Și Birdie a noastră e aici. S-a urcat într-un avion în secunda în care a aflat, a spus Anita, dându-i părul la o parte din ochi.

Încet, Edward s-a întors ca să se uite la Elizabeth. A văzut în ochii lui ceva ce nu mai văzuse niciodată – înfrângere –, iar asta a speriat-o.

— Hei, tati, a șoptit ea. Ai avut mult tupeu să ne sperii așa.

— Acordă-mi doar o clipă cu fetița mea, vrei, mamă?

Anita s-a aplecat și l-a sărutat pe frunte. Când s-a retras, urma roz strălucitoare a rujului a rămas pe pielea lui.

— Te iubesc, a șoptit înverșunată, apoi a plecat din cameră.

O secundă mai târziu ușa s-a deschis din nou. Asistente în halate albe au dat buzna în încăpere. Au dat-o la o parte pe Elizabeth – într-un mod politicos – și s-au îngrămădit în jurul pacientului, verificând aparatele, citind valorile tensiunii, ascultându-i inima. Philip a sosit ultimul. A intrat grăbit în cameră, cu răsuflarea puțin întretăiată, apoi și-a văzut pacientul și a zâmbit.

— Deci te-ai hotărât să nu mai faci pe mortul, ha? Ai avut două femei frumoase destul de ambalate lângă tine.

Zâmbetul lui tati era, din păcate, într-o parte.

— Doar voiam să-ți câștigi factura aia infernală pe care o să mi-o trimiți. Probabil aia o să-mi oprească inima de-a binelea.

Philip i-a ascultat inima, s-a încruntat scurt, apoi s-a îndreptat, în timp ce nota ceva în fișă, a spus:

— Câștig fiecare bănuț suportându-te pe tine, zevzecule, și știi foarte bine. Presupun că va trebui să te las să câștigi la golf o vreme. S-a întors înspre Elizabeth. Convinge-l pe bătrân s-o ia încet. Mă întorc imediat să-l verific. O să facem o electrocardiogramă.

Philip le-a gonit pe asistente afară din cameră și a închis ușa în urma lui. Elizabeth a văzut prin geamul de sticlă că vorbea cu Anita.

— Doctori nenorociți, a spus Edward respirând cu dificultate. Nu lasă omul în pace.

Apoi a încercat să zâmbească.

Pe tot drumul spre casă, Elizabeth repetase ce să-i spună, dar acum nu-i venea nicio idee. Îi era

teamă ca nu cumva să înceapă să plângă dacă ar fi început să vorbească.

— Unde e campionul? Și nepoatele mele?

— Jack este în sala de așteptare. Stephanie și Jamie vor ajunge în scurt timp.

Ochii lui Edward s-au închis. A respirat sacadat de câteva ori, apoi s-a trezit și a strigat:

— Anita!

— E afară, tati. Ai spus că vrei să vorbești cu mine.

— A… da. S-a calmat. A ridicat mâna foarte încet și i-a atins mâna lui Elizabeth. Când am văzut filmul ăla, *Forrest Gump*, singurul lucru la care am putut să mă gândesc a fost bombonica mea. Ne-am înțeles foarte bine, nu-i așa?

Ea și-a strâns ochii, apoi i-a deschis încet.

— Da.

— Nu m-am descurcat prea bine. Asta-i sigur.

Elizabeth nu știa laxe se referea. Înainte să apuce să întrebe, el a continuat:

— Anita. Marguerite. FAR fi trebuit să fac lucrurile altfel, Dumnezeu știe. Dar mama ta aproape că m-a omorât… jur, nu știu ce ar fi trebuit să-ți spun.

— Despre ce vorbești, tati?

— Am crezut că-i mai bine să nu știi, asta-i tot. Ca să te protejez. Amintirile… sunt importante uneori, mai importante decât adevărul. Dar Anita a plătit prețul. Toți l-am plătit.

— Tati…

A început să tușească tare, gâfâind.

— Liniștește-te, tati, a spus ea. Avem destul timp să vorbim. Acum, odihnește-te.

— Ești cea mai bună parte din mine, Birdie. Întotdeauna ai fost. Din clipa în care mama ta mi te-a pus în brațe am știut. M-am îndrăgostit așa de tare de tine încât practic mi-a explodat capul. Presupun că ar fi trebuit să-ți spun mai des.

— Mi-ai spus tot timpul, tati.

A încercat să se ridice de pe perne. Era sfâșietor să vezi că nu reușește. Cu un oftat s-a cufundat înapoi între perne.

— Am nevoie să faci ceva pentru mine, Birdie. Nu îți va fi ușor.

— Orice, tati. Știi asta.

— Să ai grijă de Anita, mă auzi?

— Nu spune asta, a răspuns Elizabeth, auzindu-și dintr-odată disperarea din voce. O să fii aici ca să ai tu grijă de ea.

— Nu mă întrerupe. Este important. Respirația i-a devenit superficială, muncită. Promite-mi că o să ai grijă de ea.

— Bine. Elizabeth s-a aplecat și l-a sărutat pe frunte. Te iubesc, tati.

S-a uitat la ea, dar acum avea ochii sticloși, nefocusați. Ca și cum și-ar fi consumat toată energia și nu i-ar mai fi rămas nicio picătură.

— Iubirea asta o să mă ajute să traversez porțile Raiului, cu siguranță. Acum, roag-o pe Anita să vină.

— Nu… te rog.

— E timpul, Birdie. Acum, du-te după mama ta.

Elizabeth a rămas acolo un minut, incapabilă să-l părăsească.

— Du-te, a spus el cu blândețe. – S-a forțat să se miște. La ușă i-a mai zâmbit o dată, apoi a ieșit din cameră.

— Te vrea pe tine, i-a spus Anitei.

Anita a scos un sunet care era pe jumătate suspin, pe jumătate plâns și s-a grăbit în încăpere, închizând ușa după ea.

Lângă peretele de sticlă, Elizabeth a stat aproape de geam, privind iubirea lor din exterior. S-a rugat. *Fii puternic, tati. Fii puternic.*

A pornit alarma la unul dintre aparate.

Anita s-a împiedicat retrăgându-se de lângă pat și țipând:

— Ajutor, ajutor!

Elizabeth a sărit să deschidă ușa, dar asistentele și medicii au trecut pe lângă ea, au umplut cămăruța, au dat-o la o parte pe Anita. Oamenii erau adunați în jurul tatălui ei. În urechile lui Elizabeth, zgomotul s-a transformat într-un vuiet monoton. S-a presat de geam.

— Nu muri, tati. Să nu îndrăznești…

Philip a intrat grăbit în încăpere și și-a făcut loc, împingându-se cu coatele până lângă patul lui Edward. S-a întins după padelele pentru resuscitare.

Elizabeth a strâns ochii. Nu putea respira. Inima îi sărea din piept, nesigură acum, că inima tatălui ei se oprise. *Te rog, Doamne*, *te rog*, *nu-l lua. Nu încă…*

Când a deschis ochii, doctorii și asistentele erau nemișcați; aparatele erau reci și negre. Anita stătea lângă tati, iar plânsetul ei se transformase în icnete surde și cutremurări. Machiajul de pe față i se șterse.

Anita s-a uitat prin sticlă la Elizabeth.

— S-a dus, a mimat neajutorată.

Cuvintele au făcut-o să înceapă din nou să plângă. De data asta, plânsetul era un sunet schimonosit, sfâșietor.

Elizabeth a intrat încet în cameră și s-a dus lângă pat. A pus o mâna pe umărul firav al Anitei, strângând-o cu forță, deși intenționase să fie delicată.

Tati era întins, cu ochii închiși.

— Hei, tati, a șoptit.

Și, după o fracțiune de secundă, și-a dat seama că aștepta un răspuns. Dar, bineînțeles, nu a primit unul.

Inima lui – cea care o iubise așa de mult – renunțase până la urmă la luptă.

Capitolul 13

Elizabeth a indicat un loc liber din parcarea subterană a aeroportului, iar Jack a întors mașina și a parcat.

A tras aer adânc în piept și l-a eliberat încet. Fusese atentă tot drumul. Fără radio (ultimul lucru de care avea nevoie era să asculte un cântec trist), fără gânduri de evadare, fără amintiri. A ținut ochii asupra drumului și mintea la înmormântare. Aranjamentele le putea gestiona. Emoțiile, nu.

A ieșit din mașină…

(*Mașina lui tati, dar nu te gândi la asta.*)

…și a mers vioi spre terminal.

Jack o urma agale. Se rătoise la el suficient de mult în ultimele ore, așa că îi acorda spațiu. Cu siguranță, își dăduse seama că era mai bine să nu spună nimic.

Elizabeth le-a văzut prima pe fete. Stephanie stătea la poartă cu prietenul ei, Tim, lângă ea. Ca de obicei, Stephanie arăta impecabil. Părul ei castaniu închis, lung până la umeri, era dat de o parte și de alta a feței și strâns cu două agrafe argintii. Era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni negri de lână și un pulover drăguț galben. Tim, care era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni Dockers și un tricou cu dungi Brooks Brothers, o ținea de mână. Jamie era lângă ei, totuși la distanță și îmbrăcată într-o salopetă de blugi largă. O șapcă de baseball era lăsată jos pe frunte.

Elizabeth a grăbit pasul.

— Hei, fetelor… Tim, a spus ea încet, trăgându-le pe fete în brațe.

Pentru prima oară după ore bune, Elizabeth a inspirat complet.

Când s-au separat, Jack a venit lângă ele. A pus un braț în jurul mijlocului lui Elizabeth, care s-a întrebat dacă el își dăduse seama că pierde

controlul sau fusese un noroc chior pentru el. Oricum ar fi fost, atingerea lui a echilibrat-o.

Jamie s-a uitat la tatăl ei. A reușit să zâmbească obosit.

— Ce naiba, arăți grozav! Ți-ai făcut un lifting la față, sau ceva?

Elizabeth s-a mirat de această observație. Cu tot ce se întâmplase în ultimele zile, nu se deranjase să se uite cu adevărat la soțul ei. Acum s-a uitat și a văzut despre ce vorbea Jamie.

El a scuturat din umeri.

— M-au obligat să-mi vopsesc părul. Exact când începusem să mă obișnuiesc cu firele mele albe, le-au eliminat. N-am mai fost așa de blond din clasa a opta.

Jamie s-a încruntat.

— Arăți ca un star de cinema, nu glumesc.

Elizabeth a făcut un pas în spate. Brusc, s-a simțit bătrână, fleșcăită și ridată. Nu avusese timp să se vopsească și rădăcinile mai închise la culoare erau traversate de un număr considerabil de șuvițe albe. Și dormise așa de prost noaptea încât pielea ei avea aceeași culoare și consistență ca tapioca. Și iată-l pe soțul ei de douăzeci și patru de ani, arătând ca Jeff Bridges în filmul *Persona non grata.*

Jack a pus un braț în jurul lui Jamie.

— Mi-au făcut un tratament în urma căruia mi-au luat un strat de piele de pe față. A durut ca naiba și aproape o săptămână am arătat ca o victimă a unui incendiu. Cheltuiesc bani pe chestii pe care nici nu ți le imaginezi, dar durerea nu este un motiv să refuzi.

Stephanie a pus un braț în jurul taliei trist de groase a lui Elizabeth.

— Și tu ești la fel de frumoasă cum ai fost întotdeauna, mamă, a spus ea.

— Mulțumesc.

Era singurul lucru pe care-l putea spune.

*

Mecanismul morții într-un oraș mic ticăia ca un ceas bine uns. Toată lumea a contribuit. Mai întâi a avut loc un dans complicat în salonul funerar, apoi la mormânt și acum acasă.

Peste tot erau poze cu tati, pe mese, bufete și pervazuri. Unele aveau rame ornate; altele erau fixate în rame de plastic ce imitau lemnul, cumpărate de la cel mai apropiat supermarket Piggly Wiggly. Toți cei care au venit la Sweetwater după înmormântare au adus un fel de mâncare și o fotografie. Oriunde s-ar fi dus Elizabeth în casă, auzea cu siguranță râsete discrete, câteva suspine și numele tatălui ei rostit cu voce șoptită.

Într-un astfel de oraș, oamenii se adunau la bine și la rău. Fiecare emoție era împărtășită, dar niciuna nu era discutată în mod deschis. Nimeni nu o întreba pe Elizabeth cum se simțea și nici nu-i oferea numele unui terapeut scump specializat în gestionarea suferinței. Așa se făceau lucrurile în orașele mari. Aici, te strângeau de umăr și observau că „te ții bine”.

Femeile sudiste își ascundeau emoțiile în spatele crinolinelor de pe vremea când crinolinele erau la modă. Era un lucru pe care îl aveau în mod intrinsec, la fel ca abilitatea de a pregăti un sirop de mentă desăvârșit sau de a găti șunca perfectă. Elizabeth a făcut ceea ce se aștepta de la ea.

Dar, oricât ar fi încercat să țină suferința la distanță, aceasta o hărțuia.

Când nu a mai rezistat, a evadat pe terasa din spate.

Era ultimul loc pe care ar fi trebuit să-l aleagă. Stătuse aici de așa de multe ori împreună cu tati, ascultând greierii și poveștile lui trase de păr. Amintirile o încercuiau din toate direcțiile. Și-a adus aminte cum stăteau la iaz încercând să scoată din apă un păstrăv pe care îl aruncaseră prăjit… sau cum mergeau prin câmp în timpul recoltei, când aerul mirosea a porumb dulce și tutun…

Tot aici veniseră în ziua de după înmormântarea mamei. Era primăvară, nici pe departe așa de frig ca acum. Dar, ca și astăzi, casa fusese plină de oaspeți care vorbeau încet și de poze. *Vrei să dormi în camera mea, bombonică?*

— Oprește-te, Birdie, a spus ea, închizând ochii și strângând pumnii.

Unghiile au pătruns în carnea moale a palmei.

Nu a funcționat. Trebuia să plece de acolo. Altfel, cam în cinci secunde s-ar fi pierdut cu firea. A intrat înapoi în casă și a dispărut în baie, trântind ușa în urma ei.

A pus capacul peste vasul de toaletă și s-a așezat.

Acolo, pe pardoseală, aproape de toaletă, era o revistă, *Călătorii și agrement.*

Când a ridicat-o, revista s-a deschis automat la două pagini cu colțurile îndoite despre Costa Rica. Era o reclamă pentru o tabără de aventuri pe coasta Caraibelor. Cineva – tati – desenase o steluță cu cerneală roșie pe pagina respectivă.

Există un loc în Costa Rica, *bombonico*, *numit Cloud Mountain – sau ceva de genul ăsta – care îmi merge drept la inimă.*

Revista a căzut pe podea cu o bufnitură. În sfârșit, a început să plângă, pentru toate momentele în care fusese cu tatăl ei și pentru cele în care nu fusese și pentru toate momentele în care nu mai avea cum să fie.

Când i s-au terminat lacrimile și au lăsat-o seacă, s-a ridicat nesigură în picioare.

Și-a aruncat apă rece pe față, apoi și-a aranjat părul pe spate și s-a întors în luptă. Dacă cineva a observat cât de prost arăta, nimeni nu a comentat.

A verificat mâncarea și a deschis sticle de vin, apoi s-a dus în bibliotecă, unde se refugiase familia ei.

Stephanie și Tim stăteau împreună pe canapea. Ca de obicei, Stephanie era imaginea eleganței. O rochie neagră, simplă, cu decolteu rotund și

mâneci lungi îi atârna pe corpul mlădios. Avea dungi roșii pe tenul ca de porțelan, iar ochii cenușii aveau urme de lacrimi. Tim o ținea de mână. Arătau ca un cuplu al Agenției Central Casting[18] – *tinerii îndrăgostiți gestionează suferința foarte bine.*

Jamie, pe de altă parte, nu pusese mare preț pe îmbrăcăminte. Stătea ghemuită pe un taburet, cu părul blond răvășit acoperindu-i jumătate din față. Rochia bleumarin era deja mototolită. Ochii albastru-deschis erau umflați și roșii.

— Nu mai pot asculta nicio poveste despre el, a spus Jamie încet, cu ochii umplându-se de lacrimi.

Elizabeth a înțeles. Era greu afară. Toată lumea îl iubise așa de mult și fiecare voia să împărtășească povestea lui preferată, dar fiecare cuvânt le intra în inimă ca un ciob de sticlă.

Jack s-a ridicat de pe fotoliul din piele și s-a îndreptat spre Elizabeth, fără să-și ia privirea de la ea.

A luat-o în brațe. Ea a rămas țeapănă, fiindu-i teamă că, dacă s-ar fi relaxat, s-ar fi spart.

— Te-a iubit, i-a șoptit Jack la ureche, suficient de încet pentru a nu fi auzit de copii. Prima oară când l-am întâlnit mi-a spus că mă omoară dacă te fac să suferi. Mi-a amintit această promisiune când i-am cerut mâna ta. Cuvintele lui au fost: „O *răneşti pe bombonica mea, Jackson Shore ş-o să-ţi trag un şut aşa de tare c-o să vezi Calea Lactee!*

Elizabeth s-a uitat la Jack. Nu auzise niciodată acea poveste. I l-a adus pe tatăl ei înapoi pentru o clipă perfectă, sfâșietoare; a auzit vocea lui tunătoare și veselă, strigând-o „bombonico”. A deschis gura ca să spună ceva – nu era sigură ce –, dar nu i-a venit nicio idee.

Jack a mângâiat-o blând pe față.

— Nu trebuie să faci totul singură, Birdie, a spus el. Mergi înainte și plângi!

Încerca s-o ajute, dar cumva asta a făcut-o să se simtă și mai singură. Știa că tristețea avea s-o

lovească mai târziu, s-o lovească tare cu revelația bruscă și dureroasă a faptului că tatăl ei nu mai e, că nu va mai ridica niciodată receptorul pentru a-i auzi vocea și nu se va mai duce niciodată la cutia poștală ca să găsească o scrisoare scrisă de el cu o caligrafie îngroșată și măturată.

— O, Jack…

— Lasă-mă să te ajut, Birdie, a spus el mângâind-o pe păr.

Îl iubea pentru că încerca, dar nu există nicio modalitate de a ajuta pe cineva care trece printr-o astfel de experiență. Suferința este drumul cel mai singuratic din lume.

— Mă ajută faptul că ești aici, a spus ea, ceea ce era adevărat. Atunci s-a agățat de el, luându-și putere din simțirea brațelor lui înconjurând-o și, pentru un unic moment magic, a fost ca și cum s-ar fi iubit din nou.

Capitolul 14

Jack se întorsese în New York. Slavă Domnului!

Știa că era o slăbiciune, un eșec moral, dar ura accesoriile morții. Suspinele, adunarea, acel ritual primitiv, înfiorător numit priveghi.

După cum se aștepta de la el, se uitase de-a lungul culoarului central al bisericii la sicriul drapat în flori și singurul lucru la care fusese în stare să se gândească fusese înmormântarea mamei lui.

Atunci nu fusese nicio floare, niciun sicriu scump din mahon și, mai trist decât orice, nimeni care s-o plângă. Doar un băiețel sfrijit într-un palton împrumutat și un bărbat gârbovit, el însuși la doar câțiva ani distanță de propria moarte.

Jack își iubea soția și își adora copiii, dar două zile petrecute în acea prea liniștită casă a suferinței fuseseră mai mult decât putea suporta.

Din fericire, Birdie era bună în crize. Jack nici măcar n-a trebuit să implore să plece – sau să inventeze un pretext firav – ea îl eliberase spunând:

— Du-te înapoi la New York. Tu și fetele nu aveți ce face aici.

Făcuse un efort destul de fragil să argumenteze. *Dacă ai nevoie de mine…* Dar ea nu avea nevoie. Birdie era din oțel inoxidabil când venea vorba de vremuri grele.

Acum era din nou liber.

S-a dat jos din taxi, i-a lăsat un bacșiș gras șoferului (devenea din nou o celebritate) și s-a grăbit să intre în studio. S-a dus direct în biroul lui, și-a depozitat bagajul în dulap și s-a așezat la masă.

Teancul de hârtii era uriaș, asemenea celui de mesaje telefonice notate pe bilețele roz. Uitase cât de mult suna telefonul când erai cineva. Îi promiseseră o secretară care să se ocupe de toată

această treabă grea de birou – și așa și trebuia să se întâmple. Nu putea continua să răspundă singur la telefon, iar când aveau să înceapă să vină scrisorile de la fani, trebuia să aibă pe cineva care să se ocupe și de asta. Nu aștepta cu nerăbdare să pregătească o nouă secretară. Dura săptămâni de zile, uneori luni, să învețe pe cineva ce îi place și ce îi displace, ciudățeniile și pretențiile lui. Interviuri, citit CV-uri, alegerea candidatului potrivit.

Ceea ce îi trebuia de fapt era un asistent. Cineva care să-i pregătească secretara și de asemenea să-l ajute să formuleze întrebările pentru interviurile cu sportivi. Era nevoie de multă cercetare pentru a părea isteț în mod spontan.

Scenariștii și producătorii se ocupau cu asta, bineînțeles, dar Warren avea propriul producător asistent, iar Jack observase că Warren primea partea leului din întrebările bune.

Jack a luat un pix și a început să facă o listă. Asistentul lui trebuia să fie dezghețat, ambițios, dedicat, inteligent. Cineva ca… Sally.

De ce nu se gândise la asta înainte? Avea experiența necesară. Lucraseră bine împreună în Portland, fiindcă ea era o tigroaică în culise. Găsise fiecare nuanță a poveștii. Ar fi adus un plus echipei, în momentul de față, toți producătorii și scenariștii erau bărbați. O tânără care iubește sportul ar fi scuturat puțin perspectiva. Și s-ar fi asigurat că Jack dă bine.

Și ar fi și acceptat. Nu avea nicio îndoială în legătură cu asta. Sally era o femeie cu visuri mari și ambiții pe măsură. Șansa de a fi asistent de producție pentru o rețea mare în Big Apple i-ar fi încărcat bateriile.

Aici era vorba despre muncă, pur și simplu. Nu conta că se simțise atras de ea. Întotdeauna s-ar fi găsit o femeie tânără de care să fie atras; asta era ceva întipărit în ADN-ul lui, în aceeași măsură o parte din el, ca ochii albaștri și părul blond. Fusese

tentat de multe ori în ultimii cincisprezece ani – și chiar și mai recent dar nu căzuse din vechiul pat matrimonial nici măcar o dată. Acele zile erau în spatele lui.

Aici era vorba numai de muncă.

•

Incapabilă să doarmă, Elizabeth s-a îmbrăcat cu unul dintre halatele plușate groase pe care Anita le pusese în camera de oaspeți și s-a dus la parter. Vechea casă a scârțâit și a gemut pe măsură ce a traversat-o. Sunetul vântului care se lovea de panourile geamurilor semăna cu o pisică ce voia să intre în casă.

Nu se îndoia că locuința știa că stăpânul ei se dusese, dar acest loc înfruntase furtunile morții pentru mult, mult timp. Primul Rhodes venise pe acest pământ cu mult înaintea Războiului Civil, unul dintre săracii oameni din clasa muncitoare a Angliei care a îndrăznit să viseze la o viață mai bună. Traversase marea în calitate de servitor și fusese vândut la o licitație unui fermier aproape de Russellville. Muncise din greu, se însurase bine și plantase semințele unei dinastii.

În bucătăria întunecată, Elizabeth și-a făcut o cană de ceai și a rămas lângă chiuvetă, uitându-se la grădina din spate. Lumina lunii poleia crengile negre, moarte, cu o culoare perlată. Nori subțiri tapetau cerul vaporos aruncând o plasă de lumină mișcătoare peste grădină.

A strâns mai tare cordonul halatului și a ieșit. Ușa pentru țânțari s-a trântit în spatele ei. Vântul s-a oprit brusc și s-a lăsat o liniște aproape supranaturală.

A tremurat, dar nu doar din cauza frigului. Se simțea ca și cum ar fi fost convocată, poate de amintirea serii de Crăciun pe care o petrecuse acolo împreună cu tatăl ei.

— Tati? a șoptit ea, simțindu-se plină de speranță și ridicolă în același timp.

Nu a primit niciun răspuns, nu s-a auzit niciun geamăt hollywoodian, nu s-a văzut nicio apariție fantomatică. Lângă ea nu s-a așezat niciun bărbat înalt, îmbrăcat în cămașă de flanel și pantaloni în dungi.

A pășit pe aleea din cărămizi care mărginea și traversa grădina. În timp ce a trecut de gardul viu tuns perfect, picioarele i-au fost protejate de papucii subțiri pe care îi purta. Ici-colo, tufișuri de camelii sculptate se ridicau deasupra arbuștilor rectangulari, iar frunzele lor verzi lucioase contrastau cu maroul din jurul lor.

Acesta fusese odată locul ei special, iar acum era o străină. De așa de multe ori venise aici în tinerețe singură și în căutare, mai ales în nopțile lungi de vară în care căldura făcea somnul imposibil. Iarna căuta printre straturile înnegrite de frunze moarte orice semn al venirii primăverii. Un petic de mușchi verde de limetă, o sămânță care încolțise.

Bineînțeles că, de fapt, o căuta pe mama ei, iar aici, între florile pe care le îngrijise cu atâta dragoste, Elizabeth credea că îi simțea spiritul.

Întotdeauna încerca să și-o imagineze pe mama ei în grădină, subțiind straturile de narcise ori tunzând trandafirii, dar singurele imagini ale mamei ei pe care le văzuse vreodată erau fotografii alb-negru, și chiar și acelea erau rare. Cele mai multe poze erau portrete – de la nuntă, de la absolvire, genul acesta de momente. Îi creaseră lui Elizabeth o imagine vagă, incoloră a unei femei tinere și drăguțe care întotdeauna arăta perfect, dar care nu râdea sau vorbea niciodată.

Elizabeth a îngenuncheat la marginea stratului de trandafiri. Pământul umed negru a intrat în plușul moale de sub genunchii ei.

Tufișurile dezgolite, cenușii de trandafiri aruncau umbre pe pământul înnegrit. Lumina lunii le dădea un aspect straniu, de membre schimonosite ale unei reptile antice, cu fiecare

deget îngroșat de bătrânețe și împânzit de spini uriași.

A auzit scârțâitul unei uși care s-a deschis și s-a închis în spatele ei, apoi ritmul pașilor pe poteca de cărămidă.

— Hei, Anita, a spus ea fără să se întoarcă.

— Este uimitor să te gândești că acești trandafiri vor înflori în doar câteva luni.

— Tocmai mă gândeam la același lucru.

În copilărie se întâmpla de multe ori ca Elizabeth să plângă atunci când florile preferate ale mamei ei se ofileau și mureau. Acum, însă, în calitatea ei de femeie ajunsă la maturitate, înțelegea importanța odihnei. Tocmai întunericul iernii făcea posibilă venirea primăverii. Și-a dorit ca un astfel de lucru să fie valabil pentru soțiile casnice care-și pierduseră calea, și-a dorit ca, în loc să-ți irosești viața, să poți hiberna, adunând energie pentru apropiata primăvară.

S-a pornit o adiere, împrăștiind frunzele uscate și casante pe alee.

— Am avut grijă de acești trandafiri personal, în toți anii care au trecut. N-am lăsat niciodată un grădinar să se apropie de ei.

Elizabeth stătea pe călcâie și se uita la Anita.

— De ce?

Anita a zâmbit cu tristețe. Părul ei platinat era o grămadă dezordonată de bucle; un strat gros de cremă hidratantă de noapte îi lucea pe obraji și pe frunte. O cămașă de noapte groasă bleumarin o acoperea din cap până-n picioare. Arăta cu zece ani mai bătrână decât cei șaizeci și doi de ani pe care-i avea.

— Am mirosit parfumul ei o dată.

Elizabeth a simțit un fior. Și-a amintit sticluța drăguță de pe măsuța de machiaj a mamei ei.

— Al mamei?

— Era una din zilele alea – când aveai o stare, cum obișnuia tatăl tău să spună – și nu erai de acord cu nimic din ce spuneam eu. Așa că n-am

mai vorbit deloc. Am venit aici, pregătită să atac grădina mamei tale. Voiam să mă lupt cu ceva ce vedeam. Dar când stăteam aici, singură, plângându-mi de milă, am simțit parfumul mamei tale. Shalimar. Nu a fost ca și cum ar fi vorbit cu mine sau ceva ciudat de genul ăsta. Doar mi-am dat seama că mă certam cu fetița ei, care avea inima frântă. După aceea, de fiecare dată când mă înnebuneai, veneam în grădină.

Elizabeth a auzit suferința din vocea Anitei și, în sfârșit, a înțeles.

— Nu-i de mirare că veneai aici așa de des.

— Presupun că ar fi trebuit să fac altfel lucrurile. Știam că ți-era groaznic de dor de ea.

— Începusem s-o uit. Asta era cel mai rău. Din cauza asta îl întrebam tot timpul pe tati despre ea. Dar niciodată nu-mi spunea nimic. Întotdeauna spunea: „Ține-ți amintirile închise, Birdie". Nu părea să înțeleagă faptul că amintirile pe care le aveam cu ea erau ca fumul. Nu puteam să le păstrez.

— Îmi imaginez că mama ta îi face scandal pentru asta chiar acum.

— Nu cred că a existat cineva care să dețină o parte așa de mare din inima lui tati ca tine, Anita.

Oricât ar fi încercat să evite asta, o amărealã vagă a întinat ultimele cuvinte.

— Îți mulțumesc pentru asta. Anita s-a uitat spre câmpul necultivat. De ce nu te-ai dus acasă cu Jack și fetele?

Elizabeth a simțit brusc frigul. A tremurat și s-a ridicat în picioare, încrucișând brațele.

— Jack trebuia să fie la muncă la prima oră. M-am gândit să rămân să te ajut să strângi în casă.

— Heloise face curat în casă încă de când aveai codițe. Anita s-a uitat la ea. Poți să-mi spui să-mi văd de treabă, să știi.

— Adevărul este că nu știu de ce. Pur și simplu nu eram pregătită să mă întorc la New York.

Anita a făcut un pas în față. Papucii ei roz ridicoli s-au cufundat în pământul negru.

— Tăticul tău obișnuia să-mi spună: „Mămică, dacă fata aia nu-și desface aripile, o să zboare fix cât o bucată de plumb”. Era îngrijorat că nu-ți trăiești viața.

— Știu.

Elizabeth n-ar fi vrut să vorbească despre asta. O durea prea tare, iar acum, în grădina mamei ei, era fragilă. Și-a șters ochii – când începuse să plângă, apropo? – și s-a uitat la Anita.

— Dar tu? O să fii bine?

— O să mă descurc.

Nu era chiar un răspuns, dar era singurul pe care Elizabeth l-a primit. Amândouă știau că această zi avea să vină, ziua în care Anita va rămâne singură în această casă albă, mare cât un elefant. Pentru o vreme, telefonul avea să sune aproape în fiecare oră, iar prietenii aveau să vină cu mâncare, dar, mai devreme sau mai târziu, fluxul avea să sece și Anita avea să fie nevoită să privească văduvia în ochi.

— O să te sun când ajung la New York, ca să mă asigur că totul e în ordine.

— Mi-ar plăcea.

Tăcerea s-a lăsat din nou între ele. Vântul a șuierat prin tufișuri și a cântat în clopoțeii agățați de acoperișul casei. Era un sunet melancolic.

Elizabeth și-a dorit dintr-odată ca lucrurile să fi stat altfel între ea și Anita, să se fi ținut de mână și să se aline una pe cealaltă. Dar era prea târziu să repari o relație al cărei moment venise și plecase.

— Ne-am ratat ocazia, nu-i așa? a întrebat Anita.

Elizabeth a dat din cap. Nu știa ce altceva să spună.

— Păcat! a spus Anita. Dar nu-ți face griji pentru mine, iubito. O să fiu bine. Nu te măriți cu un bărbat cu paisprezece ani mai bătrân decât tine

și te aștepți să-ți supraviețuiască. Întotdeauna am știut că voi fi singură într-o bună zi.

Elizabeth nu se gândise niciodată la asta. Pentru ea, diferența de vârstă fusese întotdeauna în avantajul tatălui ei. Vedea lucrurile din punctul de vedere al unui bărbat. O soție mai tânără făcea un bărbat fericit. Toată lumea știa asta. Bărbații – superficiali ca o farfurie de sticlă – demonstraseră asta de veacuri.

Acum vedea cealaltă față a monedei. Sigur, Anita beneficiase de o viață bună și de mulți bani. Fusese acceptată pe scena socială locală și se măritase cu un bărbat care o tratase ca pe cel mai fin obiect din porțelan franțuzesc.

În schimb, Anita nu avea copii care s-o aline și niciun partener cu care să-și petreacă anii de surzenie. Avea șaizeci și doi de ani și era văduvă. Probabil urma să fie singură tot restul vieții.

— De ce tu și tati n-ați avut copii?

Elizabeth a pus, în sfârșit, întrebarea la care s-a gândit ani de zile.

Anita a oftat.

— O, iubito, asta e o întrebare pentru altă dată, poate între femei diferite.

— Cu alte cuvinte, să-mi văd de treabă.

— Da. A zâmbit, poate ca să compenseze asprimea răspunsului. Întrebarea asta îmi rănește inima, asta-i tot. Nu o s-o adresez într-o conversație deșartă de la miezul nopții, la două zile după ce mi-a murit soțul.

Elizabeth a înțeles. Își rataseră șansa la intimitate. Acum erau pur și simplu două femei mature, legate prin cea mai firavă relație, care aveau să meargă pe drumurile lor diferite.

— Îmi pare rău, a spus până la urmă, alegând propoziția pe care ea însăși o auzise de sute de ori în ultimele zile. Să mă suni dacă te simți singură.

— Există și lucruri mai rele în viață decât să fii singur.

Elizabeth și-a dat seama că Anita alesese cuvintele cu grijă.

Brusc s-a simțit transparentă, ca și cum nefericirea i-ar fi curs prin vene, s-ar fi văzut în liniile mici, albăstrui care-i ieșeau din inimă.

Anita a făcut un pas spre ea.

Elizabeth a făcut un pas în spate, având nevoie de spațiu între ele.

— Ar fi mai bine să mă duc la culcare acum. Ora șase e foarte matinală.

A plecat, forțându-se să înainteze cu pas sigur. Era greu.

A intrat în casă și a trântit ușa, apoi s-a uitat cu precauție pe geam.

Anita rămăsese acolo, tremurând, cu părul alb răsucit în jurul a zece bigudiuri roz. Chiar și în lumina palidă a lunii, Elizabeth a putut să distingă urma strălucitoare a lacrimilor pe fața ei. Anita era singură și plângea.

Se uita la trandafiri.

•

Elizabeth l-a plătit pe șoferul de taxi și a coborât pe trotuarul din fața aeroportului din Nashville.

Era o zi friguroasă. Aerul mirosea a zăpada care urma să vină; cerul era cenușiu și umflat.

Și-a tras bagajul de mână după ea. Acesta s-a lovit de prag în momentul în care ușile automate s-au deschis. Ghișeul companiei United Airlines era aglomerat de pasageri, așa că s-a dus la computerele de lângă perete. I-a luat câteva minute să găsească terminalul de plecări. A scanat numerele zborurilor.

L-a găsit pe-al ei – 989, Nashville spre Detroit. În timp ce citea numărul porții, informația s-a schimbat.

Zborul avea o întârziere de două ore.

Mormăind, s-a așezat la coadă, croindu-și drum prin mulțimea zgomotoasă. Până la urmă a ajuns la ghișeu. Agentul i-a verificat biletul și a confirmat

faptul că zborul avea întârziere; apoi i-a dat un voucher pentru mâncare.

Ca și cum ai fi putut lua prânzul în aeroport cu cinci dolari.

Mulțumind agentului, a plecat de la ghișeu. A tras valiza după ea în timp ce se plimba într-o parte și-n alta pe culoare. În librărie a cumpărat cel mai recent roman al scriitoarei Anne Rivers Siddons și ultimul număr al revistei *Casa și grădina.*

A terminat de văzut tot ce era de văzut, așa că s-a dus într-unul dintre restaurante, a găsit o masă lângă geam și s-a așezat. S-a uitat la piste, urmărind avioanele care decolau și aterizau.

Există un loc în Costa Rica, bombonico, *numit Cloud Mountain – sau ceva de genul ăsta – care îmi merge drept la inimă.*

Când ai fost ultima dată într-o destinație exotică? Sau te-ai prostit exagerat de mult? Sau te-ai apucat de ceva nebunesc, *planorism sau paraşutism?*

Muncise mult ca să țină amintirile la distanță, dar acum o invadau. Nu putea să uite…

Îți ratezi viața. O laşi să treacă pe lângă tine.

Doar fiindcă am lentilele ochelarilor groase ca fundul sticlei de coca-cola, nu înseamnă că nu mai pot să văd inima fetiței mele. Aud cum vorbeşti cu Jack… și cum nu vorbeşti cu el. Pot să recunosc o căsnicie nefericită când o văd.

Măcar de-ar fi putut face ceva ca să schimbe lucrurile. Eventual să se urce în avion și să meargă unde vede cu ochii. Să aterizeze într-o țară străină și să fie altcineva.

Dar unde ar fi putut pleca? Machu Picchu, Paris, Nepal? Nici măcar nu avea pașaport.

Nu era genul acela de femeie. Spre deosebire de tatăl ei, nu-și dorea să escaladeze vârful Everest sau să stea atârnată de stânci. Exista un singur loc pe lume în care tânjea să meargă.

Acasă.

În locul ei de pe malul mării. Și-a amintit seara în care s-a dus pe plajă la miezul nopții și a văzut balenele trecând înot pe acolo. Plânsul lor bântuitor și elegiac părea smuls din ea, tras din acel loc trist și ascuns din inima ei în care așezase visurile pe care le lăsase deoparte.

Făcuse de atâtea ori acest lucru în viața ei, își lăsase visurile deoparte.

…viața ta… o lași să treacă pe lângă tine…

Era adevărat. Totuși, o durea să constate că și tatăl ei o știuse. Că se uitase în ochii fiicei sale mature și văzuse nefericire.

Cum ar fi, s-a întrebat, să se uite în oglindă și să vadă imaginea unei femei complete și fericite?

Iar acum, în mai puțin de-o oră, avea să se îmbarce într-unul dintre aceste avioane, să-și ocupe locul și să zboare spre New York. Acolo avea să se mute în acel apartament modern, impersonal și să-și ajusteze din nou viața ca să-l răsfețe pe Jack.

— Nu vreau să merg.

A șoptit vorbele cu voce tare, uitându-se în sus. O femeie tristă și obosită le-a murmurat înapoi. Se uita la propria reflexie, întrebându-se care fusese momentul exact în care își pierduse atractivitatea. Plecase în aceeași direcție ca visurile ei? Și cum ajunsese aici, în acest loc atât de ancorat în banal?

Numai după ce și-a pierdut tinerețea și au crescut copiii s-a deranjat să se întrebe ce urmează pentru ea. Mai important chiar, când avea să vină rândul ei.

Acum era mistuită de această întrebare.

Era un foc izolat care ardea fără control și despre care s-a gândit îngrozită că ar fi putut s-o desfigureze.

Fiecare mică decizie fusese o cărămidă a zidului care se ridicase între femeia care devenea și cea care își imagina că ar putea fi.

„Dacă fata aia nu-și desface aripile, o să zboare fix cât o bucată de plumb”.

Aceasta era esența problemei. Undeva pe parcursul tuturor acelor ani, uitase cum să zboare. Rolurile de soție și de mamă o ținuseră prea aproape de pământ.

Nu, asta nu era adevărat. Nu acțiunile pe care le-a întreprins au fost cele care i-au tăiat aripile; felul în care a ales să le facă a fost problema. Pe tot cuprinsul țării, femei care erau soții și mame bune își aminteau și cum să devină cea mai bună variantă a lor. Elizabeth pur și simplu nu a fost una dintre aceste femei.

Poate era una dintre slăbiciunile ei, o frică de eșec ce a făcut ca siguranța să pară mai importantă decât împlinirea. Sau poate era mai simplu de-atât. Poate doar… făcuse ceea ce trebuia făcut în fiecare zi și până la lăsarea serii ajunsese să fie prea obosită ca să se mai apuce de altceva. Fuseseră zile – chiar ani – în care nu reușise să găsească zece minute libere într-o zi. În acele zile, în care Jack juca fotbal, iar fetele erau ocupate toată ziua, cel mai mare vis al ei era să facă o baie liniștită seara.

S-a uitat în jos la ceas.

În puțin timp urma să înceapă îmbarcarea pentru zborul ei. De la Nashville la Detroit, la New York.

Și s-a hotărât.

Nu avea de gând să mai aștepte și să se roage pentru o schimbare care să se producă precum o reacție chimică.

S-a ridicat, a plătit prânzul și a traversat coridorul aglomerat până la chioșcul de ziare. Acolo a cumpărat o cutie de rechizite – singura pe care o aveau. În partea de sus a fiecărei file era o schiță a vilei Graceland și cuvintele: ELVIS VĂ ÎNTÂMPINĂ ÎN MINUNATUL ȘI SĂLBATICUL TENNESSEE.

S-a întors în restaurant și și-a reocupat locul. Fără să se gândească – sau să se îngrijoreze – a început să scrie.

Dragă Jack,

Te iubesc. Mi se pare important să încep scrisoarea cu aceste cuvinte. Ni le spunem unul altuia tot timpul și știu că sunt adevărate. Mai știu și că asta nu mai este suficient, nu-i așa? Pentru niciunul dintre noi.

Am fost soția ta timp de douăzeci și patru de ani. Când am pornit împreună, nici nu-mi doream să fiu altceva. Presupun că a devenit o profeție auto-împlinită. Acum nu-mi mai amintesc visurile pe care le-am avut, dar mi-e dor de ele, Jack. Mi-e dor de mine.

Sper că o să poți înțelege.

Anii mei de majoretă s-au încheiat. Am nevoie să intru în joc. Mi-e teamă că, dacă nu fac asta acum, n-o s-o mai fac niciodată și nu mai pot fi această femeie-umbră. Nu mai pot.

Deci – și aici e poanta – nu vin cu tine la New York. De data asta, nu mai vin.

Ar fi trebuit să am curajul de a-ți spune asta personal. Aș fi vrut să am acest gen de putere. E ciudat, aș putea să ridic un autobuz ca să-ți salvez viața, dar nu pot găsi curajul să spun cu voce tare că am uitat cum este să te iubesc. Vocea mea este unul dintre lucrurile pe care sper să le găsesc.

În toți anii pe care i-am petrecut împreună a existat un singur loc al meu și nu vreau să-l părăsesc. Nu mai vreau să te urmez.

Mă duc acasă. Am nevoie să petrec niște timp singură. Am nevoie să aflu cine sunt și cine pot să devin.

Mă rog să înțelegi. Te iubesc, Jack.

E.

Nici măcar nu a recitit scrisoarea. A împăturit-o, a pus-o într-un plic, i-a pus timbru și a trimis-o.

Apoi s-a dus să caute un zbor spre Portland.

Capitolul 15

După numai câteva zile petrecute la plajă, Elizabeth se simțea reîntinerită. Dormea până târziu, aproape până la opt și jumătate, când croncănitul păsărilor de pe mal o trezea în mod invariabil; apoi își făcea o cană de cafea fără cofeină, mânca un bol de granola și ieșea.

Zilele fuseseră incredibil de însorite, genul de zile răcoroase de iarnă care atrăgeau invariabil turiștii pe coasta Oregonului. Își petrecuse ore întregi plimbându-se în sus și-n jos pe plajă, doar respirând. A recăpătat acest dar simplu în momentul în care a văzut marea din nou.

Și-a petrecut cât de puțin timp a putut cu muncile casei și comisioane. A reintrodus serviciul poștal și a aranjat ca mobila să-i fie adusă înapoi, iar apoi și-a cumpărat suficiente prânzuri semipreparate cât să-i ajungă o săptămână. Asta era ce-și dorea. Nu a contactat prietenii, nu a verificat multitudinea de activități de voluntariat care obișnuiau să-i ocupe așa de mult din timp, nu a făcut curat și nu a gătit. Cu siguranță nu a avut nicio listă cu sarcini pe care trebuia să le îndeplinească. Mai mult chiar, a amânat programarea reinstalării telefonului și și-a ținut telefonul mobil închis.

În loc de toate astea s-a plimbat pe plajă. Plaja ei. Fusese acolo în cei doi ani în care Jack și cu ea locuiseră în casă, cu numai douăzeci și șase de pași mai jos decât peticul ei de pământ și totuși, cu excepția nopții cu balenele, nu coborâse niciodată acolo. Treptele o speriaseră, la fel ca mareea. În prima zi în care au vizitat proprietatea, Jack a avertizat-o în legătură cu folosirea scării – prea șubredă, îi spusese – și cu mareele. *Am crescut aproape de plajă, mai știi? Un val mare poate să apară de nicăieri și să tragă un adult în mare.*

Dar frica fusese cea care o trăsese pe Elizabeth în mare și o înecase. Gata. Acum țopăia în sus și-n jos pe trepte ca un localnic și ținea în buzunarul de la spate un grafic portabil al mareelor. Plimbându-se, a ajuns să cunoască fiecare centimetru pătrat din Echo Beach. Și-a găsit stânca „ei", o piatră gri, plată, patinată de valuri cu un verde catifelat. Câteodată stătea acolo pentru o oră, sau chiar mai mult, doar uitându-se la mare.

Începuse din nou să viseze. Nu să aibă viziuni eterice care veneau și plecau odată cu somnul, ci speranțe și aspirații reale. Deși nu-și găsise curajul de a încerca să picteze, săpase printre lucrurile ei și găsise un vechi caiet de schițe și o bucată uzată de cărbune. Descoperise că degetele ei funcționau mai bine în aerul marin; rigiditatea care o chinuise ani de zile dispăruse. Putea să deseneze – nu la fel de ușor cum o făcuse odată, dar putea. După toți anii neinteresanți pe care-i avusese la mijlocul vieții, să țină în mână o bucată de cărbune părea un triumf.

Această nouă viață a ei reprezenta o libertate pe care nu o cunoscuse niciodată. Se ducea să se culce când avea chef, se scula când voia și-și petrecea întreaga zi făcând exact ce-i venea să facă.

Ieri s-a dus în oraș devreme și a mers din magazin în magazin. Nici măcar nu și-a luat o geantă cu ea. Ideea nu era să meargă la cumpărături. Nu-și amintea când fusese ultima dată când făcuse asta, pur și simplu să experimenteze orașul. După o vreme s-a simțit aproape ca un extraterestru, observând fețele oamenilor… manierismele… ușurința de a zâmbi a unui copil când vedea ușile magazinului de înghețată deschizându-se. Magazinele pentru turiști erau pline de obiecte de artă și artizanale foarte frumoase; nu știuse asta. În calitate de localnic trecuse cu vederea magazinele moderne și

le traversase pe celelalte în viteză, strângând în mână o listă cu sarcini. Ratase așa de mult.

Și totuși, printre toate aceste lucruri, Jack nu era niciodată prea departe de gândurile ei.

După calculele pe care le făcuse, primise scrisoarea de la ea cu o zi în urmă. Din cauza asta nu-și reconectase telefonul; încă nu voia să comunice cu el; întotdeauna avusese abilitatea de a-i eroda orice hotărâre până când aceasta, împreună cu ea, se prăbușeau sub greutatea dorinței lui Jack.

S-a uitat la caietul de schițe, gândindu-se ce să deseneze în această dimineață. Inspirația era peste tot în jurul ei.

A văzut o gaiță albastră așezată pe o creangă ruptă, fără frunze. Tonurile intense ale culorilor aripilor făceau un contrast impresionant cu scoarța uscată de intemperii.

Culorile săreau în evidență; brusc, a simțit ca și cum un văl s-ar fi ridicat, un văl pe care nici măcar nu-și amintea să-l fi așezat, iar acum, în loc de versiunea palidă și întunecată la care ajunsese să se aștepte, vedea lumea în toată vibrația ei. Cerul cenușiu deschis… nisipul de culoarea betonului… plantele perene… stâncile colorate în ocru… vârfurile albe ale valurilor.

Pentru prima oară după mulți ani, a simțit nevoia să picteze.

Prima picătură de ploaie i-a atins fruntea. A aterizat cu o împroșcare rece și i s-a scurs pe obraz.

A deschis ochii și a văzut că apăruseră norii. Cerul avea acum culoarea gri cărbune reliefat de straturi de negru amenințător.

Și-a ridicat gluga, a pus materialele de desen în sacoșa de pânză de la picioarele ei și a fugit spre casă.

Când a ajuns la trepte, nu mai era o simplă ploaie. Era o ploaie torențială. Vântul mătura stânca zimțată și o lovea peste spate. A alergat pe

mocheta spongioasă a peluzei. Arbuștii gigantici tremurau în bătaia vântului și se loveau unii de alții. Frunzele, negre și moarte, se învârteau în aerul violent lipindu-i-se de gambe.

Ștergându-și ochii, a alergat ultimii câțiva pași până la casă și s-a ascuns sub streașină. A deschis ușa cu mâinile înghețate, a intrat și a trântit ușa în urma ei. Vântul zgâlțâia geamurile de la ferestre și lovea acoperișul.

A apăsat întrerupătorul de lângă ușă, aprinzând lumina.

Chiar atunci un fulger a luminat geamul. Undeva aproape, un copac a fost trăsnit și s-a prăbușit la pământ.

Luminile s-au stins.

Pentru o fracțiune de secundă s-a panicat. Jack era cel care avea întotdeauna grijă de casă în timpul unei furtuni. El găsea lanternele, aprindea lumânările și focul în șemineu. Elizabeth nu știa nici măcar dacă existau lumânări la îndemână, sau dacă erau toate băgate în cutii pe undeva…

Dacă, ducându-se să le caute, ar fi căzut prin porțiunea de dușumea putredă de lângă baia oaspeților?

Femeie găsită blocată în dușumeaua ruptă; era moartă de zile întregi când a fost descoperită.

A inspirat adânc. „Bine. Să începem cu începutul. Trebuie să aprinzi focul și să găsești niște lumânări”.

S-a concentrat asupra acestor două sarcini, înaintând pe pipăite, încet prin casă. Fără mobilă nu avea de ce să se țină. A găsit doar o grămadă de lemne de foc chiar lângă ușa din spate. *Slavă Domnului că Jack se ocupa de lucruri în felul ăsta.*

Apucând lemnul, a intrat înapoi în bucătărie unde a găsit ziarul din ziua precedentă. La șemineu a aranjat totul în cămin. Apoi a pipăit pietrele căutând suportul din tinichea al cutiei de chibrituri, l-a găsit și a aprins un chibrit.

În câteva secunde avea un foc grozav care pocnea în cămin, răspândind o aură roșie până în mijlocul camerei. Frica i-a dispărut imediat.

A așteptat o vreme cu mâinile întinse spre foc. Când era sigură că focul era în toi, s-a dus după provizii. În cămara din spate, sub un teanc de cărți de telefon locale, a găsit o cutie plină cu lumânări pentru urgențe și calendare expirate. A aranjat lumânările pe polița șemineului și pe fiecare pervaz. Când a terminat, casa era învăluită într-o strălucire aurie superbă.

S-a simțit ca Tom Hanks în *Naufragiatul.*

Ea… făcuse… focul.

A luat sacul de dormit pe care îl cumpărase recent, i-a deschis fermoarul și s-a înfășurat cu el ca și cum ar fi fost un șal. Apoi a ieșit pe terasă ca să privească furtuna.

Nu mai făcuse niciodată ceva de felul acesta. Întotdeauna îi fusese frică de furia naturii. Încă o trăsătură de care voia să scape. În ultimele zile ajunsese să înțeleagă importanța transformării. Cei mai înalți munți au apărut ca urmare a violenței și a haosului; la fel, independența unei femei se naște din foc.

Deasupra mării, nori negrii și grei se rostogoleau amenințători pe cer; trecerea lor se reflecta într-un caleidoscop de umbre pe suprafața tumultuoasă a mării. Vântul șuiera printre crengile copacilor, împrăștiind frunzele moarte și conurile de pin.

Era un zgomot infernal: valurile care se spărgeau, vântul care vuia, sticla care zăngănea, ploaia care biciuia. Din când în când, o creangă se rupea din copac și se prăbușea la pământ însoțită de o bufnitură.

Elizabeth se bucura de fiecare clipă. Faptul că urmărea furtuna de pe terasă, în loc să stea adăpostită în siguranța casei, o făcea să se simtă cumva diferit. Mai puternică.

După o vreme – pierduse complet noțiunea timpului – în furtună s-a auzit un sunet ciudat. La început nu a putut să-l identifice, era foarte neobișnuit, iar ea era foarte adâncită în contemplație. Apoi a ridicat capul, a văzut două faruri în întuneric și a recunoscut zgomotul motorului unei mașini.

S-a ridicat și s-a dus într-un colț mai întunecat al terasei, strângând sacul de dormit mai tare în jurul ei.

Șoferul probabil se rătăcise… și urma să întoarcă pe alee și să plece.

Mașina s-a oprit. Farurile s-au stins, iar curtea a fost din nou cuprinsă de întuneric. Terasa era o oază mică de lumină portocalie.

Portiera mașinii s-a deschis. Cineva a ieșit.

Elizabeth și-a dat seama clar și dintr-odată cât de vulnerabilă era singură acolo. Fără telefon. Fără cineva care să vină s-o caute…

Străinul a traversat curtea și a pășit în lumină.

Jack.

Ploaia îi aplatiza părul și i se scurgea pe față. A încercat să zâmbească, dar era obosit și zâmbetul nu a ajuns până la ochii lui la fel de obosiți.

— Hei, Birdie!

Elizabeth s-a simțit cumva mai mică stând în fața lui. Ar fi vrut să fie surprinsă să-l vadă, dar s-a gândit că poate îl aștepta.

Cu toate astea, a simțit o rezervă ciudată în a-l lăsa să intre. Casa era a lor, dar în ultimele zile devenise a ei, iar ea devenise surprinzător de posesivă față de această nou găsită solitudine.

— Intră înainte să te îneci.

A urmat-o înăuntru. L-a văzut uitându-se după covorul din cârpe care trebuia să fie în fața ușii. Nu era acolo.

Ploaia s-a scurs din pantalonii lui și a format o băltoacă.

— Ar fi mai bine să dai jos hainele astea ude. O să răcești, a spus indiferentă. Întotdeauna fusese

rolul ei să aibă grijă de el. Îți aduc un halat.

S-a întors cu spatele la el și s-a dus la etaj.

A deschis ușa dulapului și a luat halatul de pe umeraș. Apoi s-a întors și s-a lovit de Jack.

Când s-au atins, el s-a împleticit în spate.

— Scuză-mă. Credeam că știai că sunt în spatele tău.

Erau ca un cuplu de copii de paisprezece ani la prima întâlnire. Din gulerele și mânecile care le erau dintr-odată prea mici atârnau numai emoții și agitație.

— Îți fac niște ceai.

— Ce aș vrea, de fapt, este un whisky cu gheață.

— Îmi pare rău.

Jack a luat halatul și s-a dus în baie să se schimbe, închizând ușa după el.

Ea s-a uitat la ușa închisă, interpretând-o ca pe o dovadă a tuturor lucrurilor care-i despărțeau.

În timp ce se îmbrăca, Elizabeth s-a dus jos și a mai aruncat un buștean pe foc.

Când s-a întors, Jack era acolo. Halatul roz plușat arăta ridicol pe corpul lui masiv și puternic. O parte stătea întinsă peste piept, iar tivul îi ajungea până la jumătatea coapsei.

Jack s-a uitat de jur-împrejur la lumânări.

— A căzut un stâlp uriaș pe strada Sycamore. N-o să fie curent ore bune.

— Ai venit până aici ca să vorbim despre electricitate?

S-a așezat în fața șemineului, uitându-se în sus la el.

— Nu.

— Presupun că ai primit scrisoarea mea?

— Da.

Abia îl auzise, vorbea foarte încet.

— Atunci, poate că ar trebui să vorbim despre asta.

Aerul părea să se fi scurs din corpul lui, făcându-l să pară mai mic. S-a așezat lângă ea.

— Nu știu ce vrei să spun. Îmi pare rău că am acceptat jobul fără să mă consult cu tine?

— Dă-mi voie să te întreb ceva.

El s-a retras; oricât de imperceptibilă ar fi fost mișcarea, ea a observat o tresărire de retragere.

— Bine.

— Când ai citit scrisoarea… L-a privit fix în ochi. Spune-mi că nu ai fost ușurat.

Culoare a dispărut din obrajii lui Jack. Știa că ar fi vrut să mintă, să spună: *Bineînțeles că nu m-am simțit ușurat,* dar în loc de asta a spus:

— Știi de când îmi doresc un job exact ca ăsta. Și acum, când în sfârșit îl obțin, tu mă părăsești.

— Haide, Jack. Nu suntem fericiți. Nu mai suntem de mult fericiți.

— Dar te iubesc.

A fost dureros să audă din nou acele cuvinte.

— Chiar? Atunci, mută-te înapoi acasă. Hai să ne încercăm noul început aici.

— Vrei să renunț la jobul meu? Despre asta e vorba?

Elizabeth știa ce-ar fi ales, dar chiar și așa s-a simțit rănită.

— Prea greu, nu, Jack?

— Am așteptat ani de zile pentru acest job. Am visat la el.

— Întreaga noastră căsnicie a fost despre visurile tale, Jack. Te-am urmat din oraș în oraș în oraș timp de două decenii. Două decenii. Am fost soția și mama cea mai bună care am putut să fiu, dar acum sunt… secătuită. Mă trezesc noaptea și nu pot respira, știai asta? Tu ai fost cel care a spus că trebuie să acționez. Ei bine, asta este acțiunea, Jack. Am nevoie de timp să-mi dau seama care sunt visurile mele.

În ciuda celor mai bune intenții, vocea i-a cedat.

Jack și-a trecut o mână prin păr și a scos un oftat.

— Iisuse Hristoase, Birdie. Chiar vorbești serios. Am crezut că vrei doar să-mi atragi atenția

ca să mă mut în Connecticut sau în Westchester. S-a aplecat în față, sprijinindu-și brațele de genunchi. Apoi s-a uitat la ea. Oamenii care vor să-și petreacă timpul singuri divorțează. Asta vrei?

Ea a deschis gura.

— Nu ți-am cerut divorțul.

— Ce-ai crezut, Birdie? Că ne vom despărți și o să rămânem căsătoriți? La naiba! Cum rămâne cu fetele? Ce ar trebui să le spunem când o să întrebe de ce locuim separat?

Fetele.

Elizabeth a scos un sunet discret de panică. Enormitatea a ceea ce tocmai făcuse s-a instalat în conștiința ei. Când ceruse să se despartă, singurul lucru la care se gândise fusese: am nevoie de timp. Doar atât. Acum el întreba ce le vor spune copiilor.

S-a luptat cu impulsul de a spune: „Așteaptă Jack, hai să mai vorbim o dată despre asta".

Jack s-a dus la etaj și a trântit ușa în urma lui. Câteva clipe mai târziu s-a întors în sufragerie. Era îmbrăcat cu hainele ude și ținea în mână un plic.

— Ai chef de o mică ironie?

— Nu, a răspuns ea repede. Nu cred că am.

I-a dat plicul. În timp ce a luat plicul și l-a deschis, mâinile îi tremurau. Înăuntru era un document care părea oficial. Cuvântul *închiriere* i-a sărit în ochi. Era nesemnat, dar chiar și-așa.

— O, Jack…

Abia dacă se uita la ea.

— Citește-l!

Elizabeth a închis puțin ochii, adunându-și curajul pe care tocmai îl pierduse. Și l-a recăpătat pe sfert, într-o cantitate aproape insuficientă. A desfăcut o fițuică color a unei frumoase case în stil federal din East Hampton.

— Din dormitorul principal se vede apa. Agentul imobiliar o ține pentru mine. Voiam să-ți fac o surpriză de Sfântul Valentin. Presupun că ăsta e cadoul tău pentru mine.

S-a uitat la el printr-o perdea de lacrimi. Știa că voia ca ea să-și retragă acțiunea, să fie din nou soția lui, dar n-o putea face. A fost nevoie de toată puterea pe care o avea ca să tacă. Dar știa că, dacă ar fi dat înapoi acum, ar fi fost pierdută. Poate de data asta pentru totdeauna.

— Te iubesc, Birdie.

Vocea i s-a spart și, pentru o secundă, Elizabeth a văzut cât de profund îl rănise.

S-a întrebat cât timp avea să poarte acest moment în inimă, cât timp avea să dureze această durere teribil de tristă.

— Și eu te iubesc.

— Asta ar trebui să mă consoleze?

S-a uitat la ea preț de un minut, apoi a ieșit din casă și a trântit ușa în urma lui.

Capitolul 16

Ce naiba îl apucase să rostească acest cuvânt, divorț?

Jack a apăsat pe frână. Mașina închiriată a derapat pe drumul mocirlos și a patinat până la oprire. Farurile erau îndreptate spre oceanul negru, ondulat.

Nu mai fusese așa de afectat de la moartea mamei lui, cu mai mult de treizeci de ani în urmă. Atunci, ca și acum, emoțiile lui fuseseră o încâlceală fără cap și fără coadă.

Dacă l-ar fi întrebat cineva cu o săptămână în urmă, ar fi jurat că Birdie și cu el erau într-una din perioadele mai dificile pe care le traversează uneori căsniciile de lungă durată. Ar fi spus că o să treacă, nimic fundamental nu avea să se schimbe între ei.

Crezuse – când i-a citit scrisoarea – că era modalitatea ei de a-i atrage atenția. Punct ochit, punct lovit. Funcționase. Vorbise cu acel agent imobiliar arogant din East Hampton, apoi spusese la serviciu că e bolnav, apoi se dusese la aeroport.

Nu i-a trecut nicio clipă prin cap că vorbea serios.

Nu Birdie a lui, care nu era capabilă să ia o hotărâre nici ca să-și salveze viața. Cum a putut deodată să aibă curajul să-l părăsească? Probabil că moartea tatălui ei a scuturat-o zdravăn. Știa că era nefericită, bineînțeles, dar asta… la asta nu se așteptase.

Își petrecuse mai mult timp gândindu-se la soția lui în ultimele douăzeci și patru de ore decât o făcuse în ultimii douăzeci și patru de ani. S-a bazat pe felul în care o cunoștea când și-a plănuit ce să-i spună. A cristalizat discursul până la un scenariu pe care l-a repetat în zborul de la New York.

Dar femeia cu care tocmai vorbise nu era Birdie a lui.

Nu suntem fericiți. Nu am mai fost fericiți de mult.

Aceste două propoziții i-au ruinat toate planurile. L-au speriat, chiar terifiat. Atunci a știut că vorbea serios. Frica l-a pus imediat în defensivă, l-a făcut să spună ceea ce nu intenționase nicio clipă să spună, ceea ce nici măcar nu gândise.

S-a trântit peste volan ascultând ploaia. Întotdeauna ploua în acest loc uitat de Dumnezeu.

Aproape că a întors mașina. Impulsul de a se duce la ea, de a o lua în brațe și a implora iertare era așa de mare încât se simțea sufocat de el. Disperat.

Și pe urmă ce?

Ea avea dreptate. Ăsta era crudul adevăr. Poate că a reacționat impulsiv – rostind cuvântul divorț, pentru numele lui Dumnezeu, ce idiot – dar asta nu schimba adevărul.

Dacă s-ar întoarce acum, ea l-ar primi înapoi (nu putea să-și imagineze că nu ar fi făcut-o) și ar aluneca înapoi în acea rutină plictisitoare de cvasiiubire pe care o dezvoltaseră.

Aici, singur în mașină, putea recunoaște că avea dreptate. Amândoi meritau mai mult.

După toți acești ani, ea a luat hotărârea din mâinile lui.

A închis ochii, apoi i-a deschis lent. Ploaia biciuia parbrizul și lovea cu putere acoperișul mașinii.

— Te-am iubit, Birdie, a șoptit el cu voce tare.

Nu i-a scăpat faptul că până și când a vorbit singur, în micuța mașină ieftină închiriată, unde nimeni nu-l putea auzi, a folosit timpul trecut.

A doua zi, firma de mutări a apărut cu mobila. Elizabeth s-a dat jos din pat să-i întâmpine. De cum au plecat, s-a întors în pat. A rămas acolo trei zile.

În continuare nu voia să se ridice.

A tras pătura până sub bărbie și a rămas acolo. Ploaia pocnea pe acoperiș, bătea la geam, un șir constant de picături.

A înțeles motivul pentru care cuplurile se despărțeau și se împăcau în ciuda iubirii care dispăruse. Cunoscutul îți dă un sentiment de siguranță.

Ironia făcea că asta era ceea ce-și dorise. În toți acei ani, când timpul, responsabilitatea și viața de zi cu zi îi erodaseră încet – așa de încet – mariajul și personalitatea, visase să fie Pe Picioarele Ei.

Întotdeauna își imaginase asta ca pe un scop în sine. Un obiectiv. Un vis de neatins a cărui împlinire avea să vină cu păsărele de fericire.

Știa că luase hotărârea bună, dar chiar și așa, seara târziu, când casa era cuprinsă de întuneric și ploaia lovea acoperișul, se îngrijora că avea să rămână singură pentru totdeauna, că nimeni nu avea s-o mai sărute vreodată și nici nu va sta cu ea după cină ca să vorbească nimicuri. Mai rău decât atât, că nimeni nu se va uita la fața ei îmbătrânind lent și să-i spună: „Ești frumoasă, Birdie” sau să șoptească „Te iubesc” înainte ca luminile să se stingă.

A dat păturile la o parte și s-a ridicat. Era timpul să-și înceapă această nouă viață a ei.

(Acesta era o promisiune pe care și-o făcuse cel puțin de două ori pe zi de când plecase Jack.)

De data asta vorbea serios.

Și-a atârnat picioarele de marginea patului și a pus labele goale pe podeaua rece. Precum mireasa lui Frankenstein, s-a ridicat greoi în picioare.

— Aș putea picta, a spus cu voce tare, exact cum spusese de fiecare dată când reușise să se dea jos din pat, dar chiar din momentul în care a reușit să articuleze cuvintele, s-a simțit învinsă.

Încet respirația i s-a scurs. Abia dacă se mai auzea în timp ce s-a cufundat înapoi în pat.

Dacă n-ar fi făcut ceva, ar fi intrat în depresie.

Când o femeie are acest gen de probleme, este un singur lucru de făcut. Din păcate, telefonul urma să fie reconectat „Undeva între 12 și 16”.

S-a întins spre noptieră după o bucată de hârtie și un pix. Înainte de a se răzgândi a început să scrie:

Dragă Meghann,

Am probleme. După ani întregi în care m-am plâns, am făcut în sfârșit ceva în legătură cu nefericirea mea. M-am despărțit de Jack. E ciudat cum un singur cuvințel, doar câteva silabe, poate să-ți sfâșie viața.

Și uite care e poanta (deși e o glumă pe care ai mai auzit-o): sunt chiar mai nefericită. Vreau să-mi fac de cap și să petrec până la apus, dar nu par capabilă să-mi dau jos curul de dimensiuni apreciabile jos din pat.

Se pare că aveai dreptate în toate privințele.

Aș avea nevoie să râd. (Așa că povestește-mi despre ultimul tău prieten.)

Elizabeth

S-a simțit imediat mai bine.

Era mai bine să vorbească cu cineva decât să stea acolo, întrebându-se ce avea să facă în restul vieții ei. Cum va fi să fie o femeie singură?

Brusc, s-a gândit la mama ei vitregă, care era de asemenea singură.

Fusese ultima rugăminte a tatălui ei.

Îi făcuse o promisiune când el era pe patul de moarte… și nu făcuse nimic de atunci ca să se achite de ea.

A mai luat o bucată de hârtie.

Dragă Anita,

Sunt la casa de la plajă de una singură.

E liniște, așa de liniște încât încep să-mi dau seama cât de zgomotoasă era viața mea înainte. Cred că ăsta e felul de a fi al femeilor; acela de a urma vocea cea mai puternică, de a face în mod constant lucruri pentru ceilalți.

Acum încerc să-mi găsesc propria voce, pe care am pierdut-o. Poate că și tu faci același lucru. O casă goală poate reprezenta un loc pustiu, înfricoșător pentru femeile ca noi, obișnuite să-i asculte pe ceilalți.

Gândurile mele se duc deseori în jos zilele astea și mă rog pentru tine, să fii bine. Dacă pot să fac ceva să te ajut, te rog nu ezita să mă suni. Știu că am fost întotdeauna distante una cu cealaltă, Anita, dar; după cum spunea Bob Dylan, „vremurile se schimbă". Poate găsim o nouă cale de a comunica.

Toate cele bune,

Elizabeth

S-a dat jos din pat, s-a îmbrăcat într-o pereche de pantaloni de casă jerpeliți, papucii de grădină verzi de plastic, o pălărie de pescuit de genul pe care l-a purtat Kate Hepburn în filmul *Pe lacul auriu*; apoi s-a dus la cutia poștală.

Când s-a întors în casă deja respira greu și era toată transpirată. Cu siguranță avea nevoie de mai multă mișcare.

Era în dormitor, dându-și jos pantalonii uzi, când și-a dat seama de ceva.

Femeile fără pasiune.

Acum era una dintre ele.

•

În zilele care au urmat sfârșitului căsniciei lui, Jack s-a asigurat că n-a fost niciodată singur. S-a

sculat în fiecare dimineață la ora patru și a ajuns la birou până în cinci, cu mult înaintea colegilor lui. După serviciu a găsit de fiecare dată pe cineva – oricine – cu care s-a dus la barul sportiv de pe Fiftieth.

Nu știa nicio altă cale de a gestiona despărțirea. Nu fusese niciodată bun la a fi singur.

În seara asta a rămas în bar până la închidere și a băut cu Warren. Când s-a împleticit în sfârșit până acasă, era băut bine.

A intrat în apartament și a strigat-o pe Birdie.

Liniștea l-a luat pe nepregătite.

Atunci l-a lovit. Se despărțiseră. Fără să se gândească prea bine la ce face, a ridicat telefonul și a format numărul ei. A sunat de cel puțin opt ori înainte ca ea să răspundă.

— Alo? a spus ea cu o voce obosită.

Jack s-a uitat la ceas. La el era ora trei dimineața; în Oregon era miezul nopții.

— Hei, Birdie, a spus el, tresărind.

— O, bună.

Și-a imaginat-o ridicându-se în pat și aprinzând lumina.

— E ciudat să fiu fără tine, a recunoscut el cu o voce blândă, așezându-se pe patul nefăcut.

— Știu.

— Nu ar fi trebuit să spun „divorț”. Chiar și acum, cuvântul i-a făcut stomacul să i se strângă. Eram furios.

Ea nu a răspuns imediat. Jack ura tăcerea ei; îl făcea să se simtă ca și cum toată situația ar fi fost din vina lui. Până la urmă, Elizabeth a spus:

— Poate și eu ar fi trebuit să fac lucrurile altfel.

— Și acum ce? a întrebat el.

Ăsta era lucrul pe care voia să-l știe cu adevărat. Trăise cu ea douăzeci și patru de ani, dormise cu ea, ținuse la ea. Orice alt fel de a trăi era de mult uitat.

— Nu știu. Părea îndepărtată. Am nevoie de niște timp de una singură.

— Dar cum rămâne cu noi?

— Îi dăm înainte, presupun. Vedem unde ne duce drumul.

— Bine. Da. A încercat să se gândească la ceva ce să spună. Sunt bani suficienți în cont. Poți să-mi trimiți mie facturile dacă vrei.

— Mulțumesc, dar am un carnet de cecuri. O să fiu bine.

— O, da.

A tăcut din nou, confuz. Părea că deja deveniseră doi străini.

— Noapte bună, Birdie!

— Noapte bună, Jack!

Jack a închis telefonul și s-a întins în pat, uitându-se în tavan.

Îi dăm înainte.

Ce altă variantă era? În momentul de față nu aveau decât două posibilități. Să meargă înainte sau înapoi.

La fel ca ea, nu era pregătit să se întoarcă.

Capitolul 17

Cu fiecare zi care trecea, Elizabeth se simțea puțin mai sigură pe ea. Acum putea să doarmă singură; asta nu părea mare lucru. Cu siguranță, milioane de femei făceau asta în fiecare noapte, dar pentru ea, o femeie care dormise cu același bărbat toată viața ei de adult, asta era ceva.

Nu îi mai era frică să mănânce în oraș singură. Ieri a luat micul dejun la Wild Rose de una singură. Chiar a încercat tofu.

Astăzi era hotărâtă să încerce din nou să picteze.

A luat geaca din puf de gâscă din cuierul de lângă ușa din față și geanta neagră din pânză în care erau materialele de pictură. Avea în ea cărbune și cartoane, vopsele și pensule, speranță.

Afară aerul era rece și proaspăt. A traversat terasa și s-a oprit în capul scării. Oceanul era o mâzgăleală de pastel mov și negru. Iarba din curtea ei arăta ca o bucată de fetru de Crăciun, acoperită ici-colo de ciupercile albe ca zăpada care apăruseră peste noapte. Doi cormorani zburau deasupra în cercuri leneșe.

Și-a ridicat gluga și a traversat mocheta mocirloasă a gazonului, încercând să nu calce pe ciuperci. La capul scării care cobora spre plajă, s-a oprit să se uite în jos.

Mareea era sus.

Dezamăgită, s-a așezat pe treapta umedă. Valuri albe se loveau de pietrele colțuroase de la baza stâncii, împrăștiind spumă. Din când în când își simțea fața stropită.

Asta i-a amintit de un moment cu ani în urmă, când tati o luase cu barca prin arhipelagul Florida Keys. Domnul Potter îi oferise o barcă de viteză ca să-și plătească o datorie, iar tati s-a gândit „De ce nu?”. Cât de greu putea fi să conduci pe apă? Și uite-așa, au plecat.

A fost un dezastru, bineînțeles. De fiecare dată când ajungeau în port, Elizabeth trebuia să se aplece peste babord și să se împingă în celelalte bărci. Navigare de contact, îi spunea el.

A zâmbit amintindu-și.

— Birdie?

Elizabeth s-a întors.

Meghann stătea lângă mașina ei Porsche Boxster neagră, acoperită de noroi. Blugii de firmă și puloverul negru de cașmir erau plouate, iar părul era așa de zburlit încât ai fi zis că venea de la un tratament cu electroșocuri.

— Ești conștientă că plouă?

— Meg!

Elizabeth s-a ridicat în picioare, și-a luat geanta și a început să fugă. Când Meg a tras-o în brațele ei, i-a fost aproape imposibil să se elibereze.

— Să nu îndrăznești să începi să plângi. Acum vreau să fiu undeva sub un acoperiș, de preferat cu o băutură în mână.

Elizabeth a strâns-o pe Meg de mână și a condus-o prin curtea cenușie.

— Pe drum încoace cred că am văzut un pește înotând pe stradă.

Râzând, Elizabeth a condus-o în casă, apoi a aprins focul în șemineu și a scos singurul alcool pe care îl avea. O cutie de vin.

Meghann s-a uitat la cutie.

— E mai rău decât mă așteptam. M-ai confundat, în mod evident, cu un localnic. Așteaptă aici. A ieșit din casă și s-a întors un minut mai târziu cu o servietă, pe care a trântit-o pe măsuța de cafea și a deschis-o.

— Pantofii stau în cutii; vinul stă în sticle. A scormonit printre haine și a scos o sticlă de tequila. După scrisoarea aia în care-ți plângeai de milă, m-am gândit c-o să avem nevoie de asta.

— Ești cea mai bună prietenă pe care poate s-o aibă cineva.

Au băut câte două shoturi simple înainte să mai vorbească cineva. Pe urmă, Meghann s-a lăsat pe spate și s-a sprijinit de canapea.

— Deci, pușt oaico, ce naiba faci?

Elizabeth a oftat.

— E patetic, Meg. Am visat ani de zile să-mi iau viața de la capăt, dar acum sunt prea singură. Mi-e o frică de moarte. Dacă am făcut o greșeală? Dacă…

— Tot ceea ce simți e normal, crede-mă. O să fie mai bine.

— Sper că poți să-mi spui ceva mai mult decât clișee de pe răvașe.

— În mod obișnuit, nu vrei sfatul meu. Sunt prea dură.

— Știu, dar acum sunt disperată. Ce mi-ai spune dac-aș fi clienta ta?

— Scoate-ți carnetul ce cecuri.

— Foarte amuzant. Haide, ajută-mă.

Meghann s-a aplecat spre ea.

— Ți-aș spune că uneori deciziile se iau în grabă. L-ai iubit pe Jack mult timp.

— Vrei să spui să mă întorc la el.

Elizabeth se gândise singură la asta, mai ales noaptea, când singurătatea și frica se furișau cu ea în pat. Știa că ar fi fost mai ușor să se întoarcă. Dar obosise să aleagă întotdeauna varianta cea mai ușoară.

— Era ca și cum aș fi trăit în nisipuri mișcătoare, Meg. Eram trasă dedesubt; o parte tot mai mare din mine dispărea. Nu mă pot întoarce la asta.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Când eram în Tennessee, i-am scris o scrisoare. Spuneam doar că nu vreau să mă mut la New York, că mă întorceam în Oregon.

— Doar?

Elizabeth a ignorat întrebarea.

— Când a venit aici, i-am spus că am nevoie de niște timp singură. De fapt, nici nu m-am gândit

mai departe de-atât.

— Să înțeleg că Jack a pus lucrurile în perspectivă.

— A folosit cuvântul „divorț”. Eu nici măcar nu mă gândisem la asta.

— Iisuse, Birdie, la ce te așteptai? E bărbat, pentru numele lui

Dumnezeu. L-ai părăsit, ai refuzat să-l urmezi. E ca și cum le-ai smulge coaiele.

— Din păcate, nu mi-am dat seama că vorbeam despre coaiele lui. Credeam că vorbim despre inimile noastre.

— Cu bărbații, e întotdeauna vorba de sulă. Dacă aș avea o fiică, ăsta ar fi sfatul lumesc pe care i l-aș da.

— Un motiv suficient ca să continui să-ți iei anticoncepționalele. A zâmbit, apoi a oftat. Presupun că ar fi trebuit să fiu pregătită pentru furia lui – întotdeauna a avut un ego sănătos – dar știu că era și nefericit. Am crezut că o să se bucure de puțin timp separați.

— Probabil nu a crezut că vorbești serios – în scrisoare, adică. Și pe urmă, când a aflat că erai serioasă, a explodat. Doar pentru că a rostit cuvântul „divorț” nu înseamnă că-și dorește asta.

— Știu. Deci, dă-mi un sfat, Meghann. Mă simt ca și cum aș călca apa în partea adâncă a piscinei. Am nevoie de planul tău de trei sute de dolari pe oră.

Meghann a luat o gură de tequila, apoi a spus lent:

— Ei bine, unei femei ca tine, de obicei…

— Ca mine?

Meghann s-a strâmbat.

— Mamă bună, venit decent, fără experiență reală de muncă.

— O, o femeie ca mine. Continuă.

Elizabeth s-a hotărât să mai bea un shot.

— În orice caz, de obicei recomand să-și găsească ceva de lucru. Face bine la stima de sine,

ca să nu mai vorbim de contul din bancă. Cu toate astea, am trecut prin Echo Beach.

Elizabeth a dat băutura peste cap.

— Da. Poate la piața de pește e nevoie de cineva care să eviscereze somonii. Dumnezeu știe că am suficientă experiență la curățenie.

— Cred că ar trebui să-ți arunci plasa puțin mai departe. Fără nicio glumă.

— Cum ar fi în Cannon Beach?

Meghann s-a tras mai aproape.

— M-am gândit la asta pe drum încoace. Întotdeauna ai vrut să-ți iei masterul în Arte, mai știi? Acum ar fi un moment foarte bun să faci asta.

— Asta a fost demult.

— Scuzele tale nu mai țin, Birdie. Ai fi putut să te duci la facultate acum douăzeci de ani; ai ales să nu faci asta. Chiar vrei să-l părăsești pe Jack și să te întorci la vechile obiceiuri?

Avea dreptate. Ar fi putut să-și ia masterul înainte de a se naște copiii. De ce n-a făcut asta?

Pentru că i-ar fi făcut viața grea. Dacă ar fi întârziat cu cina lui Jack? Sau ar fi avut de învățat pentru un examen într-o seară cu meci?

Dacă nu era destul de talentată?

— Presupun că nu mi-am dorit asta suficient de tare.

Măcar asta era adevărat. Niciodată nu fusese bună în asumarea unor riscuri, în afara cazului că ar fi fost în beneficiul copiilor ei. Așa că iat-o, o femeie „ca ea”, fără un plan B și fără ceva la care să râvnească.

— Fii îndrăzneață, Birdie! Înscrie-te. Du-te pe drumul de care te-ai ferit. Nu asta e ideea?

— Haide, Meg. Am patruzeci și cinci de ani și nu am mai pictat de douăzeci. Câteodată chiar nu primești a doua șansă. Nu mai voia să vorbească despre asta. Nu-mi imaginez că aș putea să mă înscriu la facultate cu calificativele mele.

Meghann era în mod evident dezamăgită.

— Ce zici de ore de pictură, atunci?

Elizabeth s-a scuturat numai gândindu-se la asta. Să stea într-o cameră cu niște străini, pretinzând că și-a regăsit un talent pierdut? Puțin probabil.

Meghann s-a uitat la ea.

— Bine, bine. Ți se zbate ochiul. O să schimb subiectul.

— Mulțumesc.

— Ce zici de asta: eu am nevoie de ajutorul tău. Încerc să-mi schimb obiceiurile de târfuliță. Problema e că trebuie să găsesc o modalitate de a mă simți atrasă de un bărbat de vârsta mea.

Elizabeth a râs.

— Începe încet. Nu te mai întâlni cu bărbați care folosesc cuvintele „tare", „frate" și „e marfă".

— Și să fac conversație? Nu prea cred. Dă-mi voie să-ți spun, Birdie. Balta n-are prea mult pește în zona aia. O să vezi. Ultimul tip cu care m-am întâlnit și-a suflat nasul pe fața de masă la restaurantul Canlis, ceea ce l-a situat pe o treaptă evolutivă superioară celui care și-a suflat nasul pe geamul mașinii fiindcă nu mai erau șervețele în cutia de Kleenex. Numai așteaptă, Birdie. Cam în șase luni, tipul de la piața de pește o să înceapă să arate interesant. O să te conving să te dai jos de pe pervaz. Așteaptă! Chiar mai bine, mută-te în Seattle. Poți sta în al doilea dormitor al meu.

— Îmi place aici, știi asta.

— Aici? E o altă planetă – și încă una nelocuită. Și, dă-mi voie să-ți spun, aia nu e o ploaie obișnuită. Eu sunt din Seattle; știu ce înseamnă ploaie.

Râzând, Elizabeth a strecurat un braț în jurul prietenei ei și a tras-o mai aproape.

— Plaja e frumoasă.

— Când poți s-o vezi. În drum încoace am văzut un grup de japonezi care se strânseseră pentru o plimbare pe plajă. Probabil nu vor fi găsiți niciodată.

— Când strălucește soarele…

— De două ori de an.

— E cel mai drăguț loc din lume. Aici poți respira.

— Pot respira și-n Beirut. Asta nu înseamnă că aș vrea să mă mut acolo.

Alarma de la cuptor a sunat. Elizabeth s-a ridicat în picioare, dându-și seama brusc ce beată era. Se simțea de parcă ar fi avut picioarele din cauciuc și nu-și simțea deloc vârfurile degetelor. Asta a făcut-o să chicotească.

— Vino cu mine!

Meghann s-a târât în picioare.

— Unde mergem? La dans? Îmi place să dan… S-a încruntat. Despre ce vorbeam?

S-au strâns în brațe ca niște fete de clasa a opta, hlizindu-se. Elizabeth a condus-o pe Meghann prin bucătărie.

Ajunse la ușa din față, Meghann s-a proptit pe picioare, refuzând să înainteze.

— Afară? Plouă așa rău de-ți scoate ochii.

— Puțină apă n-o să-ți facă rău.

— Prefer să nu ies.

— Ne ducem pe plajă. Mă duc în fiecare seară la ora asta. A devenit un nou ritual pentru mine. Ca un fel de antidot pentru frică.

— Asta e din cauză că nu ai nicio viață. În următoarele două zile mă voi ocupa eu de distracție.

Elizabeth a târât-o înainte.

— Dacă nu te grăbești, o să le ratăm. Balenele mele sunt foarte punctuale.

Meghann s-a oprit brusc.

— Balene? Glumești, nu?

Elizabeth a râs. Doamne, ce bine se simțea!

— Haideți, doamnă avocat! De data asta te vei supune în loc să conduci.

Elizabeth a ieșit în curtea întunecată. Meghann s-a împleticit lângă ea, strângând-o puternic de mână. Ploaia cădea în rafale, transformând curtea într-o băltoacă.

— Fii atentă, e alunecos, a spus Elizabeth.

Erau la jumătatea curții când s-a auzit primul sunet.

— Grăbește-te, a spus ea. Sunt aici.

— Ai nevoie de ajutor, a spus Meghann, scuipând ploaie. Serios, ai nevoie de tratament de lungă durată, probabil medicamentos.

•

Jack a ajuns la studio puțin mai târziu decât de obicei. Stătuse în oraș târziu cu o seară înainte, dând peste cap berici cu Warren la Hogs 'n Heifers. Abia dacă își amintea cum ajunsese acasă.

Avea un motiv bun să sărbătorească: emisiunea lor avusese premiera cu o săptămână în urmă și devenise instantaneu un hit. Audiențele erau amețitoare.

Jack era bun din nou.

Ajuns în sala de conferințe, s-a dus direct la cafetieră și și-a turnat o cană.

— Sfinte Sisoe, a spus Warren râzând, arăți ca naiba. Nu mai poți petrece ca-n vremurile bune, ha, Jacko?

Jack s-a scufundat zâmbind în scaunul de piele.

— Și tu arăți destul de șifonat, împiedicatule. Poate n-ar fi trebuit să-ți iei ultimul platou de nachos.

Înainte ca Warren să apuce să răspundă, s-a deschis ușa. Producătorul executiv al emisiunii, Tom Jinaro, a intrat grăbit în cameră. Asistentul lui, Hans, venea în spate, având brațele ca niște arcușuri de vioară pline de carnețele galbene și teancuri de hârtie.

Tom s-a așezat pe locul lui obișnuit, în capul mesei. Un moment mai târziu, în încăpere a intrat asistentul lui Warren și s-a așezat lângă el.

— Hans crede că ar trebui să facem ceva despre efedrina din suplimente. Ceva de genul ucigașul-secret. Ce părere ai, Warren?

Warren a dat din umeri.

— Probabil ar fi o poveste în cazul în care cineva ar da colțul.

— Jack? Tu ce părere ai?

— Sincer să fiu, Tom, cred că e plictisitor. Genul de poveste pe care ar face-o emisiunile de televiziune *60 Minutes* ori *Dateline* fiindcă au mult timp de transmisie. Noi ar trebui să forțăm nota puțin mai mult, să-i facem pe oameni să gândească. Am citit articolul ăsta zilele trecute – cred că era în revista *The Christian Science Monitor,* deși s-ar putea să fi fost în *Times* – în orice caz, era despre problemele din Irlanda de Nord. O comparație cu Statele Unite după 11 septembrie. Irlandezii sunt bineînțeles familiarizați cu traiul în vremuri periculoase, nesigure. Trebuie să existe o modalitate de a face o legătură cu sportul.

Tom lovea cu stiloul în masă. După un minut lung a spus:

— Jack are dreptate. Să fiu al naibii dacă știu ceva despre Irlanda, dar e o momeală mai bună decât un știu ce drog al cărui nume nu poate nimeni să-l pronunțe. S-a întors spre Hans. Tu știi ceva despre Irlanda?

Hans s-a încruntat și și-a împins ochelarii mai sus pe nasul lui de sperietoare.

— Există în Orientul Mijlociu o tabără de sport unde aduc puști evrei și palestinieni. Poate există ceva de genul ăsta și în Irlanda. Știi, catolici și protestanți întâlnindu-se pe terenul de fotbal, sau ceva de genul ăsta.

Tom a zâmbit.

— De asta ești omul meu, Hans. Verifică. Dă-mi un raport până mâine la ora 12. Apoi a lovit cu palma de birou. Bine, fani ai sportului, hai să trecem prin scenariul de azi.

Au petrecut următoarele două ore citind și editând scenariul. Pe urmă, Jack și Warren s-au dus în studio, unde invitatul lor – un săritor în

lungime câștigător olimpic, care fusese recent diagnosticat cu scleroză în plăci – îi aștepta.

După emisiune, Jack a rămas prin studio o vreme, vorbind cu alți angajați care rămăseseră în zonă. Aproximativ o oră mai târziu, când clădirea era aproape goală, s-a întors la el în birou.

S-a așezat la masă și a ridicat telefonul, formând un număr din memorie.

Cineva a răspuns după ce telefonul a sunat de trei ori.

— Hei, Sally, a spus Jack lăsându-se pe spate în scaun.

— Jack! Mă bucur să te aud. Cum sunt lucrurile în New York? Am auzit că emisiunea ta face niște audiențe incredibile.

Nu-și aducea aminte când fusese ultima oară cineva așa de sincer fericit să-l audă.

— Lucrurile sunt grozave. Cei de la Fox cred că sunt un zeu.

— Toți gândim asta, Jack. Cu siguranță, nu e la fel de distractiv aici fără tine.

— Atunci poate nu te-ar deranja să te muți la New York. Am nevoie de un asistent.

A trecut o secundă înainte ca ea să întrebe:

— Glumești cu mine?

— Nu. Este o ofertă pe bune, care a trecut de șeful meu. Nu putem oferi foarte mulți bani, dar sunt sigur că sunt mai mulți decât câștigi acum.

— Pot veni în zece zile. A râs. O să locuiesc la hostel dacă e nevoie. Mulțumesc, Jack. Nu știi ce înseamnă asta pentru mine.

— O meriți, Sally.

— Mulțumesc.

După ce a pus receptorul jos, Jack a rămas acolo pentru un minut. Tocmai voia să plece acasă, când telefonul a sunat.

Era Warren.

— Hei, Jacko. Beth se duce la yoga diseară. Ce zici să luăm cina la Sparks?

— Sigur.

— Șapte jumate e OK?

— Ne vedem acolo.

I-a luat mai mult decât se aștepta ca să ajungă acasă, să se schimbe într-o pereche de blugi și un tricou și să se urce într-un taxi. Mașina a tras în fața restaurantului la opt fără un sfert.

Stând pe trotuar și-a văzut reflexia într-o vitrină întunecată. S-a oprit doar atât cât i-a trebuit ca să-și treacă mâna prin părul care acum era de-a dreptul blond.

Recepționera, o domnișoară drăguță îmbrăcată într-o rochie strâmtă neagră, i-a zâmbit. Avea obrajii roz ca vata de zahăr.

— Bine ați revenit la Sparks, domnule Shore!

Jack i-a aruncat zâmbetul lui de star.

— Ei bine, mulțumesc. Mă bucur să fiu aici. Mă întâlnesc cu Warren Mitchell.

— Este deja aici. Urmați-mă!

S-a întors și s-a îndepărtat. Fundul ei frumos și mic se legăna într-o parte și-n alta. A urmat-o la masa dintr-un colț al restaurantului.

Acolo ea i-a atins brațul și i-a zâmbit dulce.

— Sunt aici până la închidere. Anunțați-mă dacă aveți nevoie de ceva, orice, a spus, subliniind cuvântul.

Doamne, era o senzație plăcută, să fii dorit din nou.

— O să mă gândesc la asta, scumpo, a spus el, alunecând pe locul lui și urmărind-o cu privirea în timp ce se îndepărta.

Warren a râs.

— Ți-am comandat whisky cu gheață. Apoi și-a ridicat paharul ca să cinstească. E minunat ce poate face o mică expunere la televizor pentru sex-appealul unui tip, nu-i așa? Chiar și în cazul unor tipi bătrâni, ca noi.

Jack s-a întins după băutură.

— E o senzație plăcută să fii din nou cineva, asta pot să-ți spun.

Warren a luat o gură din băutura sa.

— Nu cred că a fost ușor să ajungi din Liga Națională de Fotbal un prezentator sportiv în Sioux Falls.

— N-am fost niciodată în Sioux Falls, dar e același lucru. A fost ca naiba.

— N-am fost alături de tine atunci. Când ți-ai rupt genunchiul.

— Nu ai fi putut face nimic.

— Rahat! Warren a mai luat o gură. M-am speriat ca naiba, știi? Acum erai în vârf; în următoarea clipă, erai la pământ.

— Întotdeauna am știut că am genunchi fragili. Era doar o chestiune de timp.

— Cum ai depășit momentul?

Jack s-a sprijinit de spătarul capitonat. Era ceva la care nu se mai gândise în ultimul timp, la felul în care pierduse totul. După operații a dormit mult; asta-și amintea. Stătea zile întregi, poate săptămâni, în dormitorul lui, ascuns în întuneric, pretinzând că durerea era mai rea decât era, mâncând pastile ca pe bomboane.

Într-o zi, Elizabeth a deschis draperiile. *Ăsta a fost timpul pe care ți l-am acordat, Jackson Shore. Acum ridică-te, îmbracă-te și vino în sufragerie. Trebuie să ne planificăm restul vieții. Peste zece minute o să arunc apă rece pe tine*, *așa că nu pierde vremea.*

Ținându-se de cuvânt, zece minute mai târziu i-a turnat apă în cap. Pe urmă, câteva minute – ore – mai târziu, a îndrăznit să folosească expresia interzisă *dependență de droguri.*

— Elizabeth m-a ajutat să depășesc momentul.

— Nu mă mir㠐. Ai avut noroc cu Birdie. Dacă m-aș fi însurat cu o fată ca ea în loc de…

— Ne-am despărțit.

Era prima oară când rostea cuvintele cu voce tare. A fost surprins de felul în care l-au făcut să se simtă, deprimat și excitat în același timp. Îl văzuse pe Warren privindu-l în seara anterioară când

ieșiseră în oraș să bea; îl întrebase de mai multe ori când urma să vină Birdie în oraș.

— Mi-a luat o vreme s-o spun cu voce tare, asta-i tot.

— Iisuse, ați fost căsătoriți dintotdeauna. Voi doi erați singura speranță pe care o aveam noi, ăștilalți.

Auzise asta ani de zile, de la toți prietenii care se căsătoriseră, divorțaseră și se căsătoriseră din nou.

— Înseamnă că nu există nicio speranță.

— Ești bine?

Răspunsul la acea întrebare era stratificat. Adevărul era că nu voia să privească în profunzime. Când o făcea – de cele mai multe ori târziu în noapte, când era singur – își amintea de vremurile bune în loc de cele rele și suferea pentru ce pierduseră. Era mai bine să înoate la suprafața acestei ape, să se simtă bine cu această nouă viață.

— Da. Treaba era răsuflată destul de rău la noi acasă.

— Știu cum e. Te omoară tăcerea. Ea cum ia lucrurile?

Warlord a presupus că fusese hotărârea lui Jack să se separe.

Bineînțeles. Nimeni nu i-ar fi dat credit lui Birdie că ar fi avut curajul să încheie căsnicia.

— E bine. Acum putem, te rog, să discutăm despre altceva?

— Sigur, Jack, a spus Warren încet. Cum vrei.

Capitolul 18

Plaja devenise sanctuarul lui Elizabeth. Simplu spus, a salvat-o. În ultima săptămână petrecuse ore întregi așezată pe „stânca ei”, fie că ploua, fie că era soare. Vremea n-o deranja în niciun fel. Zi de zi, oră de oră, devenea mai puternică.

Până astăzi, când în sfârșit a fost pregătită să-și reia viața obișnuită.

Conform programului pe care și-l făcuse, în seara asta, joi, era licitația anuală de la bibliotecă și dans. Era incredibil că uitase, având în vedere nenumăratele ore pe care le petrecuse organizând evenimentul.

A ridicat telefonul și a sunat-o pe co-președintă, Alisson Birch.

— Hei, Ali, a spus ea când prietena ei a răspuns. Sunt eu, Elizabeth.

— O, bună. Am crezut că deja te-ai mutat la New York.

— M-am întors.

Încerca să încropească o explicație pentru asta, când Ali a spus:

— Jack e înapoi în emisiune? Nu l-am văzut.

— Doar eu. Eu m-am întors. Jack și cu mine ne-am…

A urmat o pauză lungă.

— V-ați despărțit?

— Vorbim despre o pauză, asta-i tot.

— Doamne! N-am crezut niciodată că te-ar părăsi. Adică… știam că aveați probleme, dar am crezut că e… știi. Felul în care suntem toți nefericiți din când în când.

Elizabeth nu a știut cărei afirmații să-i dea un răspuns. Bineînțeles că Allison a presupus că separarea fusese ideea lui Jack. Femei ca Elizabeth nu părăseau bărbați ca Jack.

— Deci ce-ai de gând să faci? a întrebat Allison.

— M-am gândit să-mi caut ceva de lucru.

— În Echo Beach? Allison a râs. Făcând ce?

— Încă nu știu. Oricum, sunt încă aici și voiam să știi asta. Poate luăm prânzul miercurea viitoare, după întâlnirea comitetului.

— Sigur.

— Și diseară este licitația de la bibliotecă. Presupun că ne vedem acolo.

De data asta, când Allison a făcut o pauză, Elizabeth s-a tensionat.

— Este seară de dans, a spus Allison. Pe cine aduci?

Elizabeth uitase că lumea era împărțită pe perechi.

— Nu m-am gândit la asta.

— Ar trebui să stai singură cu noi la masă. Nu te-ai simți ciudat?

— Presupun că trebuie să învăț să fiu singură pe unde mă duc, a spus Elizabeth, auzindu-și emoția din voce.

— Da, a spus Allison cu un suspin. Presupun că da. Vrei să vin cu Chuck să te luăm?

— Nu, a spus ea încet, știind că nu avea de gând să se ducă – nu putea să se ducă.

A mai suportat câteva minute de conversație penibilă, apoi a pretins că are o durere de cap și a încheiat convorbirea. S-a trântit pe canapea.

Această nenorocită de despărțire avea o serie nesfârșită de efecte colaterale.

Acum era singură. O femeie singură, care se aventurează curajoasă într-un teritoriu necunoscut, fără hartă și fără busolă.

A simțit nevoia să-și plângă de milă, dar a refuzat să cedeze în fața acestui sentiment. Se ascundea de prea mult timp.

Era momentul să intre înapoi în traficul vechii ei vieți. Și ce dacă de data asta nu exista bandă de avarie? Așa e viața. Lucrul important era să-și învingă teama.

S-a ridicat și s-a dus în bucătărie ca să-și ia un pahar cu apă. Lângă frigider a observat calendarul.

Azi avea două lucruri trecute pe listă.

Licitație la bibliotecă: 6.30
Fără pasiune: 7.00

Uitase complet de întâlnire, ceea ce era ciudat, având în vedere că intenționa să se ducă.

Dar asta era seara licitației.

S-a dus la etaj, și-a vopsit părul, după care și-a strecurat foarte sănătosul corp în rochia elegantă roșie DKNY pe care o cumpărase cu o lună în urmă. S-a machiat cu multă grijă, încercând să arate cât putea de bine. La sfârșit a adăugat o singură bijuterie, un colier sofisticat sub formă de fluture, executat manual din argint și onix.

Când s-a dat în spate și s-a uitat în oglinda înaltă a văzut o femeie ușor supraponderală îmbrăcată într-o rochie mulată sexy. Nu era deloc „o nouă Elizabeth".

A făcut o pauză, dezbătând din nou întreaga chestiune, apoi a luat un șal negru din dulap și a plecat de acasă.

A trecut pe lângă mai multe orășele așezate la malul mării. În dreptul localității Manzanita a ieșit de pe drumul principal și a luat-o pe drumul întortocheat, accidentat, care ducea spre plajă. Ici-colo erau case care străluceau în întuneric. Până la urmă, drumul a scos-o în parcarea unuia dintre hotelurile strălucitoare de patru stele de pe coastă. Pe măsură ce se apropia de destinație, a început să aibă fluturi în stomac.

Ce făcea? Nu putea intra acolo singură…

„Ba da, poți".

A parcat mașina și a rămas acolo.

Era șase și douăzeci și cinci. Licitația urma să înceapă din clipă în clipă. Dacă ar fi așteptat prea mult timp, toată lumea ar fi observat-o intrând. Era mai bine să se strecoare pe nesimțite.

A inspirat adânc. „OK. Acum cobor din mașină."

Și-a înconjurat corpul cu șalul din amestec de cașmir și s-a îndreptat spre hotel.

În hol a văzut mai mulți oameni pe care îi cunoștea. A continuat să meargă zâmbind și salutând din cap, dar a fost sigură că a auzit întrebarea *Unde este Jack?* șoptită în urma ei.

Cu siguranță, era doar în imaginația ei.

A mers grăbită pe treptele mochetate spre sala de bal. A făcut o pauză în dreptul ușii.

Zeci de oameni frumos îmbrăcați era așezați la mesele albe, discutând între ei.

Știa ce vorbeau: aceleași lucruri pe care orice grup de genul ăsta le vorbea întotdeauna, indiferent în ce oraș s-ar fi aflat. Bărbații vorbeau despre joburi și sport. Femeile despre școală, copii și diete.

În colț un trio de jazz cânta o interpretare a unui vechi cântec al Ellei Fitzgerald.

Nu a avut nevoie să-și verifice biletul ca să-și găsească masa. Era chiar acolo, în față, pe mijloc. Unul dintre avantajele faptului de a fi voluntarul de frunte în Echo Beach era amplasarea excelentă a mesei. Bineînțeles, nu strica nici faptul că era – fusese – măritată cu una dintre puținele celebrități ale orașului.

Allison și Chuck erau deja la masă. Chiar și de la distanță, Elizabeth a văzut că Allison era îmbrăcată cu uniforma ei obișnuită: o ținută neagră croșetată St. John. La masă mai erau deja trei cupluri care vorbeau între ele și sorbeau șampanie. Erau cu toții oameni pe care Elizabeth îi cunoștea, pe unii bine, pe unii doar din vedere. Într-un oraș de această dimensiune, toată lumea știa un pic pe toată lumea.

La masă erau două scaune libere.

Elizabeth ar fi putut s-o facă; a știut brusc asta, cu certitudine. Ar fi putut să ridice bărbia, să traverseze mulțimea care șoptea și să-și ocupe unul dintre cele două locuri libere de la masă.

Dar pentru ce?

Asta nu era viața ei. Era cea pe care o preluase în mod implicit. Era subprodusul vieții lui Jack. Din acest motiv avea așa de multe cunoștințe în această încăpere și așa de puțini prieteni.

Cu mult timp în urmă, când fetele erau mici, iar banii puțini și se mutau într-un oraș nou o dată la fiecare doi ani, descoperise că cel mai sigur mod de a-ți face prieteni era acela de a te oferi voluntar pentru cât mai multe activități. Șablonul ei a rămas același oraș după oraș. Te muți, începi să te oferi voluntar, îți creezi niște prietenii fragile, mergi mai departe.

În Echo Beach și-a înghesuit în mod automat viața în amprenta lui Jack fără să se deranjeze să-și pună la îndoială alegerile.

Acum exact asta făcea.

Nu voia să fie femeia care fusese. Nu asta era ideea acțiunii ei? Nu voia să dispară în această mulțime, să dezbată subiectele obișnuite și să devină vechea Elizabeth, cea la care puteai apela întotdeauna la nevoie. Soția lui Jack.

A întors spatele persoanei care a fost și a plecat. Precum Cenușăreasa, a fugit în jos pe scări cu șalul fluturându-i în spate și a intrat în mașină.

Uitându-se repede la ceasul de la bord a constatat că era ora șase și patruzeci de minute.

Întâlnirea femeilor fără pasiune urma să înceapă în douăzeci de minute.

A pornit mașina și a apăsat pedala de accelerație. Era ora șapte și un sfert când a ajuns la clădirea colegiului.

Și-a înfășurat strâns șalul în jurul corpului și a mers grăbit pe holurile goale până a ajuns în sala de clasă.

— Elizabeth! a spus Sarah Taylor când Elizabeth a intrat în încăpere. Ne temeam că nu vei ajunge săptămâna asta.

În mod neașteptat, Elizabeth a râs. Întâmpinarea era exact lucrul de care avea nevoie.

— M-am pierdut.

Mina a chicotit.

— Toate suntem pierdute, scumpo. Intră!

Elizabeth a ocolit cercul de femei și s-a așezat pe un scaun liber lângă Kim.

Kim nu a zâmbit.

— Ar fi trebuit să te ții la distanță. Acest grup n-o să facă altceva decât o să te tragă în jos.

Elizabeth s-a uitat la fețele femeilor care știau exact cum se simțea ea acum.

— În ultima vreme am făcut asta de una singură.

— Serios? Pari mai fericită, a spus Kim.

Înainte ca Elizabeth să apuce să răspundă, Sarah a început întâlnirea.

— Cine vrea să înceapă în seara asta?

Spre propria ei mirare, Elizabeth a ridicat mâna. A simțit un fior de frică atunci când lumea s-a uitat la ea.

— M-am separat de soțul meu.

— Și cum te simți? a întrebat cu blândețe Sarah.

Odată ce a început să vorbească, Elizabeth a constatat că nu se mai putea opri. A spus întreaga poveste. A încheiat astfel:

— În seara asta am încercat să mă întorc la vechea mea viață, dar nici asta nu e ceea ce trebuie. Am nevoie de o viață nouă, dar nu prea știu cum să încep. Așa că am venit aici.

Mina s-a aplecat în față.

— M-am gândit la tine săptămâna trecută. Poate am puteri paranormale. I-a zâmbit trist lui Elizabeth. În orice caz, ieri citeam catalogul colegiului, căutând clasele la care pot participa acum, că pot să șofez, și am observat că o să înceapă în curând un curs de pictură.

Elizabeth a simțit o mică scânteiere. Speranță, poate.

— Serios?

Mina a băgat mâna în geanta ei din petice de piele și a scos un catalog uzat.

— L-am păstrat pentru tine.

A traversat cercul prin centru și i-a dat catalogul lui Elizabeth.

— Mulțam, a spus ea, mirată că vorbea serios.

Apoi conversația a continuat, afundându-se din când în când în genul de intimitate marcată de emoții sudiste – lacrimi sau hohote de râs.

Singura care nu a vorbit a fost Kim. Pe parcursul întregii întâlniri a stat țeapănă lângă Elizabeth, jucându-se cu un pachet de țigări pe jumătate gol, pufăind ferm la unele afirmații.

Întâlnirea s-a încheiat. Elizabeth a mai rămas câteva minute, vorbind cu femeile; apoi s-a dus spre mașină.

Aproape ajunsese în parcare, când a observat-o pe Kim stând de una singură într-o parte, fumând.

Elizabeth a ezitat pentru o clipă. În viața ei anterioară, nu s-ar fi aventurat niciodată în durerea altei persoane. Ar fi fost respectuoasă, păstrând distanța.

Din întuneric s-a uitat la Kim, care era luminată de strălucirea albăstruie a unui felinar. Privirile li s-au întâlnit.

Elizabeth s-a dus la ea. Când era mai aproape a observat urme de lacrimi pe tenul palid al lui Kim.

— Vrei o țigară?

— Nu, mulțumesc.

Au stat acolo, tăcute, uitându-se spre parcare. Mirosul de fum se simțea în aerul rece.

— Mergi vreodată la concursul de castele de nisip din Cannon Beach? a întrebat Kim expirând fumul.

— Sigur.

Cunoștea bine concursul; fiecare localnic îl cunoștea. Oamenii veneau de la distanțe mari pentru a construi sculpturi complicate, sofisticate. Orice, de la castele până la sirene. Fiecare obiect era frumos și avea un aer de permanență, dar, până dimineața, marea le lua înapoi pe toate.

A înțeles. Kim crezuse, așa cum crezuse odată și Elizabeth, că mariajul este ceva rezistent. Dar este

doar nisip. Real și magic într-o clipă, distrus în următoarea.

Kim s-a uitat la ea.

— Sarah crede că mi-e frică. Că mi-e teamă să sper.

— Tuturor ne e teamă.

— Presupun. Kim a aruncat mucul de țigară și l-a stins cu tocul ghetei. Ei, bine, ne vedem săptămâna viitoare.

— O să fiu aici.

Kim s-a îndepărtat, s-a urcat într-o Miata albastră drăguță și a plecat.

Elizabeth a făcut același lucru. Ajunse pe autostradă, drumurile li s-au despărțit.

Elizabeth a mers pe autostradă. La Stormwatch Lane s-a oprit, a scos corespondența din cutia poștală și a continuat să meargă spre casă.

Când a parcat ploua din nou.

A intrat în casă, și-a aruncat șalul pe masa din bucătărie și a frunzărit corespondența. Era un plic mare de la Meghann.

L-a deschis. Pe jos au căzut cataloage de la facultăți. Columbia, NYU; SUNY. Trei dintre universitățile care o acceptaseră cu mulți ani în urmă.

Pe un bilețel era scris: NU MAI POȚI SPUNE CĂ NU AI TIMP.

•

Elizabeth evita să vorbească cu fiicele ei. Le suna special în timpul orelor de școală sau al antrenamentelor de înot și lăsa mesaje vesele care sunau ca și cum lucrurile s-ar fi desfășurat conform schemei obișnuite. Tata o ducea grozav la New York, luminând calea undelor; mama lucra din greu să pregătească locul pentru chiriași. Minciuni care se adunau în teancuri, precum niște cărți de joc.

S-a uitat la ceasul de pe șemineu. Era două fără un sfert.

Cinci fără un sfert în Washington, DC.

Trebuia să fie la antrenamentul de înot. Sâmbătă era marea întâlnire cu echipa Universității UVA.

Lașă, s-a gândit Elizabeth în timp ce forma numărul. Era așa de preocupată să-și conceapă mesajul voios încât nici nu și-a dat seama că Stephanie a răspuns.

— Alo?

Elizabeth a râs nervos.

— Hei, iubito, mă bucur să te aud. M-am gândit la voi o grămadă în ultima vreme.

— Hei, mamă. Stephanie părea obosită. Probabil că radarul tău uterin funcționează. Sunt bolnavă.

— Ce s-a întâmplat?

Conversația a fost întreruptă de o pauză și în acea fracțiune de secundă Elizabeth și-a imaginat tot ce putea fi mai rău; asta înseamnă să fii mamă; te împinge pe bârnă, iar apoi îți spune: *Ai grijă, nu te uita în jos.*

— Nu suna la 112 sau ceva de genul ăsta. Am doar o viroză digestivă. Tot ce a luat-o în jos, acum o ia în sus.

— Jamie are grijă de tine?

— O, da, asta e specialitatea ei. Azi-dimineață a spus: „Dacă ai impresia că o să vomiți, țintește departe de pantofii mei noi”.

Elizabeth a râs. Era tipic pentru Jamie.

— Sunt sigură că o să-ți revii imediat.

— Așa sper. Hei, mama, mă bucur că ai sunat. Trebuie să vorbim despre ceva. Părinții lui Tim ne-au invitat pe mine și pe Jamie să mergem la schi în vacanța de primăvară. Au o casă în Vermont. E a doua săptămână din martie.

Slavă Domnului.

Elizabeth era îngrijorată în legătură cu felul în care ea și Jack urmau să gestioneze separarea atunci când fetele aveau să fie acasă. Una era să evite adevărul la telefon. Era cu totul altceva să-și mintă copiii în față.

— Sună foarte bine.

— E cam scump. Bilete pentru teleschi…

— Tatăl tău își permite.

Elizabeth s-a strâmbat. Ar fi putut spune: *Noi ne permitem.*

— Ar fi prima vacanță de primăvară în care nu am veni acasă. Ești de acord cu asta?

Scumpa Stephanie, întotdeauna îngrijorată pentru sentimentele altor oameni. Elizabeth a simțit brusc impulsul de a spune: *Sparge câteva ouă*, *dragă, fii curajoasă,* dar, în schimb, a spus:

— O să-mi fie dor de voi, bineînțeles, dar ar trebui să mergeți. Distrați-vă.

— Mulțumesc, mamă. Deci, cum merge treaba cu casa? Cred că simți că înnebunești. De fiecare dată când îl sun pe tata pare așa de entuziasmat de Manhattan. Cred că ți-e foarte dor de el.

— Îmi este, a spus Elizabeth tresărind.

— Cât o să mai stai în Oregon?

— Nu știu. Nimeni nu pare să vrea să locuiască așa de departe de drum și nu putem lăsa casa goală.

S-a uitat în jos, la mâna ei stângă, adunată în poală. Inelul cu diamant era încă pe deget. Totul în legătură cu el, faptul că îl purta, era în același timp o minciună și cel mai profund adevăr. Uitându-se la el acum, nu vedea decât o minciună.

— Deci cum merg orele? a întrebat ea ca să schimbe subiectul.

A funcționat. Stephanie a spus câteva „povești amuzante cu Jamie” despre felul în care sora ei intrase și ieșise din diverse necazuri.

— Ca de obicei, a spus Steph, Jamie a fost cauza echivalentului social al unei tamponări de zece mașini și nici măcar nu a observat. Tim spune că are nevoie de o oglindă retrovizoare să-și vadă propria viață.

Elizabeth a râs.

— A luat asta de la bunicul. El nici măcar o dată nu s-a uitat înainte să sară. Spunea că ar fi stricat surpriza.

Vocea i s-a blocat din cauza gândului: *S-a dus.*

— Ești bine, mamă?

— Mi-e dor de el.

— Știu. Lui Jamie îi e greu. Ea și bunicul erau apropiați. Cred că îi afectează înotul. Și nici nu doarme bine.

Elizabeth a oftat. Biata ei fetiță. Poate că Jamie avea o carapace groasă la exterior, dar la interior era un miez moale și dulce.

— Fii atentă la ea pentru mine! O s-o sun mâine după ora de antrenament fizic.

— Am încercat s-o conving să meargă la un consilier din campus, dar o cunoști. Mi-a zis să-mi văd de treabă.

— Ești un copil bun, Steph, a spus Elizabeth. Îți spun asta suficient de des?

— Da, mamă.

Elizabeth și-a ales cu atenție următoarele cuvinte.

— Doar nu uita cum s-o pui pe Stephanie pe primul plan. Uneori, trebuie să fii egoistă, fiindcă altfel îți alunecă viața printre degete.

— Ești bine, mamă?

— Sigur. Sunt doar puțin obosită, asta-i tot.

Stephanie a tăcut pentru o clipă. În fundal se auzea un televizor. Un ropot de aplauze.

— E ceva ce-ți dorești să fi făcut, știi, în afară de a avea copii și a te mărita?

Era genul de întrebare la care de obicei o femeie ajunge prea târziu în viață, după ce a ales un drum și și-a dat seama că e înfundat.

— Ce ți-a venit să întrebi asta?

— Mă uit la emisiunea asta despre o femeie care și-a omorât copiii. Se pare că întotdeauna și-a dorit să fie polițistă. Ca și cum aia ar fi fost o alegere bună. Oricum, psihologul bălmăjește ceva despre faptul că femeile își sublimează propriile nevoi. Compară asta cu încărcarea unei arme. Într-o zi: bang.

Într-adevăr, bang.

Ar fi fost ușor să devieze discuția, dar nu a vrut să aleagă calea ușoară. Erau lucruri pe care ar fi trebuit să le spună fiicelor ei, sfaturi pe care ar fi trebuit să le dea. Din păcate, ea a aflat unele adevăruri prea târziu.

— Nu „în loc de”; atunci nu v-aș fi avut pe tine și pe Jamie. Dar în plus, poate. Îmi plăcea să pictez. Asta s-a pierdut undeva pe drum.

— N-am știut asta.

Asta era probabil cea mai gravă ratare a ei. Îi fusese așa de frică de propriul vis pe care-l pierduse, încât pretinsese că nici nu existase. Cum poate o femeie care și-a tăiat singură aripile să-și învețe puii să zboare?

— Nu știu de ce n-am vorbit despre asta. Oricum, eram specială.

— Încă ești, mamă.

— Mă gândesc să iau niște ore de pictură la un colegiu comunitar.

Poftim, o spusese. A pus un vis în cuvinte și i-a dat puterea unei voci.

— Ar fi grozav. Sunt sigură că o să te caci pe curba lor statistică.

Elizabeth a râs. Nici măcar nu se gândise la note.

•

— Nu uita, Stephie, ăștia sunt anii tăi de glorie. Nu ai soț, nu ai copii, nu ai pe nimeni care să-ți spună ce nu poți să faci. Ăsta e timpul când trebuie să ai visuri mărețe și să te avânți.

Elizabeth a auzit regretul feroce din vocea ei. Era așa de ușor să judece lucrurile retrospectiv. A început să spună altceva, dar a auzit un sunet care a oprit-o.

— Puiule? Plângi?

— Nu ești chiar așa de inspirată, mamă. Doar mă simt rău. Acum începe să mă doară capul. Cred că mă culc. O pun pe Jamie să te sune când se întoarce de la antrenamentul de înot.

— Bine, iubito. Să bei multe lichide. Și salută-l pe Tim din partea mea. Din partea noastră, s-a corectat Elizabeth.

Cât de repede începuse să gândească la persoana întâi singular.

— Spune-i tatei că-l iubesc.

— Îi spun.

— Și spune-i să mă sune diseară. Vreau să-mi povestească și mie cum a fost marele interviu cu Jay.

(*Care Jay?*)

— Bine, a spus ea. Te iubesc.

— Și eu vă iubesc. Pa.

•

În ultimele câteva zile, viața lui Jack fusese o cursă infernală. Trimiterea în judecată a lui Drew Grayland fusese transmisă pe canalul Court TV. Tânărul nu recunoscuse nimic și pledase nevinovat, dar asta nu contase. Toată povestea sordidă ieșise la suprafață și era în centrul atenției. În toată țara, studenții și părinții protestau împotriva lipsei de responsabilizare a sportivilor. Studente de la zeci de universități depuseseră acuzații de viol împotriva jucătorilor de fotbal și de baschet.

În centrul poveștii era Jack Shore. În urma unui noroc – și a unei investiții considerabile în promovare a canalului Fox – devenise imaginea națională a schimbării. Din nou lumea știa cine este.

Acum avea emoții.

Sally era lângă el, bătând din picior în timp ce căuta printre fructele din coșul de pe măsuța de cafea.

— O să fii grozav, a spus ea de cel puțin cincisprezece ori în tot atâtea minute.

De fapt, el chiar avea nevoie să i se spună asta în mod repetat. Asta era o mare parte a motivului din care o angajase. Făcea minuni pentru egoul lui – și, bineînțeles, era o asistentă foarte bună.

Organizase fiecare nuanță a acestei oportunități, nu-i așa?

S-a auzit o bătaie în ușă. În încăpere a intrat Avery Kormane, femeia care-l poftise în camera de așteptare mică și fără ferestre și care îi luase preinterviul.

— Cum ești?

— A vomitat vreodată cineva la *Tonight Show,* sau voi fi eu primul?

— Un tip care imita sunete de păsări din Kentucky s-a uitat o dată la spectatori și a căzut pe jos cu fața înainte. Avery a zâmbit. Toată lumea e emoționată în această încăpere. Îi știu pe cei ca tine. O să te descurci foarte bine odată ce vei fi în fața camerei de filmat. Dacă începi să ai emoții, concentrează-te asupra lui Jay. E un tip simpatic. Dacă te vede că nu te descurci, te ajută.

Sally îl alesese pe Leno tocmai din acest motiv. Când au început să curgă ofertele în săptămâna precedentă, Jack a gravitat în mod instinctiv spre Letterman. Sally i-a amintit că Jay era mult mai lejer. Avery și-a consultat clipboardul.

— După cum ți-am spus mai devreme, locul tău este cel de lângă Jay. Celelalte trebuie să fie goale. George Clooney trebuie să prindă un avion spre DC pentru următorul segment al conferinței de presă.

Jack s-a uitat în sus la monitorul de pe perete. Pe ecran, Thea Cartwright râdea împreună cu Jay. Era, fără discuție, cea mai frumoasă femeie din Hollywood.

— Dar Thea?

Avery s-a uitat brusc în sus. Ochii i s-au îngustat în spatele celei mai urâte rame negre de ochelari din lume.

— O cunoști? Nu am asta notat.

Sally se încrunta spre el.

— Nu, nu. Doar mi se pare grozavă. Asta-i tot.

S-a simțit complet penibil.

Avery și-a încrețit nasul.

— O, asta. Ei bine, va fi demult plecată. Are o premieră în seara asta. Doar dai mâna cu Jay, saluți publicul și te așezi. S-a uitat la ceas. Urmează-mă.

Jack a făcut ce i s-a spus. Sally era lipită de el ca scaiul. Au traversat labirintul imens al holurilor culiselor, trecând pe lângă mai multe uși închise care avea semnalul roșu *în direct* aprins. În sfârșit, au ajuns la marginea scenei.

Un panou vertical îngust lumina cuvântul *Hollywood* lângă el. Luminile zumzăiau discret.

Jack avea palmele transpirate ca niște gheizere. Era mai ud decât nenorocitul de *Om din Atlantida.*

— O să fii grozav, a spus Sally din nou.

Și-a dorit ca Elizabeth să fi fost acolo. Nu era nevoie decât să se uite o dată la el și să-l atingă delicat ca să-l calmeze. Asta era ceva ce-și dorea – expunere națională – de ani de zile, dar, aflându-se în fața momentului, era la fel de agitat ca un începător la linia de start.

Nu se compara cu citirea știrilor de pe prompter. Trebuia să fie relaxat și spiritual. Avery menționase anecdotele personale amuzante ca pe un lucru bun.

I se întâmplase vreodată ceva cât de cât amuzant?

M-a părăsit soția luna trecută… pa bam. E suficient de amuzant?

Ropotele de aplauze au zguduit platoul. Pe perete s-a aprins un bec roșu.

Avery l-a bătut pe umăr.

— E rândul tău, Jack. Baftă!

El a bălmăjit ceva – n-a avut idee ce – și s-a împleticit după colț. Luminile erau puternice ca pe Broadway și erau îndreptate spre fața lui. Abia putea distinge șirurile de oameni din public. A clipit brusc, dându-și seama că luminile nu era îndreptate spre el, el se uita într-un reflector.

Ce idiot!

I se părea că are un zâmbet stângaci, ca și cum l-ar fi împrumutat de la un bărbat mai mare decât el.

Jay se îndrepta spre el cu mâna întinsă.

— Jumpin Jack Flash, a spus el, zâmbind.

Și atât de simplu, nervii lui Jack s-au disipat. Uitase asta: era Flash.

— Hei, Jay.

A făcut cu mâna spre public, care a aplaudat frenetic.

L-a urmat pe Jay de-a lungul scenei puternic luminate. Era la biroul mare de lemn când a văzut-o. În același timp a auzit vocea lui Jay.

— Thea a vrut să rămână. Spune că fotbalul e al doilea sport favorit al ei.

Din sală s-a auzit un vuiet de aprobare.

Thea s-a ridicat de pe fotoliu și s-a dus spre el. Corpul ei subțire, cu picioare lungi, abia dacă era acoperit de un maiou negru fără bretele și o fustă scurtă roz. Avea un machiaj minim; părul blond ca un lan de grâu părea tăiat cu mașina de tuns iarba. Era a naibii de sexy. Pe tocuri era la fel de înaltă ca el.

Pentru o fracțiune de secundă s-a simțit din nou de șaisprezece ani, un băiețandru care lipește postere cu Farrah Fawcett pe perete.

Thea s-a strâmbat spre public.

— Ei bine, ăsta e un bărbat arătos, n-am dreptate, doamnelor?

Aproape că a leșinat, sincer. Luminile de deasupra capului i s-au părut brusc înfierbântate ca la un interogatoriu. Îi simțea parfumul, de mosc și dulce în același timp. A dat din cap și s-a forțat să se întoarcă, temându-se că se va uita la ea prea mult timp.

S-a așezat.

— Deci, a spus Jay stând în spatele biroului, ai zgâlțâit puțin lumea sportivă.

— Am fost în locul potrivit la momentul potrivit când s-a aflat povestea.

Fusese nevoie să repete modestia în oglindă. Nu era ceva ce-i venea natural.

Jay a rânjit.

— Pun pariu că e bine să fii din nou în lumina reflectoarelor.

— Este.

— Cum au fost anii în care nu ai jucat fotbal?

Fiecare celebritate îl întreba asta. Nimic nu speria mai tare o persoană celebră decât cufundarea în anonimat.

— Ca și cum aș fi schimbat un Ferrari pentru un Volvo la mâna a doua.

— Uau! a exclamat Jay, iar publicul a râs. Ce te-a făcut să acționezi? Mulți sportivi sunt foarte supărați.

— Sunt tată, a spus el simplu. Ar fi putut să fie una dintre fiicele mele în acea cameră cu Drew Grayland. Trebuie să ne întoarcem la vremurile în care comportamentul sportiv onorabil conta, atât pe teren, cât și în afara lui.

Publicul a izbucnit din nou în aplauze. Deasupra zgomotului s-au auzit câteva huiduieli.

Interviul a mai ținut câteva minute. Jay era genial în a scoate un comentariu amuzant dintr-o afirmație serioasă, fără să bagatelizeze subiectul.

Apoi, dintr-odată, s-a terminat. A început muzica, s-au aprins luminile și Jay s-a ridicat în picioare. L-a lovit cu palma pe spate pe Jack.

— Ai fost fantastic.

Jack s-a simțit ca și cum și-ar fi condus echipa la victorie în Super Bowl.

Thea s-a dus la Jay și l-a sărutat pe obraz.

— Mulțumesc.

A coborât vocea și a mai spus ceva. Jay a râs, apoi i-a făcut cu mâna lui Jack și a ieșit din scenă.

Zâmbind în continuare, Thea s-a apropiat de Jack. Un zâmbet ușor îi curba buzele pline. Era sigură de efectul ei asupra bărbaților; ai fi zis chiar că i se părea de la sine înțeles.

— Ai fost bun, a tors ea aplecându-se spre el.

— Mulțumesc.

— Ai vrea…

Sally a venit lângă el.

— Ai fost minunat, a spus ea fără suflare, apoi i s-a adresat Theei: Sunt Sally, asistenta lui Jack. E o onoare să te cunosc.

Thea s-a uitat la mâna lui Sally, așezată cu posesivitate pe antebrațul lui Jack.

— Ce norocoasă! Ar trebui să plec. Am o premieră în seara asta.

Când i-a zâmbit lui Jack, el a simțit cum se înfierbântă.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Sper că ne mai vedem.

— Ăăă… da. Și eu.

După ce a plecat, Jack s-a uitat la Sally, care îl privea ca pe un zeu.

Capitolul 19

Vineri, Meghann a sunat exact la timp.

Elizabeth s-a gândit să nu răspundă, dar știa că n-ar fi avut niciun rost. Meghann ar fi sunat la fiecare cinci minute până ar fi prins-o.

Cu un oftat a răspuns la telefon:

— Hei, Meg.

— L-aș fi lăsat să sune la nesfârșit, știi.

Elizabeth s-a așezat la masa din bucătărie.

— M-am gândit la asta.

— Asta e seara cea mare. Ora de pictură despre care mi-ai spus. Doamne, mi-aș dori să fiu acolo.

— Vrei să spui că ți-ai fi dorit să mă duci la oră.

— Până la ușă.

Elizabeth a zâmbit puțin.

— M-am gândit să nu mă duc.

— Bineînțeles că te-ai gândit. Dar dacă n-o faci acum…

Meg a lăsat fraza neterminată. O amenințare nearticulată, cumva mai înfricoșătoare din cauza lipsei formei.

— Știu. Mă duc. Mă duc.

— Bine. Mă suni când te întorci acasă? Am o întâlnire, așa că ar trebui să ajung acasă până-n ora nouă, cel târziu.

— Asta e ora lui de culcare?

— Foarte amuzant. Întâmplarea face că are douăzeci și opt de ani, o vârsta respectabilă. Doar că nu mai pierd timpul. Dacă o întâlnire nu merge bine în primele treizeci de minute, nu-și va reveni după aia.

— Poate o să te surprindă.

— Birdie, toți mă surprind. Săptămâna trecută l-am îmbrățișat pe tip în fața ușii și am simțit o baretă de sutien. Ei, trebuie să închid. Fruntea sus și adu-ți aminte ce talentată ești.

Eram.

— O să-mi amintesc, a spus ea.

— Mișcă-te în continuare. Nu te opri și nu încetini până când nu te-ai așezat.

— Bine.

În următoarea oră, Elizabeth a urmat sfatul prietenei sale celei mai bune. Nu și-a dat voie să facă pauză, să ofteze, să încetinească sau să gândească.

Fă pachetul cu materiale de pictură.

Fă un duș.

Usucă-ți părul.

Îmbracă-te.

Urcă-te la volan.

A reușit să ajungă la colegiu în mai puțin de treizeci de minute. A parcat chiar în față și s-a dus înăuntru.

În fața sălii 108 era pus un anunț pe care scria: INTRODUCERE ÎN PICTURĂ/ 5:00

A deschis ușa cu precauție. În sala mică de clasă erau șase sau șapte oameni – numai femei – așezate în semicerc. În fața lor era o masă lungă drapată într-o pânză albă. Pe ea era așezat un bol maro de lemn plin cu mere roșii.

A făcut tot posibilul să se miște neobservată în timp ce s-a strecurat în jurul bibliotecii din carton spre locul gol. Și-a ținut sacoșa din pânză lângă piept ca și cum ar fi fost o vestă antiglonț.

În spatele ei, ușa s-a deschis, apoi s-a închis ușor. O voce de bărbat a spus:

— Bine ați venit la cursul de Introducere în Pictură. Dacă v-ați adus materiale pentru macrame, sunteți în sala greșită.

A mers printre scaune în felul acela lejer, cool, pe care îl asociezi cu dansatorii sau cowboy-i. Purta un tricou negru care stătea întins peste omoplați și o pereche de blugi decolorați. Când a luat creta și s-a întors, Elizabeth a inspirat brusc. Probabil, nu era singura femeie care reacționase așa.

Era tânăr – nu mai mult de douăzeci și nouă sau treizeci de ani – dar, pentru numele lui Dumnezeu,

arăta bine, ca Brad Pitt în *Thelma și Louise.*

— Sunt Daniel Boudreaux, a spus el, arătându-și dinții albi. Sunt profesorul vostru pentru următoarele șase săptămâni. Misiunea mea este să vă fac introducerea în pictură. Privirea lui albastră s-a mutat de la o față la alta; s-a oprit puțin asupra lui Elizabeth, sau doar își imaginase ea asta? Să sperăm că acesta va fi începutul unei povești de iubire care va dura toată viața. Pentru acelea dintre voi pentru care contează astfel de lucruri – și nu ar trebui să conteze, asta e artă, până la urmă – am studiat la Școala de Design și la Yale. Sunt supra-încărcat de cunoștințe și am o lipsă cumplită de talent. Dar asta nu mă oprește. Pescuiesc toată vara în Alaska și pictez iarna.

S-a mutat de lângă tablă și a stat în picioare lângă masa pe care era așezat bolul de fructe.

— Haideți să vorbim puțin despre compoziție.

Inima lui Elizabeth bătea cu putere. În curând, s-a gândit ea, în curând va spune: „Bine, clasă, hai să începem”.

— Cea mai autentică expresie a artei poate fi găsită în vârful pensulei. Este în ochiul artistului…

Elizabeth s-a gândit că a fost o fraieră să creadă că poate face asta. Uitase cum să gândească precum un artist, cum să-și lase emoțiile să-i inunde pensula.

— Ca orice altceva, pictura presupune o pregătire. Nu vorbim acum despre amestecarea propriilor vopsele. O să pictăm la început cu vopsele acrilice și vom crea o paletă de lucru. Vedeți ovalul acoperit cu folie pe care l-am pus lângă scaunul vostru?

Elizabeth și-a desfăcut materialele de pictură cu mișcări lente. Letargia era normală; folosea mușchi care se atrofiaseră.

— O să începem pe hârtie și vom progresa spre pânză. Așa că fixați-vă pânza…

Elizabeth a prins o bucată aspră de hârtie pe șevaletul din fața scaunului ei. A început să caute

prin geantă, apoi și-a dat seama că nimeni nu se mai mișcase. Și-a pus mâinile înapoi în poală.

— Acum, uitați-vă la fruct, uitați-vă la el cu adevărat. Studiați modul în care liniile se curbează și se despică, felul în care lumina se reflectă de pe suprafețele plate și dispare în adâncituri. Pictura este despre a vedea. Uitați-vă la bol, simțiți textura cu mintea, discerneți culorile care îl alcătuiesc. Când sunteți pregătiți, începeți. Mai târziu o să începem cu schițe și idei, dar pentru moment vreau să intrăm în miezul problemei. Imaginați-vă că sunteți un copil care are un set de vopsele. Libertate în forma ei cea mai pură.

Elizabeth a auzit sunetul pensulelor care erau afundate în vopsea – prea tare – perii prea uzi lovind hârtia.

Și-a limpezit mintea de orice altceva în afara fructului. Doar atât. Lumină și umbră; culoare, linii și compoziție.

Și-a dat seama cu surprindere că nu era singură. Daniel era alături, aplecându-se.

— E vreo problemă? a întrebat el.

A simțit că roșește.

— Îmi pare rău. Ce-ai spus?

Ea s-a întors ca să se uite la el cu asemenea viteză încât aproape s-au lovit cap în cap.

Daniel a făcut un pas în spate și a râs.

— Cum te cheamă?

— Elizabeth.

— OK, Elizabeth, care e problema? Nu ai început.

— Încă nu văd.

— Merele? Poți să te muți mai aproape.

— Nu… pictura.

— A. Ei, ăsta e un răspuns interesant. Închide ochii.

I-a urmat indicațiile și și-a dorit imediat să n-o fi făcut. În întuneric părea cumva mai aproape; simțea mirosul picant al aftershave-ului lui.

— Descrie fructul.

— Este într-un bol de lemn, cioplit manual, cred, de cineva care nu este foarte bun la asta. Este dintr-o bucată masivă de lemn. Masa este o masă de metal pentru servit mâncare, probabil cu o tăblie din lemn natur pe care ai acoperit-o cu o față de masă albă ieftină. Merele sunt MacIntosh, roșii cu linii verzi și negre, aproape de forma inimii. Lumina cade pe partea dreaptă. La capătul mesei este o pană, poate de la o gaiță.

Daniel a tăcut o clipă. Elizabeth își simțea bătăile inimii. Erau așa de puternice încât se întreba dacă nu cumva auzea și el. *O femeie moare brusc la ora de pictură fiindcă un armăsar îi spune să descrie merele. Povestea la ora unsprezece.*

— Nu-ți place cum arată, a spus el până la urmă. Ceva nu e bine. Le-am așezat prost. Cum ar fi trebuit să le pun?

— Fața de masă ar trebui să fie galbenă. Ar trebui să fie un singur măr; nu, o portocală. Fără bol. Tot restul e numai balast.

Daniel s-a aplecat mai mult. Elizabeth simțea aerul dintre ei în timp ce el se mișca, sunetul respirației lui. Apoi i-a atins mâna. Ea a tresărit, a încercat să se retragă. El nu a lăsat-o. Următorul lucru pe care l-a știut a fost faptul că ținea în mână o pensulă.

A deschis ochii. Daniel se uita direct la ea.

— Arată-mi ce poți să faci, Elizabeth.

El era așa de aproape încât Elizabeth nu se putea concentra, nu putea respira regulat. Și-a înclinat pensula în mână, a lăsat-o să-și găsească poziția.

Dintr-odată n-a mai văzut decât pictura – pictura ei. O singură portocală grasă. Totul în jur era lumină strălucitoare și pânză galbenă. Umbra pe care o arunca avea cea mai deschisă nuanță de lila. O pată verde minusculă marca suprafața încrețită a portocalei. A cufundat vârful bej al pensulei în vopsea – galben de Naples – și a început.

Nu se putea opri. Sângele îi fierbea, mâinile i se mișcau. Inima îi bătea în piept și în tâmple. Simțea ca începutul unei migrene, dar nu-i păsa. Era mai bine decât sexul – mai bine decât sexul pe care-l făcuse în ultimii ani, în orice caz.

Când a terminat, respira grăbit și abia atunci și-a dat seama că-și ținuse respirația.

Tremura transpirată. I se făcuse greață și era exaltată. Încet, s-a uitat în jurul ei.

Încăperea era goală.

S-a uitat la ceas. Era ora opt. Jumătate de oră după sfârșitul clasei.

— O, Doamne, a râs, simțindu-se minunat.

— Unde ai studiat?

S-a întors și l-a văzut pe Daniel sprijinindu-se de rafturile din spatele clasei. O privea cu o intensitate tulburătoare. A simțit o fluturare în stomac, un fel de neliniște care a dezechilibrat-o.

— Universitatea Washington. Cam acum o sută de ani.

El s-a apropiat.

— Waldgrin era acolo?

A fost surprinsă.

— Da, era. Îl cunoșteai pe Leo?

— Glumești? Am traversat țara ca să studiez cu el.

— Este un profesor minunat.

Daniel a venit lângă ea. S-a uitat mult timp la tabloul ei – o explozie copilărească de culoare, își dădea ea seama acum; nimic precis, nimic sofisticat – apoi s-a uitat la ea.

A avut din nou senzația în stomac ce îi amintea de liceu. Și a știut ce era: atracție. Se simțea atrasă de acest bărbat care avea probabil jumătate din vârsta ei.

O, *Doamne.* Oare se citea pe fața ei? Dacă ar invita-o la o întâlnire – ce ar spune? *Ești prea tânăr. Prea frumos. Sunt prea bătrână. Lenjeria mea e de dimensiunea unui cort pentru circ.*

Chiar se gândise la asta? Visase că el o va invita în oraș? Vorba lui Jamie: *ca și cum.*

El a zâmbit încet.

— De ce ești la ora mea?

— Nu am pictat de multă vreme.

— Asta e o crimă.

Degetele îi tremurau în timp ce scotea pictura de pe șevalet și își strângea materialele. Ținând hârtia umedă cu delicatețe, și-a atârnat geanta de pânză peste umăr și s-a îndreptat spre ieșire. Când ajunsese la ușă, Daniel a spus:

— Ai talent, știi.

Elizabeth nu a îndrăznit să se întoarcă. Rânjetul îi era așa de larg încât probabil arăta ca Joker – și cu ridurile ei probabil l-ar fi speriat de moarte pe bietul băiat.

A zâmbit tot drumul spre casă. De mai multe ori a râs cu voce tare.

•

Acasă, Elizabeth a lipit pictura de frigider și s-a uitat la ea.

Nu-și amintea ultima dată când se simțise așa de bine. Realizase ceva. Și nu ceva ușor, cum ar fi negocierea unui obiect vechi sau alegerea materialului potrivit pentru canapea. Asta era ceva care conta.

Și-a turnat un pahar de vin, apoi a luat telefonul și a sunat-o pe Meghann. A răspuns robotul.

— Am pictat, Meg. Pictat. Ii-ha! Și doar ca să știi, profesorul e o păpușică. Vârsta perfectă pentru tine. Sună-mă când ajungi acasă.

Râzând, a pus un disc cu Smash Mouth.

— Hei, ești un star, se auzea din difuzoare.

A cântat și ea, dansând de una singură în sufragerie. Când s-a răsucit lângă șemineu, privirea i-a căzut pe fotografia de pe raft și s-a oprit.

Era Jack cu fetele. Nu-și amintea cu exactitate când fusese făcută, dar în fundal era zăpadă și

toată lumea era îmbrăcată ca pentru o noapte la Polul Nord.

Jack purta o jachetă din piele întoarsă cu manșete din blană de oaie; avea părul prea lung. Primele șuvițe cărunte îi apăruseră deasupra urechilor.

Dintr-odată, și-a dorit ca el să fi fost acolo. Ar fi fost mândru de ea. Iubirea veche, sentimentul care fusese o parte din ea, a revenit, amintindu-i că viața ei cu Jack fusese la un moment dat bună. Aproape uitase asta.

S-a uitat la poza de alături. Era o fotografie veche, făcută cu ani în urmă. Era îmbrăcată într-o fustă ecosez și un pulover de lână shetland, iar la gât avea un șirag de perle. El era îmbrăcat într-o pereche de blugi Calvin Klein, o jachetă de poștaș și avea pe față un zâmbet arogant de star de fotbal. În spatele lor, conul de înghețată Mout Rainier plutea deasupra iazului Frosh.

Universitatea Washington.

Anii castelelor de nisip.

A închis ochii, legănându-se în ritmul muzicii, amintindu-și acele vremuri… primul sărut.

Învățau împreună, așezați pe iarba plată și grasă din Quad. Era primăvara târziu; cireșii abia înfloriseră și pământul era acoperit cu floricele roz. Peste tot în jurul lor puști îmbrăcați în tricouri jucau Fresbee și loveau mingi dezumflate.

Jack s-a aplecat spre ea și i-a închis cartea. „Știi ce se spune despre învățat. Dacă înveți prea mult, o să orbești”.

Râzând, Elizabeth s-a lăsat pe spate pe iarbă și și-a sprijinit capul de mâini.

El s-a întins lângă ea, pe o parte, cu capul sprijinit de o mână. Ești așa de frumoasă. Presupun că logodnicul tău de la Harvard îți spune asta tot timpul.

Nu. Vocea ei abia dacă era mai mult decât o șoaptă. O petală roz de cireș i-a aterizat pe obraz.

El a dat-o la o parte, iar Elizabeth a tremurat când a atins-o. Jack s-a aplecat încet spre ea, acordându-i suficient timp să-l oprească, să se rostogolească de lângă el.

Stătea complet nemișcată, respirând prea rapid.

Nu a fost cine știe ce sărut; nu mai mult decât o atingere rapidă, speriată, a buzelor. Când s-a retras, Elizabeth a văzut că el era la fel de tulburat ca ea. A început să plângă.

— Ai putea vreodată să iubești un tip ca mine?

— O, Jack, a răspuns ea, de ce crezi că plâng?

A atins fotografia, a mângâiat cu degetele fața lui frumoasă. Niciun sărut primit vreodată de la un bărbat nu a făcut-o să plângă.

Pentru prima oară de săptămâni întregi s-a întrebat dacă mai aveau vreo șansă.

Acum, că picta din nou, orice părea posibil. Culoarea și pasiunea se întorseseră în viața ei; nu mai era o femeie schițată în nuanțe de gri.

A sunat telefonul.

Meghann.

Elizabeth s-a aplecat spre telefon să răspundă.

— Ți-ai pus-o în seara asta?

— Ăăă… Birdie?

Elizabeth s-a strâmbat. La naiba!

— Bună, Anita, îmi pare rău pentru asta.

— Îmi cer scuze că te sun așa târziu. Doar că… ai spus că vei suna.

Elizabeth a auzit tremurul din vocea mamei ei vitrege. Era un sunet pe care-l cunosc toate femeile, acea încercare disperată de a părea puternică. S-a cuibărit pe canapea.

— Îmi pare rău, Anita. Lucrurile au luat-o puțin razna aici. Ce faci?

Anita a râs. Era un sunet frământat, trist.

— O, iubito, încerc să nu mă gândesc prea mult la mine.

Elizabeth a simțit o undă de bunătate pentru Anita.

— Asta facem noi, femeile, nu-i așa? Ne împingem viețile dedesubt și plutim la suprafața apei. Apoi, într-o bună zi, ne dăm seama că e piscina altcuiva.

— Despre ce naiba vorbești?

— Scuză-mă, Anita. Adevărul este că sunt pe jumătate beată acum. Asta mă face să filosofez.

A bălmăjit cu destulă dificultate ultimul cuvânt.

— Am observat asta în scrisoarea ta. Mi-am imaginat că e o mare parte din povestea pe care nu o știu.

— Ai destule probleme ale tale, Anita. Nu ai nevoie de mizeria mea pe deasupra.

— Chiar nu poți s-o faci, nu-i așa, Birdie?

— Ce să fac?

— Să-ți împărtășești viața cu mine. Am crezut că acum, că Edward nu mai e, o să putem schimba lucrurile între noi.

— Încercam să te protejez, a răspuns Elizabeth înțepată. M-am separat de Jack. Dar fetele nu știu, așa că nu spune nimic.

— O, vai! Anita a eliberat aerul din plămâni; a scos un chițăit, ca de jucărie de cauciuc. Dar păreați așa de fericiți împreună. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Totul.

Elizabeth a luat o gură mare de vin. Cum putea să explice lipsa amorfă de satisfacție pe care o simțea unei femei care voia așa de puțin de la propria viață? Poate că Anita putea înțelege fluxul și refluxul unei căsnicii de lungă durată, dar nu putea înțelege cum refluxul poate să erodeze sufletul unei femei. Și cu siguranță nu putea înțelege vidul prăpastiei ce se cască atunci când puii părăsesc cuibul.

— E doar o turbulență, Anita. Sunt sigură că vom fi bine.

Și în seara aceea, după trei pahare de vin, chiar putea să creadă asta.

— Într-o bună zi, o să renunț să mă mai aștept să te maturizezi, Birdie. Probabil a doua zi o să mă

bage în mormânt. Apoi a râs, dar era un sunet amar, nu era deloc râsul ei. Ei bine, îmi pare rău că aveți probleme. Asta vrei să-ți spun, nu-i așa?

Elizabeth s-a hotărât să treacă într-o zonă mai sigură. Discuția devenea prea personală; îi distrugea starea.

— Suficient despre mine. Tu cum mai ești? M-am gândit la tine.

Măcar asta era adevărat.

— Casa asta imensă și bătrână are multe fantome, a răspuns Anita. Uneori e așa liniște încât am impresia că o să înnebunesc. Pe urmă, îmi amintesc că am fost nebună de la început.

— Știi ce m-a ajutat pe mine? Să stau pe plajă. Poate te-ar ajuta să schimbi peisajul.

— Crezi?

Discuția asta era cu siguranță mai bună. Peisajul era un subiect sigur.

— E ceva magic în statul pe plajă de unul singur. E ciudat, mi-a fost frică de plajă ani întregi. Acum nu pot sta departe de ea prea mult timp. Vocea i-a ezitat din cauza unei chestiuni expuse brusc, întotdeauna mi-am dorit ca tu și tati s-o vedeți.

— Știu, iubito. Am crezut că avem timp la dispoziție.

Timp. Este suportul de care stau atârnate toate lucrurile în viață.

— Am fost la un curs de pictură în seara asta.

— O, Birdie, asta e minunat. Am urât faptul că ți-ai abandonat talentul.

Elizabeth a fost surprinsă.

— Credeai că am talent? Nu mi-ai spus niciodată.

Anita a oftat, apoi a spus:

— Ei, iubito, ți-am spus. Ei bine, să ai grijă, auzi?

— Și tu, Anita. Și gândește-te să te duci la plajă.

— Așa o să fac. Cu siguranță. Mi-ar face bine o schimbare de peisaj.

Capitolul 20

Nici nu-ți puteai da seama dacă pământul mai orbita în jurul soarelui. Cerul de la miezul zilei era dens și greu ca o bucată de granit.

Într-o astfel de zi, care nu era nici senină, nici furtunoasă, nu era nimic de făcut în afară de a aprinde focul în șemineu, a te cuibări pe canapea cu o cană de ceai și a-ți suna prietena cea mai bună. Așa că exact asta a făcut Elizabeth.

— Cine a murit? a răspuns Meghann cu o voce dură.

Elizabeth s-a uitat la ceas. Era zece fără un sfert într-o dimineață de sâmbătă.

— Să înțeleg că târfulița de prietenă a mea cea mai bună a avut noroc aseară.

— *Noroc* e un termen relativ. Mi-am tras-o. Meghann a făcut o pauză. Știi că va fi o relație de lungă durată atunci când preludiul durează mai puțin de zece minute, ceea ce e de două ori mai mult decât sexul în sine. Stai așa. Îmi iau o cafea.

Receptorul s-a lovit de tăblia unei mese. Un minut mai târziu Meghann s-a întors.

— Deci cum a fost cursul?

— În sfârșit, am pictat.

— Am știut că poți. Cum a fost? Ești grozavă în continuare? O, și ai primit cataloagele colegiilor pe care ți le-am trimis?

— Ia-o mai ușor, doamnă avocat. Încetișor. Am pictat din nou. E suficient pe moment.

— Sunt mândră de tine, Birdie.

— Să înțeleg că nu ai ascultat mesajul de aseară. Profesorul meu e un armăsar.

— Pe bune? Un armăsar în Nicărești? Ăsta e norocul meu. Probabil părăsesc orașele în turme. Câți ani are?

— E perfect pentru tine. N-ar ști ce este o amuletă din piatră.

— Ei bine?

— Ei bine ce?

Meghann a oftat teatral.

— Ai patruzeci și cinci de ani, nu nouăzeci și cinci. Ai simțit un mic fior?

Elizabeth nu și-a dat seama de ce a fost surprinsă de întrebare. Mereu Meghann a interogat-o în legătură cu așa-zisa ei viață imaginară. Nu fusese capabilă să creadă că nu era atrasă de alți bărbați.

Nu spun că ai face ceva în legătură cu asta, obișnuia Meghann să spună, *dar nu-mi poți spune că nu ai fantezii.*

Întotdeauna, în urma conversației, Elizabeth rămânea cu senzația că ar fi puțin anormală, dar adevărul era că nu fusese atrasă de alți bărbați. Ei, se mai întâmpla din când în când să vadă un tip la televizor și să gândească: *Uite un tip care arată bine.* Dar niciodată nu a dus imaginile mentale în dormitor. Dumnezeu știe, nu ar fi luat niciodată în considerare să fie necredincioasă. De fapt, sexul cu Jack fusese întotdeauna mai mult decât satisfăcător. Numai recent începuseră să-și piardă pasiunea.

— Da, să știi că da, a spus ea, surprinzându-se pe sine. Pe urmă mi-am amintit ce număr port la chiloți.

— Ești jalnică, știi asta? Dacă nu ai fi suferit de o tulburare de alimentație jumătate din viață, ți-ai da seama că arăți bine.

— N-am avut niciodată o tulburare de alimentație.

— Exact asta spun Flockhart și Boyle. Ideea e că ai pus câteva kilograme – numai câteva. Ești în continuare frumoasă. Brad ar fi norocos dacă ar avea o șansă cu tine.

Discuția asta deviase prea repede.

— Da, sigur. Cred… O, numai o secundă, îmi bipăie cealaltă linie. Și-a verificat identificarea apelantului. Meg? Sunt fetele. Trebuie să răspund. Te sun mai târziu, bine?

— OK. Sunt mândră de tine, Birdie. Sper că și tu ești.

— Sunt. Mulțumesc.

Elizabeth a închis și a răspuns pe cealaltă linie.

— Alo?

— Mamă?

Era Jamie.

— Hei, Rază de soare, a spus Elizabeth. Mă bucur să te aud. Cum a fost concursul?

Jamie a izbucnit în plâns.

— Iubito, ce s-a întâmplat?

— U… urăsc înotul. Sunt udă tot timpul.

— Asta nu poate fi ceva surprinzător. Înoți de când erai în clasele primare.

Elizabeth a făcut un efort sincer să nu zâmbească, dar era greu. Crizele mezinei ei melodramatice erau ceva la fel de previzibil ca furtunile tropicale și durau cam la fel de mult. Probabil pierduse cursa la întrecerea de sâmbătă.

— Știu, dar m-am săturat. Și sunt cam la 30 de secunde de a fi dată afară.

Ei, asta era ceva nou. Elizabeth și-a îndreptat spatele și și-a tras genunchii lângă piept.

— Cum e cu meditatorul pe care ți l-am luat?

A urmat o pauză scurtă, apoi Jamie a spus:

— Ies cu el. Michael. E așaaa de drăguț. Cântă la saxofon în cvartetul de jazz al colegiului. Cât de sexy e asta? E primul tip cu care mă văd care nu vorbește despre driblinguri și nu se extaziază când aude ceva despre tata.

Era tipic pentru Jamie să se îndrăgostească de meditatorul ei. Nu avea niciun rost să pună întrebările serioase înainte de a discuta despre iubirea cea nouă.

— Bine, spune-mi despre el.

Ca de obicei, Jamie nu ducea lipsă de povești pe care să le spună despre noul ei iubit. Aparent, fusese imposibil să studieze cu Michael din cauza ochilor lui – așa de maro, mamă, sunt gen incredibili – și vocea reprezenta și ea o problemă –

parcă ar șopti, ca un cântăreț de jazz bătrân. E super sexy.

Când, în sfârșit, i s-a terminat bateria discutând despre noua ei iubire, s-a întors la miezul problemei.

— Oricum, nu mai am nevoie de meditator. Am nevoie de timp să învăț. Din cauza asta vreau să renunț la înot. Acum tata câștigă o grămadă de bani – mi-a spus asta – așa că vă permiteți să-mi plătiți taxa școlară, nu?

— S-o luăm pe rând, puștoaico. Nici să nu încerci să mă aburești în legătură cu timpul pentru învățat. Vrei să renunți ca să petreci mai mult timp cu Michael?

— Fii serioasă, mamă. Jonglez cu băieții și sportul de când eram în Liga Mică.

— Deci ce se întâmplă de fapt? De ce vrei să renunți?

— Pe scurt? A urmat o pauză, apoi: Nu sunt destul de bună.

Inima lui Elizabeth s-a strâns din cauza acestor cuvinte. Voia să argumenteze, să-i spună lui Jamie că bineînțeles că era suficient de bună… că ideea nu era oricum să fie suficient de bună, ci să încerce. Dar asta era calea ușoară. Un răspuns copilăresc dat unei întrebări mature.

— Continuă.

— Fetele astea au talent, mamă. Hannah Tournilae este suficient de bună ca să participe la Olimpiadă. Ca să fiu sinceră, aș fi renunțat de mult, dar tata a venit la toate concursurile de înot și când câștigam se purta ca și cum aș fi vindecat cancerul. Dar nu mai e pe tușă. Nici măcar nu mă sună să mă întrebe ce am făcut.

— Tatăl tău te iubește. Știi asta. Nici unuia dintre noi nu-i pasă dacă înoți. Vrem doar să fii fericită.

— Deci îi spui tu că renunț?

Elizabeth a râs.

— În niciun caz. Va trebui să vorbești tu cu tata despre asta, dar atâta poți să-ți spun, iubito: e periculos să renunți la ceva pentru că ai impresia că nu ești suficient de bun. Ăsta poate fi un obicei urât care să se repete toată viața. Crede-mă, știu.

— Vrei să închei sezonul. Jamie a ajuns așa de repede la concluzia asta încât Elizabeth și-a dat seama că se gândise dinainte la soluție.

— Sunt sigură că antrenorul ar aprecia asta.

— Urăsc să faci asta.

— Ce?

— Te prefaci că ești de acord cu mine, după care arunci o grenadă de bun-simț.

Elizabeth a zâmbit. Era descrierea perfectă a maternității.

— O să te susțin orice decizie ai lua.

— Bine. Renunț la sfârșitul sezonului. Jamie a încercat să pară puternică și sigură pe sine, dar ezitarea îi producea o vibrare în voce.

— Presupun că nu vrei să-i spui asta tatei în locul meu?

— Nu.

— Bine.

Știa că fiica ei era furioasă pe ea, după cum știa și că această furie nu avea să dureze. Jamie era ca bunicul ei, o personalitate volatilă, maiestuoasă. Putea să te urască într-o clipă și să te iubească în următoarea.

— Jamie? a spus Elizabeth, așteptând întrebarea înțepătoare: „Da, ce e?”

Știa ce voia să spună, dar nu și cum să spună. Să aibă o conversație serioasă cu Jamie era ca și cum ar fi condus pe autostradă în Los Angeles. Trebuia să schimbe benzile cu multă precauție.

— Crezi că vrei să renunți la înot fiindcă ești în depresie din cauza bunicului?

După o pauză de câteva secunde, Jamie a răspuns, iar când a făcut-o, vocea îi era blândă, tremurată.

— Îmi e dor de el tot timpul.

— Și mie. Dar vorbesc cu el în continuare. Ajută puțin.

— Acum locuiești de una singură. Eu sunt înconjurată de mii de studenți – dintre care sunt probabil foarte mulți la psihologie. M-ar lega dacă aș merge p-aici vorbind cu bunicul meu mort.

— Nu ți-a păsat niciodată ce cred alții. Nu începe acum. Dar, dacă te simți jenată, vorbește cu el acasă. Stephanie nu va râde.

— Stephanie care? a spus ea cu amărăciune.

Deci și asta era o parte a problemei. Stephanie era prea ocupată cu pregătirea pentru absolvire; Jamie nu voia să recunoască faptul că avea să-i fie dor de sora ei mai mare.

— Să înțeleg că e prea obosită să petreacă mai mult timp cu tine?

— Tim, băiatul-minune, practic locuiește aici. Și îi aduce flori de fiecare dată când ia 10 la un test. Flori. La naiba, a luat 10 la toate testele de când au rugat-o să recite alfabetul la grădiniță. Apartamentul nostru arată ca florăria din *Prăvălia groazei.* Mi se face greață.

— Vrei să spui că ești geloasă, a spus Elizabeth cu blândețe.

Pauză.

— Da. Acum vor să mă care după ei în vacanța de primăvară. Barbie, Ken… și Schipper. Ii-ha! Singura variantă mai naspa ar fi să rămân singură în apartament și să-i privesc stupidele de flori murind.

— De ce nu vii acasă, să stai cu mine? a spus Elizabeth în mod automat.

Pe urmă și-a dat seama ce făcuse.

Pregătesc locul pentru chiriași. Putea să spună asta cu voce tare, față în față?

— Acasă? Și asta unde e, cu tine sau cu tata? Și apropo, când te muți la New York? Tata părea că se simte singur ultima oară când am vorbit cu el.

Astea erau teritorii periculoase, mai ales cu Jamie alături.

— Imediat ce vom găsi niște chiriași potriviți.

— Pe cine aștepți? Familia regală britanică? Închiriază nenorocita aia de casă unui biet fraier căruia îi plac ciupercile care cresc peste noapte și ploaia care te pocnește în scăfârlie ca o lovitură de ciocan.

— Nu-ți place aici?

Jamie a râs.

— Adevărul e că-mi place. Dar e doar o casă; am locuit în zeci de case.

Elizabeth a oftat. Ăsta era unul dintre efectele secundare ale vieții pe care o dusese împreună cu Jack. Nu le dăduseră copiilor lor un sentiment al apartenenței, al căminului.

— Ai dreptate, a răspuns ea.

— Deci ce-am face? Dacă îmi amintesc bine, luna martie este deosebit de scârboasă acolo. Probabil, n-am vedea niciodată soarele.

Elizabeth nu a putut să se abțină din a zâmbi.

— Am putea închiria filme și am putea să ne jucăm jocuri de societate.

— Potolește-te, inimă. Jocuri de societate cu mama în vacanța de primăvară. A râs. O să mă gândesc, mama. Serios. Dar acum trebuie să fug. Vine Michael să mă ia într-o oră.

— Sora ta e acasă?

— Îmi pare rău, asta e ziua în care vindecă Alzheimer. Îi spun să te sune mâine. Te iubesc.

După ce Elizabeth a pus receptorul jos, s-a uitat la telefon. Primul gând pe care l-a avut a fost: *Sună-l pe Jack.*

Trebuia să știe ce se întâmpla cu Jamie. Un avertisment ar fi făcut ca discuția *vreau să-renunț-la-înot* să decurgă mult mai lin.

Elizabeth a uns întotdeauna roțile relației dintre Jack și fiicele lui. El… rata unele chestii câteodată, trecea cu vederea niște momente importante. Fusese misiunea ei – sau cel puțin una pe care și-o asumase – să faciliteze o conexiune tată-fiică de calitate.

Fără îndrumarea ei, îi era teamă că le-ar fi rănit din neatenție pe fiicele lui.

A format numărul.

•

Jack era într-o întâlnire cu Sally.

— A dat un pumn după ce s-a terminat meciul… și i-a rupt falca tipului?

Ea a confirmat din cap.

— Fiecare secundă e înregistrată. Întrebarea e următoarea: Intră la categoria acte de violență pentru că meciul se terminase? Sau riscul asumat acoperă tot ce se întâmplă în ring?

— Asta a fost întotdeauna o întrebare cu multe implicații. Bătăi în fotbal, ca să nu mai vorbim de hochei. Cu acest nou interes în…

Telefonul a sunat. A așteptat să răspundă secretara, apoi și-a amintit că plecase la prânz.

— O secundă. A ridicat receptorul și a răspuns: Jackson Shore.

— Era cât pe ce să închid.

Râsul lui Elizabeth a sunat forțat, nervos.

— Bună, Birdie, a spus Jack după o pauză de uimire.

Zâmbetul lui Sally a pălit. S-a uitat spre ușă.

— E un moment nepotrivit? a întrebat Elizabeth.

Vocea ei părea diferită, nesigură, deși asta nu-l surprindea. În câteva săptămâni deveniseră niște străini. Nu ar fi crezut să fie posibil, după douăzeci și patru de ani în care trăiseră împreună, dar era adevărat.

Liniștea dintre ei s-a prelungit, a devenit inconfortabilă. Totul era foarte neașteptat; întotdeauna fusese busola lui, nordul lui; sau așa crezuse. Și-a imaginat că, fără ea, ar fi pierdut. Dar nu s-a întâmplat cum se așteptase. Chiar dimpotrivă, de fapt. Acum îi era teamă că ar fi fost pierdut cu ea.

— Jack?

— Sunt aici.

Jack nu știa exact ce se aștepta să-i spună. Mai rău chiar, nu știa nici ce voia el să spună. Poate nimic. I-a fost brusc teamă că sunase ca să se împace; acum el era cel care avea nevoie de timp.

Sally s-a ridicat în picioare.

— Te las singur pentru o clipă, a șoptit ea.

El a dat din cap și a șoptit:

— Mulțumesc.

— Cine era? a întrebat Birdie.

Dintr-odată s-a simțit vinovat, deși nu avea de ce. Sally și cu el nu făcuseră nimic în afara domeniului profesional.

— Este doar asistenta mea. Eram într-o întâlnire.

— Poate ar trebui să revin mai târziu…

A vrut să spună: „Da, ar fi bine” și să evite viitorul telefon. Dar o asemenea manevră nu ar fi avut niciun rost. Cu un oftat din greu și o inimă și mai grea, a urmărit-o pe Sally ieșind din cameră, după care a spus:

— Deci, Birdie, ce se întâmplă?

— Cum e serviciul tău?

Nu știa ce se aștepta să-i spună (poate, O, *Jack, te iubesc*, *nu pot trăi fără tine),* dar cu siguranță nu se aștepta la o întrebare despre jobul lui.

— Sincer, Birdie, îmi place foarte tare. Mă simt cu douăzeci de ani mai tânăr. Și-a auzit tonul defensiv din voce și a încercat să-l îndulcească. Uitasem senzația.

— Să fii star, vrei să spui?

Îl cunoștea așa de bine.

— Da.

— Sunt mândră de tine, Jack. Am știut că o să fii bun la asta. Niciodată n-a fost asta problema.

El a zâmbit. Părerea ei despre el contase întotdeauna mai mult decât a oricui altcuiva, mai mult chiar decât a lui. Niciodată nu s-a bucurat cu adevărat de succesul lui până când Elizabeth nu i-a spus: „Ai reușit, iubitule!”

Ce nu știuse până acum – până în această clipă – era că, până și cu toate lucrurile care merseseră prost între ei, avea în continuare nevoie de acest lucru de la ea.

— Mulțumesc. Spune-mi despre tine, ce ai făcut?

— Iau lecții de pictură.

Spre mirarea lui, a simțit o undă de gelozie. Încercase ani de zile să o determine să se reapuce de pictură.

Sau doar a intenționat s-o încurajeze? Acum nu putea separa intenția de acțiune. Cu toate astea, când a spus: „E grozav, Birdie!”, a vorbit serios.

— Am vorbit…

— Ai…

Au vorbit în același timp, apoi au râs amândoi. Jack a spus:

— Spune tu prima.

— Tocmai am vorbit cu Jamie. Îi e greu. Știi… școală, înot, moartea bunicului, absolvirea lui Stephanie. Sunt multe lucruri pe care trebuie să le gestioneze de una singură.

— Și înainte te-a avut întotdeauna pe tine.

— Probabil asta e o parte din problemă. Oricum, o să te sune ca să-ți ceară sfatul. Să fii blând cu ea, bine? Să asculți înainte să vorbești.

Ce naiba mai însemna și asta? Știa foarte bine să le asculte pe fetele lui.

— Bine.

— Bine… îmi… este foarte greu să le mint. Ție nu?

— Să le mint? Ce vrei să spui?

— Știi tu… să le spun că pregătesc locuința pentru chiriași. Jamie nu va accepta explicația asta la nesfârșit. Cred că în curând va trebui să le spunem adevărul.

Jack s-a simțit luat ca din oală. Pe cât de mult îi plăcea noua lui viață de burlac, nu era pregătit să contemple sfârșitul familiei lor.

Familia lor.

În timpul în care a făcut o respirație completă, și-a amintit toată viața lor împreună, vremurile bune și cele rele.

Singurul lucru pe care se bazase întotdeauna, fundația vieții lui, era faptul că Elizabeth îl iubea. Cererea ei pentru o separare de scurtă durată nu a alterat această credință. Dar acum se întreba.

Lăsând la o parte tot rahatul și visurile din adolescență, putea să trăiască fără iubirea ei?

— Mai avem o șansă, nu-i așa? a întrebat-o.

Lui Elizabeth i-a luat o clipă să răspundă. Când a făcut-o, vocea era puțin mai mult decât o șoaptă.

— Așa sper.

Jack a zâmbit, ușurat.

— Și eu sper, iubito.

A urmat o nouă pauză.

Până la urmă, Elizabeth a spus:

— Nu uita de Jamie. E fragilă acum. Să fii blând.

Deja spusese asta de două ori.

— Întotdeauna sunt blând cu ea.

Elizabeth a oftat… sau fusese un râs înfundat? Nu putea fi sigur. Orice ar fi fost, era ușor enervant.

— Nu mai pot să susțin relația ta cu fiicele tale, Jack. Relația ta cu Jamie e treaba ta.

El nu avea nici cea mai vagă idee ce voia să spună.

— OK.

— Ei, mai bine te las să te întorci la muncă.

— Da. Mi-a părut bine să te aud, a spus el, și au redevenit doi străini.

Și-a dat seama că aștepta ca ea să spună „Te iubesc”, când a auzit tonul telefonului.

•

Elizabeth a simțit un impuls brusc de a-l suna înapoi și a-i spune: *Nu putem fi așa de departe unul de celălalt.*

Dar acum chiar erau departe, atât emoțional, cât și fizic. Asta era ceea ce-și dorise. Din acest motiv,

el a fost așa de sigur pe sine și fericit când a răspuns la telefon și așa de reținut și stânjenit când și-a dat seama cine îl sunase.

După douăzeci și patru de ani în care împărțiseră fiecare aspect a vieții lor, alunecaseră în derivă pe coaste diferite și începuseră vieți separate. Conversațiile lor se desfășurau într-un fel de cod Morse; fraze grăbite punctate de pauze prelungi.

A încercat să caute prin ruinele sentimentelor ei ca să o găsească pe cea adevărată. Cu numai câteva zile în urmă văzuse o fotografie veche care îi înfățișa împreună și se gândise: *Mai avem o șansă.* Dar fiecare zi îi purta mai departe de iubirea care îi legase la un moment dat.

Brusc, s-a simțit la o răspântie de drumuri; o răspântie pe care nici măcar n-o văzuse venind. Și totuși, iat-o, stând la colțul drumului pe care-l visase cu cel pe care-l lăsa în urmă.

Dacă ar fi ridicat receptorul să-l sune pe Jack, s-ar fi transformat în persoana care fusese.

Într-o bună zi (și, da, știa că încă avea acea speranță) avea să se simtă suficient de puternică și sigură pe sine ca să-l sune pe Jack și să-i spună: *Te iubesc*, *Jack*, *hai să ne mai dăm o șansă.*

Dar nu azi.

Capitolul 21

Dragă Birdie,

Discuția noastră de ieri mi-a rămas în minte. Ca de obicei, îți ții problemele pentru tine, crezând că nu pot să înțeleg. Eu fiind mama vitregă cea rea și așa mai departe.

Ani de zile te-am lăsat să te porți cum ai vrut. Am obosit să mai fac asta. Poate pentru că sunt bătrână și nu mă mai sperii așa cum obișnuiai s-o faci. Sau poate e din cauză că acum sunt singură și viața arată diferit din punctul meu de vedere.

Crede-mă, iubito, știu cum e să fii nefericit în căsnicie. O dezamăgire o hrănește pe următoarea până într-o bună zi, când îl părăsești. Devii lupul prins în capcană care-și mănâncă piciorul ca să scape.

Dar, dacă ești ca mine, descoperi că lumea este un loc mare și întunecat. Și iubirea – chiar dacă nu e ceea ce ai crezut că va fi – este singura lumină pe distanțe de kilometri întregi.

Așa că, Birdie, iubito, înțeleg.

Nu am niciun sfat pentru tine. Dacă am descoperit un lucru în această viață este acela că marile adevăruri le descoperi de unul singur.

Mă rog pentru tine și Jack și fetele voastre frumoase.

Anita

PS: Nu te obosi să-mi răspunzi. Îți urmez sfatul și mă duc la plajă.

Elizabeth a citit scrisoarea de trei ori, apoi a împăturit-o cu atenție și a strecurat-o în plicul cu miros de violete.

S-a dus la ușile franceze și s-a uitat la ocean. Cu acele cuvinte puține, Anita a reușit s-o zgâlțâie pe Elizabeth, să producă o mică schimbare în percepția ei.

Ani întregi monitorizase progresul femeilor – prietene, străine, celebrități – care renunțaseră la mariajele lor. Deseori a urmărit cu invidie cum aceste femei plecau și o luau de la capăt în altă parte. Și le imagina trăind vieți noi, strălucitoare, la fel de diferite de viața ei ca un bănuț de un capac de sticlă. Și s-a gândit: *Măcar de-aș putea s-o iau de la capăt.*

Nu a fost niciodată prea atentă la femeile care au rămas în căsnicii, care au traversat jungla vieții obișnuite și au găsit un alt fel de comoară.

La un moment dat, Anita l-a părăsit pe Edward. Și-a făcut bagajul și a plecat din Sweetwater. Care fusese lucrul pe care-l căuta… și care fusese cel care o adusese înapoi? Fusese într-adevăr ceva așa de simplu și infinit de complex ca dragostea adevărată?

Elizabeth a simțit o sclipire de bunătate pentru mama ei vitregă. Și-a dorit să fi putut sta să discute despre viețile lor disparate și ciudat de paralele.

A ridicat telefonul și a format numărul Anitei. Telefonul a sunat și a tot sunat. Până la urmă a intrat robotul.

S-a auzit vocea lentă, tărăgănată, a tatălui ei: „Ați sunat la Sweetwater. Nu suntem acasă acum, dar lăsați un mesaj și vă sunăm noi.” Pe bandă s-a auzit un sunet înfundat – vocea Anitei – după care tati a continuat „O… da… așteptați bipul. Mulțam.”

Elizabeth a fost așa de zdruncinată de sunetul vocii tatălui ei încât a închis fără să lase un mesaj.

Lacrimile îi înțepau ochii. Nu s-a chinuit să încerce să se abțină. Era ceva ce învățase în

ultimele săptămâni. Suferința își găsește calea. Dacă se lăsa pradă ei, urma această cale o vreme, apoi putea să meargă mai departe.

S-a așezat pe marginea patului. Pe birou a văzut o fotografie a unei fetițe îmbrăcate într-o rochie roz cu volănașe, dres alb și pantofi negri de lac.

Petrecerea ei cu ocazia împlinirii a șapte ani. Mai târziu în seara aia, tati a dus-o în Nashville, la muzicalul *South Pacific.*

După spectacol, când a băgat-o în pat, i-a spus: *Bombonico*, *ai fost cea mai drăguță fetiță de la teatru. Am fost al naibii de mândru să te am la braț.* Apoi a strâns-o în brațele lui puternice și i-a dat sentimentul că era în siguranță.

Avea nevoie de asta – avea nevoie de el – acum.

A stat acolo mult timp, vorbind cu tăticul ei ca și cum ar fi stat lângă ea.

•

Săptămâna a trecut.

După ani întregi petrecuți târându-se prin peisajul cenușiu, iernatic, al alegerilor altor oameni, Elizabeth a început, în sfârșit, o zi senină, însorită, care îi aparținea.

În fiecare dimineață se trezea cu un sentiment de speranță care o făcea să zâmbească, chiar să îngâne un cântec în timp ce-și desfășura activitățile zilnice. Apoi, la prânz, indiferent ce ar fi presat-o, indiferent ce ar fi fost pe lista ei mentală de sarcini, ignora totul și se apuca de pictat.

La început a încercat să corecteze proiectul de la cursul de pictură. A adăugat tușe de pensulă și pete de culoare, strat peste strat, încercând în zadar să creeze o imagine complexă.

Din păcate, vechea zicală era adevărată. Nu poți face din rahat bici.

Problema cu portocala era că nu era a ei. Cele mai bune lucruri din artă înfățișează ceva din sufletul artistului, iar sufletului lui Elizabeth nu i-a păsat niciodată prea mult de fructe.

Când s-a uitat în jur căutând altceva ce să picteze, a văzut posibilități peste tot – și o singură alegere adevărată.

Oceanul.

A început încet, întinzând metodic pânza în felul în care fusese învățată cu mai mult de douăzeci de ani în urmă. I-a venit așa de ușor încât s-a întrebat dacă în toți acești ani nu cumva pictase în somn, visând la pânze amorsate și întinse, la amestecarea mediumurilor și a pigmenților, la culorile așezate pe o paletă folosită.

Soarele strălucea în ziua în care a început să-și etaleze iubirea față de ocean pe pânză. Și-a luat noul șevalet, pânza amorsată, vopselurile și pensulele la marginea curții. Acolo a întins o bucată de plastic albastru gros de douăzeci pe douăzeci și cinci de centimetri pe iarbă și a așezat șevaletul pe ea.

Oceanul albastru adormit se întindea cât se vedea cu ochiul. Astăzi îl vedea în straturi minuscule, în tușe de nuanțe și texturi, lumini și umbre. Vedea fiecare element care alcătuia întregul; și numai asta, faptul că vedea ca altă dată, a făcut-o să se simtă din nou tânără – plină de speranță, în contrast cu starea mai comună, mai temperată, de optimism.

În mâna care acum era sigură ținea o pensulă și se uita la mare, observând formele începătoșate care ieșeau în față și pe cele care rămâneau în fundal. A studiat nuanțele variate de lumină care fuzionau cu nisipul și cu apa, stâncile și cerul, apoi foarte lent, s-a uitat în jos la paletă și a ales o culoare.

Albastru de cobalt.

Culoarea ochilor lui Jack.

Gândul a venit de nicăieri și a surprins-o.

A înmuiat pensula în culoare și a început.

Zi după zi s-a întors în același loc, târând șevaletul după ea, pregătind frontul de lucru. În fiecare zi a mai adăugat un strat de culoare, unul peste altul, până când a devenit imposibil să îți dai

seama că începuse cu albastru de cobalt. Treptat a simțit cum își recapătă propria magie potențială. Tabloul – tabloul ei – înfățișa tot ce-i plăcea la această priveliște și tot ce năzuia să fie. Periculoasă, aspră, vibrantă.

În seara asta avea să ducă, în sfârșit, lucrarea la curs. Abia aștepta să i-o arate lui Daniel.

Muncise din greu – deși toată această muncă nu rezultase în nicio scădere în greutate (era ceva fundamental greșit în asta) – ca să termine ceva pentru cursul din seara asta. Asta fusese tema pentru acasă. Începeți o lucrare a voastră. Orice lucrare.

La ora patru, deși nu era gata încă, a verificat dacă se uscase vopseaua – se uscase – apoi a împachetat pânza cu grijă și a pus-o pe scaunul din spate al mașinii. A făcut un duș, și-a periat părul până a ajuns să strălucească și s-a îmbrăcat cu o tunică neagră din jerse și o pereche de pantaloni drepți pe care îi comandase din ultimul catalog Coldwater Creek. Singurul accesoriu pe care l-a purtat a fost un colier masiv din turcoaz și argint.

Una peste alta, arăta bine.

A ajuns la clasă și a găsit-o goală. Când s-a uitat la ceas și-a dat seama că venise cu aproape treizeci de minute prea devreme.

— Idioată, a spus ea cu voce tare.

Acum era blocată. Dacă ar fi plecat, ar fi putut să dea nas în nas cu cineva din clasa ei, sau, mai rău, cu Daniel și ar fi trebuit să explice de ce pleca. Dacă ar fi rămas acolo, însă, ar fi fost posibil ca Daniel să vină mai devreme la clasă și să se întrebe cât timp zăbovise lângă ușă ca o domnișoară de onoare așteptându-și rândul.

— Ai spus ceva?

Și, brusc, l-a văzut acolo, în fața ei, în golul de la ușă. Zâmbetul părea prea mare pentru fața lui; îi încrețea ochii albaștri și îi sculpta semne de întrebare pe obraji.

— Am venit mai devreme, s-a bâlbâit ea.

— O mare calitate la femei, să vină mai devreme. Zâmbetul i s-a lățit, înfățișând un rând de dinți albi și regulați. Ai ceva să-mi arăți?

Elizabeth nu-și dădea seama dacă acel comentariu despre „venit” fusese o aluzie sexuală. Ar fi putut să-l întrebe, dar când s-a uitat în sus la fața lui frumoasă, mintea i s-a blocat.

— Ce?

Idioată.

— Te-am întrebat dacă mi-ai adus ceva.

Știe, și-a dat ea seama. Știa că tremura și transpira ca o adolescentă care s-a trezit stând lângă cel mai frumos băiat din școală.

Nu era de mirare că zâmbea. Ce bărbat tânăr nu ar fi amuzat de dorul de ducă al unei femei de vârstă mijlocie?

— Tabloul, a spus ea repede. Ne-ai spus să pictăm ceva ce ne mișcă. Am ales priveliștea pe care o am la mine acasă.

— Arată-mi.

A așteptat ca Daniel să se întoarcă și să intre, dar el a rămas acolo cu brațele încrucișate, zâmbindu-i.

Până la urmă s-a așezat în profil și a trecut pe lângă el, sperând ca fundul să nu i se frece de coapsele lui. S-a dus la tablă, unde era așezat un șevalet gol.

Degetele îi tremurau în timp ce își așeza pânza pe șevalet.

Daniel a venit lângă ea, mișcându-se așa de încet încât nu i-a auzit pașii. Brusc era acolo.

— Este Golful Tamarack, a spus el, fără să mai zâmbească. Obișnuiam să mă dau cu caiacul acolo împreună cu bunicul meu. Sunt niște maree grozave acolo…

— Lângă stâncile negre, da. Când și-a dat seama că i-a terminat fraza, a vrut să-și dea una. Nu am știut că ăsta e numele golfului meu. Ar fi trebuit să știu, presupun, de vreme ce locuiesc acolo, dar nu-

mi petrec prea mult timp citind hărți. Deși mă interesează graficele mareelor.

Taci, *Birdie.*

Și-a încleștat dinții. S-au lovit unii de alții cu un sunet perceptibil.

— Chiar nu știi cât de talentată ești, nu-i așa?

Vocea lui era fină ca nisipul de pe plajă.

Complimentul a umplut-o, a făcut-o să se simtă cam de douăzeci de ani.

— Ești drăguț să spui asta, a spus ea, rugându-se să nu fi roșit.

A făcut un pas înspre ea, a ajuns așa de aproape încât a putut să-i vadă o cicatrice fină în formă de iatagan de pe tâmplă. A simțit un impuls brusc, stupid, de a o atinge, de a-l întreba când se lovise.

Asta e, *gata cu romanele de dragoste*.

— Vino cu mine la o cafea după curs, a spus el.

Elizabeth a făcut un pas în spate așa de repede încât s-a lovit cu fundul într-o masă.

— Sunt măritată. A ridicat mâna și a mișcat degetele. Adică… sunt. Acum suntem separați, dar asta nu-i un divorț. Deși el a spus „divorț”, nu cred că a vorbit serios. Așa că da, sunt măritată. A încercat să tacă, dar nu a putut. Tăcerea ar fi fost oribilă, penibilă. Am două fiice. Cu norocul meu, sunt de vârsta ta. O, Doamne, poate le cunoști. Stephanie este…

Atingerea lui a oprit-o.

— O! a suspinat ea.

— E doar cafea, a spus el.

Dacă era posibil – și, sincer, se îndoia de asta – se simțea mai idioată.

— Da, cafea. Este o băutură, asta-i tot. Nu-ți pasă dacă sunt măritată.

— Nu pentru cafea.

Obrajii îi ardeau; era sigură de asta.

— Nu știu ce m-a apucat. Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară. Ne întâlnim după curs. Aș vrea să vorbesc ceva cu tine.

A dat din cap. Fără îndoială credea că e o tâmpită. Doamna Robinson după o traumă la cap.

— Sigur. O cafea sună grozav.

•

Jack primise unul dintre mult râvnitele bilete pentru premiera ultimului film Disney de succes. Se îmbrăcase atent, alesese o helancă neagră Armani și o pereche de pantaloni de lână cenușii. După cum zicea Sally, culorile închise îi evidențiau noul păr blond și tenul perfect bronzat îi făceau ochii să pară albaștri că ai lui Paul Newman.

Era pe punctul de a-și lua haina când a sunat telefonul. Probabil era dispeceratul de limuzine, anunțându-l că mașina ajunsese. A răspuns repede.

— Alo?

— Tata?

Jamie. Îi ratase apelurile toată săptămâna.

— Hei, puiule, ce faci?

— Nu m-ai sunat înapoi.

— Știu. Îmi pare rău. Am fost foarte ocupat în ultima vreme. Dar tu, cum merge treaba? Am vrut să sun după concursul de înot de sâmbăta trecută, dar mă cunoști. De jumătate din dăți, nu-mi amintesc de ce am plecat de acasă.

— Da, tată, știu.

S-a uitat la ceas. Era 6:37. Mașina trebuia să vină din clipă-n clipă. *La naiba!*

— Uite, iubito, am… I-a sunat a doua linie. Doar o secundă, trebuie să te pun în așteptare.

A apăsat butonul și a răspuns:

— Alo?

— Domnule Shore? Mașina dumneavoastră a venit.

— Mulțumesc, Billy. Cobor imediat, a spus, întorcându-se la convorbirea cu Jamie. Mi-a venit mașina, iubito, trebuie să fug.

— Dar trebuie să vorbesc cu tine.

S-a uitat în jur după haină. Unde o lăsase?

— Ce e? a întrebat, căutând sub pat.

Nu era acolo. A căutat în continuare. Pentru un apartament mic, părea să aibă multe ascunzători.

— Plec din echipa de înot.

A, uite-o. A apucat jacheta neagră din piele de miel de pe masa din bucătărie. Apoi l-a lovit. S-a oprit.

— Ce faci?

Jamie a oftat din nou; era forma ei preferată de comunicare în ultima vreme.

— Plec din echipa de înot.

S-a uitat din nou la ceas. 6:43. Filmul urma să înceapă în șaptesprezece minute. Dacă ar fi plecat acum, ar fi ajuns la timp. Puțin mai târziu…

— Doar ai o perioadă proastă, iubito. Ai mai avut și înainte, dar știi cât de mult îți place sportul. Înainte când jucam pentru…

— Nu vreau altă anecdotă despre fotbal, te rog. Și nu-mi place înotul. Nu mi-a plăcut niciodată.

Era 6:46.

S-a așezat pe marginea patului.

— Exagerezi, ca de obicei. Crede-mă, e greu să fii cel mai bun. Știu. Și uneori…

— …antrenamentele sunt sfâșietoare. Știu, tată. Am auzit toate astea și înainte. Dar tu nu mă asculți. Renunț! La sfârșitul campionatului ăstuia am terminat. Dacă nu mai văd niciodată un clește pentru nas, o să fie prea devreme. Aș fi vorbit cu tine săptămâna trecută, dar nu m-ai sunat înapoi. Îi spun antrenorului mâine.

— Nu face asta. Nu știa ce să spună și nu avea timp să se gândească acum. Uite, iubito, trebuie să fug. Pe bune. Am o treabă importantă în seara asta. Sunt oameni care se bazează pe mine. Te sun mâine și vorbim despre asta. Îți promit.

— Așa să faci. A făcut o pauză. Și tată?

— Da?

— Străinii nu sunt singurii oameni care se bazează pe tine. Cum se face că sunt singurii care contează?

Înainte ca el să poată răspunde, ea a închis.

Ce naiba voia să spună cu asta?

Pe urmă și-a amintit ce-i spusese Elizabeth la telefon. Ceva de genul: „Nu mai pot să susțin relația ta cu fiicele tale. Relația ta cu Jamie e treaba ta”.

Amândouă au vorbit de parcă el ar fi fost distant, inconștient de ce se întâmpla în propria lui familie. Dar asta era ridicol. Știa ce era important – să le acorde fetelor toate oportunitățile pe care el nu le-a avut. A muncit șaizeci până la șaptezeci de ore pe săptămână ca să câștige un trai bun, după care a antrenat fiecare echipă sportivă din care a făcut parte Jamie.

A trântit telefonul în furcă, după care a plecat din apartament. Când a ajuns în holul de la parter, era nervos. S-a așezat pe scaunul din spate al mașinii și a trântit ușa.

Străinii nu sunt singurii oameni care se bazează pe tine.

A deschis clapeta telefonului mobil și a apăsat numărul fiicei lui.

A răspuns Stephanie.

— Alo?

— Bună, iubito! Jamie e acolo?

Și-a dat seama o secundă prea târziu că fusese brutal. Stephanie era foarte extrovertită în legătură cu sentimentele ei; trebuia să fie tratată cu multă blândețe. Din păcate, părea să-și amintească asta întotdeauna o fracțiune de secundă prea târziu.

— Îmi pare rău, scumpo. Tocmai m-a sunat sora ta. Mi-a zis una dură. N-am vrut să fiu aspru.

— Înțeleg. Nimeni nu poate să te înnebunească mai rău decât Jamie.

— E acasă prințesa?

— Tocmai a plecat cu prietenul ei.

— Keith?

— Keith este depășit, tată. Va trebui să suni mai des dacă vrei să fii la curent cu viața amoroasă a lui Jamie.

Șoferul s-a uitat în oglinda retrovizoare.

— Am ajuns, domnule Shore.

— Mulțumesc. Așteaptă puțin, Steph.

A semnat voucherul și s-a dat jos din mașină. Luminile de pe reclamă creau dungi galbene pe trotuarul ud din cauza ploii. O mulțime de paparazzii și de oameni care le urmăresc pe celebrități așteptau în fața cinematografului. Stăteau în spatele unui cordon roșu de catifea. Jules Asner îi luă interviu unui bărbat îmbrăcat în smoching.

Când Jack a coborât din mașină, fața i-a fost inundată de blițurile aparatelor de fotografiat. El a zâmbit, a făcut cu mâna și a mers mai departe.

În hol a găsit un colț liniștit.

— Stephanie?

— Sunt aici, tată. Ce e zgomotul ăla?

— E premiera unui film. E multă lume.

— Tare. Sunt staruri de cinema?

— Ar trebui să vină George Clooney și Danny DeVito. Și una din adolescentele alea în vogă, nu mai știu cum o cheamă.

— Pare mișto. Distracție plăcută!

— Vorbim mâine, bine iubito? Poți să-mi povestești tot ce se întâmplă în… viața ta.

Genetică… microbiologie… fizică… Știa că-și schimbase specializarea, dar nu-și amintea ce alesese. *La naiba!*

— Promiți?

— Normal. Și spune-i lui Jamie că o să vorbesc și cu ea.

— Bine. Mâine-dimineață suntem acasă până la unsprezece. E bine pentru tine?

— Așa facem. Te iubesc, Steph.

A închis telefonul și l-a băgat în buzunar.

În sala de cinematograf a găsit un loc lângă culoar.

Cinematograful s-a umplut repede. După o vreme, pe scenă a ieșit un bărbat tânăr; avea o coadă de cal de cel puțin cincisprezece centimetri lungime, subțire ca un creion. Purta o helancă roșie

cu dungi late ale cărei mâneci îi depășeau degetele și o pereche de pantaloni reiați maro șifonați. Era încălțat cu saboți. Saboți.

Mulțimea s-a potolit.

— Sunt Simon Aronosky. Sunt regizorul filmului pe care urmează să-l vedeți. *True Love* este povestea tragică, dar înălțătoare a unei femei aflate în comă. Profunzimea somnului ei este o metaforă a vieții însăși. Filmul explorează alegerile dificile pe care trebuie să le facă un soț pentru a-și ține familia împreună. După vizionare, voi fi disponibil pentru a răspunde la câteva întrebări. O, și vă rog să completați fișele pentru comentarii înainte să plecați. Șoriceii de la Disney vor să știe ce părere aveți.

Luminile s-au micșorat. A început genericul.

O *producție Nortwest Diversified Entertainment… Un film de Simon Aronosky…*

George Clooney.

Thea Cartwright.

Filmul alb-negru a început cu un prim-plan al feței Theei, luminată doar de o lumânare. Stătea la o masă de bucătărie, scriind o listă de cumpărături. Părul blond, lung și plin de bucle părea să fie o împletitură de zeci de nuanțe de gri și alb. Dar ochii erau cei captivanți. Ochi mari, negri, care păreau să promită lumea.

Doamne, ce frumoasă era!

Jack a încercat să se concentreze asupra filmului, dar niciodată nu-i plăcuseră prea mult filmele alb-negru, iar asta era clar una dintre peliculele lacrimogene pentru gagici care nu plăcea nimănui cu adevărat, dar care aducea încasări masive.

A fost trezit de sunetul aplauzelor.

Luminile s-au aprins.

Simon a ieșit din nou pe scenă cu umerii lăsați. Zâmbea și râdea.

— Mulțumesc. O să răspund la orice întrebare, dar mai întâi vreau să vă fac cunoștință cu un star.

Doamnelor și domnilor, Thea Cartwright.

Jack s-a îndreptat de spate.

Thea a ieșit pe scenă și chiar de la distanță a părut radioasă. Blițurile au pornit, aparatele de fotografiat au fost activate, aplauzele au răbufnit.

Purta un top micuț care atârna aproape până la sfârcuri și o pereche de blugi strâmți, cu talia joasă. Catarama era un T cu strasuri. Sandalele aveau tocuri înalte și foarte subțiri.

A făcut cu mâna mulțimii, apoi și-a trecut o mână prin părul blond ciopârțit.

— Hei, New York, a spus ea zâmbind, cum v-a plăcut filmul meu?

Publicul s-a dezlănțuit.

— Cine a vrut să-mi sărute personajul ca să-l trezească?

S-au auzit mai multe aplauze. În următoarele treizeci de minute, Jack a urmărit-o în timp ce seducea o încăpere plină de străini. La sfârșit îi mâncau din palmă. Era ceva în ochii ei negri luminoși care îl făcea pe fiecare bărbat – inclusiv pe Jack – să creadă că i se adresa lui în mod particular, că zâmbetul ei însemna ceva.

— Ei bine, băieți, a spus ea, coborându-și vocea până la nivelul unui tors dezamăgit, acum trebuie să plec. Mi-au mai programat câteva lucruri pentru seara asta. Ciao!

Și a plecat.

Regizorul s-a întors pe scenă. Jack nu și-a putut reține un suspin. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să-l asculte pe domnul Generația-X discutând la modul poetic despre arta dintr-un film pentru gagici. A ieșit din cinematograf. La un restaurant din apropiere fusese programată o petrecere după premieră. Voia să se ducă, să bea ceva, apoi să plece acasă.

A fost primul care a ajuns la restaurant. Un paznic de la intrare i-a cerut invitația, a verificat-o, apoi a dat din cap.

— Intrați!

Jack a trecut de o bucătărie din inox, deschisă, în care bucătării își făceau numerele de magie. Acum mesele erau goale; ospătari în smochinguri stăteau prin sală, așteptând începerea petrecerii.

Jack s-a dus la bar și și-a comandat un whisky cu gheață.

Cineva a venit lângă el.

— Hei, Jack. Am văzut că ai primit invitația mea.

S-a întors și a văzut-o pe Thea zâmbindu-i.

— Tu m-ai pus pe lista de invitați?

— Aveam nevoie de o luminiță la capătul tunelului. Deci unde ți-e mânerul?

— Sally? A râs. Verifică date pentru o emisiune viitoare. Și ea voia să-ți vadă filmul. Apropo, a fost… bun.

Ea a zâmbit, puțin prea larg pentru a fi convingătoare.

— Sper. Ultimul meu film a fost un eșec așa de mare încât l-am văzut în avion pe drum spre premieră. Am nevoie de un succes.

Ca și cum și-ar fi dat seama ce tocmai dezvăluise, a râs lejer sorbind din cocktail.

În cealaltă încăpere a început să cânte o formație. O muzică discretă, romantică, de atmosferă, pe care n-ar fi auzit-o nimeni odată cu apariția mulțimii.

— Hai să dansăm, a spus ea, așezându-și paharul pe tăblia barului.

— Thea…

Avea gura așa de uscată încât nu a putut să îngaime mai mult de atât. A înțeles dintr-odată de ce un om pierdut pe mare ar fi în stare să bea apă din ocean.

S-a cuibărit aproape de el și și-a strecurat brațele în jurul gâtului lui.

S-au privit în ochi. Ea se mișca încet, seducător. Jack nu s-a putut abține; brațele i s-au încolăcit în jurul ei. S-a încruntat, observând cât de subțire, chiar osoasă, era.

Era prima oară după mai bine de zece ani când ținea în brațe o altă femeie, iar asta îi amintea de vechea lui viață. Imagini ale altor femei i-au apărut în minte, amintiri ale unor nopți lungi și fierbinți petrecute în paturi de hotel.

Și amintirea nopții în care totul s-a sfârșit.

Fusese la Tavern on the Green cu o femeie pe care nu și-o amintea, O altă blondă drăguță. Fusese una dintre acele zile perfecte de primăvară târzie în New York; smogul, umiditatea și vara nu veniseră încă.

Erau afară, dansând obraz în obraz în lumina uneia dintre sutele de lămpi chinezești din mătase. Formația interpretase piesa „My Romance". Asta și-a adus aminte.

Jack a auzit un sunet, ceva nelalocul lui. S-a întors și a văzut-o pe Birdie stând la marginea ierbii cu poșeta strânsă la piept și lacrimi curgându-i șiroaie pe obraji.

Înainte ca el să poată înainta prin mulțime, ea a dispărut. Când a ajuns acasă în seara aia, nu a găsit pe nimeni. Birdie luase copiii și plecase cu ei la un hotel.

Nu lăsase niciun bilețel. În schimb, lăsase pe patul lor cel mare o valiză deschisă alături de o fotografie înrămată a familiei lor.

Aluzia ei era evidentă: alege.

Jack s-a uitat mult timp la valiza deschisă.

Apoi a închis-o și a pus-o deoparte.

Thea s-a dat în spate.

— E ceva în neregulă?

A fost salvat de un zgomot brusc. Mulțimea a intrat în restaurant pălăvrăgind.

— La naiba! Ea s-a retras de lângă el și și-a îndreptat părul. Stau la hotelul St. Regis, apartamentul prezidențial. Sunt cazată sub numele de Scarlett O'Hara. Vino la mine după petrecere.

A vrut să accepte.

Suntem separați, pentru numele lui Dumnezeu. La insistențele lui Birdie. Asta îți oferă bilet de

liberă trecere, *Jacko,* a spus partea lui malefică, care fusese tăcută ani de zile.

Dar el știa.

Știa. Unele limite rămăseseră valabile.

— Nu cred, Thea.

— Ce vrei să spui, nu crezi?

A părut dură, ca și cum nu i s-ar mai fi refuzat ceva de mult timp.

— Nu pot.

— Iat-o! a strigat cineva și mulțimea a venit spre ei.

În timp ce Thea se ducea să-și salute fanii, Jack s-a cărat naibii de acolo.

Pentru că, dacă ar fi rămas, ar fi terminat paharul de whisky, apoi ar mai fi băut unul și încă unul și mai devreme sau mai târziu ar fi uitat motivele din care nu se putea duce în apartamentul Theei.

Capitolul 22

Cea mai nouă galerie de artă din Echo Beach era pe colțul dintre strada First și Main. Pe un panou din fier în formă de papirus atârnat deasupra ușii era scris: ECLECTICA.

Cu numai câteva săptămâni în urmă, spațiul fusese ocupat de magazinul Flying High Kite[19], dar, în mod evident, proprietarii se dedicaseră total renovării site-ului. Fațada era acoperită cu șindrilă *café au lait;* ghivece cu flori proaspăt plantate împodobeau zona de sub fereastra din față.

Acea fereastră era acum acoperită de la un capăt la altul cu o coală neagră de hârtie. Pe geam era lipit un anunț, care spunea: NU TRAGEȚI CU OCHIUL. ARANJĂM VITRINA ȘI O SĂ VĂ PLACĂ FOARTE MULT.

Elizabeth s-a uitat în jos la bucata de hârtie pe care i-o dăduse Daniel. Ăsta era locul.

Doar du-te la ea, îi spusese el la cafea; *abia a venit în oraș și ar avea nevoie de un mic ajutor.*

Elizabeth a vrut să refuze, dar când Daniel s-a uitat la ea cu ochii aceia incredibil de albaștri, a dat din cap în mod automat.

Acum își dorea să fi fost mai fermă. Majoritatea așa-ziselor galerii de artă din Echo Beach vindeau flecușteț e – suporturi de pahare făcute din plută șlefuită… ornamente de Crăciun realizate din cenușa aceea urâtă de la Mount St. Halens care arăta ca un vârtej de înghețată de ciocolată și vanilie… milieuri croșetate… arici de mare uscați fixați în ochiurile unei plase maro… genul ăsta de lucruri. Elizabeth se ținea la distanță de majoritatea locurilor de acest fel.

Totuși, o promisiune e o promisiune.

A deschis ușa, apoi a intrat. Când a trecut pragul, un clopoțel a sunat deasupra capului ei și o pasăre a ciripit zgomotos.

— Alo?

Nu a primit niciun răspuns. S-a uitat de jur-împrejur.

În stânga ei era o masă plină de sculpturi superbe din lemn. Majoritatea erau femei – nuduri – de la gât până la coapse. Lemnul era incredibil de frumos, de culoarea vinului învechit, lustruit la perfecție. Nu s-a putut abține din a atinge una dintre statui; degetul i-a alunecat în jos de-a lungul curburii frumoase a umărului.

Pe următoarea masă erau fotografii alb-negru. Fiecare prinț era mototolit în mod extravagant și prins într-o ramă aurie. Fotograful surprinsese cu măiestrie spiritul coastei într-o serie de cadre originale: plaja în timpul refluxului într-o zi cu vânt… o imagine începătoșată, eterică a farului numit Terrible Tilly… o poză nocturnă obsedantă a stâncii Haystack ridicându-se deasupra valurilor precum un monolit antic.

Pe peretele din spate erau câteva tablouri. Suficiente, dar nu prea multe. Era un colaj în acuarele cu niște umbrele deschise. O lucrare abstractă multimedia care îți sugera o velă umflată de vânt. Cea mai mare piesă era o pictură spectaculoasă în ulei a localității Orca Point.

— Uimitor, a șoptit Elizabeth pentru sine.

— Este, nu-i așa?

Elizabeth s-a răsucit. Din cauza mișcării bruște s-a lovit cu șoldul de o masă; câteva coliere din cioburi șlefuite de pe plajă s-au lovit între ele.

O femeie a ieșit din spatele unei tapiserii agățate. Avea cel puțin un metru optzeci și era la fel de lată pe cât era de înaltă. Părul era un cuib maro încrețit care îi atârna până la mijloc. Era îmbrăcată cu o rochie care ar fi putut fi folosită drept pânză de sac și care îi atârna până la picioare, care erau desculțe, cu excepția unui inel de argint în formă de fluture de pe degetul mare de la piciorul stâng. Un decolteu adânc îi expunea sânii care tremurau când mergea. O pasăre albă uriașă era cocoțată pe umărul ei drept.

S-a apropiat zâmbind.

— Sunt Large Marge[20]. A rânjit. M-am ales cu porecla asta dintr-o localitate din Bay Area. Nu am putut niciodată să înțeleg cum de o pensionară minionă ca mine s-a potcovit cu așa o poreclă, dar asta este. S-a încruntat melodramatic. Potcovit nu a fost cuvântul potrivit. Te rog să nu-l folosești.

— O să-mi țin pornirea-n frâu.

Large Marge a râs cu poftă. Mișcarea aproape i-a aruncat pieptul în aer.

Elizabeth a întins mâna.

— Sunt Elizabeth Shore. Daniel Boudreaux m-a rugat să trec pe aici. Marge a apucat mâna lui Elizabeth și a strâns-o tare.

— Mi-a spus despre tine. Mă bucur că ai trecut pe aici. Voiam să vorbim despre festivalul Festivalul de Artă Stormy Weather.

— E ceva important în zonă.

— Așa mi-a spus Danny, deși e greu de imaginat un festival în aer liber pe așa o vreme. N-am văzut în viața mea așa de multă ploaie.

— Noi, localnicii, aproape că n-o mai observăm, iar turiștii află prea târziu. Mi-ar face plăcere să te ajut să organizezi evenimentul pentru galeria ta, dacă asta este ceea ce te interesează. Cunosc lumea pe aici.

— Am aptitudini de organizator. Artiștii locali sunt la fel de puțini ca dinții unei găini. Se pare că toți cei buni sunt deja luați. A studiat-o pe Elizabeth. Danny îmi spune că lucrările tale ar merita expuse.

Elizabeth a râs.

— Da, sigur.

— Mi-a spus că o să te sperii, a zis Marge pe un ton blând. Zâmbetul lui Elizabeth a pălit. A făcut un pas în spate. Nu a intenționat să facă asta, iar când și-a dat seama, s-a oprit.

— Abia m-am reapucat de pictat după ani buni de pauză.

Privirea lui Marge s-a mutat cu subînțeles spre verigheta lui Elizabeth.

— Ai crescut copii, nu?

— Da.

A zâmbit, deși își simțea zâmbetul mai mult ca pe un rânjet, poate chiar o grimasă.

— Ești bună de ceva?

— Am fost.

Era cât se putea de încrezătoare.

Marge a scos niște onomatopee, apoi a pufnit și s-a pocnit peste coapsele pline cu palmele.

— Părerea lui Danny e suficientă pentru mine. Aș vrea să-ți prezint lucrările la festival.

— Nu.

— De ce nu?

Elizabeth nu știa care era răspunsul potrivit.

— Dacă nu sunt bune de nimic?

— Atunci n-o să se vândă. Sau poate se vor vinde oricum. La naiba, iubito, e artă. Orice se poate întâmpla. Dacă vrei garanții, angajează-te la bancă. Ce rost are să pictezi dacă nimeni nu vede ce faci?

— Presupun că aș putea să mă gândesc la asta.

Marge s-a uitat la ceas.

— Îți acord trei minute.

— Haide…

Marge a făcut un pas spre ea.

— Te cunosc, Elizabeth. De fapt, am fost tu. Mi-am petrecut zece ani încercând să-mi înghesui întreaga personalitate într-o căsnicie compactă. Dacă nu-mi dai un răspuns pe loc, n-o să te mai văd niciodată.

Elizabeth s-a simțit dată de gol de acea observație. Și recunoscută. Nu avea nevoie de abilități paranormale ca să audă vocea lui Meg în cap. *La naiba*, *Birdie, să nu îndrăznești să eziți.*

— De câte lucrări ai avea nevoie?

— Cinci. E ceva realizabil?

Elizabeth habar n-avea, dar știa că trebuia să încerce. Măcar de data asta.

— Nu se vor vinde, știi.

— Sunt sigură că amândouă am trecut prin încercări mai grele decât asta. Haide, Elizabeth, spune că o s-o faci.

— O să încerc.

Marge a rânjit.

— Îmi plac femeile care au încredere în ele.

A lovit-o peste spate pe Elizabeth așa de tare încât a făcut-o să se clatine într-o parte.

— N-ai plecat încă? Ar trebui să pictezi. Acum, du-te!

•

În ultimele cinci zile, Jack fusese în șase orașe diferite și fiecare moment petrecut în fiecare dintre aceste orașe fusese extraordinar. Le luase interviuri lui Alex Rodriguez, Ken Griffey jr, Randy Johnson, Shawn Kemp și Brian Bosworth.

Când a terminat interviurile, a mai petrecut trei zile în camera de montaj, introducând povestea și muzica în emisiunea specială de o oră pe care o intitulase *Zei îngenuncheați.*

Îi plăcuse fiecare minut.

— Tu și Sally ați făcut o treabă dată naibii, a spus Tom Jinaro, lăsându-se pe spate în scaun. Ai avut dreptate s-o angajezi. E spirt.

— Mulțumesc.

Jack venise la întâlnire plin de încredere. Știa că episodul lui special era un amestec virtuos de știri și divertisment. Îndrăznise să-și expună latura sensibilă în fața camerei de filmat suficient cât să umanizeze povestea. Recunoscuse cât de greu fusese să fie uitat de un oraș care, la un moment dat, îl adorase. Alex și Ken fuseseră sinceri și ei, recunoscând cât de dureros fusese să fie discreditați de foștii lor fani. Brian a vorbit în mod convingător despre cum este să fii uitat.

Tom s-a aplecat din nou în față.

— Lucrez în domeniul ăsta de mult timp. Am văzut oameni venind și plecând – mai ales plecând. Dar tu ești piesa de rezistență. Nu am

văzut niciodată pe cineva urcând mai repede în ierarhie. L-am pus pe Mark să-ți producă episodul fiindcă e cel mai bun pe care-l avem. Sincer, nu credeam că ești pregătit pentru genul ăsta de treabă, dar el mi-a spus că ești la fel de bun ca oricine altcineva cu care a lucrat.

— Mulțumesc, a spus Jack din nou.

— Deci… ce vrei?

— Poftim?

— E o întrebare simplă. Ce vrei? Emisiunea *Fox NFL Sunday*? Ora ta proprie de interviuri? Un contract pentru o carte? Ce?

— Știi ce făceam acum trei luni? Imploram să mi se dea un loc de muncă într-o emisiune regională de sport – și nu l-am primit. A lăsat imaginea să își facă efectul. M-ai angajat când eram la ananghie din punct de vedere profesional. Ți-ai asumat un risc cu mine; crede-mă, n-o să uit asta.

Tom a zâmbit obosit.

— O să vrei să nu uiți, dar, după o vreme, o să începi să aduni oferte și atunci o să te gândești la vârsta pe care o ai, iar agentul tău îți va spune să profiți cât mai ai de ce să profiți. Așa se joacă jocul ăsta. S-a aplecat în față. Ceea ce urmează să-ți spun trebuie să rămână între acești pereți. Dacă află cineva, o să știu că a fost de la tine.

— Ce este?

— Unul dintre tipii de la *NFL Sunday* pleacă. Unul dintre cei patru mari. Nu-ți pot spune care. Dar ne uităm la tine ca să ocupăm locul ăla pentru anul viitor.

Singura emisiune mai mare decât asta era *Fotbalul de luni seara.*

Jack a inspirat adânc, savurând momentul.

— Mulțumesc.

Era singurul lucru pe care-l putea spune. Dacă ar fi spus mai mult, ar fi fost posibil să izbucnească în râs.

— Nu e ceva sigur. Tom a zâmbit. Dar e destul de aproape de a fi sigur. Așa că dă-mi voie să-ți dau un sfat, ca de la bărbat la bărbat. Ai avut o imagine de băiat rău în Liga de Fotbal și mie nu mi se pare că te-ai schimbat. Am auzit că practic locuiești în pubul Kel.

Jack a vrut să se apere, dar Tom l-a oprit râzând.

— Economisește negările pentru ciudat de absenta ta soție. Nu-mi pasă ce faci când nu ești pe sticlă atât timp cât asta nu ne afectează audiența. Dar știi cum e când presei de scandal i se pune pata pe tine. Oportunitățile pot să dispară într-o clipită. Nu te apropia de droguri, condusul sub influența alcoolului și fetele minore.

— Nu-ți face griji! De data asta, nimic n-o să mă facă să deraiez. Sunt mai bătrân și mai înțelept.

— Mă bucur să aud. Acum, du-te. Vorbește cu Steve de la post-producție. Vreau ca tu și Mark să înlocuiți muzica. Coloana sonoră din deschidere sună ca muzica pe care au pus-o la înmormântarea mătușii mele. Și este o tăietură proastă pe segmentul cu Randy Johnson.

— Mulțumesc. Când crezi că-l putem transmite?

— În săptămâna cu audiențele. O să aranjez cu Marion să transmitem o serie de spoturi publicitare. Vrem să le filmăm cât se poate de repede.

Jack a plecat din birou și s-a dus direct în camera de montaj, unde a petrecut următoarele zece ore împreună cu Mark Lackoft, examinând și rafinând fiecare fracțiune de secundă din materialul filmat. Când au terminat, *Zei îngenuncheați* era demn de un premiu.

Deși era extenuat și înfometat, nu-și aducea amintea când se simțise așa de bine ultima dată. A plecat de la birou și s-a dus acasă pe jos defilând țanțoș ca Tony Manero. Efectiv auzea piesa „Stayin Alive”[21] în minte.

— Hei, Billy, a strigat la portar în timp ce a traversat holul ca să se urce în liftul care l-a dus la

etajul douăzeci și patru.

A deschis ușa, apoi a intrat în apartament. Aproape că a strigat: *Birdie, am venit*, dar s-a oprit la timp.

În apartament era o liniște mormântală. Atmosfera nu era înmiresmată de nicio lumânare, muzica nu cânta, din bucătărie nu-l atrăgea o cină gustoasă.

Dezamăgirea a perforat o gaură în starea lui bună. Nu-și dăduse seama ce senzație de pustiu însoțea succesul dacă nu aveai pe cineva cu care să-l împărtășești.

Și-a pregătit o băutură, a pus un CD în player – un album vechi al trupei Queen. Acordurile melodiei „We are the champions" se auzeau din boxele micuțe și negre.

Sorbindu-și băutura, s-a dus la fereastră și s-a uitat afară.

În seara asta, priveliștea nu-l ajuta. Tot ce vedea când se uita în jos era o mulțime de necunoscuți. Pentru prima oară de când ajunsese în orașul cu milioane de oameni, Jack s-a simțit singur.

A ridicat receptorul și a format numărul lui Birdie, apoi a închis înainte ca ea să răspundă. Nu mai știa ce să-i spună. „Te iubesc" nu mai era suficient, dar ce altceva rămăsese? Tot ce știa era că victoria acestei zile părea pustie fără ea.

Și-a terminat băutura și și-a mai turnat una. Apartamentul începuse să se îmblânzească; marginile pereților deveniseră tulburi. Queen trecuse la piesa „Another One Bite the Dust".

A alunecat pe podea și a stat acolo, sprijinindu-se de fotoliul lui rabatabil. A deschis suportul de băuturi ascuns în brațul de velur capitonat. A încercat de două ori să-și pună paharul în suport, pe urmă a renunțat și a dat peste cap restul de whisky.

Poate ar fi trebuit să iasă, să bea ceva la Kel.

Dar nu avea chef să se miște.

Lucrul de care avea chef era să o audă pe soția lui. Voia să-i arate înregistrarea și să se uite la ea cum îi zâmbește după aia. În vremurile demult apuse, ar fi lăcrimat; fără îndoială. Ar fi spus: „*Iubitule*, *este incredibil. Întotdeauna am știut că ești capabil de asta”.*

Avea nevoie de asta acum.

E ciudat cât de profund ai nevoie de ceva ce ani de zile nici n-ai observat că-ți lipsește.

S-a ridicat în picioare. Apartamentul s-a înclinat pentru o clipă, apoi s-a stabilizat.

Era mai beat decât credea.

— Și ce?

De ce ar trebui să nu se îmbete? Prefera ca acum să fie beat; erau multe lucruri pe care voia să le uite. Cum era finețea atingerii ei… sau felul în care ochii ei verzi străluceau de mândrie datorită realizărilor lui.

S-a împleticit în bucătărie, unde și-a mai pregătit o băutură. Lăsase păhărelul undeva – Dumnezeu știe unde dar nu conta.

S-a auzit soneria. I-a sărit inima și, contrar logicii, s-a gândit: „Birdie”.

S-a grăbit la ușă și a deschis-o.

Sally s-a sprijinit de tocul ușii cu o sticlă de Dom Perignon într-o mână. Avea părul desfăcut și revărsat pe umeri. Purta o rochie cu decolteul la baza gâtului, mulată pe mijlocul subțire și care se oprea chiar deasupra genunchilor.

— M-am furișat prin spatele portarului. Sper că e OK.

— A, da.

— Am văzut montajul final, a spus ea zâmbind.

Cuvintele magice.

— E buun, nu-i așa?

— Ești un geniu, Jack. Un zeu. Efectiv am plâns când Alex Rodriguez a vorbit despre plecarea de la Seattle.

Vorbele ei erau ca apa prețioasă care-i iriga inima uscată.

A făcut un pas în spate ca s-o lase să intre. S-a lovit de perete și s-a împleticit într-o parte.

— Ups. Pardon.

L-a prins de braț și l-a echilibrat. A împins ușa cu piciorul ca s-o închidă.

— Presupun că nu ai nevoie de șampanie.

— Sunt puțin beat, a spus el.

A crezut că a șoptit confesiunea.

Sally s-a apropiat de el. I-a simțit trupul mic, mlădios, lipindu-se de el și a gemut, dându-și brusc seama ce singur fusese în ultimele săptămâni.

— Sally…

Nu știa ce să spună. Ce să ceară. Tot ce știa era că e amețit și excitat. Putea să-și simtă sângele scurgându-i-se din creier.

Dar a încercat. Scuzele și pretextele i s-au îngrămădit în creierul ce i se micșora cu rapiditate. Ajunsese la *Așteaptă*, *Sally*, când ea l-a sărutat.

Acesta era finalul oricărui gând chiar și pseudorațional. Când buzele ei le-au atins pe ale lui, s-a simțit pierdut. Timpul părea să gonească și să încetinească în același timp.

A cedat; era așa de simplu. Într-o zonă îndepărtată, tulbure a minții lui, știa că se aruncă într-un salt de lebădă de la fereastra clădirii lui înalte, dar nu putea să se convingă să-i pese. Luni întregi – ani, de fapt – s-a controlat, respectând jurămintele pe care i le făcuse lui Elizabeth.

Dar acum ea locuia în Oregon și spusese foarte clar că nu-l voia. Nimic nu a fost așa de dureros ca recunoașterea acestui lucru.

Sally s-a uitat în sus la el cu acea privire plină de pasiune care îl făcea să-l doară mădularul.

— Ei bine?

Jack avea gura uscată, iar asta îl făcea să se gândească la alte locuri care erau ude.

— Știi că sunt în continuare însurat, a spus el, considerând acea propoziție un triumf personal al stăpânirii de sine.

— Bineînțeles că știu. Nu-ți vreau verigheta. Zâmbind ușor, i-a băgat mâna în pantaloni. În schimb, o să iau asta.

Jack nu a putut să se abțină. S-a împins în mâna ei. A simțit nasturele de sus al pantalonilor deschizându-se și atingerea caldă a degetelor ei pe piele.

A început să vorbească – deși nu și-a imaginat ce ar fi putut spune…

— Du-mă în dormitor, a șoptit ea.

Patru cuvinte simple care au reprezentat pierzania lui.

Capitolul 23

Elizabeth a încheiat ziua pe pilot automat. În timp ce a dezgheţat puiul şi a pornit mâncarea, s-a gândit: *Expoziţie. Lucrările mele.*

Deja rumenise puiul şi tăiase ceapa când şi-a dat seama că pregătea mâncarea ca pentru vechea ei viaţă. Era un fel de mâncare cu pui care ar fi ajuns lejer pentru opt persoane.

Când mâncarea era băgată în cuptor, s-a dus în cămară şi a scos tabloul cu peisajul marin. Urma să-l termine a doua zi dimineaţa şi să înceapă altceva.

Poate următorul să fie o acuarelă. Demult îi plăcea uleiul, dar acum era mai bătrână. Blândeţea cu care se întindeau acuarelele o atrăgea. Şi mai important decât atât, avea un timp limitat. Avea mai multe şanse de a realiza cinci-lucrări-până-la-festival dacă nu lucra în ulei.

I s-a părut că a auzit o maşină parcând. Apoi s-a auzit o uşă trântită.

Poate Meghann şi-a eliberat programul şi a venit în sud pentru un weekend al fetelor.

Elizabeth s-a grăbit la uşă şi a deschis-o larg.

Anita era acolo, îmbrăcată într-o rochie vaporoasă albă şi o pereche de balerini roz. O pălărie fleşcăită mov îi acoperea cea mai mare parte a feţei. Lângă ea era un geamantan imens şi o cutie de carton îngustă şi lungă. Un taxi de culoarea lămâii a plecat.

— Hei, Birdie, a spus ea zâmbind nesigură. Asta e plaja pe care am ales-o.

Elizabeth nu prea ştia cum să reacţioneze. Mai întâi era vorba despre aspectul Anitei: arăta ca un personaj dintr-un basm de Grimm, nu avea nimic în comun cu oportunista texană care reprezenta stilul ei obişnuit. Nuanţele deschise, stridente şi decolorate ale coafurilor ei înalte se duseseră pe apa sâmbetei. Acum avea doar o coadă albă

împletită, care i se sprijinea de un umăr. Avea o caracteristică aproape nelumească, o fragilitate care era personalizarea tristeții.

Și chiar mai derutant era faptul că era aici, invadând solitudinea care o costase așa scump pe Elizabeth.

Și-a amintit ultima conversație telefonică. Elizabeth era victorioasă după cursul de pictură – și, da, ametită. O invitase oare pe Anita aici?

Nu.

Nu lansase nicio invitație, beată sau nu. Dar scrisese acea scrisoare disperată despre faptul că erau o familie, imediat după despărțire. Toate astea i-au trecut prin minte într-o fracțiune de secundă.

— Sper că nu te deranjează că am venit. Mama s-ar răsuci în mormânt din cauza unei asemenea încălcări a etichetei, dar mă uitam prin reviste de călătorie ca să găsesc o destinație și am văzut o reclamă pentru plajele din Oregon. Și m-am gândit, a naibii să fiu, trebuie să fie un semn.

— Arăți… diferit, a spus Elizabeth stângaci.

Un eufemism la fel ca afirmația „Plouă în Oregon”.

Anita a râs.

— O, asta. Toate hainele alea erau pentru Edward. Asta este culoarea naturală a părului meu.

Pentru tati?

Tatăl ei regal, aristocratic voia ca soția lui să se îmbrace ca Dolly Parton?

Elizabeth nu putea să proceseze această informație. Nu voia să se dea într-o parte, nu pentru Anita-Hunul, dar nu avea de ales.

Ai grijă de ea, auzi?

— Intră.

Elizabeth a apucat valiza imensă (Pentru ce avea nevoie Anita de toate lucrurile alea? Cât timp avea de gând să stea?) și a târât-o peste prag.

Anita a intrat în casă și s-a uitat în jur. Își freca mâinile una de alta.

— Deci asta este faimoasa casă de la plajă. Tatăl tău și-a dorit întotdeauna s-o vadă.

Această propoziție le-a adus împreună pentru o clipă.

— L-am implorat să vină de 4 Iulie.

— Da, a răspuns Anita blând.

— Haide, îți arăt dormitorul pentru oaspeți. E la etaj.

Elizabeth s-a întors și a traversat casa trăgând valiza pe roți după ea. Când a ajuns la baza scării s-a uitat în spate.

Anita stătea în fața șemineului. O strălucire drăguță roșie aurie făcea ca rochia ei să pară translucidă. S-a întins după una din fotografiile înrămate de pe raft.

Era cea făcută de Crăciun, în care întreaga familie stătea adunată în jurul bradului decorat. Râdeau cu atâta poftă încât aveau fețele schimonosite. Toți, cu excepția lui tati; el părea bosumflat și iritat.

Și nu era de mirare. Îi luase lui Elizabeth un aparat de fotografiat de 35 de milimetri de Crăciun. Durase douăzeci de minute – și cel puțin la fel de multe încercări – să facă temporizatorul automat să funcționeze.

Nu mă interesează dacă o să vă cadă buzele, izbucnise el frustrat de râsul lor, *zâmbiți*, *la naiba. Asta e distractiv.*

Era ultima poză cu el pe care o făcuse.

Anita s-a întors. Avea lacrimi în ochi.

— Aș putea să am o copie a acestei poze?

— Bineînțeles.

Anita s-a mai uitat o clipă la fotografie, pe urmă s-a îndreptat spre scări. Pașii ei în genul Bette Midler dispăruseră; în locul lor își făcuse apariția o grație plutitoare care trăda cel puțin câțiva ani de cursuri de dans. S-a oprit în fața lui Elizabeth.

— N-am știut unde să mă duc în altă parte, Birdie, a spus ea încet. Nu mai puteam sta acolo nici măcar o noapte.

Elizabeth putea înțelege asta. Tatăl ei generase multă căldură. Fără el, lumea era un loc rece. S-a uitat în jos la mama ei vitregă. În mod incredibil, nu a putut s-o vadă pe femeia cu care se certase cea mai mare parte a vieții. Această nouă Anita era fragilă și plăpândă, un suflet pierdut.

— Sigur că e în ordine, Anita. Suntem o familie.

Indiferent ce-ar fi însemnat asta, era adevărat.

•

Jack s-a trezit încet, gemând. Se simțea ca și cum ar fi fost lovit în cap cu o rangă. S-a răsucit în pat; brațul i s-a lovit de noptieră și a împins veioza pe jos. A deschis un ochi. Ceasul arăta ora 8:07.

Atunci a observat ceva pe podea. Mic. Roșu.

Lovindu-se peste buzele uscate, s-a uitat la obiect, încercând să focuseze.

Era un ambalaj de prezervativ, rupt în două.

S-a ridicat la verticală. Când s-a mișcat, durerea de cap l-a lovit în plin.

O, la naiba. S-a uitat în stânga.

Patul era gol.

Întinzându-se, a închis ochii pentru un moment prelung; apoi încet a dat păturile la o parte și s-a ridicat din pat. S-a împleticit în baie – unde a văzut că Sally îi scrisese ceva pe oglindă. Cu rujul.

Sex grozav
Sally

Litera „a” din numele ei avea un mic halo deasupra.

Durerea de cap l-a trăsnit, bubuitoare.

Asta nu s-ar fi întâmplat dacă Birdie s-ar fi mutat la New York. Dacă nu l-ar fi părăsit.

(*Da, vezi dacă poți s-o crezi pe asta.*)

Mesajul pe de oglindă îl privea în față.

Sex grozav.

Fusese al naibii de bine, asta era adevărat. Nu bine ca să țopăi de bucurie, dar al naibii de bine. Îl revigorase, îl făcuse să se simtă din nou tânăr.

Dorit.

Asta fusese întotdeauna slăbiciunea lui, această nevoie dureroasă de a fi dorit. La dezalcoolizare, terapeutul îi spusese că această nevoie era o consecință a faptului că părinții lui fuseseră niște alcoolici care au murit prea devreme. Nu știa dacă asta era adevărat și nici nu-i păsa în mod special. Ceea ce știa, însă, era că această nevoie disperată aproape că îl ruinase o dată.

Și ar fi putut să-l ruineze din nou.

Dă-mi voie să-ți dau un sfat, *ca de la bărbat la bărbat*, a spus Tom Jinaro în ziua în care i-a fluturat prin față oferta cu *NFL Sunday. Nu te apropia de droguri*, *condusul sub influența alcoolului și fetele minore. Oportunitățile pot să dispară într-o clipită.*

Dacă s-ar fi aflat că a făcut sex cu asistenta lui…

Cuvintele HĂȚUIRE SEXUALĂ l-au lovit în plin. Dacă Sally s-ar fi hotărât să facă asta, ar fi putut să-l ruineze.

Și mai și pozase în domnul Moralitate.

— Iisuse Hristoase, a șoptit el, uitându-se în oglindă.

Mesajul roșu-cireașă lăsat de Sally îi secționa reflexia.

— Nu se va repeta, a spus cu voce tare. A fost o chestie punctuală. O greșeală.

Elizabeth nu trebuia să afle. Niciodată.

— O chestie punctuală, a repetat cu sinceritate.

După ce a făcut un duș, s-a ras, s-a îmbrăcat și a plecat la serviciu, s-a simțit mai bine. Mai puternic și mai sigur pe el. Făcuse o greșeală – o greșeală stupidă, mai exact – dar avea să fie singura. Un accent de stupiditate în vastul peisaj al restului vieții lui.

Ajuns în birou, s-a așezat și a început imediat să răsfoiască notițele pe care și le făcuse cu o zi înainte. Lucra la o știre despre o tabără de cai din

Poulsbo, Washington, numită Blue Horse Farms, unde copiii cu dizabilități învățau să călărească.

Dintr-odată s-a deschis ușa.

A apărut Sally, îmbrăcată în această dimineață într-un taior negru croit pe corp și o bluză de mătase verde smarald. Avea un zâmbet deprimant de vesel pe față.

A reușit să-l facă să se simtă bătrân și tânăr în același timp.

A închis ușa în urma ei.

— Îmi pare rău că am plecat înainte să te trezești. Trebuia să ajung la muncă devreme, a spus ea.

— Înțeleg, nu trebuie să mai spui nimic.

Îi era greață. Era nervos, rușinat și excitat în același timp. *Serios*, s-a gândit el, *nu spune nimic*.

Zâmbind, Sally și-a împreunat mâinile la spate și s-a dus spre el. Sunetul tocurilor pe podea se auzea îngrozitor de tare în încăpere. Singurul lucru mai zgomotos era bătaia inimii lui.

O întâmplare punctuală, și-a reamintit pentru sine.

— În legătură cu seara trecută…

Sally și-a pus mâinile pe biroul lui și s-a aplecat în față. Din acest unghi putea să vadă marginea dantelată a sutienului bej. Sânii ei albi și fermi se umflau deasupra țesăturii.

A încercat să nu-și amintească dulceața trupului ei, rozul sfârcurilor…

Oprește-te.

— N-o să ghicești cine te-a sunat în dimineața asta, a spus ea.

— Cine?

Și-a țintuit privirea pe fața ei. Nimic mai jos de guler. Sau, în cel mai rău caz, nasturele de sus.

— Agentul tău de publicitate. M-a rugat să-ți transmit o ofertă… de la revista *People.*

— *People*? S-a ridicat din scaun. Ce voiau?

Sally și-a așezat o coapsă pe birou.

— Vor să apari în numărul cu *Cei mai frumoși cincizeci de oameni din lume.*

— Glumești?

— Astea sunt vremurile de glorie, a spus ea. Ești din nou un star.

Nu a vrut să facă asta, dar s-a întins și a apucat-o în brațe.

— Ia-mă cu tine la ședința foto, a spus ea pipăindu-i buzele cu un deget. O să se țină la Peninsula.

S-a uitat la fața ei în formă de inimă și a simțit dorință. Dumnezeule, o dorea deja din nou.

•

Elizabeth s-a foit toată noaptea, incapabilă să doarmă. Nu și-a dat seama cât de mult se obișnuise cu intimitatea înainte să apară Anita.

La răsărit s-a îmbrăcat și a traversat holul în vârful picioarelor, apoi a deschis încet ușa dormitorului oaspeților. Anita încă dormea.

A scris repede un bilețel prin care o anunța că pleacă pe plajă, apoi s-a dus afară.

Ținând în brațe sacul de pânză cu materialele de pictură, a coborât treptele care duceau spre plajă. Oceanul era energic, pulsând înainte și înapoi. Mii de păsări de țărm zburau în cerc deasupra stâncilor îndepărtate, croncănind zgomotos.

A pus sacul pe jos lângă stânca ei și a continuat să meargă, până când i s-a părut firesc să înceapă să alerge ușor. Își lua energia de la valuri; asta o făcea să se simtă puternică și liberă. În depărtare a văzut două zmeie care se loveau unul de altul în vânt. Un vultur a planat spre cuibul pe care-l făcuse într-un pin uscat.

Pentru câteva minute extraordinare a uitat că Anita își făcuse apariția cu o seară înainte, trăgând după ea o valiză suficient de mare cât pentru o ședere de două luni.

După o vreme s-a întors și s-a dus la locul ei. S-a prăbușit gâfâind pe piatra ei plată, și-a ridicat

genunchii la piept și a privit spre marea nesfârșită. Câțiva nori argintii diafani traversau cerul.

Îi dădea o senzație plăcută să-și forțeze limitele. După ani întregi în care și-a ignorat corpul, și-a dat seama, în sfârșit, ce contează. Ce importanță avea dacă măsura ei la haine era patru, șase ori paisprezece? Voia doar să fie capabilă să alerge pe plajă, să urce scările și să meargă pe bicicletă. Dimensiunea nu era importantă; sănătatea era.

Nu părea mare lucru, dar pentru o femeie care-și petrecuse ultimii treizeci de ani numărând caloriile și purtând dresuri modelatoare, asta reprezenta pur și simplu libertate.

— Birdie, iubito? Tu ești?

Elizabeth s-a întors. Anita stătea la câțiva metri distanță, îmbrăcată într-o fustă lungă cu imprimeu floral și un pulover cu ornamente în spic de grâu.

Elizabeth i-a făcut loc pe piatră fără tragere de inimă.

— Uite, e suficient loc.

Anita s-a așezat lângă Elizabeth.

— Pfui! Treptele alea sunt criminale: nu e de mirare că ai slăbit.

Elizabeth s-a întors.

— Am slăbit?

— Cel puțin cinci kilograme, scumpo. Atârnă hainele pe tine. Apoi s-a strâmbat dezaprobator. Bineînțeles că puloverele lălâi pe care le porți ar atârna și pe Mama Cass[22].

Și iată din nou atacurile și criticile care le întinaseră ani de zile relația. *Zâmbește și dăi înainte*, s-a gândit ea, *sau va fi o vizită foarte lungă.*

— Presupun că sportul ar fi fost cheia.

— Eu fac yoga.

Elizabeth nu știa asta. De fapt, nu știa mare lucru despre viața Anitei, în afară de relația cu Edward. S-a agățat de asta; era un subiect de discuție pentru ele.

— Ce altceva mai faci? Acasă, adică.

— Lucrurile obișnuite, presupun. Sunt membră într-un club de lectură care se întâlnește o dată pe lună. Luna trecută am citit *Orele*[23]. Joc bridge cu fetele în fiecare joi dimineață. Fac muncă de voluntariat la adăpostul femeilor în zilele de marți. Împletesc suficiente pături cât să acopăr o mică țară. Sigur, tatăl tău îmi ocupa cea mai mare parte a timpului. S-a oprit și a tăcut mult timp. Apoi, cu o voce blândă, a spus: Nu-l visez. În fiecare seară mă duc la culcare așteptând să-l văd… dar nu vine.

Elizabeth cunoștea sentimentul.

— Am așteptat toată viața s-o visez pe mama. Nu s-a întâmplat niciodată.

— E ca și cum l-aș pierde a doua oară, a spus Anita. După încă o pauză lungă, a adăugat: Am știut întotdeauna că voi trăi mai mult decât el. Am crezut că eram pregătită pentru asta. Ce proastă am fost! Nu te poți pregăti să pierzi pe cineva pe care îl iubești.

Elizabeth știa că nu avea ce să spună. Suferința era ca oceanul din fața lor; valurile veneau fără oprire și uneori fluxul era suficient de mare încât să le tragă dedesubt. De obicei, fiecare dintre ele trebuia să gestioneze singură situația, în întuneric, când îi era cel mai frică. Dar poate Anita venise în Echo Beach pentru că era prea multă liniște în întuneric. Poate avea nevoie să vorbească despre tati.

— Cum l-ai cunoscut pe tati? a întrebat Elizabeth.

Anita i-a zâmbit plină de recunoștință.

— Lucram la salonul de cosmetică. Doamne, îmi amintesc și acum prima oară când l-am văzut. Arăta ca un erou de la matineul de sâmbătă, cu părul negru zburlit și ochii negri. În vremea aia avea mustață, iar ochii erau negri ca noaptea. M-am întors înspre prietena mea, Mabel, și am spus: „O, dragă, uită-te și tu!” A oftat. Presupun că m-am îndrăgostit de el chiar atunci. El, bineînțeles, abia dacă m-a observat.

Elizabeth s-a încruntat. Tati își răsese mustața în anul de după moartea mamei. Nu și-a mai lăsat-o niciodată după aceea să-i crească.

— Când a fost asta?

Anita nu s-a uitat la ea.

— Nu contează.

— Ai cunoscut-o pe mama mea, a spus Elizabeth dintr-odată, îndreptându-și spatele.

Anita a început să vorbească – pentru a nega, dar Elizabeth era sigură. Când li s-au întâlnit privirile, Anita a suspinat din greu și s-a lăsat în față.

— Nu chiar. Dar era cu el în ziua aceea. Mabel a tuns-o.

— Ai vorbit cu ea?

— Eu? Nu. Abia terminasem școala. Nimeni nu-mi acorda prea multă atenție.

— Povestește-mi despre ea.

— Nu știu mare lucru. Am auzit povești, bineînțeles. A doua soție întotdeauna aude povești despre prima. Din câte se pare, mama ta era cea mai frumoasă și mai aventuroasă femeie din Springdale.

— Am mai auzit textul ăsta. Începe să pară învățat pe dinafară. Spune-mi ceva adevărat. De ce nu a vrut tati niciodată să vorbească despre ea? S-a uitat la Anita. Te rog, spune-mi.

— Înainte ca tu să te naști, mama ta a fugit.

— L-a părăsit pe tati?

— În miezul nopții, din câte am auzit. I-a luat o vreme s-o găsească. Ajunsese deja în Carolina de Nord, dar el i-a dat de urmă și a adus-o acasă. După asta, spun oamenii, a fost diferită. Tristă și tăcută. Jenny Pilger a văzut-o într-o zi la Piggly Wiggly izbucnind în plâns.

— Depresie.

Elizabeth nu și-ar fi imaginat niciodată așa ceva. Mama ei, femeia despre care toată lumea spunea că era așa de îndrăzneață și aventuroasă,

deprimată. Nu prea știa cum să proceseze această nouă informație.

— Te-a iubit. Bătrâna Anna Deaver spunea că Marguerite nu te scăpa nicio secundă din ochi. Chiar dormea cu tine de cele mai multe ori. Nu te lăsa cu nimeni, niciodată. Dar se zvonea că n-a reușit niciodată să scape de tristețe. Unii spun că te strângea așa de tare încât părea că o să-ți iasă ochii din cap. Și nu a mai zâmbit. Asta am auzit cel mai des. Că și-a lăsat zâmbetul în Carolina de Nord și nu a putut nici măcar pentru tine să găsească unul.

— Obișnuiam să-l implor să-mi spună povești despre ea. Niciodată nu spunea mai mult decât: „Ține-ți amintirile lângă suflet, bombonico”. Dar nu aveam amintiri. Nu suficiente, în orice caz.

Elizabeth nu a fost niciodată capabilă să-l facă să înțeleagă sentimentul de gol pe care l-a avut în copilărie.

— Poate nu avea povești pe care să ți le spună. Uneori, nefericirea poate să se așeze peste un lucru și să-l îngroape așa de adânc până nu mai rămâne nimic altceva.

Nimic altceva. Doar nefericire.

Elizabeth cunoștea acum acest sentiment.

— Așa au ajuns lucrurile între mine și Jack.

— Uneori e ușor să uiți de ce te-ai îndrăgostit de cineva. Anita se uita la ocean. Știi că l-am părăsit o dată.

— Nu, n-am știut. Nu atunci, în orice caz.

— Cum ai fi putut, locuind așa de departe și având și viața pe care ai avut-o, pe deasupra. Edward nu era genul de bărbat care să-i spună singurului lui copil că mariajul i s-a dus pe apa sâmbetei.

— Ai fi putut să-mi spui tu.

— Într-una din lungile noastre discuții de suflet? Iubito, abia dacă mă salutai la telefon când sunai.

— Unde te-ai dus?

— Asta nu contează. Nici măcar atunci n-a contat. Am plecat, asta-i tot.

A oftat și Elizabeth s-a întrebat dacă acea amintire era mai dureroasă decât faptul că Edward nu mai era.

— Poate n-ar trebui să vorbim despre asta.

Anita a tăcut pentru o clipă. Oceanul a venit spre ele, s-a rostogolit leneș pe nisip și s-a retras din nou.

— Uneori mă copleșea. Avea așa o poftă de tot, așa o nevoie, iar eu eram tânără când ne-am căsătorit. Nu știam ce voiam. Așa că am trăit viața lui. Pentru o vreme asta a fost în regulă.

Elizabeth cunoștea sentimentul. Jack și tatăl ei aveau asta în comun. Amândoi erau ca soarele; totul orbita până la urmă în jurul lor. La început asta era în regulă, dar, înaintând în vârstă, lucrurile se schimbau. Începeai să vezi căile pe care nu ai apucat-o și să te întrebi… ce-ar fi fost dacă…

Anita și-a ridicat picioarele și și-a înfășurat brațele în jurul gleznelor. A început să se răsucească spre Elizabeth, dar atunci a privit în jos și s-a uitat la verighetă.

— Am vrut să am un copil.

Elizabeth și-a amintit seara din grădină când o întrebase pe Anita pe un ton lejer de ce nu făcuse copii.

— O, *iubito, asta e o întrebare pentru altă dată, poate între femei diferite.*

— *Cu alte cuvinte, să-mi văd de treaba mea.*

— *Da. Întrebarea asta mă rănește în inimă, asta-i tot. Nu voi răspunde în cursul unei conversații de convenință la miezul nopții, la două zile după ce mi-a murit soțul.*

Trebuie s-o fi rănit profund de Anita să audă acea întrebare rostită cu voce tare.

— Am știut că într-o bună zi voi rămâne singură, a continuat Anita, jucându-se cu verigheta. M-am gândit că un copil m-ar fi ajutat. Așa că, după ce m-am împăcat cu Edward, am încercat. Am avut trei avorturi spontane. Erau toți băieți. Fiecare s-a dus cu o parte din mine, până

când… A scuturat din umeri. A fost suficient. Presupun că mi-am imaginat că Dumnezeu știa ce face.

Elizabeth a simțit mai multă blândețe față de Anita, întrezărind o femeie pe care nu și-o imaginase niciodată. A avut un sentiment ciudat de familiaritate.

— Am avut un avort spontan, a spus cu o voce blândă, surprinzându-se pe sine cu această confidență. Nu i-am spus decât lui Jack. Aproape că mi-a frânt inima.

A atins glezna mamei ei vitrege și a strâns-o încet. Era prima oară când făcea asta.

Anita a scos un sunet, un mic icnet, apoi s-a întors spre ea.

— Am ceva pentru tine. E ceva ce am adus din Tennessee. Și nu a fost ușor.

Nimic din ceea ce se întâmpla nu era ușor, s-a gândit Elizabeth, dar nu a spus nimic. A ajutat-o pe mama ei vitregă să se ridice în picioare și au urcat împreună pe treptele șubrede de lemn până când au ajuns pe peticul de iarbă udă din grădina casei.

Când au ajuns pe terasă, Elizabeth a observat cutia mare de carton care era sprijinită de zidul casei.

— M-am întrebat ce e aia.

Anita s-a grăbit în casă și a venit afară cu un cuțit în mână.

— Deschide!

Elizabeth a luat cuțitul și a despicat cutia pe la îmbinare.

— Ar trebui să așezi pe jos, a sfătuit-o Anita.

Elizabeth a glisat cutia pe podeaua tip grătar a terasei. S-a auzit un zăngănit metalic. A îngenuncheat și a deschis cutia.

Înăuntru a văzut niște prăjini verzi strălucitoare… funie albă înnodată.

— Este hamacul lui tati.

— Obișnuiați să vă cuibăriți împreună în chestia aia ore întregi, legănându-vă înainte și înapoi. Îmi

amintesc cum vă auzeam chicotind tocmai din bucătărie, unde pregăteam mâncarea.

Brusc, tati era acolo, lângă ea. *Hei*, *bombonico*, *dă-i lu' bătrânul tău una din limonadele alea*, *vrei*, *scumpo?*

— Ne uitam împreună la licurici, a șoptit Elizabeth, amintindu-și clar toate detaliile. Zburau peste tot în jurul nostru când stăteam în hamacul ăsta.

— Ar vrea să-l ai tu, a spus Anita. Poți să-l montezi acolo, lângă scară, ca să poți sta în el într-o zi însorită și să asculți oceanul… și să-ți amintești cât de mult te-a iubit.

Elizabeth s-a uitat, în sfârșit, la Anita cu ochii în lacrimi. Nu putea să spună nimic, nici măcar „mulțumesc".

Anita a zâmbit.

— Cu plăcere.

•

Martie sufla o rafală arctică prin New York. În miezul unei nopți atât de friguroase încât până și Times Square era pustie, a început să ningă. La început erau numai câțiva fulgi ici-colo, plutind prin oraș, dar, înainte de răsărit, Dumnezeu s-a pus pe treabă serios. Fulgii cădeau așa de mulți și cu viteză, încât Jack abia dacă mai vedea clădirile de vizavi.

Stătea la geam, sorbind un latte. Pe stradă erau puține mașini. Autobuzele înaintau greoi și se înclinau înainte să oprească. Reclamele de neon se vedeau estompate pe cerul ca de plumb, precum timbrele poștale de colecție dintr-o eră uitată. Nori ca de bumbac atârnau greoi pe cer, secționând clădirile înalte la jumătate.

Era pe punctul de a intra la duș, când a sunat telefonul.

— Bună ziua, domnule Shore. Suntem agenția de asigurări *Să mă pupi în fund* și avem nevoie de autorizare pentru a vă distribui bunurile având în vedere că Ați-Dispărut-De-Pe-Fața-Pământului.

A izbucnit în râs.

— Mea culpa, a spus.

Întotdeauna era mai bine să iei vina asupra ta cu Jamie. Altfel, te făcea praf.

— La naiba, mea culpa. Nici măcar nu se pune problema. Presupun că ai fost așa de ocupat să fii important încât nu ai avut timp să mă suni înapoi ca să discutăm despre echipa de înot.

— Au trecut numai două zile de când am vorbit despre asta. Am știut că nu vei face nimic imediat.

— He-lo, tata. Cred că ar trebui s-o iei mai ușor cu peroxidul. Conversația aia a avut loc acum mai mult de o săptămână.

S-a încruntat.

— O săptămână? În niciun caz.

— Ba da, caz.

— Doamne, îmi pare rău, scumpo. Am vrut să revin cu telefonul. Lucrurile au luat-o razna pe aici. Revista *People*…

A pufnit la familiarul „Am *vrut”*.

— Da, sigur. Întotdeauna e vina altcuiva.

Jack și-a făcut o notă mentală să fie mai atent la calendar.

— Muncesc cincisprezece ore pe zi.

— Probabil din cauza asta nu erai acasă aseară când te-am sunat… la ora două noaptea. Munceai.

Slavă Domnului că nu vorbea cu ea față în față. A simțit cum a roșit.

— Am luat un somnifer aseară. În ultima vreme am avut probleme cu somnul… știi, fără mama ta. Asta era, de fapt, adevărat.

Și fals, bineînțeles.

— Nici măcar nu știam că ți-e dor de ea. Nu ai vorbit niciodată despre ea.

— Îmi e… dor de ea. O să vină din clipă în clipă.

Și-a dat seama, brusc, la ce se referise Elizabeth când spusese că e greu să-i minți pe copii.

— Spui asta de prea mult timp. Stephie și cu mine am făcut un plan. Ești invitat să-l pui în

practică.

Jack s-a relaxat imediat. Deci asta era: Jamie avea un plan și admonestarea verbală era felul ei de a-i asigura participarea prin intermediul sentimentului de vinovăție.

— Și la ce să mă aștept, mai exact, de data asta? Să vă trimit la vară în Europa? Sau la scuba în Aruba în vacanța de primăvară?

— Stephanie și cu mine aterizăm pe Kennedy vineri dimineață. O să ne iei de la aeroport; pe urmă, ne ducem cu toții în Oregon pentru un weekend împreună.

— Ha?

— Este ziua de naștere a mamei. Nu ai uitat, nu?

La naiba!

— Nu, nu, bineînțeles că nu. Aveam de gând să mă duc să fiu cu ea în weekend, dar pe urmă a apărut chestia asta la muncă…

— Nici măcar să nu termini propoziția. Pe bune, tata, vii cu noi. Vorbesc serios. Ești un star de televiziune, nu faci operații pe inimă. Nu moare nimeni dacă-ți iei liber vineri.

Ce porcărie!

— Ai dreptate, a spus el plictisit.

— Poți să ne aștepți la aeroport, nu? Ca să putem pleca împreună. O să cumpărăm bilete on-line și le punem pe cardul tău Visa.

— Sigur, de ce nu?

— Și tata, e o surpriză. Așa că să nu-i spui, bine?

Jack a închis ochii și a oftat.

— O să fie o surpriză, într-adevăr.

Capitolul 24

Seara, Elizabeth și Anita au stat de vorbă până târziu în noapte. Nu s-au aventurat din nou în teritorii periculoase. Doar au stat de vorbă ca două femei care se cunoșteau de-o viață și totuși nu știau mare lucru una despre cealaltă. Spre surprinderea lor reciprocă, au descoperit că aveau multe lucruri în comun.

Dimineața, după un mic dejun care a constat din ouă fierte și pâine prăjită, s-au plimbat pe plajă vorbind în continuare. Era o zi minunată de primăvară și soarele strălucea puternic.

Mai târziu, în timp ce Anita trăgea un pui de somn, Elizabeth s-a dus în oraș la cumpărături. S-a întors acasă după-amiaza târziu. Și-a luat corespondența, apoi a cotit pe Stormwatch Lane.

Pe mare se vedeau primele tușe de roz și lila care nuanțau cerul. A parcat pe pietriș.

Anita era pe terasă, uitându-se la ocean. Era îmbrăcată cu o rochie înflorată, vaporoasă și un pulover croșetat de culoarea corai. Părul ei alb era împletit într-o singură coadă care îi ajungea până la jumătatea spatelui.

Lumina era fantastică. Perfectă. Se scurgea peste casă precum untul topit, îmblânzind toate muchiile. Fața Anitei era plină de lumini și umbre: avea ochii triști, o gură zâmbitoare și o frunte încruntată. Rochia îi părea țesută din perle sfărâmate.

Elizabeth a simțit un impuls de inspirație.

— Aș putea să te pictez?

Anita și-a pus o mână palidă și plină de vene pe piept.

— Vrei să-mi faci portretul?

— Nu promit că va fi reușit. Abia m-am reapucat. Dar dacă ai fi dispusă…

— Aș putea să mă așez pe bușteanul ăla de lângă faleză.

Elizabeth s-a întors. Într-adevăr, acolo era un buștean perfect care stătea înclinat la marginea proprietății. Soarele care apunea îi dădea o strălucire argintie. În spatele lui, oceanul poleit se întindea spre orizont. Era exact locul pe care ar fi trebuit să-l aleagă, deși ar fi putut să-i ia o oră să se hotărască. Iar Anita l-a ales în cinci secunde.

S-a uitat la ea.

— Ești artist?

Anita a râs.

— Nu, dar am citit cartea aia, *Fata cu cercel de perlă*[24]. Cea despre care vorbea toată lumea.

— Stai aici, mă întorc imediat.

Elizabeth s-a grăbit în casă, a asezonat un pui întreg și l-a băgat în cuptor împreună cu niște cartofi și morcovi, apoi a pus la loc cumpărăturile și și-a luat materialele de lucru. În mai puțin de cincisprezece minute era din nou afară.

Și-a așezat șevaletul și a pregătit toate materialele, apoi s-a uitat după Anita.

Mama ei vitregă stătea în picioare lângă buștean. Era cu spatele spre Elizabeth și avea brațele încrucișate în acea postură feminină autoprotectivă pe care Elizabeth o cunoștea prea bine.

Amurgul zilei era magic. Straturi de roz, mov, auriu și portocaliu pluteau deasupra oceanului argintiu strălucitor. În depărtare, copacii noduroși erau deja negri.

Anita părea să dispară sub ochii lui Elizabeth, ca și cum culorile cerului și-ar fi extras forța din imaginea ei. Devenea din ce în ce mai șterasă; părul și rochia păreau aproape opalescente.

— Nu te mișca!

Elizabeth s-a lăsat condusă de instinct. Nu se mișcase niciodată cu o asemenea viteză, cu o asemenea intenție. Amesteca vopselele, trăgea linii, se străduia cu disperare să capteze frumusețea solitară a scenei din fața ei. Strat peste strat de culoare creau o nuanță unică.

A pictat cu furie, cu disperare, fără cuvinte, până când ultima rază de soare s-a scufundat sub linia mării de la capătul lumii și a dispărut.

Era aproape complet întuneric atunci când a spus:

— Gata, Anita. Asta este tot pentru seara asta.

Trupul Anitei a părut să se topească și să devină mai mic. Brusc, Elizabeth și-a dat seama cât de mult ceruse de la biata femeie.

— Îmi pare rău. A fost greu să stai așa nemișcată, așa mult timp?

— M-am bucurat de fiecare secundă.

— Cred că ești înfometată. Eu sunt. Vino înăuntru.

Anita s-a uitat nerăbdătoare la șevalet.

— Pot să văd?

— Nu. Elizabeth a auzit tonul dur al propriei voci și a simțit instantaneu remușcări. Îmi pare rău. Vreau să spun că nu încă. E OK așa?

Anita și-a fluturat mâna.

— Bineînțeles, iubito.

Elizabeth a dus tabloul în casă și l-a pus în cămară să se usuce.

— Cina e gata imediat, i-a spus Anitei. Du-te sus și fă o baie fierbinte.

— Draga mea, mi-ai citit gândurile.

Elizabeth a pus masa și a făcut salata, apoi a chemat-o pe Anita. Fiindcă nu a primit niciun răspuns, s-a dus la etaj, unde a găsit-o pe mama ei vitregă așezată la capul patului ținând în brațe o pernă tivită cu dantelă. Avea capul aplecat în față. Era așa de nemișcată încât pentru o clipă Elizabeth a crezut că adormise.

— Anita?

Anita a ridicat capul. Avea fața palidă; în lumina difuză, pomeții creau scobituri întunecate în obraji. Avea lacrimi în ochi.

Elizabeth s-a așezat pe marginea patului.

— Ești bine?

— Presupun.

Elizabeth n-a știut ce să spună. Așa este suferința: într-o clipă dansezi ușor, în următoarea, o pernă albastră veche te face să plângi.

Anita a mângâiat perna cu palmele.

— Tăticul tău a încercat întotdeauna să mă convingă să fac ore de brodat, dar niciodată n-am stăpânit acest meșteșug. Un lucru așa de feminin.

Elizabeth s-a uitat la pernă. Era unul dintre puținele lucruri pe care le avea de la mama ei. Încercase deseori să și-o imagineze pe mama ei așezată într-un balansoar, lucrând cu acea mătase frumoasă, dar tot ce putea să creeze era o imagine alb-negru a unei tinere femei care se uita în obiectivul aparatului de fotografiat.

— Mama ta a făcut această pernă, a spus Anita. Îmi dau seama după cusăturile delicate. Atunci când a venit la coafor, a cusut în timpul în care Mabel i-a făcut părul.

— Uneori încerc să mi-o imaginez.

Anita a pus perna jos și s-a ridicat în picioare, apoi și-a așezat mâinile subțiri pe umerii lui Elizabeth și a ghidat-o spre oglinda care atârna deasupra biroului.

Elizabeth s-a uitat la reflexia ei pufoasă. Avea părul încâlcit și fără machiaj era palidă la față.

— Când am zărit-o prima oară pe mama ta, mi s-a părut că era cea mai adorabilă femeie pe care o văzusem vreodată. Ea și Edward arătau ca o pereche de staruri de cinema împreună. Anita i-a dat lui Elizabeth părul la o parte de pe față. Semeni leit cu ea.

Când era mică, Elizabeth a petrecut ore întregi căutând printre pozele de familie după fotografii ale mamei ei, dar a găsit numai câteva.

A căutat în locul greșit mulți ani și nimeni nu i-a spus asta. Singurul lucru de care avea nevoie ca s-o vadă pe mama era o oglindă. Acum, uitându-se în propriii ochi verzi, a văzut o fărâmă din femeia de care-i fusese dor toată viața.

— Îți mulțumesc, Anita, a spus cu o voce tremurată.

— Cu plăcere, iubito.

•

Jack abia dacă a dormit în noaptea aia.

Cu ochii încețoșați și mahmur s-a târât în baie și a pornit dușul.

Din păcate, apa fierbinte nu-i putea spăla regretul. Se culcase din nou cu Sally.

Voia să creadă că nu contează; el și Birdie erau separați, până la urmă. Dar știa mai bine de-atât. Această separare nu era un permis de a-și face de cap. Era o pauză, un repaus în mijlocul unei căsnicii de durată. Dacă ar fi aflat că Birdie fusese necredincioasă, l-ar fi omorât pe tip.

Elizabeth îl iertase o dată, dar asta fusese cu ani în urmă, când erau diferiți. Atunci ea era dispusă la mari sacrificii pentru a-și ține familia împreună. Deși o rănise, fusese dispusă să creadă în el din nou. În ei.

Dar alea erau vremuri de mult apuse. Noua Birdie era o femeie imprevizibilă.

Ar fi putut să afle despre această greșeală și să ceară divorțul.

Sau poate că nu i-ar mai fi păsat. Poate se îndepărtase așa de mult încât fidelitatea nu mai conta.

A șters aburul de pe oglindă și și-a privit reflexia neclară. După o noapte nedormită în care petrecuse, ridurile din jurul ochilor erau mai pronunțate, iar pielea avea o nuanță cenușie bolnăvicioasă. Îi era ușor să se vadă bătrân, cocoșat de trecerea timpului și de alegerile greșite făcute, târându-se sprijinit de un baston ca să-și echilibreze mersul.

Întotdeauna crezuse că Birdie va fi alături de el în acei ani de apus al vieții, iubindu-l chiar și când nu mai avea nimic de oferit în afară de o mână tremurândă și de inima lui. Nu s-a gândit niciodată

– nici măcar în ultimele săptămâni – că nu vor fi împreună pentru totdeauna.

Acum, dintr-odată, îi era frică. Dacă reușise, în sfârșit, să ruineze relația?

Abia începuse să se radă, când a sunat telefonul. S-a dus dezbrăcat în dormitor ca să răspundă.

— Alo?

— A-lo, tata. Jamie a oftat sugestiv. Ți-am spus că e încă acasă. A uitat de noi.

La naiba. Asta era ziua în care se duceau în Oregon.

— Tocmai ieșeam pe ușă.

Jalnic, *Jack. Jalnic.*

— Deseori, oamenii pleacă spre aeroport înainte de aterizarea avionului, a spus Jamie.

— Așa am vrut.

— A vrut, a spus Jamie, vorbind în mod evident cu sora ei. În cât timp ajungi? Poate ar trebui să închiriem o cameră și să așteptăm până e convenabil pentru tine să vii să ne iei.

S-a uitat la ceas. Era opt și patruzeci și opt de minute.

— Maximum o oră. Nu știu cum e traficul. Avionul nostru nu pleacă înainte de…

— Unsprezece și patruzeci și nouă.

— Exact. Ne vedem la poartă înainte de ora zece.

Jamie a oftat.

— O să fim acolo, tată.

— Îmi pare rău, a spus. Serios.

— Știm. Ne vedem în curând.

Jack a închis telefonul, a luat două aspirine și s-a grăbit să se îmbrace.

Dacă Birdie o să-și dea seama că a înșelat-o numai uitându-se la el?

La naiba. Era mai bine să ia încurcăturile pe rând. Deocamdată trebuia să rezolve faptul că uitase să se întâlnească la aeroport cu fiicele lui.

În zece minute a ieșit din clădire și s-a urcat într-un taxi îndreptându-se spre aeroport. Avea

suficient timp să se gândească ce să mai spună pe lângă: „Îmi pare rău”.

Poate Stephanie ar fi acceptat scuzele, ar fi zâmbit drăguț și ar fi spus: „E OK, tati”, dar nu Jamie. Ea i-ar fi aruncat niște priviri ucigătoare și l-ar fi ignorat pe termen nedefinit.

Încă o dată, avea nevoie de Birdie. Ea fusese întotdeauna liantul care le ținuse familia împreună. Îl ghidase cu mai multă sau mai puțină blândețe spre o relație lejeră cu fiicele lui. Se asigurase să-și ceară scuze când fusese nevoie și să asculte când fusese imperativ s-o facă. Fără ea, era de unul singur și nu avea nici cea mai vagă idee ce să spună.

*

— Poți renunța să mai fi puternică, știi, a spus Anita când stăteau la masa din bucătărie servind devreme prânzul.

Pe bufet erau așezate câteva cadouri.

— Ce vrei să spui?

— O urare de la mulți ani și un cadouaș de la mama ta vitregă nu sunt chiar ce ar trebui. Recunoaște, ți-e dor de familia ta. Te-ai uitat la telefon de cel puțin cincizeci de ori azi.

— Sunt bine. Și tu ai spus că în seara asta mă înveți să joc cărți. Asta e ceva ce aștept cu nerăbdare.

Anita s-a uitat la Elizabeth.

— Ce făceai de ziua ta în mod obișnuit?

— Pe lângă faptul că avertizam pe toată lumea cu o săptămână înainte că urma să fie ziua mea?

Anita a dat din cap.

— Păi să vedem. De obicei îmi luam o zi liberă de la toate activitățile de voluntariat și dormeam dimineața până târziu. Când mă trezeam, casa era deja goală. Jack și fetele întotdeauna lăsau mesaje de felicitare pe masă. Odată au legat baloane de spătarele scaunelor. Inima lui Elizabeth a săltat puțin. Uitase asta… Jack îmi gătea întotdeauna cina în seara aia. Singurul fel pe care-l știa – pui

piccata. Avea nevoie de două ore și de două băuturi ca să-l pregătească și nu puteam vorbi cu el în timp ce gătea. Înjura întruna. După cină, îmi făcea masaj și pe urmă făceam dragoste. O, și aveam voie să le îmbrățișez și să le pup pe fete oricât de mult voiam – nu aveau voie să protesteze.

— Sună minunat.

— Era minunat.

— Ești bună la asta, știi?

— La ce?

— Negare. Vreau să spun, dacă nu te-aș cunoaște, aș putea crede că nu ai nicio problemă.

— Am făcut o alegere. Am vrut să fiu singură.

Vocea lui Elizabeth s-a înmuiat; suferința și-a făcut loc peste zidul pe care îl ridicase.

Brusc s-a simțit inundată de tristețe; un minut mai devreme era fericită. Se cufundase în negare pentru că știa cât de dureroasă avea să fie o zi de naștere petrecută departe de familia ei. Nici măcar nu o sunase nimeni.

Asta era revelația de care fugise toată dimineața. Nimeni nu o sunase.

Elizabeth s-a forțat să zâmbească.

— Mă duc să pictez. Trebuie să mai termin patru lucrări înainte de festival.

Anita s-a ridicat de la masă și și-a desfăcut șorțul.

— Te deranjează dacă vin și eu? Aș putea împleti în timp ce tu pictezi.

— Aș aprecia compania ta, a spus Elizabeth cu sinceritate. Mă duc să mă schimb și să-mi iau lucrurile.

S-a dus la etaj și s-a schimbat într-o pereche de blugi lălâi și o cămașă din denim uzată. Aproape ajunsese la ușă când și-a dat seama că avea nevoie de o curea.

S-a dus înapoi și a început să scormonească printre haine, până a găsit o curea de piele cu o cataramă mare de argint. A strecurat-o prin găici și a strâns-o bine, apoi a coborât la parter.

Anita i-a zâmbit.

— Arăți ca o cântăreață de country de acasă.

— Tati mi-a cumpărat cureaua asta la Opryland, mai ții minte? N-am putut s-o port ani buni.

Zâmbind, și-a adunat materialele. Peste maximum zece minute, cobora treptele împreună cu Anita.

— Nu-mi vine să cred că poți să cari toate lucrurile pe scările astea nenorocite. Eu mă gândesc întruna că o să-mi sucesc glezna și o să-mi plantez fața ridată în nisip.

Elizabeth a râs. Se simțea din nou bine. Fetele aveau s-o sune seara. Cu siguranță.

— E reflux, a observat ea. Putem petrece ore bune aici.

Anita a ridicat sacul de tricotat pe care îl aruncase din capul scării, și-a întins pătura pe nisip și a început să croșeteze. O grămadă de fire albe pufoase i s-au așezat în poală ca un cuib de pasăre din angora.

Elizabeth și-a aranjat șevaletul, și-a prins foaia și s-a uitat în jur după un subiect. Era ușor să găsești lucruri de pictat, dar era dificil să te hotărăști la unul singur. Ochiul ei experimentat a văzut zeci de oportunități: Terrible Tilly, farul din depărtare, singuratic și dezolant pe fundalul întinderii albastre a mării și a cerului… Stânca Dagger, monolitul de piatră care se ridica din ocean dintr-o manșetă de spumă… un cormoran Brandt dând târcoale țărmului.

S-a hotărât asupra oceanului însuși; era cu siguranță o zi bună pentru acuarele. Nu uleiuri sau acrilice. Trebuia să termine patru lucrări la timp pentru festival; nu ar fi avut nicio șansă de a respecta termenul dacă ar fi lucrat în ulei.

Mulțumită de hotărârea pe care o luase, s-a apucat de lucru.

Nu era chiar așa de ușor cum își amintea. A început și s-a oprit de trei ori, incapabilă să găsească fluiditatea acuarelelor de care avea

nevoie. Totul era al naibii de ud; culorile intrau unele în altele. Nu controla vopseaua.

— La naiba.

A rupt ultima încercare de pe șevalet și a aruncat-o pe jos.

— Niciodată nu e ușor să începi ceva, a spus Anita, abia uitându-se în sus. Presupun că asta îi diferențiază pe visători de cei care acționează.

Elizabeth a oftat, inconștientă fiind că din nou respira prost.

— Înainte știam cum se face.

— La liceu vorbeam spaniolă.

Elizabeth a înțeles ideea. Abilitățile vin și pleacă în viață. Dacă vrei să le recapeți, uneori trebuie să sapi adânc pentru a le găsi. S-a dus la marginea apei și a stat acolo, uitându-se la mare. A lăsat culorile să o seducă, să se dezvăluie în felul lor, la momentul potrivit.

Nu făcea lucrurile cum trebuia, încercând să-și impună voința asupra hârtiei. Ăsta era un nivel al măiestriei pe care-l pierduse. Ceea ce trebuia să facă acum era să simtă. Să se minuneze din nou ca un copil.

A eliberat o expirație și s-a întors la șevalet. A aranjat din nou lucrurile. Și a așteptat.

Aerul mării îi mângâia obrajii, îi umplea nările cu iz de alge moarte și nisip fierbinte. Șuieratul constant al valurilor era ca o muzică. S-a lăsat legănată de ritm. De data asta, când a ridicat pensula și a înmuiat-o în vopsea, a simțit vechea magie.

În următoarele câteva ore a lucrat fără suflare, într-un ritm alert. Când a terminat, s-a dat în spate și s-a uitat cu un ochi critic la ceea ce lucrase.

Surprinsese într-o paletă de albastru pal, trandafiriu și liliachiu linia dramatică înclinată a coastei și curbura strălucitoare a nisipului. Piscul îndepărtat Dagger Rock era abia perceptibil, o umbră întunecată pe fundalul încețoșat al cerului albăstrui. Câteva tușe de gri și roșu alcătuiau un

cuplu ce se plimba la distanță pe linia țărmului. Dar ceva era greșit…

— Vai, Birdie, e frumos.

Elizabeth s-a speriat de moarte. Fusese așa de concentrată asupra muncii ei încât nici n-o auzise pe Anita ridicându-se în picioare.

— Nu prea reușesc să reprezint copacii cum trebuie.

— Nu-ți iese unghiul. Vezi cum stau înclinați pe spate? Ca și cum i-ar fi împins vânturile o mie de ani până au cedat.

Au cedat.

Confruntați cu o mare presiune, au renunțat să mai crească drepți. La fel cum a făcut Anita în căsnicia ei. Și-a scufundat pensula în vopsea și a continuat să muncească.

Părea că trecuseră numai câteva minute când Anita a spus:

— O, Doamne, e trecut de ora două. Trebuie să mergem acasă. Grăbește-te!

Și-a îndesat sacul croșetat în sacoșă și a pornit spre scări.

Elizabeth a urmărit-o pe mama ei vitregă în timp ce se îndepărta. Anita gâfâia urcând treptele. Ai fi zis că sus o aștepta un premiu.

Elizabeth și-a strâns materialele, a apucat cu grijă tabloul cu două degete și a urcat treptele în spatele Anitei. Elizabeth ajunsese aproape sus când a simțit fum.

— Anita? Simți?

Și se auzeau voci, ca și cum radioul ar fi fost deschis și dat tare.

Elizabeth a ajuns în capul scării și s-a oprit, uitându-se de jur-împrejur.

Prin ferestrele deschise ale casei ieșeau baloane care urcau spre cer. Ușa din față a casei s-a deschis brusc. Marge, Anita și Meghann – Meghann? – s-au înghesuit pe terasă, cântând „La mulți ani!”

Elizabeth aproape a scăpat lucrurile din mână. Nimeni nu organizase o petrecere surpriză pentru

ea până atunci.

Meghann s-a grăbit spre ea cu brațele desfăcute. A îmbrățișat-o strâns, șoptind:

— Doar n-ai crezut că am uitat, nu? La mulți ani!

Stăteau toate trei acolo, râzând și vorbind în același timp.

Elizabeth nu-și amintea ultima dată când se simțise așa de specială. Ea fusese întotdeauna cea care organizase petrecerile altora, gătise mâncarea și adusese cadourile. Chiar și de ziua ei, scrisese liste detaliate de cadouri și își făcuse propriul tort.

A văzut-o pe Anita stând aplecată peste un grătar roșu nou-nouț.

Marge i-a luat din mână acuarela care era încă umedă.

— O, Birdie, este excepțional. Este pentru mine?

Complimentul a făcut-o să se simtă bine.

— Bineînțeles.

După ce Marge a plecat, Meghann s-a apropiat.

— Anita a plănuit toate astea, să știi. Chiar mi-a și trimis un bilet de avion. A zâmbit. Ca și cum nu mi l-aș fi putut permite. Apoi a devenit serioasă. Nu m-aș fi așteptat la asta din partea ei. După toate poveștile cu Anita-hunul…

Elizabeth a tresărit. Inventase acea poreclă la ora de istorie din clasa a opta; i se potrivea Anitei ca o mănușă. În ultimele zile, acest lucru o bântuise pe Elizabeth, o făcuse să se simtă rușinată.

— Nu e cum credeam, a spus Elizabeth. Mă întorc imediat.

A traversat curtea.

Anita își pusese un cardigan lila cu o împletitură sofisticată peste rochia din pânză. Părul era strâns la spate într-o coadă împletită albă groasă. Era aplecată, mutând preocupată scoicile dintr-o găleată de tablă pe grătar. Când s-a apropiat Elizabeth, s-a îndreptat.

— Surpriză.

— Tu ai organizat asta, a spus Elizabeth.

— Nu e mare lucru, a zâmbit Anita. Meghann și Marge sunt genul de prietene care ar pune orice de-o parte pentru o petrecere. În afară de asta, întotdeauna am vrut să-ți organizez o petrecere-surpriză.

Elizabeth știa cât de mult o rănise pe mama ei vitregă de-a lungul anilor și, cu toate astea, Anita organizase această petrecere. Era genul de lucru pe care Elizabeth l-ar fi făcut pentru fiicele ei.

— Îți mulțumesc, a spus, fiind conștientă că asta nu era suficient.

Anita a aranjat cu blândețe părul care îi acoperea fața lui Elizabeth.

— Cu plăcere, Birdie.

Elizabeth a apucat-o pe Anita de mână și a ținut-o așa o vreme.

— Vreau s-o luăm de la început.

Ochii Anitei s-au mărit.

— O, Doamne!

Meghann a venit lângă ele. A pus un braț în jurul lui Elizabeth și a lovit-o cu șoldul. Într-o mână avea o carafă albă de plastic.

— Pot să vă ofer o margarita, doamnelor? Nu-ți face griji, Anita, pe-a ta pot s-o fac virgină.

Anita a râs cu poftă în timp ce-și ștergea ochii.

— Scumpo, nu ai ce să faci să fie virgină din nou, dar să fii sigură c-o să servesc o margarita.

Apoi petrecerea și-a intrat în drepturi. Marge a scos un player portabil pe terasă și l-a băgat în priză, orientând boxele înspre grădină. Meghann a adus un suport de CD-uri uriaș și a început să pună muzică pe care Elizabeth nu o mai ascultase niciodată înainte – piese ale formațiilor Foo Fingers și Pearl Jam. Era zgomotos și distractiv.

Au făcut stridii la grătar și au gătit scoici într-un ibric de cafea plin cu unt, vin și condimente. Jumătate de somon, felii de ceapă și unt erau

așezate pe o scândură de stejar pe grătar. Într-o găleată plină de gheață așteptau niște crabi.

Elizabeth și Meghann au dus masa din bucătărie pe iarbă în curte. În câteva minute au acoperit-o cu mâncare – un bol cu salată de paste, știuleți de porumb împachetați în staniol și o bucată de pâine de casă cu usturoi.

Elizabeth nu-și amintea care fusese ultima dată când se distrase așa de bine. Au dansat, au stat de vorbă și au râs. Se simțeau ca la douăzeci de ani, dar mai bine.

În timp ce se gătea somonul, Marge a dat piesa „We are Family”[25] a formației Sister Sledge la volum maxim.

Râzând, Elizabeth stătea la masă aranjând tacâmurile de argint. Tocmai pusese cuțitele într-un pahar de plastic când a auzit o mașină apropiindu-se.

•

Jack a intrat pe Stormwatch Lane.

— Drumul ăsta e înfiorător.

Și-a auzit răutatea din voce și și-a dorit s-o fi temperat. Nu era suficient că se apropiau de Birdie. Nuuu. Fetele aleseseră această zi în mod special pentru a nu i se adresa aproape deloc. În timpul zborului din capătul celălalt al țării, Jamie aproape că nu vorbise cu el.

Fetele au vorbit – destul – de fapt. Suficient de mult pentru ca mahmureala să se transforme într-un război de gherilă în capul lui. Dar au vorbit între ele. Remarcile timide și în mod evident neinspirate pe care le-a făcut tatăl lor au căzut pe un teren steril.

Erau nervoase pe el fiindcă uitase de întâlnirea de la aeroport. Putea înțelege asta. Ceea ce-l deranja era senzația sâcâitoare că era mai mult decât atât. Că asta era ceva… normal, doar că el nu-și dăduse seama de adevărul relației lor până atunci.

De fiecare dată când familia fusese adunată – la mese, în vacanțe –, Birdie fusese acolo, cârpind conversațiile lor disperate.

Hei, Jack, i-ai spus lui Jamie despre…

Stephanie, tata știe…

Lui Jack i-a păsat întotdeauna foarte mult de imaginea de ansamblu a vieților fiicelor lui. A vrut să știe în ce credeau, ce voiau să se facă și ce fel de femei deveneau. Dar nu se preocupase niciodată cu adevărat de detaliile vieților lor de zi cu zi. Asta fusese întotdeauna zona lui Elizabeth. Dar exact aceste detalii erau ceea ce ar fi putut umple golurile în conversație.

Acum, fără Elizabeth, între Jack și fete se instalase o distanță. Nu-și amintea suficiente lucruri despre viețile lor ca să comunice cu adevărat și îi era frică să nu spună ceva greșit, expunându-și astfel ignoranța. Astăzi nu era o zi potrivită pentru a încurca ceva asemănător numelui iubitului sau specializarea pe care o schimbase una dintre ele cu un an în urmă.

O asemenea greșeală ar fi făcut-o pe Jamie să-și dea ochii peste cap și să pună: „A-lo, tata. Mai află și tu câte ceva”.

Nu se simțea suficient de puternic pentru a fi desființat de către o adolescentă. Nu azi.

Așa că s-a rezumat la subiectele sigure.

— Avem noroc. Este o zi frumoasă.

— Absolut, a spus Jamie de pe locul din spate. Nu-mi vine să cred că nu plouă.

Priveliștea îți tăia respirația. În cei doi ani în care locuise acolo, Jack nu observase nimic altceva în afara ploii și a cerului plin de nori. Singurul lucru de care îi păsase fusese să-și găsească o cale de scăpare, dar acum vedea grandoarea și sălbăticia coastei. Stâncile zimțate la marginea falezei, copacii piperniciți, plaja cenușie nesfârșită. Lumina soarelui transforma suprafața mării în argint strălucitor.

Nu era de mirare că lui Elizabeth îi plăcea aici. Era un peisaj sălbatic spectaculos. Oare cum de nu observase asta niciodată?

A trecut de ultima cotitură din drum și a încetinit. Erau câteva mașini parcate pe marginea căii de acces. Când a coborât din mașină a auzit muzica. Era o piesă disco veche – poate Gloria Gaynor.

A tras în spatele unei mașini Toyota Camry bleu și a parcat.

— Ar fi mai bine să luăm lucrurile și să mergem pe jos de aici.

— Ai zice că suntem la baza muntelui Rainier după cum vorbești, tată.

Era comentariul lui Jamie, bineînțeles. Abia dacă asculta. Inima îi era ca un ciocan pneumatic ce încerca să-i iasă din cutia toracică.

Ar fi trebuit să sune. S-o avertizeze.

Fetele puteau să-i facă o surpriză, dar el ar fi trebuit să anunțe că vine.

Ele au fugit înainte. Jack le-a urmat, însă nu a putut să țină pasul.

Când a ajuns la curte, primul lucru pe care l-a remarcat au fost femeile. Stăteau în jurul unei mese. Abia dacă a avut timp să observe că Anita și Meghann erau acolo înainte ca Elizabeth să se întoarcă.

Fetele au fugit spre ea, țipând. Jack și-a dat brusc seama cum e să te întorci de la război și să vezi fața femeii pe care o iubești. Era foarte dureros să se uite la ea, să fie acolo, în afară, uitându-se la viața pe care a avut-o. Amintirea a ceea ce făcuse cu Sally cu o seară înainte i-a provocat greață.

A observat că Elizabeth era mai blondă și mai slabă. Avea o dungă de vopsea galbenă pe obraz și acest mic detaliu i-a amintit de prima lor întâlnire.

— Tata, vino aici! a strigat Stephanie dând din mână.

Elizabeth a ridicat capul și l-a văzut pentru prima oară. A venit la ea și a luat-o stângaci în brațe.

— La mulți ani, Birdie.

— Hei, Jack, a spus ea. Mă bucur să te văd.

Era ceva în felul în care i-a spus numele, o dulceață care l-a rănit. Când ea s-a retras, i-a fost greu să-i dea drumul.

•

Petrecerea s-a prelungit mult în noapte. La apus, Marge a scos o pungă mare de hârtie plină cu artificii și s-au dus cu toții pe plajă să le aprindă.

Elizabeth a stat la distanță de mulțime, urmărindu-le pe fiicele și prietenele ei în lumina roșie aurie a scânteilor pâlpâitoare.

Jack stătea singur într-o parte; toată ziua și-o petrecuse astfel. O, se amestecase cu invitații, fusese prietenos, dar păstrase distanța. Elizabeth tocmai pornise spre el, când Stephanie a venit lângă ea.

— Nu ai aprins nici măcar o petardă. Și e ziua ta.

Elizabeth a râs.

— Sinceră să fiu, iubito, în viața mea n-am aprins niciuna.

Tatăl ei pusese bazele acestei frici foarte devreme. *Fetele nu se joacă cu artificii*, îi spunea la fiecare petrecere de patru iulie. *O să-ți zbori degețelele. Lasă-i pe băieți să se ocupe cu asta.*

Stephanie a tras-o în față, apoi s-a aplecat și a cotrobăit prin geantă. A scos un obiect în formă de rachetă, mic și cu dungi.

— Înfige-l în nisip și aprinde-l. Pe urmă, dă-te în spate.

Elizabeth a aprins fitilul, apoi s-a împleticit în spate așa de repede încât s-a împiedicat de o bucată de plută și a căzut. Containerul a țâșnit pe cerul întunecat și a explodat. Scântei albe au coborât în ploaie.

Era frumos, în felul în care, poate, sunt frumoase toate lucrurile periculoase.

— Ăsta e sfârșitul spectacolului, copii, a spus Marge când scânteile au dispărut.

În câteva minute au curățat plaja după ei și au urcat scara. Una câte una femeile s-au urcat în mașini și au plecat, inclusiv Anita și Meghann, care se hotărâseră să-și petreacă noaptea la hanul Between, în Echo Beach.

Elizabeth le-a îmbrățișat și s-a uitat la ele cum plecau. În sfârșit era în curtea întunecată înconjurată numai de familia ei.

— Sunt epuizată, a spus Stephanie. Suntem pe ora coastei de est, să nu uităm.

A pus un braț după umerii lui Elizabeth. Toți patru au intrat împreună în casă.

Elizabeth le-a condus pe fete în dormitorul pentru oaspeți. Mirosea a Anita, a talc și pliculețe cu lavandă.

Jamie s-a trântit pe pat. Stephanie s-a întins lângă ea.

— Petrecerea a fost foarte importantă pentru mine, a spus Elizabeth. Mulțumesc.

— Ne-a fost dor de tine, a spus Jamie simplu, aruncându-și pantofii din picioare.

Și-a scos pantalonii și s-a băgat în pat.

Stephanie a ieșit pe hol. Când s-a întors era îmbrăcată cu o cămașă de noapte lăbărțată din flanel, iar fața îi era strălucitoare și roz. A sărutat-o pe Elizabeth când a trecut pe lângă ea, apoi s-a băgat în pat lângă sora ei.

Elizabeth nu era încă pregătită să plece, să-l înfrunte pe Jack.

— Vreau să-mi povestești despre noul tău iubit, Jamie.

— S-a terminat, a spus Stephanie chicotind. Dacă începe să pălăvrăgească despre cântărețul de jazz cu ochi așa de tari, mă duc să mă culc. Noapte bună, mamă.

S-a rostogolit pe jumătatea ei de pat.

Elizabeth s-a așezat pe podea sprijinindu-se de perete.

— Spune-mi, a zis ea.

Jamie a dat pătura la o parte și a alunecat pe podea lângă mama ei.

— De unde ai știut că tata era alesul?

Elizabeth și-a lăsat capul pe spate. S-a uitat la tavanul țuguiat, unde un ventilator singur și nefolosit aduna praf.

— Primul sărut a cam pecetluit totul.

Și-a amintit cum era să se simtă luată de val, să-și piardă controlul. Ar fi renunțat la orice ca să fie cu el.

În multe feluri, chiar asta făcuse.

— Când tatăl tău m-a sărutat pentru prima oară, am plâns.

— De ce?

— Presupun că asta faci atunci când începi să cazi și știi că nu ai cum să aterizezi în siguranță. Iubirea e un teritoriu periculos.

Jamie și-a sprijinit capul de umărul lui Elizabeth.

— Cred că sunt îndrăgostită de Michael. Asta mă sperie.

— Înseamnă că te maturizezi, puștoaico.

— Cred că mi-e frică din cauza bunicului. N-am știut că e posibil ca într-un moment să bei lichior de ouă și să deschizi cadouri, iar în următorul să te afli într-o încăpere oribil decorată, alegând o cutie și prefăcându-te că esența lemnului și ornamentele de alamă au vreo importanță.

Elizabeth a pus un braț în jurul lui Jamie și a tras-o mai aproape. Mult timp nu a spus nimic, doar a mângâiat-o pe păr în felul în care obișnuia s-o facă.

— Bunicul tău nu ar vrea să-ți fie frică. Lui nu i-a fost niciodată.

— Asta-mi spun tot timpul. Dar am un gol în suflet acum.

— Știu, iubito. Dar va fi mai ușor. Îți promit. Întotdeauna o să-ți lipsească, dar, după un timp, dorul va deveni mai mult o contractură, nu va mai fi o rană adâncă.

— A vrut să înot la Olimpiadă. Numai despre asta a vorbit de Crăciun. Și eu nu reușesc nici măcar să fiu mai bună decât o fată din UVA.

— Nu-i păsa de Olimpiadă. Singurul lucru de care-i păsa erai tu, vrăbiuța mea. Voia să fii fericită. I-ar frânge inima dacă ar ști că renunți la înot din cauza lui.

Jamie s-a uitat la ea.

— Pot să-ți spun un secret?

— Întotdeauna.

— De fapt, nu vreau să renunț la înot. Am vrut doar atenția tatei. Nu că aș fi primit-o.

— E puțin înnebunit acum. Ai răbdare cu el. E mare lucru să ți se îndeplinească un vis la mijlocul vieții.

— Știu. Vreau ca lucrurile să fie mai ușoare, presupun.

— Viața nu trebuie să fie ușoară, Jamie. Cui îi pasă dacă descoperi că nu poți înota trei sute de metri la fel de repede ca Hannah Tournilae? Ce contează este să știi că ai încercat.

— Deci ai fi mândră de mine și dacă aș rămâne în echipa de înot, dar n-aș câștiga nicio cursă?

— Acum vânezi complimente.

— Dar dacă pic?

— Ești în pericol de a pica?

Jamie a rânjit.

— De fapt, nu. Michael chiar m-a ajutat. Voiam doar să verific parametrii bunăvoinței tale cât timp ești încă lipicioasă.

Jamie-argint viu. Stările ei erau ca vremea de pe coastă; dacă nu-ți plăceau, era suficient să aștepți zece secunde.

— Ești un ou bun, Jamie. Acum du-te la culcare.

Jamie a pupat-o pe obraz, apoi s-a suit în pat, cuibărindu-se lângă sora ei.

— Noapte bună, mamă! Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

Elizabeth s-a ridicat în picioare și a stins lumina, apoi a coborât la parter.

Jack făcuse focul, care trosnea zgomotos, proiectând lumini aurii spiralate pe covor. Părea acut inconfortabil, ca un bărbat adult care încearcă să-și croiască drumul la o șuetă între fete.

Elizabeth s-a așezat pe canapea, aproape, dar nu prea aproape.

Mult timp nimeni nu a vorbit. Până la urmă ea a spus:

— Înainte vă aminteam tot timpul de ziua mea.

— Știm.

A râs, apoi a părut să se relaxeze, ca și cum i-ar fi fost frică de ce avea să spună ea.

— Întotdeauna am crezut că vei uita și întotdeauna mi-a fost frică de cum aș fi reacționat dacă asta s-ar fi întâmplat. De ce am făcut asta, Jack, de ce am presupus că eram așa de neimportantă?

S-a întors cu fața la ea. În ochii lui era o tristețe pe care Elizabeth n-o văzuse deseori.

— Pentru că aș fi uitat. Nu în fiecare an, poate nici măcar în majoritatea anilor, dar la un moment dat s-ar fi întâmplat. Nu fiindcă nu-mi păsa, ci pentru că niciodată nu a trebuit să gândesc de unul singur. Întotdeauna ai făcut asta pentru mine. Erai șira spinării pentru mine; tu mă țineai la verticală. A oftat. Și nu te-am apreciat.

Elizabeth a știut că el nu ar fi gândit asta – cu atât mai puțin ar fi spus-o – cu câteva luni în urmă.

— Presupun că fiecare dintre noi învață câte ceva despre sine însuși în ultima vreme.

— Nu sunt tatăl care credeam că sunt. A părut surprins de această confesiune, ca și cum n-ar fi intenționat s-o articuleze. Fără tine, fetele și cu mine nu avem despre ce să vorbim. Ele cred că sunt un idiot.

Asta era o nouă latură a lui Jack, una vulnerabilă. Îl schimba cumva, schimba balanța puterii între ei. Elizabeth s-a simțit ca și cum ar fi fost niște prieteni care vorbeau despre copiii lor.

— Au nouăsprezece și douăzeci de ani, Jack; consideră că oricine își aduce aminte de Kennedy ar trebui să fie la azilul de bătrâni. Așa mă purtam și eu cu Anita.

— Jamie își dă ochii peste cap și când vorbește cu tine?

— Bineînțeles. De obicei chiar înainte de a spune: „A-lo, mama, vrei să fii realistă, te rog?" Iar Stephanie se uită la mine cu privirea aceea de căprioară rănită și tace din gură până obține ce vrea de la mine. Și-au perfecționat rolul din clasa a șasea încoace. Ar putea să vândă bilete la spectacolul pe care-l dau.

— Cum gestionezi situația?

— Într-o zi bună, le ignor. Într-o zi proastă, mă simt rănită. Din fericire, sunt mai multe zile bune decât rele.

I-a văzut încruntarea și l-a întrebat:

— Ce este, Jack?

Au trecut minute bune până când el a răspuns.

— Va trebui să le spunem, nu-i așa?

Atunci aproape că l-a atins, dar ceva a făcut-o să se abțină. Teama, poate. Dacă l-ar fi atins acum, când avea inima sensibilă și mare, ar fi putut s-o ia de la început și nu era pregătită pentru asta. Călătoria ei nu se terminase.

— Da.

— O să mă învinovățească pe mine, știi.

— O să le spun că a fost alegerea mea.

— Nu o să conteze.

— Practic, sunt adulți, Jack. O să înțeleagă. Și nu vom menționa divorțul. Doar separarea.

Jack a zâmbit, dar era un zâmbet trist și amar.

— Putem să-i spunem cum vrem. La naiba, putem să-i spunem vacanță, dar ele nu sunt proaste. O să le pierd.

Brusc i s-a făcut și ei frică.

— Poate nu va trebui să le spunem. Poate nu-și vor da seama că ceva nu e în regulă între noi.

— Birdie, a spus el privind-o trist. Visătoarea mea.

Nu-și dădea seama foarte bine de ce, dar felul în care o spusese o făcea să-i vină să plângă.

— N-am luat o hotărâre în legătură cu viitorul, Jack. Luăm doar o pauză. Asta-i tot. Încă mai avem o șansă, a spus ea cu convingere.

Jack i-a atins fața cu blândețe, ca și cum ar fi fost făcută dintr-o sticlă pe care a spart-o cu multă vreme în urmă.

— Aș vrea să cred asta.

— Și eu.

Capitolul 25

Era sâmbătă după-amiază când s-a dezlănțuit iadul.

Jamie stătea turcește pe jos lângă șemineu. Bărbia ei mică și ascuțită era împinsă înainte cu expresia de buldog despre care Jack știa că nu era un semn bun.

— OK, haideți, vărsați tot!

Stephanie, așezată în balansoarul din colțul camerei, a pălit vizibil.

— Vreți să pun altfel întrebarea? a întrebat Jamie ridicând vocea. Steph și cu mine nu suntem tâmpite. Știm că se întâmplă ceva cu voi.

— Pe mine nu mă amesteca, a spus Stephanie.

Elizabeth, care era așezată pe canapea, și-a ridicat picioarele sub ea. Nu a răspuns.

În mod evident, îl lăsa pe Jack s-o facă. Ăsta fusese întotdeauna tiparul lor. Elizabeth hotăra ce aveau voie și ce nu aveau voie fetele, iar Jack era cel care aplica legea, cel care le „admonesta” când Elizabeth nu era mulțumită de notele lor.

— Deci? a întrebat din nou Jamie.

Fetele s-au uitat la Jack. Știau: toate veștile proaste veneau de la tata.

S-a uitat la fiicele lui preaiubite. Expresia dură, pe punctul de a deveni furioasă, a lui Jamie era ruinată de niște ochi deja triști. Stephanie n-a ridicat privirea de la mâinile adunate în poală. Era ca un soldat ghemuit în spatele unei clădiri, așteptând să înceapă să zboare gloanțele.

Gândul de a le spune, de a articula cuvintele toxice, aproape că îi provoca rău de la stomac. Aveau să țină minte pentru totdeauna că vocea lui fusese cea care le dezbinase familia.

Nu putea s-o facă.

Era înghețat ca o căprioară în lumina farurilor și nici nu a observat că Elizabeth se ridicase în picioare și ocolise canapeaua.

Acum stătea în spatele lui. L-a strâns de umeri, iar atingerea ei avea o blândețe care l-a rănit mai mult decât ar fi făcut-o un pumn.

— Știu că voi, fetelor, intuiți că ceva nu e în regulă între tata și mine, a spus ea cu o voce surprinzător de calmă.

Lui Jack nu-i venea să creadă ce făcea Birdie. Femeia care fugise toată viața de conflicte și nu putea lua o decizie nici dacă viața ei ar fi depins de asta… femeia care s-ar fi așezat în fața trenului pentru a salva viața copiilor ei.

— Ăsta e un eufemism, a spus Jamie cu încăpățânare. Știm că tata a dormit pe canapea noaptea trecută.

— Oamenii care se iubesc se mai și ceartă, a spus Stephanie ridicând capul. Asta-i tot, nu-i așa?

Elizabeth l-a strâns pe Jack de umeri mai tare. Lui Jack i-a venit ideea să ridice un braț și să o atingă pe mână, dar era paralizat de ceea ce se întâmpla. Abia putea respira.

— Este puțin mai mult decât o ceartă, a spus Elizabeth pe un ton egal. Adevărul este că tatăl vostru și cu mine ne-am separat.

Stephanie a rămas cu gura căscată. A devenit palidă.

— O, Doamne!

— Știu că vă e greu să auziți asta, a spus Elizabeth repede. Și va trebui să muncim împreună ca să depășim momentul, dar vom fi bine. Întotdeauna vom fi o familie, indiferent ce s-ar întâmpla.

— O, asta-i nemaipomenit. Întotdeauna vom fi o familie. Ce rahat!

Jamie a sărit în picioare. Gâfâia și Jack își dădea seama că mai avea puțin și izbucnea în lacrimi.

— E la fel ca atunci când un tip te roagă să fie doar prietenul tău. Înseamnă că deja are altă iubită.

Strânsoarea lui Elizabeth a devenit dureroasă.

— Iubito, dă-ne voie să vă explicăm.

— Nici vorbă. Am auzit suficient.

— Ascultă-ne, te rog. Tatăl tău și cu mine eram așa de tineri când ne-am căsătorit, a spus Elizabeth.

Stephanie a ridicat capul.

— Ăsta e motivul vostru? Pentru că v-ați căsătorit prea tineri? Am crezut… adică întotdeauna… o, la naiba!

A izbucnit în lacrimi.

Îi frângea inima lui Jack. Nimic nu-l duruse vreodată așa de tare. Nimic. Niciodată.

— Iubito…

Nu știa ce să spună. S-a uitat neajutorat la Birdie. Ea l-a privit; gura îi tremura. După care, frumoasa ei față s-a șifonat.

Jack nu a gândit. S-a întins în lateral și a tras-o în brațe.

— O să depășim momentul, i-a șoptit lângă obrazul ud de lacrimi.

Nu o iubise niciodată mai mult decât în acel moment. Fusese mai puternică în aceste momente decât ar fi putut el să fie, iar acum vedea prețul acestei puteri. Elizabeth se sfâșia în brațele lui ca o cârpă veche.

S-a uitat la fiicele lui și a știut că nu avea să uite niciodată acest moment.

Ăsta era prețul pe care trebuia să-l plătească pentru fiecare decizie greșită pe care o luase vreodată. Și dintre toate alegerile nefericite pe care le făcuse, niciuna nu fusese mai proastă decât aceea de a nu o iubi suficient de mult pe Birdie ca să lupte pentru căsnicia lor.

— E greu pentru noi toți, a spus el. A rostit cuvintele încet; era ca un orb care merge pe pipăite pe un hol întortocheat și întunecat. Dar vă iubim. S-a uitat la Birdie și s-a luptat din răsputeri să nu plângă. Și ne iubim unul pe altul. Asta este tot ce știm deocamdată. Puteți fie să ne ajutați să depășim momentul, fie să fiți furioase și să nu mai comunicați cu noi. Sunteți niște adulți. Nu mai putem să vă controlăm. Vocea aproape că i-a cedat.

Dar avem nevoie de voi acum – amândoi. Poate mai mult decât am avut vreodată. Avem nevoie să fim o familie.

Asta i-a luat din avânt lui Jamie. Furia a părăsit-o; fără ea, s-a prăbușit în genunchi, șoptind ceva ce Jack nu putea auzi.

Elizabeth s-a scurs pe podea lângă ea.

— Fetele mele, a șoptit ea.

Jamie și Stephanie s-au aruncat pe ea. Stăteau îmbrățișate, plângând toate trei.

Jack se uita la ele plin de dor. Voia să li se alăture, să facă parte în sfârșit din cercul lor restrâns, dar nu putea să se miște. Întotdeauna fuseseră în primul rând un trio, în al doilea rând o familie.

Jamie a fost cea care s-a uitat la el prima. Jamie, prințesa lui războinică, a cărei față era devastată de durere.

— Tati, a fost tot ce-a spus, întinzând mâna spre el.

Nu-i spusese așa de ani de zile.

Elizabeth a întins și ea mâna după Jack. Când i-a găsit mâna, a strâns-o tare.

A alunecat în genunchi pe jos și le-a strâns pe toate în brațe.

•

Elizabeth se simțea ca după două runde în ring împreună cu Evander Holyfield[126]. Stătea în leagănul de pe terasă, mișcându-se înapoi și-nainte. Luna plină era agățată deasupra oceanului albastru, împrăștiind o lumină argintie peste valuri.

Ultima oră fusese cea mai grea din viața ei.

Au stat împreună, când țipând, când plângând. Jamie a oscilat între furie și disperare; Stephanie a fost încăpățânat de tăcută, refuzând ideea că părinții ei ar fi putut să nu se împace.

Acum, în sfârșit, fetele se culcaseră. A auzit ușa cu plasă de țânțari deschizându-se și trântindu-se.

Jack ieșise pe terasă. Cu un suspin s-a trântit în leagăn lângă ea. Lanțurile au gemut sub greutatea

lui.

Elizabeth a adunat pătura de lână mai strâns în jurul umerilor.

— Ar fi trebuit să le minţim.

— Nu ştiu cum ai avut curajul să le spui, a răspuns el. Când au început să plângă… a fost oribil.

— E vina mea, a spus ea. Eu am refuzat să merg la New York. Eu am scris acea scrisoare. Era normal să le spun eu.

— Ştim amândoi că nu-i chiar aşa, Birdie. Asta e ceva ce am făcut împreună.

Aceste câteva cuvinte însemnau foarte mult pentru ea. Îşi asumase o parte din vină.

— Încă te iubesc, a spus ea, dându-şi brusc seama că era adevărat. Că fusese tot timpul adevărat. S-a întors spre el. Până în seara asta, uitasem.

S-a uitat fix la ea.

— Te-am întrebat ani de-a rândul care e problema. N-ai răspuns niciodată de fapt, nu-i aşa?

— Tu nu ştii cum este să dispari, Jack. Cum ai putea şti? Ai fost întotdeauna aşa de sigur pe tine.

— Glumeşti, Birdie? Am trecut de la a fi un star *NFL* la a fi un nimeni. Nimeni.

— Asta-i diferit. Eu vorbesc despre cine eşti tu la interior. Nu despre jobul tău.

— Nu ai înţeles niciodată. Pentru un bărbat, ceea ce face este cine este. Când am pierdut fotbalul, m-am pierdut pe mine.

— Nu mi-ai spus niciodată asta.

— Cum aş fi putut? Îmi era ruşine şi ştiam cum fusese pentru tine, ca soţie de fotbalist.

Avea dreptate. Elizabeth ajunsese să urască anii în care a jucat fotbal; cu cât se descurca mai bine în sport, cu atât mai mult se îndepărta de familie.

Aşa că nu a fost alături de el când a avut nevoie. În loc să fie portul lui de siguranţă, fusese un alt port pe care să-l evite.

— Îmi pare rău, Jack.

— Nu spune asta. Am irosit prea mulți ani cu asta.

— Nu i-am irosit, a spus ea cu blândețe. Ne-am descurcat binișor, Jack. Ne-am încurajat unul pe celălalt timp de douăzeci de ani. Am construit o casă și un cămin care a fost un loc sigur și fericit. Am creat două tinere frumoase și iubitoare. Jack a reușit să zâmbească. Nu e prea rău pentru doi copii care au fugit să se căsătorească în ultimul semestru de facultate. Au fost mulți ani în care mi s-a părut că nu ne lipsește nimic.

Jack s-a ridicat în picioare și i-a oferit mâna. Ea a luat-o cu lăcomie și a strâns-o așa de tare încât oasele lui puternice s-au deplasat sub strângerea ei:

— Ești specială, știi asta?

Nu-i spusese niciodată asta. Acest compliment a însemnat pentru ea mai mult decât ar fi crezut posibil.

— Și tu.

— Noapte bună, Birdie.

— Noapte bună.

Elizabeth s-a dus în dormitor singură.

•

Jack a tras mașina în parcarea subterană a aeroportului. Când a oprit motorul mașinii, tăcerea era asurzitoare.

Jamie și Stephanie stăteau pe bancheta din spate, ghemuite împreună. Nu se certaseră care să stea lângă tata. Nu de data asta.

Jack s-a uitat în oglinda retrovizoare.

— Ar fi bine să ne ducem. Nu vreți să pierdeți avionul.

— Asta-i sigur, a spus Jamie, întinzându-se spre mânerul portierei. Vrem să plecăm naibii din statul ăsta.

Stephanie s-a uitat la tatăl ei plină de compasiune, apoi a urmat-o pe sora ei. Nu l-au așteptat. Au plecat spre terminal, mergând așa de repede încât ai fi zis că fug de la locul crimei.

Niciuna dintre fete nu s-a uitat la el în timp ce au trecut de nenumăratele verificări de securitate.

Jack le-a urmat cu un suspin.

Când au ajuns la poartă, au fost obligate să se oprească. Jamie s-a întors în sfârșit spre el. Privirile li s-au întâlnit numai pentru o secundă, iar armura ei a slăbit. Durerea crudă și adâncă din ochii ei albaștri l-a tulburat. Suferea așa de mult…

Din cauza lui Birdie și a lui. O durere i-a cuprins inima, o combinație de sentiment de vinovăție, rușine și regret. În cea mai mare măsură, regret.

— Jamie, a spus el, apropiindu-se de ea cu brațele întinse.

— Nu vrei să mă atingi acum, a spus ea pe un ton ridicat, îndepărtându-se de el.

Știa ce înseamnă să ai inima frântă; nu era vorba despre o metaforă poetică. Era vorba despre mușchi și tendoane smulse de pe oase. Durea mai tare decât ar fi putut să doară un genunchi zdrobit.

— Îmi pare rău, Jamie. Ne pare rău.

Fața lui Jamie s-a contorsionat. A părut nesigură pe picioare.

— Nu-mi pasă.

S-a întors și s-a îndepărtat de el. Nici când a ajuns la ușa avionului nu s-a întors.

— O știi pe Jamie, a spus Stephanie, când se sperie devine furioasă.

Jack a vrut să spună: „Și mie mi-e frică”, dar nu știa cum să fie așa de sincer cu fiicele lui. Avea datoria de a fi stâlpul familiei.

— Presupun că toți suntem speriați.

Stephanie se străduia din răsputeri să nu plângă. Ca tată, îi era foarte greu să fie martor la așa ceva. Stephie a lui, întotdeauna așa de puternică, părea că e ținută laolaltă cu bandă adezivă.

— E ca și cum ai descoperi într-o zi că ești schizofrenic. Toate lucrurile în care ai crezut devin brusc suspecte. Nu știi cum să trăiești într-o lume în care familia ta e dezbinată.

— Să crezi în continuare în noi toți, Steph. Într-o bună zi, o să înțelegi. Mama ta și cu mine am fost împreună de când eram de vârsta voastră. Asta înseamnă mult timp. Lucrurile… se adună între oameni. Dar nici nu discutăm despre divorț.

Stephanie i-a aruncat o privire plină de speranță.

— Am crezut că ați mințit în legătură cu asta.

— Nu. Am luat doar o mică pauză; deocamdată asta-i tot.

— Oh.

În fundal s-a auzit o voce în difuzoare anunțând îmbarcarea zborului 967.

Jack s-a uitat la Jamie. Stătea cu spatele la el. Chiar și de la distanță își dădea seama ce rigidă era.

Biata Jamie. Întotdeauna așa de terifiată să fie flexibilă. Probabil era sfâșiată la interior, dar nu arăta.

— Ai grijă de sora ta. Se poartă ca și cum ar fi puternică…

Nu a putut să continue. Și-a amintit ziua în care Jamie și-a rupt mâna. Tot drumul până la cabinetul medical fusese stoic de tăcută.

Abia seara târziu, în camera ei, la lumina veiozei de veghe Big Bird[27], a plâns. S-a cuibărit în brațele lui Jack și a șoptit: „Mă doare, tati”.

Pe vremea aia, tot ce trebuia să facă era s-o mângâie pe păr și să-i spună o poveste.

— E foarte furioasă pe tine și pe mama. Ai văzut-o acasă? Nici măcar pe mama n-a lăsat-o să ne conducă la aeroport. N-am mai văzut-o așa de supărată.

— Mă întreb cât timp o să ne poată evita.

— Jamie? Cât mai e până se topește calota polară?

— Ai grijă de ea. Și de tine. Te iubesc, Stephanie.

Stephanie s-a uitat la el.

— Fii sincer cu noi, tati, bine? E timpul să nu mai sperăm, spune-ne.

— Promit.

Și-a dat seama după privirea ei că spusese ceva greșit. Bineînțeles, în trecut, promisiunile lui nu însemnaseră mare lucru. Asta era încă o schimbare pe care trebuia s-o facă.

Au anunțat din nou zborul.

— Haide, Stephanie, a strigat Jamie, făcându-i semn surorii ei.

— Pa, tată.

Stephanie și-a pus bagajul de mână pe umăr și s-a grăbit spre Jamie. S-au urcat împreună în avion fără să se uite înapoi.

Jack s-a dus la fereastră și s-a uitat afară. O reflexie încețoșată a propriei fețe îl privea din geam. Dincolo de ea, avionul se deplasa pe pistă. Încet, Jack s-a îndreptat spre propria poartă.

•

Simulacrul de primăvară a ținut până la sfârșitul lunii martie. Pe urmă, ploile s-au întors răzbunătoare. În fiecare zi, Elizabeth își punea pelerina de ploaie Eddie Bauer și cizmele până la genunchi și se ducea plină de speranță la cutia poștală. Se întorcea din nou și din nou cu mâna goală. Stephanie îi scrisese de două ori în ultimele săptămâni. Scrisori scurte și la obiect; fiecare dintre ele conținea câte o întrebare arzătoare și fără răspuns.

Cine n-a mai iubit pe cine?

Ne-ați mințit în toți anii ăștia?

Întrebările reprezentau aspirația la siguranță a tinereții în vremuri nesigure. Elizabeth știa că răspunsurile ei erau prea vagi ca să fie de vreun ajutor. Cum ar fi putut fi altfel? Unele chestiuni erau pur și simplu umbrite de ceața prea multor ani irosiți.

Jamie nu a scris deloc. Nici nu a răspuns la vreunul din mesajele pe care Elizabeth le-a lăsat pe robotul telefonic.

Elizabeth a fost întotdeauna foarte apropiată de fiicele ei. Această nouă distanță, precum și furia, și

suferința lor erau aproape insuportabile. Vechea Birdie ar fi cedat sub propria greutate, dar versiunea nouă, mai puternică, se descurca mai bine. Uneori, o femeie trebuie să se lupte pentru nevoile ei, chiar cu propriii copii. Acesta era un astfel de moment. Și totuși, tăcerea o rodea, o făcea să nu mai poată să doarmă bine.

— Ar fi fost mai bine să le mințim… sau să mă întorc la Jack, i-a spus Elizabeth Anitei pentru cel puțin a suta oară de la weekendul cu petrecerea de ziua ei. M-aș fi putut muta la New York și să-mi reiau vechea viață. Toată lumea ar fi fost mai fericită.

A făcut un pas în spate ca să se uite la tablou, s-a încruntat, apoi a adăugat o tușă firavă din cel mai pal mov Thalo apusului. Era tabloul pe care îl începuse în seara în care venise Anita. Terminase patru tablouri pentru Festivalul de Artă Stormy Weather, dar ploile o forțaseră să intre înapoi în casă. Așa că și-a îndreptat din nou atenția spre portret.

La masa din bucătărie, Anita croșeta. Abia dacă a ridicat privirea.

— Presupun că nu chiar toți ar fi fost mai fericiți.

— Toți ceilalți, a spus Elizabeth, îndepărtându-se din nou de tablou. Era adorabil. Poate cea mai bună lucrare a ei. Bine, asta e. Am terminat.

— Pot în sfârșit să-l văd?

Elizabeth a dat din cap, fiind brusc emoționată. Una era să fii mulțumit de lucrarea ta. Era cu totul altceva s-o arăți. S-a dat la o parte și a lăsat-o pe mama ei vitregă să se așeze chiar în fața șevaletului.

Anita a stat acolo mult timp fără să spună nimic.

— Nu-ți place. Știu că am folosit niște culori cam nebunești pentru apus; am vrut să-ți scot în evidență delicatețea accentuând peisajul din jur. Vezi cum pare că cerul și-a extras culorile din tine, lăsându-te mai palidă?

Elizabeth a studiat lucrarea după defecte. În tablou, Anita părea fragilă și eterică, totuși cumva puternică, ca o regină în vârstă de la curtea regelui Arthur. În ochii ei gri era o tristețe subtilă, deși un zâmbet vag îi curba buzele.

— Poate ți se pare că ți-am făcut prea multe riduri. M-am gândit…

Anita a atins-o pe braț, dar a tăcut în continuare.

— Spune ceva. Te rog…

— Nu am fost niciodată așa de frumoasă, a spus Anita cu o voce gâtuită.

— Ba da, ești.

— Dumnezeule, aș fi vrut să vadă și tăticul tău asta. L-ar fi pus pe perete și s-ar fi asigurat că-l vede toată lumea. „Haideți înăuntru, să vedeți ce a făcut fetița mea", le-ar fi spus oaspeților noștri. Anita s-a întors în sfârșit spre ea. Presupun că acum eu o să spun asta.

•

În prima zi de joi din aprilie, Elizabeth s-a dus cu mașina la colegiul comunitar. A găsit un loc aproape de intrare și a parcat. Lumina felinarului din apropiere inunda interiorul mașinii, acoperind toate obiectele cu o strălucire albăstruie ciudată.

De pe scaunul pasagerului, Anita i-a aruncat o privire nervoasă.

— Nu știu ce să spun despre întâlnirea asta, Birdie, a spus ea, frecându-și mâinile împreună. N-am fost niciodată genul care să-și facă publice problemele.

— O să te ajute, Anita. Pe bune. Obișnuiam să le numesc pe aceste femei lipsite de pasiune, dar nu sunt. Sunt exact ca noi.

S-au dat jos din mașină și au înaintat pe aleea lungă din beton, apoi au împins ușile metalice duble. În fața lor se întindea un hol lat acoperit cu linoleum, punctat ici-colo de uși albastre.

Anita a făcut o pauză.

Elizabeth a apucat-o de mână și a strâns-o ușor. Își amintea sentimentul cu multă claritate; în urmă

cu numai câteva luni îi fusese și ei frică să înainteze pe acest coridor. Acum o făcea cu ușurință și nerăbdare.

— Haide.

Când au ajuns în fața ușilor închise s-a uitat la Anita.

— Ești pregătită?

— Par pregătită? Nu, nu par – Anita a încercat să zâmbească – dar fiicei mele vitrege nu-i pasă de asta.

Și-a umflat pieptul amplu și a ridicat bărbia.

Elizabeth a recunoscut gestul. Asta făcuse și ea prima oară, încercase – ca o pasăre speriată – să facă în așa fel încât să pară mai mare. A deschis ușa și a intrat, trăgând-o pe Anita după ea.

Primul lucru pe care l-a observat au fost baloanele. Baloane drăguțe, umplute cu heliu, pe care era imprimat cuvântul „Succes" pluteau în aer, legate de spătarele scaunelor. Câteva dintre ele, rebele, se eliberaseră și se loveau de tavan.

— E aici! a strigat cineva și deodată femeile din încăpere s-au adunat. Aplaudau.

Elizabeth s-a uitat la Anita.

— Presupun că le place când atragi un nou membru.

Sarah Taylor și-a făcut loc din grup, zâmbind larg. Într-o rochie galbenă strălucitoare, arăta ca o rază de soare pe fundalul pereților monotoni gri.

— Ai încercat să păstrezi secretul, Elizabeth. Destul de obraznică.

Elizabeth habar n-avea despre ce vorbea Sarah.

Joey s-a împins în față.

— Am citit în ziar. Nu mi-a venit să cred. Nu ne-ai spus.

A urmat Mina.

— Joey m-a sunat imediat. M-am dus să-mi cumpăr un ziar și l-am văzut. Am sunat-o pe Sarah imediat.

Fran a zâmbit.

— Când am văzut… Fața i s-a schimonosit, ca și cum ar fi fost pe punctul de a plânge… m-am dus imediat și m-am înscris la cor. Primul concert e duminica viitoare.

Singura care nu avea nimic de spus era Kim. Stătea în spatele camerei, lângă cafetieră, îmbrăcată în ținuta ei obișnuită de cioclu, jucându-se cu un pachet de țigări. Din când în când ridica privirea, apoi se uita din nou înspre masă.

— Despre ce vorbiți? a întrebat Elizabeth când a găsit o pauză în conversație.

— Festivalul de artă, a spus Joey cu un ton respectuos.

În încăpere s-a lăsat tăcerea.

Elizabeth s-a înroșit.

— O, asta.

Anita a strâns-o de mână ca s-o stabilizeze.

— Suntem așa de mândre de tine, a spus Mina. A fost nevoie de mult curaj ca să te angajezi la așa ceva.

— Coaie de oțel, a fost de acord Fran.

Joey i-a zâmbit.

— Mi-ai insuflat speranță, Elizabeth. M-am înscris la un curs de tehnician dentar. M-am gândit că, dacă tu poți, pot și eu.

— Dar mi-e o frică de moarte, a spus Elizabeth.

— Nu înțelegi? Asta e ceea ce ne face să fim mândre de tine.

Elizabeth a avut dintr-odată niște emoții prea puternice în corpul ei.

— Ei bine… vă mulțumesc.

— Cine este prietena ta? a întrebat Sarah.

Elizabeth s-a întors spre Anita.

— Este mama mea vitregă, Anita.

— Bine ai venit în grupul nostru, Anita, a spus Sarah.

— Mi-am pierdut soțul recent, i-a scăpat Anitei, ca și cum i-ar fi fost frică de „rândul ei” și ar fi vrut să scape de asta. A râs nervos. Bineînțeles, nu l-am pierdut la propriu. A… murit.

Mina a făcut un pas în față și a apucat-o de braț pe Anita.

— Vino să stai lângă mine. O să-ți povestesc despre Bill al meu și cum învăț să-mi construiesc o viață de una singură.

Elizabeth a mai vorbit puțin cu femeile, apoi s-a dus în spate la masa cu mâncare. Kim stătea lângă cafetieră.

— Bună, a spus Elizabeth.

Kim a privit-o cu ochii îngustați, puternic machiați.

— Cum o să se simtă eșecul?

Era întrebarea pe care Elizabeth o rumegase la fiecare masă. De săptămâni întregi își făcea griji în legătură cu asta. De fiecare dată când punea o pată de culoare pe pânză își punea la îndoială alegerea și talentul.

— Mă aștept la eșec, a spus până la urmă.

— Și o faci chiar și așa?

Elizabeth a scuturat din umeri.

— Ani de-a rândul am eșuat prin faptul că nu am acționat. Nu cred că poate ceva să fie mai rău decât asta.

Kim și-a trecut cureaua de la geantă peste umăr.

— Nu știu, Elizabeth. De fiecare dată când am impresia că viața mea nu poate fi mai rea decât este, soțul meu îmi trimite un nou set de hârtii. Dar îți urez noroc. Presupun că unora trebuie să li se întâmple și lucruri bune.

Elizabeth încă încerca să găsească un răspuns la acest comentariu, când Kim a trecut pe lângă ea și a părăsit întâlnirea.

Primăvara

Ispita lucrurilor
aflate la distanță e
înșelătoare.
Marile oportunități
sunt lângă tine.

John Burroughs

Capitolul 26

Elizabeth era o epavă.

Nu dormise mai mult de două ore în ultima noapte. Se foise pe toate părțile și transpirase. Chiar plânsese, deși nu știa dacă de frică sau de frustrare. Ce știa însă era că Festivalul de Artă Stormy Weather urma să înceapă în mai puțin de-o oră, iar ea – ca o proastă – fusese de acord să-și expună tablourile.

— Eram beată? a murmurat, schimbându-și hainele a treia oară.

Alegerea hainelor pe care să le poarte era pur și simplu prea importantă.

S-a trântit pe podeau rece de lemn din fața canapelei. Nu-și amintea ultima oară când fusese așa de înfricoșată. Avea să rateze azi. Și ce urma după aceea? Luptase din răsputeri pentru această viață nouă a ei. Își abandonase căsnicia și își croise propria cale. Luase în mână vechile pensule și făcuse ceva de neconceput: visase.

— Vino-ți în fire, Birdie.

S-a dus la ea în dormitor și s-a schimbat într-o rochie neagră, tricotată, lungă până-n pământ și o curea de piele cu un model îndrăzneț. Și-a lăsat părul desfăcut (pentru cazul în care ar fi fost nevoie să se ascundă în spatele lui) și s-a privit în oglindă.

Avea fața de dimensiunea unei mingi de volei. *Hello*, *Wilson*.

A înăbușit impulsul de a geme cu voce tare și s-a hotărât să ia lucrurile pe rând. Mai întâi, fondul de ten. S-a dat cu o cantitate mai mare decât în mod obișnuit, apoi a adăugat pudră și rimel. Când a terminat, părea din nou aproape umană.

A sunat telefonul – după cum se aștepta, la ora opt și patruzeci și cinci. Elizabeth a luat în considerare pentru puțin timp să nu răspundă, dar a știut că o asemenea eschivare n-ar fi avut niciun

rost. Probabil că Meghann ar fi trimis Garda Națională ca s-o verifice.

— Alo? a răspuns ea, sperând să nu pară atât de fragilă pe cât se simțea.

— Mi-a fost teamă că n-o să răspunzi, a spus Meg. Ești bine?

— Aș prefera să-mi scot singură amigdalele decât să merg la galerie azi. Nu-mi vine să cred că am fost de acord să fac asta.

— Doamne, aș fi vrut să fiu acolo. Îmi pare așa de rău.

— De fapt, îmi pare bine că ești ocupată. Te sun după ce se termină.

— Birdie?

— Da?

— Ești eroul meu. Să ții minte asta. Sunt așa de mândră de tine. Ziua de azi îți va schimba viața.

Din păcate, ăsta nu era un lucru pe care să-l creadă cu ușurință în acea clipă.

— Mulțumesc, Meg.

Au mai vorbit câteva clipe; apoi Elizabeth și-a luat la revedere și a închis telefonul. A căutat prin sertarele biroului după colierul potrivit. Până la urmă a găsit ceea ce căuta: o floare de dovleac din turcoază pe care Jack i-o cumpărase când obținuse jobul în Albuquerque. *E simbolul norocului*, *iubito*, spusese el atunci.

După ce l-a pus la gât, s-a mai uitat o dată în oglindă. Apoi s-a dus la parter.

Anita era deja acolo, așteptând în fața ușii. Era îmbrăcată într-un costum drăguț lila din vâscoză. Părul alb ca neaua era strâns într-un coc uriaș la ceafă.

— Cum ești? a întrebat.

— Ca naiba. Poate nu merg. Arta ar trebui să se vândă singură, nu? Nu există ceva mai jalnic decât o femeie de vârsta a doua care plânge în public. O, Doamne, dacă vomit?

Anita s-a apropiat de ea și a apucat-o de umeri.

— Respiră.

Elizabeth s-a executat.

— Inspiră, expiră.

Elizabeth s-a relaxat un pic.

— Mulțumesc, a spus, puțin nesigură.

Anita a băgat mâna în buzunar, apoi a întins brațul. În palmă avea o piatră gri mică, lustruită până la strălucire, striată cu linii verzi, negre și urme de rugină.

— Asta era piatra pentru îngrijorare a tăticului tău. O ținea tot timpul în buzunar. Spunea glumind că, atunci când te-ai născut, era de dimensiunea unei mingi de bowling, iar el a tocit-o până la sâmbure.

Elizabeth nu și-l putea imagina pe tatăl ei fiindu-i frică de ceva, cu atât mai puțin având în permanență în buzunar o piatră specială pentru a-l susține.

— Tuturor ne este frică, a spus Anita. Important este să mergem înainte indiferent de asta.

Elizabeth a luat piatra. I s-a așezat în palmă ca un sărut. Aproape putea să audă vocea răsunătoare a tatălui ei: *„Zboară, Birdie. Poți s-o faci”.* Asta a calmat-o, i-a amintit de lucrurile importante.

— Mulțumesc, a spus, îmbrățișând-o pe Anita.

Când s-a retras, Anita a spus:

— Ar trebui să plecăm. Nu am vrea să întârziem.

Pe tot drumul spre oraș, Elizabeth s-a concentrat pe respirație. Drumurile erau închise în multe locuri, dar a găsit o parcare în fața coaforului Hair We Are Beauty.

Echo Beach era împodobit de sărbătoare. Peste tot erau bannere și baloane. Vremea era neașteptat de plăcută; pe cer erau nori cenușii ca oțelul și o briză rece, dar nu ploua. Toate vitrinele erau decorate în culori aprinse. Câțiva turiști rezistenți, îmbrăcați în hanorace umplute cu puf de gâscă și ghete până la genunchi mergeau pe străzile înguste. Plaja era plină de oameni care înălțau

zmeie, câini care alergau după discuri Frisbee și copii care construiau castele de nisip.

Elizabeth stătea pe trotuar vizavi de Eclectica. Un panou alb acoperea vitrina. Pe el scria: FACEȚI CUNOȘTINȚĂ CU ARTISTA LOCALĂ ELIZABETH SHORE.

— Cred că mi se face rău.

— Cu siguranță că nu se va întâmpla așa ceva, a spus Anita. Ești fiica lui Edward Rhodes. Nu vei vomita în public. Acum, mișcă-te.

— Elizabeth!

Marge stătea lângă vitrina galeriei, agitându-și brațele. Era îmbrăcată cu o rochie din velur de culoarea stafidei, cu talia căzută și sandale fără bot. Își îmblânzise părul în două cozi împletite groase. Un superb colier în formă de clopot îi atârna între sâni.

— Grăbește-te, a strigat, apoi a dispărut în galerie.

Elizabeth a traversat strada. S-a oprit în fața galeriei. Picioarele refuzau să înainteze.

Anita i-a urat succes și a împins-o în galerie.

Înăuntru așteptau femeile din Grupul Femeilor Fără Pasiune, care au început să aplaude la apariția lui Elizabeth.

Ea a rămas țintuită locului.

— Hei, fetelor, a spus ea cu vocea tremurată. E drăguț din partea voastră că ați venit.

Mina a chicotit.

— Ești noua noastră eroină. O să te punem pe parafa grupului.

Joey a zâmbit.

— Voiam să-ți cumpăr un tablou, dar… bacșișurile mele nu sunt așa de mari. Cred că o să iau mai bine un șervețel semnat.

Apoi toată lumea a început să vorbească în același timp.

— Lucrările tale sunt incredibile!

— Uimitor! Când ai început să pictezi?

— Ce tare! Unde ai învățat să faci asta?

Elizabeth nu putea răspunde la nicio întrebare, dar nu conta. Entuziasmul era exact balsamul de care avea nevoie pentru a-și calma nervii zdruncinați. Pentru prima oară de câteva ore bune, s-a calmat suficient cât să poată simți speranță.

Și-a permis chiar și să viseze la succes: O recenzie minunată în revista locală… vânzarea tuturor tablourilor… solicitarea unei galerii mai mari din Portland sau San Francisco…

— Elizabeth, a spus Marge grăbită, ca și cum ar fi strigat-o de mai multe ori.

— Ce?

Marge a venit în față cu un buchet de trandafiri în brațe.

— Ăștia sunt pentru tine.

— O, nu trebuia să faci asta.

Marge a zâmbit într-o parte.

— Nici n-am făcut-o.

I-a întins florile. Pe bilet scria:

Suntem supărate, dar tot te iubim. Succes.

Jamie și Stephanie

PS: Suntem mândre de tine.

Cuvintele s-au estompat în fața ochilor ei.

Mândre de tine.

Anita s-a apropiat.

— Le-am spus. Sper că nu te superi.

Elizabeth a vrut s-o tragă pe Anita în brațe, dar nu putea să se miște. A fost nevoie de fiecare picătură de voință pe care o avea ca să nu izbucnească în plâns.

— Nu mă supăr, a șoptit rigidă. Mulțumesc, Anita.

Mama ei vitregă a atins-o pe braț și a strâns-o cu blândețe.

— Totul va fi bine.

În mod incredibil, cu florile în brațe și mama ei vitregă la braț, aproape că putea să creadă asta.

Marge a început să așeze gustările. Hotdogii micuți înveliți în fâșii de brânză Kraft. Apoi a

băgat în priză oala de gătit. În câteva minute, micuța galerie a început să miroasă a *teriyaki.*

La ora zece, străzile erau pline de turiști și localnici. O formație de muzică interpreta melodii vechi în parcarea biroului de tranzacții imobiliare Windermere și toate magazinele erau pline de cumpărători. A început să picure puțin.

Turiștii cumpărau cornete de înghețată și zmeie, hanorace și suporturi din plastic, ornamente de Crăciun realizate din plută și semințe uscate. Cumpărau clopoței de vânt făcuți din linguri vechi, poze ale stâncii Haystack și tablouri în acuarelă ale țărmului.

Dar nu cumpărau tablourile lui Elizabeth.

Pe măsură ce ziua s-a scurs, a devenit tot mai evident și chinuitor ca o durere de dinți. Marge stătea la casierie, încasând bani. Pereții din jurul lucrărilor lui Elizabeth se goleau.

Joey a fost prima care a plecat. A spus că trebuia să plece la muncă – era o noapte mare la localul Pig-in-a-Blanket – dar Elizabeth a văzut mila din ochii noii ei prietene. Joey nu putea sta să urmărească masacrul lent.

În jur de ora două, Fran a spus ceva despre faptul că trebuia să-și ia copiii, după care a dispărut. O oră mi-ai târziu, Mina a plecat la piață în căutare de pui de hotdogi, deși rămăseseră destui. Singura care n-a căutat nicio scuză a fost Anita; a stat pe un scaun în colț, chipurile, croșetând, dar Elizabeth știa că, de fapt, o urmărea pe ea, așteptând semne ale căderii nervoase.

Elizabeth stătea sprijinită de perete, strângându-se cu brațele așa de puternic încât abia putea respira, așa de rigidă încât o dureau încheieturile. Zâmbetul de pe față însă nu îi dispăruse.

Fusese penibilă să se aștepte la altceva. A recunoscut mica dezamăgire, apoi a ascuns-o. Nu avea de gând să mai facă această greșeală și altă dată și nu avea niciun rost să se mai frământe. Era ce era.

Și dacă se simțea la fel de fragilă ca o hârtie udă, ei bine, asta era ceva ce de asemenea avea să treacă. Atât timp cât nu făcea mișcări bruște, putea să ducă ziua la bun sfârșit. Apoi avea să traverseze noaptea, ziua următoare și așa mai departe. Ăsta era cursul firesc al lucrurilor. În noaptea asta urma să se ducă acasă, să-și pună tablourile în cutii și să încerce să uite că s-a deranjat să facă asta.

S-a auzit clopoțelul de deasupra ușii. Zgomotul constant al zilei. S-a concentrat să zâmbească în timp ce încă un vizitator urma să nu-și dorească lucrările ei.

Daniel umplea golul ușii. Soarele strălucea în părul lui blond.

— Cum merge? a întrebat apropiindu-se de ea.

— Nu bine. De fapt, asta e o exagerare.

A trecut pe lângă ea și s-a așezat în fața tablourilor. Era greu să nu observi că toți ceilalți pereți erau goi. Până la urmă, s-a întors și s-a uitat la ea.

— Sunt frumoase. Chiar ai un talent remarcabil.

— O, da, știu.

Era la un fir de păr de a se pierde cu firea. Înainte ca el să aibă ocazia de a vedea cât era de vlăguită, a ieșit în grabă din galerie.

Afară putea să respire.

El a urmat-o.

— Ce zici de un latte?

— Super.

Au mers împreună pe strada aglomerată. La magazinul de înghețată, Daniel a cumpărat două cornete și două pahare de latte. S-au dus la Promenadă și s-au așezat pe o banchetă de ciment. Pe plajă, un bărbat îl învăța pe un băiețel să înalțe un zmeu.

Elizabeth se uita la cornetul ei de înghețată ca și cum soluția păcii mondiale ar fi putut fi găsită într-o cupă de ciocolată cu mentă.

— Nu are de ce să-ți fie rușine, a spus el într-un final.

— Știu.

Aprobarea ei a sunat găunoasă, chiar și pentru ea. Nu se putea abține. Toate energiile îi erau investite în menținerea echilibrului. Nu-i rămăsese niciun pic de energie pentru a se preface.

— E mai mult o depresie nedefinită.

— Ai crezut că va fi ușor?

— Am crezut că o să se vândă măcar ceva.

Daniel a atins-o blând pe obraz și a forțat-o să se uite la el.

— Asta contează chiar așa de mult?

— Nu, dar… ăăă… la naiba!

Lacrimile pe care și le înghițise toată ziua au dat pe dinafară.

Daniel a luat-o în brațe. A mângâiat-o pe păr și a lăsat-o să plângă. După o vreme, Elizabeth s-a retras sughițând și simțindu-se ca o fraieră.

— Îmi pare rău. Doar că a fost o zi cumplită.

— Nu renunța, Birdie. Ai talent. Am știut asta de prima dată când te-am văzut pictând. Cred că poate ai renunțat prea ușor înainte.

Și-a dat seama dintr-odată că era la el în brațe, că o ținea strâns. I-a simțit respirația pe frunte. Încet s-a uitat în sus.

Daniel i-a apucat fața cu mâinile, i-a șters lacrimile cu degetele mari.

— Ai avut nevoie de curaj să-ți expui lucrările azi. Nu e nimic mai rău decât să stai dezbrăcat în fața publicului și să spui: „Iată-mă!”

Elizabeth se uita la gura lui. Nu a auzit decât „dezbrăcat”.

— Ar trebui să fii mândră de tine, Elizabeth. Orice altceva ar fi o crimă.

S-a aplecat spre ea.

Elizabeth a văzut sărutul venind și s-a pregătit pentru el. Inima i-a bătut mai tare. O, Doamne…

Buzele i s-au lipit de ale ei, limba a intrat încet în gura ei. Avea gust de cafea și mentă. Și-a strecurat brațele după gâtul lui și l-a tras mai aproape.

Și… nimic. Nu tu 4 Iulie, nu tu focuri de artificii.

Când sărutul s-a terminat și Daniel s-a retras, era încruntat.

— Nu bun, ha?

A încercat să zâmbească.

Elizabeth a fost surprinsă.

— Presupun că sunt mai măritată decât credeam.

— Păcat!

S-a ridicat și a tras-o în picioare lângă el. Apoi a ținut-o pe mână și au traversat strada.

Au trecut prin mulțime, croindu-și drumul spre galerie.

Elizabeth și-a dat seama o secundă prea târziu unde o ducea. L-a strâns tare de mână și a încercat să-l oprească.

El a tras-o înainte și nu s-a oprit până când nu au ajuns la ușa deschisă.

— Haide, Daniel. E criminal înăuntru.

— Atunci puneți gâtul în ștreang. Asta fac artiștii. A zâmbit la ea. Aștept lucruri mari de la tine, Elizabeth Shore. Acum, intră acolo, unde ți-e locul.

Elizabeth și-a strâns umerii și a intrat.

Marge a zâmbit, în mod evident ușurată să o vadă.

— Mă bucur că te-ai întors.

— Nu am vrut.

S-a forțat să recunoască. Când s-a uitat spre ușă, a văzut că Daniel plecase.

— Laș, a șoptit ea.

— Întotdeauna e greu pentru artist. Ar fi trebuit să te avertizez.

— Greu? a spus Elizabeth. Greu e să faci sos olandez. Asta e o experiență la limita morții.

Marge a râs, apoi brusc a redevenit serioasă.

— Iartă-mă. Știu că nu e amuzant.

Elizabeth a zâmbit.

— Mă bucur că umilirea mea e amuzantă. Poate mai târziu o să mă lovească autobuzul și atunci o să poți să mori de râs.

— O să fii bine, Elizabeth. Nu-ți face griji!

Clopoțelul de deasupra ușii a zăngănit.

— O, ce bine! a murmurat Elizabeth.

S-a forțat să zâmbească.

Kim a intrat în galerie. Arăta palidă și agitată; privea nervoasă dintr-o parte în alta. Era îmbrăcată în pantaloni negri de piele și o helancă neagră de cașmir. În mod neașteptat, pe un umăr îi atârna un șal roșu.

— Bine ai venit la Eclectica, a spus Marge pe un ton ridicat.

Elizabeth a ieșit din colț.

— Bună, Kim. Ai ratat grupul.

Kim a deschis brusc poșeta și a început să caute prin ea.

— Și-mi doream așa de tare să mai petrec timp cu ele. Și-a înclinat capul spre perete. Astea sunt tablourile tale?

— Da.

Kim s-a uitat la ele. Pentru o fracțiune de secundă, privirea i s-a înmuiat, iar Elizabeth a văzut dorul din ochii ei.

Cunoștea acea senzație de dor. Ani de zile fusese închisă în sine, incapabilă să-și imagineze o cale de ieșire. În acest punct se afla Kim acum.

— O să-l iau pe ăla, a spus Kim, arătând spre peisajul marin.

— Îmi pare rău, magazinul se opune achizițiilor din milă.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, după cum am știut amândouă că o să se întâmple, azi a fost un fiasco. Singurul lucru pentru care s-a înregistrat mai puțină cerere decât pentru tablourile mele a fost înghețata cu aromă de tofu. Și gustările lui Marge.

— Dar ce este o achiziție din milă?

— Este atunci când unei prietene îi e milă de artist și cumpără o lucrare. Nu, mulțumesc. Dar chiar apreciez gestul.

Kim s-a uitat la ea.

— Crezi că suntem prietene?

— Bineînțeles că suntem, a spus Elizabeth încet.

Kim a zâmbit brusc, iar schimbarea stării ei de spirit a fost remarcabilă.

— Dă jos tabloul ăla și împachetează-l. Și să nu îndrăznești s-o numești achiziție din milă. Vreau să-l pun la mine în sufragerie. De fiecare dată când o să mă uit la el, o să-mi aduc aminte că poți s-o iei de la capăt. Ai vinde această speranță unui prieten, nu-i așa?

Era un gest minunat; Kim nu avea de unde să știe, însă, că asta n-o făcea decât să se simtă mai prost pe Elizabeth, care a dat jos tabloul de pe perete și l-a dus la casa de marcat.

— Prețul ăstuia e greșit. Este… i-a spus lui Marge.

— În niciun caz, a spus Kim, apărând în spatele ei. Rahatul ăla cu ochi mi-a lăsat o grămadă de bani. Lasă-mă să fac asta în felul meu.

Elizabeth își dorea să se simtă bine pentru această vânzare, dar nu putea trece peste faptul că tabloul nu se vânduse din cauza frumuseții lui.

— OK.

După ce a terminat de achitat, Kim s-a întors spre Elizabeth:

— O să vii la întâlnire săptămâna asta?

— Bineînțeles.

— Poate putem să mergem la cină după aceea. Dacă ai planuri, înțeleg. Știu că e din scurt.

— Mi-ar face plăcere.

Kim a zâmbit din nou.

— Grozav. Ne vedem acolo.

Elizabeth a mai stat în magazin o vreme, urmărindu-i pe turiști perindându-se prin galerie. Până la urmă, nu a mai suportat. Ultimul lucru pe

care l-a văzut când ieșea pe ușă a fost peretele plin de tablourile ei.

•

Jack stătea la fereastra biroului lui uitându-se la ziua frumoasă de primăvară de afară.

Asta trebuia să fie cea mai bună zi din viața lui. Cu douăzeci și patru de ore în urmă îi oferiseră cel mai bun job din televiziune. *NFL Sunday.*

Visase la un astfel de moment ani de zile, poate chiar toată viața și totuși acum, că momentul era aici, se simțea suspect de amorțit.

Ușa biroului s-a întredeschis.

— Aici erai, a spus Warren. Tocmai am auzit noutatea despre ședința ta foto. Revista *People*, ha? Destul de tare.

— Probabil o să fiu cel mai bătrân tip din numărul ăsta.

Warren s-a încruntat.

— Asta e. Ceva e în neregulă cu tine. Hai să mergem!

Jack și-a luat haina și l-a urmat pe Warren afară din clădire. Printr-o înțelegere tacită, s-au dus direct la barul din colț și s-au îndreptat spre separeul din spate.

— Un coniac dublu cu gheață, i-a spus Warren chelneriței, care s-a uitat apoi la Jack.

— Sifon cu lămâie.

— Acum știu că ceva e în neregulă, a spus Warren. Un sifon?

— Am băut destul de mult în ultima vreme. Încețoșează muchiile.

— Nu asta e ideea?

— Așa credeam. Acum nu mai sunt așa de sigur. A făcut o pauză, apoi a spus: Fox tocmai mi-a oferit *NFL Sunday.*

Warren s-a dat în spate.

— Iisuse, Jack! Cei mai mulți ar renunța la un coi pentru jobul ăsta, iar tu sorbi sifon și plângi. Care-i treaba?

Jack s-a uitat în stânga. Nu era genul lui să vorbească despre astfel de lucruri, dar aceste tăceri – și noua singurătate – îl terminau. Și dacă era cineva care ar fi putut înțelege problemele conjugale, acela era Warren cel cu trei căsnicii la activ.

— Le-am spus copiilor despre separare.

— Ooo. Din cauza asta n-am făcut copii. Cum au luat-o?

— Prost. Au țipat, au plâns și au bătut din picior. Pe urmă s-au întors la școală. De atunci am fost tratat cu tăcere.

— O să treacă. Ajung să-și accepte noua familie după o vreme. Crede-mă.

Asta era sursa insomniilor lui. *Noua familie.*

— Dar dacă nici eu nu pot s-o accept?

— Ce vrei să spui?

— Mi-e dor de Birdie.

Gata, a spus-o.

— Ai făcut un schimb dezavantajos, Jacko, dar nu ești primul în situația asta. Ai crezut că această intensitate este reală, dar singurul lucru care contează la urma urmei este să găsești o femeie care să te iubească așa cum ești. S-a uitat la Jack. Una care va fi alături de tine în vremurile grele. Și asta, prietene, era Birdie. N-ar fi trebuit să renunți la ea.

— Ea m-a părăsit pe mine.

— Birdie te-a părăsit pe tine?

— Căsnicia s-a dus încet dracului. Nici măcar nu sunt sigur când. Cred că totul a început cu mine totuși, când am pierdut fotbalul. M-am căsătorit așa de tânăr; n-am apucat niciodată să fiu șmecherul care mi-am imaginat că voi fi. Știi, superstarul care se culcă în fiecare noapte cu altă femeie. Mi-am dorit asta. A suspinat. Ani de zile am visat să mă întorc în timp și să fac o alegere diferită. Presupun că până la urmă toată această visare de a fi în altă parte a devenit un scop și ne-a ruinat căsnicia. Poate o parte din mine chiar a

învinovățit-o pe Birdie pentru că m-a ținut legat. Nu știu. Tot ce știu este că eram disperat să fiu din nou cineva. Apoi a apărut acest job și am avut totul înapoi. A zâmbit amar. Pentru prima dată în viața mea de adult sunt liber, bogat și faimos. Pot să fac ce vreau. La naiba, mă culc cu o femeie frumoasă jumătate din vârsta mea căreia nu-i pasă că n-o iubesc. La asta am visat întotdeauna. Și urăsc situația. Mi-e dor tot timpul de Birdie.

— I-ai spus?

A ridicat privirea.

— Mi-e teamă că e prea târziu.

Warren a luat o înghițitură din băutură.

— N-am întâlnit niciodată o femeie care să vrea să stea cu mine douăzeci și patru de ani. Care să mă scoată de pe droguri și să-mi ierte porcăriile. Dacă aș găsi o astfel de femeie, Jacko, n-aș lăsa-o să plece.

— Și dacă-mi spune că e prea târziu? A făcut o pauză. Dacă nu mă mai iubește?

Warren s-a uitat la el.

— Atunci, nu vei avea un final de film, prietene. Câteodată, o alegere proastă poate să te bântuie toată viața.

Capitolul 27

Drumul de la galerie până acasă a părut să nu se mai termine.

Elizabeth ratase.

Revelația era ca o cangrenă; oricât de mult ar fi durut, n-o putea lăsa în pace.

A simțit cum Anita o privea de pe locul pasagerului cu un aer îngrijorat din când în când, ținându-și, din fericire, părerile pentru ea. Ăsta nu era momentul pentru un discurs de îmbărbătare. Elizabeth ascultase multe astfel de încurajări în ultimele luni, de la Meghann, Anita, Daniel. Își ascultase prietenii și își permisese să creadă.

Și iat-o acum. O ratată de patruzeci și șase de ani.

A cotit pe Stormwatch Lane și s-a îndreptat spre casă. După ce a parcat mașina, s-a întors spre Anita și a forțat un zâmbet obosit.

— Îți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut azi. A însemnat foarte mult pentru mine faptul că ai fost acolo.

Anita părea afectată.

— Birdie, nu știu ce să spun.

— Nu spune nimic. Te rog. A fost destul de greu să trăiesc ce s-a întâmplat. Nu mai pot să și vorbesc despre asta.

Anita a dat din cap. Dacă era un lucru pe care femeile sudiste și-l însușiseră, aceasta era abilitatea de a ignora în mod elegant neplăcerile.

— O să mă duc să pregătesc o cină bună.

— Nu prea mi-e foame. Cred că mă duc să mă cufund într-o cadă fierbinte. Aproape că a rămas acolo o clipă prea mult uitându-se la mama ei vitregă. A simțit prima fisură fină în calmul ei. Dacă nu ar fi fost atentă, s-ar fi spart ca un porțelan vechi, iar asta n-ar fi ajutat pe nimeni. S-a întins și a deschis portiera mașinii, apoi s-a grăbit să intre în iubita ei casă.

Căminul a primit-o cu lumini blânde, mirosuri dulci și siguranță.

A tras adânc aer în piept, după care l-a eliberat. Când a auzit-o pe Anita venind în spatele ei, s-a dus repede la etaj și a închis ușa dormitorului. S-a dus la geam și a încercat să-și ia confort din priveliște, dar în acest moment al anului ziua era scurtă, așa că dincolo de sticlă era numai întuneric.

Și-a pregătit o baie și a aromatizat-o cu o cană de ulei cu aromă de migdale. A lăsat cada să se umple mai mult decât ar fi trebuit, dându-și seama că apa urma să se reverse când avea să intre înăuntru, obligând-o astfel să strângă mizeria la sfârșit. Ceva ce știa să facă bine.

S-a dezbrăcat și s-a băgat în apa opărită. După cum se aștepta, aceasta a curs pe gresia pardoselii. Căldura a învăluit-o; aburii i-au cuprins fața. Aroma dulce, grețoasă a migdalelor a umplut încăperea micuță.

Și-a lăsat capul pe spate și a închis ochii.

Imaginile zilei ce păruse nesfârșită îi treceau prin minte. Clienți care cumpărau statui, litografii, fotografii și tablourile altor artiști… trecând pe lângă lucrările ei.

Și-a dorit să fi putut plânge, dar nu era genul acela de suferință. Un prizonier care îndrăznise să creadă în eliberarea condiționată și care fusese trimis înapoi în celulă, neiertat.

Partea cea mai proastă era că ea crezuse în sine însăși. Ar fi trebuit să știe mai bine, dar pășise în nisipurile mișcătoare și fusese prinsă. Crezuse, îndrăznise, visase.

Și eșuase.

Munca ei nu era suficient de bună. Asta era clar.

Și acum, ce? Renunțase la toate lucrurile bune pe care le realizase vreodată ca să se poată găsi pe sine.

Ei bine, găsise o femeie al cărei talent principal era să-i ajute pe alții, să-i iubească și să le susțină

visurile. În timp ce stătea în cadă s-a întrebat de ce nu-i fusese asta suficient.

Nu era artistă. Trebuie să fi știut asta cu douăzeci și cinci de ani în urmă. Ăsta a fost motivul pentru care nu a insistat să meargă la facultate. Știuse adevărul sau îl suspectase. Ocolind această cale fusese scutită de acest moment teribil.

A stat în cadă până când apa s-a răcit și pielea i s-a încrețit. Apoi, fără tragere de inimă, a ieșit. Învelșmântată cu prosopul s-a trântit pe pat.

A văzut telefonul și s-a gândit „Sună-l pe Jack".

Nu era sigură de ce, dar el fusese întotdeauna adăpostul ei. S-a întins până la noptieră, a ridicat telefonul și a format numărul lui. În timp ce suna, prin minte i-au trecut frânturi de conversație. A căutat o introducere perfectă.

Te iubesc. Frumos și direct.

Mi-e dor de tine. Cu siguranță adevărat.

Am nevoie de tine. Cel mai sincer adevăr.

A intrat robotul telefonic, care a anunțat-o că Jack și Birdie nu erau acum acasă.

Jack și Birdie.

Nu schimbase mesajul. Asta îi dădea curaj. „Hei, Jack, a spus, lăsându-se pe spate și uitându-se la tavanul țuguiat. M-am gândit că poate a venit momentul să vorbim despre viitor". A făcut o pauză, încercând să se gândească ce să spună mai departe, dar nu i-a venit nicio idee. Se temea că, dacă ar fi vorbit, ar fi început să plângă.

A închis, apoi a format numărul fiicelor ei.

Alt robot telefonic. A lăsat un mesaj forțat optimist, a strecurat o justificare scurtă și a mulțumit pentru flori, apoi a închis.

A stat așa mult timp, uitându-se la tavan și urmărind un păianjen care își croia pânza printre căpriori. Întotdeauna era acolo, același păianjen negru micuț, întorcându-se la pânza lui indiferent de câte ori i-ar fi fost distrusă. Era o lecție de viață în asta.

S-au auzit bătăi în ușă.

— Birdie, iubito?

Elizabeth a închis ochii. Chiar își dorea să fie lăsată singură cu suferința pe care o simțea încă niște timp.

— Sunt bine, Anita.

— E gata cina.

— Nu pot mânca. Dar îți mulțumesc pentru că ai gătit. Ne vedem dimineață.

A auzit pași îndepărtându-se, apoi întorcându-se.

Ușa s-a deschis. Anita era acolo, ținând strâns în brațe un seif negru plat de metal.

— Haide, Birdie. E momentul să vezi asta. A bătut cutia pe care o ținea în brațe. Asta a fost a mamei tale. Dacă vrei să vezi ce e înăuntru, ai face bine să vii jos.

Apoi s-a întors și a plecat.

Elizabeth nu voia s-o urmeze, dar Anita îi fluturase prin față tentația cea mai puternică: mama.

Cu un oftat, s-a dat jos din pat și s-a îmbrăcat.

La parter s-a așezat pe canapea lângă Anita. Acum seiful aștepta așezat pe măsuța pentru cafea.

Elizabeth s-a uitat la el. Pentru câteva secunde binecuvântate, a uitat despre calamitatea de la galerie.

Și-a imaginat o scrisoare către o fiică sau, chiar mai bine, un jurnal cu amintiri prețioase. Fotografii. Suvenire. S-a întors spre Anita.

Anita părea palidă în lumina lămpii. Fragilă. Își rosese buza de jos până la sânge.

— Am adus-o cu mine. Am știut că o să-mi dau seama când e momentul potrivit s-o deschid. S-a străduit să zâmbească, dar falsitatea evidentă a încercării nu a făcut altceva decât să-i sublinieze nervozitatea. Tatăl tău te-a iubit. Mai mult decât orice pe lumea asta.

— Știu asta.

— A fost un bărbat al locurilor și vremurilor pe care le-a trăit și a crezut că bărbații trebuie să le protejeze pe femeile lor de orice… neplăcere.

— Haide. Știu asta.

Anita s-a întins spre cutie, a desfăcut încuietoarea și a deschis-o. Elizabeth a observat că degetele mamei ei vitrege tremurau când i-a întins cutia.

Elizabeth a luat-o în brațe.

Înăuntru, într-un colț era un teanc de fotografii tivite prinse cu un elastic. Un tub de carton era așezat pe toată lungimea diagonalei fundului cutiei.

Mai întâi a scos pozele. Acolo, în vârful teancului se afla mama. Era așezată pe leagănul de pe prispă, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni roz și o bluză de sifon înflorată cu mâneci scurte și un guler gen Peter Pan. Avea picioarele sub ea; îi ieșea doar puțin din piciorul gol afară. Avea unghiile de la picioare date cu lac.

Râdea.

Nu zâmbea, nu poza. Râdea.

Între degetele mâinii drepte îi atârna o țigară, iar pe jos avea un cocktail. Părea incredibilă, minunat de vie.

Elizabeth a văzut-o pe mama ei ca pe o femeie reală pentru prima oară. Cineva care râdea, care fuma țigări, care purta bermude și își făcea unghiile cu ojă.

— E frumoasă, a spus Elizabeth.

— Da.

Următoarea poză înfățișa o altă femeie. Cineva cu ochi intenși, sclipitori și păr negru creț care îi atârna până în dreptul șoldurilor late. Arăta ca o țărancă din Italia, neaoșă, iute la mânie. Total opusă mamei ei delicate, aristocrate.

Toate celelalte poze erau ale acestei femei. La plajă… pe o prispă albă… la un târg… înălțând zmeie.

Elizabeth s-a încruntat dezamăgită.

La sfârșit a ridicat tubul din carton și i-a scos capacul. Înăuntru era o pânză făcută sul. A scos-o și a desfășurat-o pe măsuța de cafea.

Era un tablou al femeii cu părul negru, realizat în culori acrilice vibrante. Era sprijinită pe o grămadă de perne roșii și avea părul negru aranjat artistic în jurul ei. Avea un șal roz deschis drapat peste șoldurile ample și în rest era dezbrăcată. Avea sânii plini cu sfârcuri maro de dimensiunea unei monede de jumătate de dolar.

Detaliile erau realizate cu îndemânare. Îi aminteau de un Modigliani timpuriu. Elizabeth aproape putea să simtă angora șalului și finețea de catifea a tenului bronzat al femeii. Erau sute de petale roz și galbene de trandafir împrăștiate peste perne și pe trupul femeii.

Lucrarea avea o anumită tristețe. Ochii negri ai femeii erau plini de un dor disperat. Ca și cum, poate, s-ar fi uitat la un iubit care deja începuse s-o părăsească.

Elizabeth s-a uitat la semnătură. *Marguerite Rhodes.*

Timpul a părut să încetinească. Putea să-și audă bătăile inimii.

— Mama era artistă?

— Da.

Iată, după toți acești ani, legătura dintre ele, lucrul care fusese dăruit de la mamă la fiică, talentul purtat în sânge. Elizabeth a ridicat privirea.

— Tati de ce nu mi-a spus?

— Ăsta e singurul tablou.

— Și? Știa că visam să fiu pictoriță. Trebuia să știe ce ar fi însemnat asta pentru mine.

Anita avea un aer incredibil de trist. Pentru un moment înfricoșător, Elizabeth a crezut că mama ei vitregă avea să se retragă, temându-se prea tare de ceea ce ar fi dezvăluit dacă ar fi continuat.

— Mai ții minte când ți-am spus că mama ta a fugit de la Edward? Asta se întâmpla în 1955.

Elizabeth a observat datarea tabloului: 1955.

Anita a oftat din greu.

— Lumea era diferită atunci. Nu accepta lucrurile… așa ca acum.

Elizabeth s-a uitat din nou la tablou; de data aceasta a văzut pasiunea din el. Finețea de fulgi de zăpadă a tușelor de pensulă, tristețea pătrunzătoare din ochii femeii. Și a înțeles secretul care-i fusese ascuns în toți acești ani.

— Mama s-a îndrăgostit de această femeie, a spus ea cu blândețe.

— Numele ei era Missy Esteban. Și da, era iubita mamei tale.

Elizabeth s-a lăsat pe spate. Brusc, a înțeles zeci de amintiri din copilărie. Ușa închisă a dormitorului mamei ei; plânsetele care veneau dinăuntru.

— Din cauza asta era deprimată, a spus Elizabeth cu voce tare.

Întreaga ei viață a părut să se așeze la locul ei, un puzzle ale cărui piese erau în sfârșit la locul potrivit. I se părea că ar fi trebuit să conteze mai mult, să se simtă mai trădată. Dar n-o cunoscuse niciodată cu adevărat pe mama ei; asta era dureros de adevărat.

— Din cauza asta, tata nu a vrut să vorbească despre ea. Îi era rușine.

— Îl cunoști pe tatăl tău; credea că era mai bun decât alți bărbați. Întregul oraș îl trata ca și cum ar fi deținut patentul aerului proaspăt. Să-i fugă nevasta era una. A putut să facă față acestui lucru fiindcă ea s-a întors. A putut să râdă cu prietenii lui despre cât de vioaie era fetișcana lui, dar când a aflat că se îndrăgostise cât fusese plecată – și încă de o femeie – ei bine, asta nu avea cum să gestioneze. Așa că a închis subiectul pentru totdeauna. S-a prefăcut că nu s-a întâmplat.

— Cum ai aflat?

— Coniac vechi de douăzeci de ani. Tăticul tău s-a trotilat într-o seară și i-a ieșit păsărica.

Elizabeth s-a sprijinit de spătar. Tăcerile, lipsa fotografiilor, lipsa poveștilor de familie. Mama îi dăduse o lovitură de grație stimei de sine a tăticului. Nu era de mirare că se agățase așa de Anita.

— Dar eu de ce nu am amintiri cu ea? A murit când aveam șase ani.

— Te-a iubit, Birdie, la disperare, dar, după ce s-a întors, a fost distrusă pe interior. Pierdută. Nu mai putea să aibă grijă de tine. Te ținea lângă ea într-o zi și în următoarea se încuia la ea în dormitor și te ignora săptămâni la rând. Asta aproape că l-a omorât pe tăticul tău. Bineînțeles că era pe medicație serioasă. Pe vremea aia, o femeie trebuia să fie nebună ca să facă așa ceva. Toată lumea ar fi crezut asta – mai ales ea. Și mama ta era dintr-o familie bună, de creștini, nu uita. Fetele cuminți nu făceau sex cu alte femei.

Asta i-a trezit brusc o amintire lui Elizabeth. În ziua de după a patra ei aniversare. S-a trezit devreme și s-a dus în dormitorul mamei. A găsit-o stând pe podea, cu genunchii strânși la piept, plângând. Nu-și amintea exact ce-i spusese, dar își amintea răspunsul mamei. *Să nu fii ca mine, micuță Birdie. Să nu-ți fie frică.*

Anita s-a întins și a atins-o pe Elizabeth pe mână.

— Mama ta a găsit ceea ce-și dorea în viață, dar a renunțat la asta. A permis presiunii familiei să fie mai importantă decât ce-și dorea inima ei. Și-a părăsit iubirea și talentul. Și asta a omorât-o. Te cunosc, Birdie. Erai sus la tine în dormitor, gândindu-te să renunți, spunându-ți că ai fost o proastă să crezi că ai talent.

Elizabeth s-a simțit brusc transparentă.

— Când ai ajuns să mă cunoști așa de bine?

— Să nu îndrăznești să renunți la Elizabeth Shore. Ai ajuns prea departe și ai muncit prea mult ca să te întorci la viața ta cea veche pentru că ți-e

frică. Dacă renunți, faci aceeași greșeală ca mama ta. Poate n-o să te omoare, dar o să te înfrângă.

Elizabeth a închis ochii. Voia să nege, dar nu avea niciun rost. Știa.

Ce-i spusese lui Kim în ziua aceea? *Ani de zile am eșuat neacționând.* Era adevărat, și fiecare lucru pe care nu-l încercase o lăsase mai pustie.

Acum, cel puțin, încercase și eșuase. Dar încercase. Putea să se mândrească cu asta.

A reușit să zâmbească firav.

— Ești ceva special, a spus cu blândețe, amintindu-și nenumăratele ocazii în care Anita încercase să ajungă la ea și o respinsese.

— Și tu, Birdie.

— În toți acești ani am crezut că nu am mamă, a spus Elizabeth. Am greșit, nu-i așa? Aveam două. Te iubesc, Anita. Ar fi trebuit să-ți spun asta cu mult timp în urmă.

Buzele Anitei tremurau. A făcut cu mâna cu gest lejer.

— Tăticul tău mi-a spus întotdeauna că o să-ți dai seama într-o bună zi.

•

În sala de festivități a hotelului, Jack își aștepta rândul să vorbească și nu se putea gândi la nimic altceva decât la Birdie. De fapt, asta îl surprindea. De fiecare dată când încercase să se gândească la oferta de lucru fantastică pe care o primise ori la apropiata ședință foto pentru revista *People*, simțise nevoia să ridice telefonul și să-și sune soția. Niciunul dintre aceste triumfuri nu era chiar așa de dulce fără ea alături, spunându-i cu blândețe: *Ai reușit*, *iubitule.*

Asta face sobrietatea. Îți clarifică mintea, curăță toate marginile încețoșate și aduce totul în lumina strălucitoare a realității.

De la conversația cu Warren, această lumină fusese fermă. Și-a putut vedea viața în ansamblu.

Fiecare zi fusese o luptă pentru mai mult. Nimic nu fusese niciodată suficient. Nici măcar Birdie.

Acum putea să recunoască asta. Nu mai avea niciun rost să se mintă.

Din cauza a cine fusese, acum era singur. Un soț înstrăinat de soția lui, un tată înstrăinat de fiicele lui. Cu excepția serviciului, nu avea decât responsabilitățile pe care le alegea.

Dar libertatea nu era ceea ce crezuse.

Ani întregi și-a imaginat cum o s-o ia de la capăt. În fanteziile lui nesfârșite, primea a doua șansă în toate domeniile – faimă, tinerețe, adorație. Și mai ales (fii sincer, Jack) visase la alte femei. Mai tinere, cu trupuri mai ferme și rochițe strâmte care se urcau în pat cu un bărbat de la care nu voiau nimic mai mult decât sula lui tare. Ăsta fusese visul lui. O femeie fără față și nume care îi iubea corpul și nu-l ruga niciodată să pună jos colacul de la veceu sau să cumpere tampoane în drum spre casă.

Acum avea asta. Aventura cu Sally era foarte fierbinte. Sexul era grozav – satisfăcător din punct de vedere fizic, în orice caz – și după ce terminau era perfect. Sally se ridica, se îmbrăca în liniște și pleca la ea acasă. Nu făcea scene că ar fi vrut să rămână la el peste noapte, nu avea nevoie să pretindă că exista iubire.

Era o relație în care nu se împărtășea, nu se râdea, nu exista căldură.

Warren avusese dreptate. Jack făcuse un schimb dezavantajos. Dăduse căldura adevărată pe pasiunea falsă.

Ceea ce visase, acea viață de actor de cinema, nu era satisfăcătoare. Era înfricoșător de pustie.

— Jack?

Sally l-a atins pe cot.

S-a smuls cu greu din gândurile lui. Publicul aplauda. O privire aruncată rapid către Sally l-a făcut să înțeleagă faptul că ratase introducerea.

S-a ridicat în picioare și și-a croit drum prin sala de bal aglomerată a hotelului. Era plin de fețe de mese albe.

S-a dus la microfon și a ținut același discurs pe care îl ținuse de cel puțin zece ori în ultimele câteva luni. O pledoarie pentru responsabilitatea sportivilor și fairplay. Filiala locală a clubului Boys and Girls Club of America[28] a aplaudat frenetic la sfârșit. Și-a petrecut următoarea oră pozând pentru fotografi, răspunzând întrebărilor și semnând autografe.

Sally a venit lângă el.

— Îți mulțumesc pentru că ai făcut asta pentru mine. Acum cumnatul meu îmi e dator. Toată lumea crede că e un zeu fiindcă te-a convins să iei cuvântul.

— Întotdeauna e o plăcere să-i ajutăm pe copiii noștri.

Lui Jack nu i-a venit să creadă că acest răspuns prefabricat i-a ieșit din gură, și încă adresându-i-se lui Sally dintre toți oamenii.

Un mic rid i-a plisat acesteia fruntea. L-a luat de braț și l-a condus afară din sala de bal, spre o masă retrasă de la barul de jos.

— Sunt confuză.

Vorbea în șoaptă și s-a întrerupt numai cât a fost nevoie ca să comande un pahar de vin alb.

— De ce ești confuză?

— M-ai evitat toată săptămâna. Nu te-am presat, nu? Știu că ești însurat. Deci care-i problema? Credeam că suntem pe aceeași lungime de undă.

În lumina difuză părea incredibil de tânără. Asta îl făcea să se simtă chiar mai bătrân.

— În ultimii cincisprezece ani – înainte de tine –, i-am fost total credincios soției mele. Dar am numărat și mi-am amintit fiecare femeie pe care mi-am refuzat-o.

— Ai ținut socoteala?

Era un fel urât de a pune problema, dar era adevărat.

— Eram așa de mândru pentru fiecare femeie cu care nu m-am culcat. Mă gândeam: *Bravo ție, Jacko, ești tare ca piatra.* În fiecare noapte m-am

dus acasă și m-am băgat în pat cu soția mea și i-am spus că o iubesc. Și chiar vorbeam serios.

— Ce legătură are asta cu mine?

Decizia care se apropia indirect de el a devenit brusc limpede precum cristalul.

— Nu mai vreau să fiu acel tip. Nu mai vreau să mă culc cu o femeie numai pentru că pot.

— Ai spus un lucru de căcat. Știu că nu suntem îndrăgostiți până peste cap, dar credeam că suntem prieteni.

— Haide, Sally. Prietenii stau de vorbă. Ajung să se cunoască. Nu se bagă în pat împreună și se scoală singuri.

— Nu ți-ai dorit niciodată să te trezești cu mine. Durerea i-a apărut în ochi. De fiecare dată când m-am oferit să rămân peste noapte, ai schimbat subiectul.

— Ești o femeie fantastică, Sally.

— Altă remarcă de schimbare rapidă a subiectului, Jack. Ce încerci să spui este că nu sunt Elizabeth. Știu asta. Dar eu am fost cea care te-a urmat la New York. Ea nu.

— Sunt în continuare îndrăgostit de ea, a spus el cu blândețe. N-am știut cât de mult până n-am pierdut-o.

Sally s-a uitat la el.

— Vrei să spui că s-a terminat între noi? Pur și simplu te-ai răzgândit și nu contează ce simte Sally?

— Meriți mai mult decât îți pot oferi eu.

— Nu-i adevărat.

— Atunci ar trebui.

A văzut cât de greu se străduia să pară calmă, dar îi tremurau buzele. Credea că-l iubește; Jack nu se gândise niciodată la asta. Cum fusese așa de orb? A întins mâna și a atins-o. Brusc, a simțit fiecare an care-i despărțea.

— Nu sunt Alesul, Sally. Crede-mă. Și-a amintit cum a plâns Elizabeth prima oară când a sărutat-o. Când e ce trebuie, știi.

— La naiba. Sally a oftat. Știi care e cea mai mare porcărie în legătură cu această confesiune? Te face și mai atractiv. Și cum rămâne cu jobul meu?

— Tom crede că ai fi un producător asociat foarte bun.

— Grozav. Am devenit una din femeile acelea care urcă pe scara ierarhică prin sex. A dat peste cap restul de vin. Am plecat. Stima de sine a unei fete poate suporta o cantitate limitată de sinceritate. Pa, Jack. A făcut câțiva pași, apoi s-a întors cu fața. Apropo, o să accept promovarea.

— O meriți.

— Presupun. Întotdeauna o să am un semn de întrebare în legătură cu asta, nu-i așa? La revedere, Jack.

A urmărit-o îndepărtându-se, fiindu-i frică de ce avea să simtă. În alte vremuri ar fi fost regret.

Acum era ușurare.

A plătit băuturile și a ieșit. Porticul hotelului era plin de oameni – turiști, invitați, valeți. Abia dacă i-a observat.

Când a ajuns în stradă, ploaia l-a lovit peste față și l-a făcut să-și amintească de Oregon. De acasă.

Acum înțelegea iubirea pentru Elizabeth. Nu era ceva superficial ca multe altele. Era în oasele și mușchii lui; era ceea ce-l menținuse la verticală în toți acești ani.

Își spuseseră vorbele unul altuia zi de zi, ani de zile, dar nu fuseseră sinceri destul de des.

Știa unde voia să fie acum, și nu era în apartamentul lui gol, înconjurat de prea multe regrete. Deja își pierduse posibilitatea de a-și vedea soția de câte ori voia. Nu voia să facă din nou aceeași greșeală. Pe vremuri își imagina că oportunitățile în viața unui bărbat sunt nesfârșite; acum își dădea seama cât de ușor era să faci la un moment dat o manevră greșită și să pierzi totul. Nu ai întotdeauna timp să îndrepți lucrurile.

Pentru prima oară după mulți ani s-a rugat: *Te rog, dă, Doamne, să nu fie prea târziu.*

Capitolul 28

Elizabeth era așezată pe piatra ei preferată de pe plajă, uitându-se la priveliștea așa de dragă inimii ei. Era singură aici azi. Nu erau foci lenevind pe pietre de-a lungul țărmului, nici vidre șuierând înainte și-napoi. Nu erau păsări care planau deasupra apei. Valurile înaintau ca o linie înspumată care o împingea tot mai în spate.

Toată noaptea trecută s-a foit în pat, incapabilă să găsească dulcea ușurare a somnului. S-a gândit la așa de multe lucruri. La mama ei și la prețul îngrozitor pe care l-a plătit pentru iubirea ei. La tăticul ei, la copiii ei, la arta ei.

Întreaga ei viață fusese cu ea în pat, îngrămădind-o cu amintiri ale unor timpuri bune și rele, ale unor alegeri făcute și căi pe care nu a mers. A văzut poate pentru prima oară imaginea de ansamblu. Îl iubea pe Jack. Era adevărat că lăsase între ei slăbiciunea, pierderea și regretul, iar aceste emoții pătaseră felul în care se percepea, dar iubirea ei era sinceră și profundă.

Cel mai mare eșec al ei fusese inabilitatea de a se iubi la fel cum își iubea familia.

Apoi pusese în sfârșit mâna pe volan și schimbase cursul vieții ei. Își pusese nevoile pe primul loc, îl părăsise pe Jack și îndrăznise să viseze propriul vis. Lucrase din greu pentru el, pictase până o duruseră degetele și spatele.

Dar la prima zdruncinătură pe drum, cedase, pur și simplu.

Un mic regres și a redevenit vechea Birdie. S-a gândit să renunțe. Ca și cum sensul artei ar fi putut fi găsit în economia cererii și ofertei.

Asta a enervat-o.

S-a ridicat și a mers înainte. Fluxul a încercat s-o oprească. Apa a udat-o peste saboții de grădinărit din cauciuc; apa rece a intrat înăuntru, i-a udat tivul pantalonilor. Dar nimic nu mai putea s-o dea

înapoi. Nu avea să mai renunțe niciodată la pictat. Chiar dacă nimănui nu avea să-i placă vreodată arta ei. Avea să fie suficient că-i plăcea ei.

Brusc, a început să alerge înainte, stropindu-se cu valurile reci ca gheața. Numai în ultima clipă, când apa a lovit-o în față, și-a dat seama că nu avea să se întoarcă.

S-a scufundat cu capul înainte în următorul val – era ceva ce nu avusese niciodată curajul să facă. A ieșit la suprafață pe partea cealaltă, unde apa era calmă.

Deodată, și-a dat seama că viața era ca acest val. Câteodată trebuie să te scufunzi în probleme ca să ieși pe partea cealaltă. Asta învățase la vernisajul ei ratat: perspectiva. Trebuia să muncească mai mult, să studieze mai mult. În viață nu capeți nimic cu ușurință; era timpul să accepte acest lucru.

Un val mare a ridicat-o și a trimis-o rostogolindu-se spre plajă. A aterizat de-a rostogolul pe mal și a izbucnit în râs.

•

Când s-a întors acasă, udă leoarcă și înghețată de frig, mirosea divin, a vanilie, scorțișoară și cafea proaspăt măcinată. Îi amintea de copilărie. Anita pregătea întotdeauna niște prânzuri minunate duminica după biserică.

Și-a aruncat saboții uzi într-un colț, unde au împroșcat apă de jur-împrejur.

— Micul dejun miroase minunat, a spus ea tremurând.

Anita era la aragaz, gătind. Avea fața înroșită de la căldură.

— Ce-ai pățit?

Elizabeth a zâmbit. Apa îi curgea în șuvoaie reci pe frunte.

— Am luat-o de la început. Din nou.

Anita a zâmbit.

— Ei bine, începe să urci scările și schimbă-ți hainele. Mor de foame. Și nu-mi spune nimic

despre noua ta teorie a caloriilor. Muream de poftă de friganele.

— Mănânc orice e gătit de altcineva, știi asta.

Elizabeth a fugit la etaj și s-a schimbat într-o pereche de pantaloni de lână, pe urmă a venit în grabă jos. Când a ajuns în bucătărie, Anita deja servise – friganele înmuiate în Grand Marnier, felii de căpșune proaspete și ouă fierte moi – și stătea la locul ei. Jumătate din felia de pâine a Anitei lipsea.

— Te-am așteptat așa cum se așteaptă porcii între ei.

Elizabeth a râs și s-a așezat.

— Asta spunea tati.

— L-am visat azi-noapte.

Elizabeth a ridicat capul.

— Serios? Ce făcea?

— Stătea în balansoarul ăla alb de răchită de pe terasă – cel despre care a spus întotdeauna că era prea mic pentru fundul unui bărbat adevărat. Dar nu se plângea. Fuma un trabuc și se uita la câmpul lui. M-am așezat la picioarele lui și m-a strâns de ceafă exact așa cum o făcea de multe ori. „Mamă, e timpul", a spus.

Elizabeth își putea imagina – și-l putea imagina – perfect.

— Probabil era nervos fiindcă n-a fost plantat porumbul anul ăsta.

Anita și-a pus jos furculița.

— De fapt, nu cred că despre asta era vorba. Cred că vorbea despre mine.

Elizabeth a luat o mușcătură din felia de pâine.

— E orgasmic de bun. Deci… la ce se referea?

— Cred că e timpul să plec acasă, a răspuns Anita cu blândețe, e timpul să-mi încep noua viață. M-am ascuns aici suficient. Am avut o discuție lungă în seara aia la întâlnire cu Mina. M-a convins că trebuie să încep să trăiesc din nou. Am vorbit despre a pleca într-o croazieră împreună.

Elizabeth și-a pus jos furculița. Era surprinsă de cât de mult își dorea ca Anita să rămână.

— Ești sigură că ești pregătită?

— Am plecat de la Sweetwater fiindcă nu mai suportam să fiu singură. Dar acum te am pe tine.

— Da, a răspuns Elizabeth lent, mă ai.

— O să fii OK singură?

— Da. Presupun că asta e ceva ce-am învățat amândouă. E OK să fii singur. Dar o să-mi fie dor de tine.

— Îl iubești pe Jack? a întrebat Anita deodată.

Elizabeth a fost surprinsă de întrebare, dar răspunsul i-a venit ușor.

— Da.

Anita a zâmbit larg.

— Ei bine, iubito, nu sunt una din femeile alea care dau sfaturi ca pe bomboane, dar dă-mi voie să-ți spun asta: iubirea adevărată este un lucru rar. Ne sprijinim pe ea ani buni fără să ne deranjăm să ne uităm ce ne susține. Durează la nesfârșit, cum spun poeții, dar viața nu. Acum ești în pat cu soțul tău și în clipa următoare ești singură. Ai face bine să te gândești la asta.

Elizabeth știa că mama ei vitregă avea dreptate. În lunile pe care le petrecuse departe de Jack așteptase ca noua ei viață să se deruleze într-o linie dreaptă și reală. Fără curbe în ac de păr, fără descărcări bruște. Și-a dorit siguranță.

Dar viața nu e așa.

Te iubesc.

Astea erau cuvintele care contau. Avea șase ani când a aflat că te poți trezi într-o duminică dimineață însorită crezând că toate lucrurile sunt la locul lor și apoi să afli că cineva pe care iubești nu mai e.

Îl iubea pe Jack. Avea nevoie de el, deși nu în felul disperat și temător de înainte. Putea trăi fără el. Acum știa asta. Poate de fapt ăsta fusese adevărul pe care îl căutase.

Putea să-și croiască singură drumul prin lume, dar, când privea înainte spre restul vieții ei, și-l dorea alături, ținând-o de mână și șoptindu-i că era

frumoasă în continuare. Voia să-l vadă încărunțind și să-i vadă ochii stingându-se și să știe că nimic din toate astea nu conta, că iubirea lor exista într-un loc mai profund. Orice altceva ar mai fi căutat în viață, el avea să fie întotdeauna în centrul căutării. Locul în care să se întoarcă acasă.

Anita o urmărea îndeaproape.

— O să-mi fie dor de tine, a spus Elizabeth din nou, simțind o strânsoare în gât.

— Avioanele zboară și spre est, știi. Anita și-a înfipt furculița într-o bucată de pâine și a băgat-o în gură. Acum, cum rămâne cu pictura ta?

— Ce vrei să spui?

— Nu renunți, nu-i așa?

Elizabeth a zâmbit.

— Din cauza unui mic eșec? Nu. Nu renunț. Promit.

•

Cu ani în urmă, când viața lui Jack se dusese de râpă prima oară, fusese chemat de șeful postului lui de televiziune. Implorase pentru a doua șansă, dar nu funcționase.

Pe vremea aia era tânăr, încă sufocat de propria importanță. Să implore îi păruse nenatural și nu foarte necesar; nu era de mirare că o făcuse așa de prost.

Acum, după toți acești ani – și eșecuri – știa mai bine. Pentru unele lucruri pierdute, merita să te arunci în genunchi. Chiar dacă aveai genunchi de sticlă care s-ar fi putut sparge la impact.

Stătea în mașina închiriată gândindu-se la toate greșelile pe care le făcuse în viață. Din lista lungă de nedreptăți, niciuna nu fusese la fel de rea ca faptul că nu-și apreciase familia.

A coborât din mașină.

În Washington, DC, vremea era usturător de rece. Promisiunea primăverii părea îndepărtată, deși aerul iernii era plin de micuțe flori roz de cireș.

Mergând pe treptele de beton spre clădire, și-a dat seama că era prima oară când se afla aici.

Ruşinos, Jack.

A împins ușa dublă de sticlă și a intrat în interiorul umed cu miros de dezinfectant. Izul familiar și căldura i-au amintit imediat de vremuri de demult. Așa de multe ore fuseseră petrecute în familie în tribune de lemn, susținând-o pe Jamie.

La recepție, un puști cu părul verde era așezat în fața ecranului unui computer.

— Aici se țin azi Campionatele de natație ECAC? a întrebat Jack.

Puștiul nu a ridicat capul.

— Sunt aproape terminate. Traversați prin vestiarul bărbaților. Intrați pe prima ușă la stânga.

— Mulțumesc.

Jack și-a scos jacheta din piele întoarsă și și-a aruncat-o peste umăr în timp ce traversa vestiarul aglomerat. A ajuns în lumea umedă și încinsă a piscinelor interioare.

Tribunele erau ocupate la maximum. De-a lungul peretelui din spate, zeci de femei în costume de baie Speedo și căști strălucitoare din cauciuc stăteau adunate, vorbind între ele.

S-a auzit un sunet. Instantaneu în apă a sărit un șir de înotători care s-au întrecut până în capătul celălalt al piscinei.

Jack și-a croit drum până la tribune și s-a așezat. Cu privirea îngustată a studiat echipa Georgetown.

A văzut-o. Jamie a lui.

Era cu un cap deasupra colegelor ei. Avea mâinile la gură; striga încurajări pentru o femeie din bazin.

A simțit o durere dulce-amăruie când a văzut-o, așa de înaltă și matură. Parcă ieri avusese șapte ani, o fetiță care a sărit la un moment dat în apă când nici măcar nu era rândul ei.

Doar a vrut să înoate, *tati.*

Fusese așa mândru de ea atunci. De ce nu a luat-o în brațe să-i șoptească: *Bravo ție*, în loc să-i

spună să-și aștepte rândul?

Brusc s-a terminat cursa. Un nou grup de înotători s-a îndreptat spre marginea piscinei.

Jamie s-a așezat pe locul ei, s-a întins, apoi s-a aplecat în poziția de start.

Era întrecerea de 200 în mixt feminin individual. Nu fusese niciodată cea mai bună cursă a ei.

Claxonul a sunat și înotătorii au sărit în apă.

Jack nu putea striga. Încet, simțind ca și cum el ar fi fost cel din apă, s-a ridicat în picioare.

La prima întoarcere, Jamie era pe locul doi.

— Haide, Jamie, a spus el.

Până la a doua întoarcere ajunsese pe locul patru. În vremurile de demult, s-ar fi dus la marginea piscinei, s-ar fi aplecat și ar fi încurajat-o să încerce mai tare.

Credea că totul era să câștigi. Acum știa mai bine.

La ultima tură a accelerat. Lovea apa aproape perfect.

Jack s-a dat jos din tribune și a pășit pe podeaua piscinei. „Haide, Jamie", a spus el, mișcându-se în continuare.

Finalul a fost strâns.

Jamie a terminat pe locul trei, cu timpul de 2:33. Nu era recordul ei personal, dar era suficient de aproape. Nu fusese niciodată așa mândru de ea.

Când a ieșit din piscină, colegii de echipă s-au strâns în jurul ei, îmbrățișând-o și felicitând-o.

Jack stătea așteptând ca ea să-l observe.

Când a ridicat în sfârșit privirea, zâmbetul i s-a șters de pe față. În acel moment, orice altceva din încăperea aglomerată s-a estompat. Nu rămăseseră decât ei doi.

El a fost primul care s-a mișcat. A străbătut distanța dintre ei, pregătindu-se mental pentru furia lui Jamie, care putea să lovească precum un ciocan de care trebuie să te ferești rapid.

— Hei, Jamie, bună cursă.

Ea și-a încrucișat brațele și și-a scos bărbia în față, dar în ochi avea o blândețe care i-a dat speranțe lui Jack.

— Am ieșit a treia.

— Ai înotat din toată inima. Am fost mândru de tine.

Ea s-a uitat imediat în jos.

— De ce ai venit? Ai afaceri în oraș?

— Am venit să te văd înotând.

Încet, Jamie s-a uitat în sus.

— A trecut mult timp.

Intenționase în mod evident să pară dură, dar vocea i-a cedat.

— Prea mult.

Jack a văzut în ochii ei o strălucire a fetiței care pe vremuri îl urmărea peste tot, speriată că fără el ar fi rămas singură.

— Mulțumesc că ai venit. O să-i spun lui Stephanie că ai fost aici. Are de terminat o lucrare importantă.

Apoi s-a întors și a plecat.

Pentru o clipă a fost așa de șocat încât a rămas pe loc. Pe urmă a strigat:

— Așteaptă!

Jamie s-a oprit, dar nu s-a întors.

Jack a venit în spatele ei.

— Iartă-mă, a șoptit, auzind asprimea disperată din vocea lui. Mi-am petrecut prea mult timp fiind spectatorul propriei mele vieți.

— Să te iert?

Vocea lui a devenit o șoaptă intimă.

— Îți aduci aminte când ai avut startul ăla prost la întâlnirea pe stat când erai junioară în liceu? Te-am luat deoparte și ți-am spus că aveai ținuta greșită. Dar tu știai asta, nu-i așa?

— Bineînțeles.

S-a uitat la spatele ei, întrebându-se dacă putea îndrăzni să o atingă.

— Ar fi trebuit să te îmbrățișez și să-ți spun că nu contează. Ceea ce faci nu e nimic în comparație

cu cine ești. Mi-a luat prea mult timp să înțeleg asta. Îmi pare rău, Jamie. Te-am dezamăgit.

Ea s-a întors încet cu fața. Avea ochii umezi.

— Te rog să nu plângi.

— Nu plâng. Cum rămâne cu tine și cu mama?

— Nu știu.

— Ce s-a întâmplat? Nu înțeleg.

— Gândește-te la tine și la prietenul tău, Mark.

— Michael, a spus ea.

La naiba.

— Îmi pare rău. În orice caz, imaginează-ți că te măriți cu el. Trăiești cu el douăzeci și patru de ani. Zi de zi sunteți împreună. Crește-ți copiii împreună, schimbați locuri de muncă și vă mutați din oraș în oraș. De-a lungul anilor, înmormântați părinți, urmăriți prieteni divorțând și vă luați la revedere de la fiicele voastre. Este ușor ca în tot acest timp să uiți de ce te-ai îndrăgostit la bun început. A făcut un pas înspre ea. Dar știi ce am aflat?

— Ce?

— Poți să-ți amintești dacă vrei.

— Încă o iubești?

— O s-o iubesc întotdeauna. Tot așa cum o să vă iubesc întotdeauna pe tine și pe Stephanie. Suntem o familie. A rostit cuvântul cu delicatețe, cu un nou găsit respect. Nu știu ce se va întâmpla cu mine și cu mama ta, dar știu asta: Tu ești inima mea, Jaybird. Pentru totdeauna.

Atunci s-a uitat la el cu ochii umezi din cauza unor lacrimi care nu cădeau.

— Te iubesc, tati.

A tras-o în brațele lui.

•

Când Elizabeth a ajuns acasă de la aeroport, afară era aproape complet întuneric. Noaptea îmbrăca pomii, care erau niște contururi negre pe fundalul roz al apusului. Când a deschis ușa și a intrat în casă, a vrut s-o strige pe Anita.

Am ajuns acasă.

Dar Anita era în avion, zburând spre est.

Elizabeth a tras adânc aer în piept și s-a dus sus în dormitor, unde hârtiile pe care i le trimisese Meghann erau așezate în teancuri ordonate lângă pat. Le-a ridicat și s-a uitat la ele. Titlurile se estompau sub privirile ei. Universitatea Columbia… SUNY… NYU. Numai școli din New York. Aproape de Jack.

Destul de subtil, Meg.

Și-a băgat hârtiile la subraț, apoi a luat un blocnotes galben și un pix. La parter s-a așezat la masa din bucătărie și a început să completeze formularele. Când a terminat cu asta, a luat telefonul și a sunat-o pe Meg.

— Hei, Meg, a spus ea fără introducere. Am nevoie să scrii o scrisoare de recomandare pentru mine. Aplic pentru universitate.

Meghann a țipat în telefon.

— O, Dumnezeule, sunt așa de mândră de tine. Închid acum; trebuie să fac draftul unei scrisori care o face pe prietena mea să pară ca un DaVinci cu sutien și chiloței.

Elizabeth a închis, apoi l-a sunat pe Daniel, care a avut cam aceeași reacție. A vorbit cu el câteva minute, i-a dat numele școlilor și adresele, apoi a închis. Al treilea telefon a fost la Universitatea Washington, care i-a trimis foile matricole.

Nu mai rămăseseră de făcut decât două lucruri. Să-și fotografieze lucrările ca să aibă niște diapozitive pe care să le pună în portofoliul pe care urma să-l includă în aplicație și să-și scrie eseul pentru admitere. Trei sute de cuvinte despre motivul pentru care ei ar fi trebuit să accepte o femeie de patruzeci și șase de ani la facultate.

Și-a turnat un pahar de vin și s-a întors la masa din bucătărie.

A deschis blocnotesul galben la o pagină goală și a început să scrie.

Ar trebui să vă spun de la bun început că am patruzeci și șase de ani. Poate asta este relevant numai pentru mine, dar poate că nu. Sunt sigură că școala dumneavoastră va fi inundată de aplicațiile studenților de douăzeci și unu de ani care au note perfecte și talente deosebite. Sincer, nu văd cum dosarul meu poate concura cu ale lor.

În afara cazului că visurile au importanță. Știu că un vis este un vis, dar pentru cei tineri, așa ceva este pur și simplu un țel de atins, un premiu de câștigat. Pentru o femeie ca mine, care și-a petrecut jumătate din viață facilitând aspirațiile altor oameni, are o cu totul altă semnificație.

Odată, cu ani în urmă, mi s-a spus că am talent. A părut atunci un lucru imaterial, nu mult diferit de culoarea părului sau gen. Ceva ce mi-a circulat prin ADN. N-am văzut atunci – așa cum bineînțeles că văd acum – că un astfel de lucru este un dar. Un punct de început, pe baza căruia se poate construi o întreagă viață. L-am lăsat să treacă pe lângă mine și mi-am continuat viața cotidiană. M-am măritat, am făcut copii și am pus deoparte gândurile despre cine îmi dorisem la un moment dat să fiu.

Iată ce mi s-a întâmplat anul acesta. M-am trezit. Ca Frumoasa din Pădurea Adormită, am deschis ochii, am căscat și am îndrăznit să mă uit înjur. Ce am văzut a fost o femeie care uitase cum să picteze.

Acum îmi amintesc. Mi-am petrecut ultimele câteva luni studiind din nou, așezându-mi sufletul și inima pe pânză și

am descoperit – în mod miraculos – că talentul meu a supraviețuit.

Cu siguranță e mai vlăguit, mai puțin format decât a fost acum mult timp, dar eu sunt mai puternică. Viziunea mea e mai clară. De data asta știu, am ceva de spus cu arta mea.

Și iată-mă, stând la masa mea din bucătărie implorându-vă să-mi acordați o șansă, să faceți loc pentru mine într-o clasă în toamna viitoare. Nu pot garanta că voi deveni faimoasă ori excepțională. Pot, în schimb, să promit că voi da tot ce am în căutarea excelenței.

Nu mă voi opri din a încerca.

•

Jack și-a manevrat mașina închiriată pe Stormwatch Lane. Era noapte de-a binelea, întuneric beznă când a tras în parcare.

Casa era scăldată în lumină aurie pe fundalul dealurilor de onix. S-a dus la ușa din față și a bătut. Nu a primit răspuns, așa că a intrat.

Ea era în sufragerie, dansând de una singură, purtând un tricou alb lung și ciorapi roz pufoși. Ținea un pahar de vin gol în dreptul gurii și cânta împreună cu înregistrarea. *I can see clearly now the rain is gone.*[29] Își mișca fundul în față și în spate.

S-a întors brusc și l-a văzut. Un zâmbet larg i-a luminat fața, iar asta a fost ca o săgeată în inima lui. Acum știa la ce se refereau poeții când scriau despre întoarcerea acasă.

În vremurile trecute, când se întorcea acasă după o absență îndelungată, ea îi alerga în brațe. Se potriveau ca piesele unui puzzle; un alt lucru pe care nu-l apreciase.

Acum se uitau unul la altul, cu întreaga sufragerie între ei. Erau așa de multe lucruri pe care ar fi vrut să le spună. Repetase vorbele când

traversase țara, dar cât de mult și-ar fi dorit ea să le audă?

— N-o să crezi ce-am făcut în seara asta, a spus ea, venind spre el în pași de dans.

— Ce?

L-a luat pe nepregătite s-o vadă așa de strălucitoare. Părea mai fericită decât își amintea s-o fi văzut vreodată. Poate că era așa din cauză că îi plăcea să fie departe de el.

— Am aplicat pentru facultate.

— Facultate? Unde?

Orice s-ar fi așteptat să audă, cu siguranță nu era asta. A simțit o undă de mândrie care s-a răcit imediat.

— O, m-am gândit să încerc la… New York. A zâmbit la el. Acolo locuiește soțul meu. N-am văzut niciun motiv să mă duc la școală în altă parte.

Jack putea să respire din nou.

— Sunt mândru de tine, iubito. Am știut întotdeauna că ai talent.

— S-ar putea să nu mă accepte.

— O să te accepte.

— Dacă nu mă acceptă, o să încerc din nou anul viitor și anul de după aceea. Poate o să intru în cartea recordurilor, a spus zâmbind.

— Mi-au oferit *NFL Sunday Show.*

— E grozav. Când începi?

— Nu le-am dat un răspuns încă. Le-am spus că trebuie să mă consult cu soția mea.

— Glumești?

A îndrăznit să se ducă spre ea. Când a luat-o de mână, ea i-a dat voie s-o conducă la canapea. Jack s-a gândit la cuvintele pe care se pregătise să le spună. *Te iubesc*, *Birdie.* Astea erau cele care contau cel mai mult; tot restul era umplutură. Undeva de-a lungul a două decenii, lăsaseră această frază simplă să devină mecanică. Acum voia s-o aibă înapoi, în întregime.

— Nu mai vreau să trăiesc fără tine.

— Nu vrei?

Zâmbetul lejer de pe fața lui Elizabeth a dispărut. Era o privire nouă în ochii ei, ceva ce Jack nu prea recunoștea. L-a speriat puțin, i-a amintit că ea se schimbase.

— Tu ești centrul meu, Birdie. N-am știut cât de mult te iubesc până când nu te-am pierdut.

S-a aplecat în față și l-a sărutat, șoptind:

— Mi-a fost dor de tine, cu buzele lipite de ale lui.

Cuvintele pe care le așteptase. Și așa de simplu, s-a întors acasă.

După sărut s-a retras puțin, suficient cât s-o privească în ochi.

— De data asta e viața noastră, Birdie. Vorbesc serios. Nimic nu contează mai mult decât noi. Nimic. Din cauza asta nu am acceptat postul încă.

— O, Jack. I-a atins fața cu delicatețe, iar familiaritatea gestului a fost aproape dureroasă. Am învățat ceva despre visuri. Nu se împlinesc în fiecare zi. Iar iubirea… iubirea poate că e fragilă, dar este și mai puternică decât mi-am imaginat vreodată. Acceptă postul. O să găsim un loft drăguț în Chelsea sau TriBeCa. Undeva unde să pot picta.

Jack știa că de data asta aveau să reușească. După douăzeci de ani de căsnicie și doi copii, își găsiseră în sfârșit calea.

— Arată-mi lucrările, a spus el.

Fața ei s-a luminat. L-a apucat de mână, l-a ridicat în picioare și au traversat bucătărie. I-a dat drumul mâinii suficient cât să țâșnească în debara, apoi s-a întors cu un tablou uriaș în mână.

L-a sprijinit de bufet și s-a dat în spate.

— Nu trebuie să te prefaci că-ți place, a spus ea emoționată.

Era prea uimit ca să vorbească.

Pictura înfățișa o fâșie tristă și obsedantă de plajă în timpul iernii, pictată în tonuri de gri, violet și negru. În depărtare, o siluetă singură mergea pe plajă. L-a întristat cumva, l-a făcut să se gândească

ce repede poate viața să treacă pe lângă tine, cât de ușor este să treci pe lângă lucrurile importante fiindcă ești prea ocupat să privești în viitor.

— Doamne, Birdie, este incredibil. S-a întors înspre ea și a spus cu blândețe: Pictai prima oară când ne-am întâlnit, mai ții minte? Lângă mlaștinile de pe malul lacului Washington. Era un ponton în tabloul tău care arăta singuratic, la fel ca plaja asta… abandonat. Îmi aduc aminte că am vrut să-ți spun că tabloul mă întrista, dar n-am îndrăznit.

Ea și-a ridicat bărbia.

— Nu-mi vine să cred că-ți amintești lucrurile astea.

— Am uitat pentru mult timp. Dar nimic nu părea la locul lui fără tine. Lumea mea s-a transformat din color în alb-negru.

I-a atins fața și a simțit căldura pielii ei.

— Îmi tai respirația, Birdie.

— Te iubesc, Jack. Nu voi mai uita asta niciodată.

De data asta, când Jack s-a aplecat să o sărute, el era cel plângea.

Vara

Nu primești
niciodată o dorință
fără a primi și
puterea
de a o îndeplini.
Totuși, s-ar putea să
trebuiască
să muncești pentru
asta.

Richard Bach,
Iluzii

Scrisoarea a venit după aproape șase săptămâni.

Dragă doamnă Shore,

Ne face plăcere să vă anunțăm că ați fost admisă la Școala de Arte a Universității Columbia…

Ghidul cititorului
Interviu cu Kristin Hannah

Cercul de Cititori Random House: Acest roman este puțin diferit de celelalte pe care le-ați scris până acum, în sensul că acest roman este despre o căsnicie în criză, și nu despre relațiile dintre mame și fiice sau dintre surori. Ce v-a inspirat să abordați acest subiect?

Kristin Hannah: Realitatea este că eu nu am senzația că este așa de diferit. Cea mai mare parte a carierei mele am scris despre femei obișnuite în timpul unor perioade neobișnuite din viața lor. În calitate de femeie aflată într-o căsnicie de lungă durată, cu siguranță înțeleg provocările și bucuriile pe care le presupune efortul de a menține aprinsă flacăra iubirii în vremuri dificile. Cu toții ne schimbăm de-a lungul vieții și suntem confruntați cu ramificațiile acestor schimbări. Pentru mine, acest roman chiar este povestea unei femei care a pierdut o părticică din ea însăși; are nevoie de timp și de curaj pentru a pleca la jumătatea vieții ei în căutarea femeii care vrea să fie.

CCRH: Până acum ați scris nouăsprezece cărți. Cum găsiți teme noi și neexplorate pentru cărțile dumneavoastră?

KH: Găsirea ideilor este pentru mine partea cea mai dificilă a procesului. Din cauză că îmi ia mai mult de un an să scriu un roman, trebuie să găsesc o idee – și personaje – care să-mi stimuleze cu adevărat imaginația. Trebuie să vreau să trăiesc o poveste zi de zi pentru un interval mare de timp. Așa că e greu să găsesc ideile, dar pasiunea pentru scris nu se diminuează niciodată. Odată un proiect început, mă îndrăgostesc de el.

CCRH: Această poveste este într-o mare măsură despre pasiuni ascunse. Ce altă pasiune aveți dumneavoastră, pe lângă scris?

KH: N-aș spune că am prea multe pasiuni ascunse. Sunt o tipă destul de deschisă. Familia și prietenii mei sunt cu siguranță cele mai importante lucruri din viața mea.

CCRH: Ați știut de la început că Jack și Birdie se vor împăca și vor rămâne împreună la sfârșit?

KH: Am știut. Întotdeauna am văzut-o într-o mare măsură ca pe o poveste de dragoste. Una cu un drum plin de hârtoape, poate, dar sunt puține lucruri care mi se par mai romantice decât iubirea care răzbește prin vremuri dificile.

CCRH: Sunteți un mare fan al fotbalului sau al sportului?

KH: Hmm… Trebuie să spun că nu sunt un mare fan al sportului. Bineînțeles că mi-a plăcut fotbalul în liceu și la colegiu, dar nu urmăresc sporturile profesioniste – în afară de Olimpiadă, pe care o ador.

CCRH: Oceanul o inspiră pe Elizabeth să-și confrunte fricile, să se deschidă în fața vieții și să înceapă drumul către regăsire. Și dumneavoastră aveți această relație cu oceanul?

KH: Absolut. Îmi petrec jumătate din fiecare an în Hawaii. Acolo mă trezesc în fiecare dimineață și mă culc în fiecare seară în sunetul valurilor. Este unul dintre locurile cele mai liniștite din lume pentru mine. De asemenea, cred că e de folos pentru noi să stăm pe malul apei și să ne amintim că suntem niște mici părți din planetă. Ne ajută să punem lucrurile în perspectivă.

CCRH: Dacă viața lui Birdie ar fi rămas neschimbată – dacă tatăl ei nu ar fi murit, dacă

Jack nu ar fi primit jobul în New York –, ar fi găsit curajul de a-și schimba viața?

KH: Asta este o întrebare foarte bună. Am văzut-o pe Birdie ca fiind genul de femeie care are nevoie de un stimulent puternic pentru a-și schimba viața, așa că poate că nu. Dar ăsta n-ar fi fost un lucru bun.

CCRH: Ce v-a făcut să scrieți atât din punctul de vedere al lui Elizabeth, cât și al lui Jack?

KH: Planul inițial a fost să scriu numai din punctul de vedere al lui Elizabeth. L-am văzut ca pe romanul călătoriei unei femei, dar, pe măsură ce am avansat în poveste, am început să înțeleg faptul că și Jack avea povestea lui. Viețile lor erau întrepătrunse în mod indisolubil și căsnicia lor era în centrul acestei povești. Până la urmă, am vrut ca fiecare cititor să înțeleagă fricile, ezitările și provocările lui Jack în aceeași măsură ca și pe ale lui Elizabeth.

CCRH: Anita a părut o mamă vitregă dulce și atentă. De ce ați hotărât ca Elizabeth să fie așa de distantă cu ea?

KH: Am vrut să explorez ideea că uneori judecăm oamenii prea devreme și nu ne acordăm timp pentru a reconsidera aceste păreri. Putem greși mai ales când suntem copii. Birdie nu i-a acordat nicio șansă Anitei pentru că era furioasă și suferea. Numai când a mai înaintat în vârstă și a căpătat experiență de viață a fost capabilă să vadă adevăratul caracter al Anitei. Întotdeauna mi-a plăcut ideea că ne putem îndrăgosti de oameni la mult timp după ce i-am cunoscut.

CCRH: O parte mică dar importantă a romanului constă în relația dintre Birdie și prietena ei cea mai bună, Meghann Dontess, care, în mod evident, nu crede în căsnicie. De ce ați ales drept

cea mai bună prietenă a lui Birdie să reprezinte o asemenea provocare?

KH: Prietenia între femei este o parte foarte importantă a propriei mele vieți. Toți știm că, odată ce ai un prieten bun, întotdeauna vei primi adevărul greu de auzit de la el – chiar și atunci când nu ți-l dorești. Birdie avea nevoie de asta. În plus, era important pentru mine să arăt că Birdie avea un sistem de suport. Când scriam cartea lui Meghann, *Între surori*, era plăcut să mă întorc la Birdie și să-i arăt lui Meghann că, uneori, iubirea poate să te surprindă când te aștepți mai puțin.

CCRH: La ce lucrați acum?

KH: Noul meu roman, *Drum în noapte* este o poveste foarte dragă inimii mele. Ca multe dintre romanele mele, explorează un moment pe care îl cunosc intim: o mamă care se confruntă cu un cuib gol. Pot să spun cu mâna pe inimă că ultimul an de liceu al fiului meu a fost cel mai bun, prost, înfricoșător și provocator al vieții mele. Noi, mamele, ne străduim așa de mult să îi protejăm pe copiii noștri, în timp ce ei fac tot ce pot să se elibereze. Sunt așa de multe hotărâri care trebuie luate și apar așa de multe momente dificile. Este un roman despre găsirea căii de a-ți lăsa copii să plece, chiar și atunci când nu ești pregătit și chiar și atunci când crezi că ei nu sunt pregătiți.

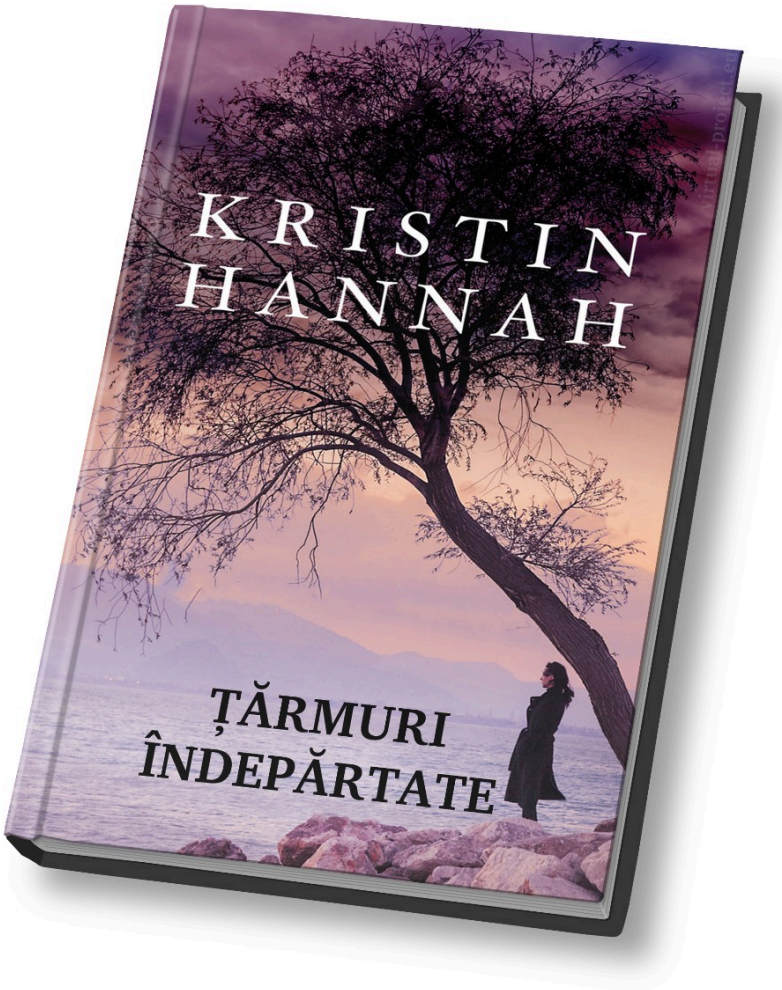

virtual-project.eu

violin

[1] W. Shakespeare, *Iulius Cezar*, traducere de Adolphe Stern, ediția a II-a, revăzută, Editura Librăriei Socec&co, 1922

[2] Anna Mary Robertson Moses, cunoscută prin porecla „Grandma Moses", artistă populară americană care a început să picteze la 78 de ani.

[3] Referire la melodia „Jumpin Jack Flash" a lui Rolling Stones.

[4] NFL – National Football League, Liga Națională de Fotbal.

[5] Trofeu care se acordă anual celui mai bun jucător de fotbal american.

[6] „Noi suntem rataţi", referire la un lanț de magazine de jucării „Toys R Us".

[7] „Crăciun trist".

[8] „Gerilă, omul de zăpadă".

[9] „Mereu și mereu", piesă interpretată de Cindy Lauper.

[10] Scaun de exterior cu brațe late, spătar tip grătar și un șezut mai înalt în față decât în spate.

[11] „Tot ce poți mânca".

[12] Batten, Barton, Durstine and Osborn, rețea internațională de agenții de publicitate.

[13] Transpunere fonetică a expresiei *forget about it* („uită de asta"), pronunțată în engleză cu accent italian.

[14] Joc de cuvinte intraductibil. În engleză, *tee* înseamnă „golf", *tee up* – „a aranja".

[15] Joc de cuvinte. În engleză, *take a hike* este o expresie care se traduce „pleacă de aici", iar traducerea literală este „fă o drumeție".

[16] Joc de cuvinte în limba engleză, care se bazează pe asemănarea de pronunție între cuvântul *hair* („păr") și cuvântul *here* („aici"), astfel încât sensul ar fi „aici suntem frumusețe".

[17] Tărâm fantastic în care se desfășoară acțiunea romanelor lui J.R.R. Tolkien.

[18] Agenție americană de casting ce este specializată în roluri secundare, dubluri și înlocuitori.

[19] „Zmeul care zboară sus".

[20] Marge cea mare, în limba engleză.

[21] Melodie a formației Bee Gees.

[22] Actriță și cântăreață americană, cunoscută pentru faptul că a fost membră a trupei The Mamas and the Papas.

[23] *The Hours,* roman de Michael Cunningham, apărut în 1998.

[24] *Girl with a Pearl Earring*, roman de Tracy Chevalier, publicat inițial în 1999.

[25] „Suntem o familie”.

[26] Boxer profesionist american.

[27] Personaj al emisiunii pentru copii *Sesame Street.*

[28] Clubul de fete și băieți al Americii.

[29] Văd clar acum că ploaia s-a oprit”, în engleză.

Table of Contents

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28

Table of Contents

Capitolul 1 3
Capitolul 2 14
Capitolul 3 23
Capitolul 4 38
Capitolul 5 58
Capitolul 6 73
Capitolul 7 87
Capitolul 8 97
Capitolul 9 111
Capitolul 10 126
Capitolul 11 137
Capitolul 12 145
Capitolul 13 156
Capitolul 14 162
Capitolul 15 176
Capitolul 16 186
Capitolul 17 193
Capitolul 18 206
Capitolul 19 224
Capitolul 20 235
Capitolul 21 247
Capitolul 22 263
Capitolul 23 274
Capitolul 24 290
Capitolul 25 313
Capitolul 26 328
Capitolul 27 342

Capitolul 28 356